„Romanul care deschide
această serie încântătoare
este cu adevărat promițător!"
Publishers Weekly
Curajul unui
nou început
LEXI
BLAKE

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „BUTTERFLY BAYOU“

Viața în Dallas ia o întorsătură tragică pentru Lila Daley, asistentă la Urgențe într-un mare spital, în clipa în care își pierde cea mai bună prietenă și colegă. Simțind nevoia să o ia de la capăt, undeva departe de locul ce îi stârnește amintiri dureroase, ea se retrage în Papillon, Louisiana, genul de orășel în care nu se gândea că ar avea ce să caute. Deși este hotărâtă să se ocupe de singurul dispensar din oraș și să le ofere locuitorilor serviciile medicale de care au nevoie, integrarea în această comunitate ușor excentrică se dovedește mai dificilă decât și-a imaginat.

Ca tată singur, șeriful Armie LaVigne este bine ancorat în rutina sa zilnică. Însă noua asistentă reușește să îi dea toată ordinea – și viața – peste cap. În scurt timp, Armie devine conștient de faptul că superba Lila este femeia potrivită pentru el și își pune în minte să îi câștige inima. Însă când trecutul le amenință relația ce abia se înfiripează, Armie se vede nevoit să hotărască dacă are curajul să aibă suficientă încredere în Lila încât să găsească împreună acea fericire „până la adânci bătrâneți“.

◆

„O poveste de dragoste
care va atinge negreșit inimile romanticilor.“
Publishers Weekly

◆

LEXI BLAKE a început să scrie în 2010, și de atunci cărțile ei au devenit bestselleruri *The New York Times* și *USA Today*. Până în prezent, romanele sale au fost vândute în peste 3 milioane de exemplare în întreaga lume.

Tradiție din 1989

www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7548-4
9 786063 375484

Lira

eBook disponibil

LEXI BLAKE

Curajul unui nou început

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

LITERA
București

prolog

Dallas, Texas

Lila Daley își sili mâinile să nu-i mai tremure. Ea nu era așa. Nu era cineva căruia să-i tremure mâinile. Care să se bâlbâie sau care să amuțească în fața unei tragedii. Se uită drept în față, iar mintea ei logică înțelese unde se afla. Era în sala de așteptare de la Urgențe, unde lucrase ani buni. Dar, când clipi, scena se schimbă, și nu putu vedea decât sânge și cadavre, iar zidurile cu care se înconjurase cu atâta grijă se cutremurau acum și se prăbușeau în jurul ei.

– Lila?

Ea își ridică privirea și îl văzu pe fratele ei. Fratele ei. O mare parte din viața ei, Will fusese persoana pe care o admirase. Copilăria lor fusese doar despre cum să rămână împreună, să păstreze familia întreagă în haosul creat de mama lor. Will, Laurel și Lisa. Ei fuseseră toată lumea ei pentru multă vreme.

– Da?

Will îngenunche, cu fața crispată de încordare.

– Polițiștii vor o declarație. Eu cred că ai nevoie de odihnă. Poți să faci asta mâine. O să-i trimit la plimbare.

Și atunci ar fi nevoită să se ocupe de problema asta dimineață. Atunci, ar ști că încă o aștepta, stătea încă acolo și voia să i se acorde atenție. Reuși să scuture din cap, silindu-se să afișeze un calm pe care nu-l simțea.

– Ba nu. Aș prefera să termin cu asta. Peste opt ore trebuie să fiu la muncă.

Era weekend. Nu putea lipsi de la muncă. Nebunii veneau în weekend. Și din echipă lipsea o persoană pentru că...

Din echipă lipsea o persoană pentru că Maryanne era moartă. Echipei îi lipsea un om pentru că cineva intrase la Urgențe și o împușcase pe prietena ei. Lila era obișnuită să fie mânjită de sânge pe haine. Asistentele de la Urgențe nu se fereau de sânge.

Dar ăsta era sângele lui Maryanne.

Asistentele de la Urgențe nu se fereau de moarte.

Dar ea privise cum lumina pălea în ochii lui Maryanne.

Fusese mai ușor să se uite la prietena ei care murea decât fusese să se uite la bărbatul care ținea o armă ațintită asupra ei și care-i spusese că, dacă o atingea pe Maryanne, dacă o ajuta, avea să o împuște.

Doamne, era mai ușor decât să se gândească la faptul că, dacă ar fi fost doar o idee mai curajoasă, Maryanne n-ar fi murit.

– Lila, n-o să mergi la muncă, spuse blând Will. Cred că ar trebui să te speli, și să te duc acasă. Poți veni cu mine sau poți să te duci la Laurel dacă vrei. Ea și Mitch se îndreaptă chiar acum încoace. Deja am vorbit cu Lisa. Se urcă în mașină cât de repede poate. O să ajungă aici mâine-dimineață.

Sora ei cea mai mică locuia în Louisiana. Se măritase în urmă cu două luni într-o ceremonie pe care Lila n-o înțelesese pe deplin. Fuseseră dansuri zgomotoase și o slujbă în aer liber, unde mirele scrisese versuri pentru mireasa lui, iar sora ei arătase radios. Will și soția lui și Laurel cu soțul ei fuseseră acolo. Își aduseseră copiii.

Frații ei aveau copii. Toți erau căsătoriți, dar ea era singură. Stătuse la masa ei pe când toți dansaseră și știuse că ea n-ar putea face asta. N-ar străluci așa ca surorile și ca soția lui Will. N-ar dansa în felul în care o făceau ele. Ar sta singură, ținându-se întotdeauna

deoparte de ei toți, pentru că ea avea treabă de făcut, pentru că nu-și putea permite să-și deschidă sufletul.

Prin minte îi trecu precum fulgerul imaginea unui bărbat musculos în smoching. Brunet și cu niște uimitori ochi albaștri, umeri lați ce păreau că nu se mai terminau. Îi zâmbise – un zâmbet cald, senzual căruia ea nu-i răspunsese. Când o pornise spre ea, își dăduse seama că avea să o invite la dans, dar ea se scuzase repede ca să nu trebuiască să-l refuze. Fusese lașă.

Așa cum fusese în seara asta când avusese de ales între a-i salva viața lui Maryanne și a o salva pe a ei.

– De ce să vină Lisa aici? Mă simt bine.

Rostise cuvintele și fusese mulțumită de cât de perfect normal sunaseră. Lumea din jurul ei devenise din nou haotică, și era treaba ei să limpezească lucrurile, s-o silească să fie normală doar prin pură voință.

– Lila, ai fost ținută ostatică mai bine de o oră, spuse el cu blândețe. Ai văzut cum au murit doi oameni și nu i-ai putut ajuta. Și tu ai fi putut muri. Știu că ești o femeie puternică, una dintre cele mai puternice pe care le cunosc, dar nu ești bine.

Înainte de a putea riposta că era bine, că supraviețuise și că era ușurată că se întâmplase așa, Laurel intră în fugă. Sora ei avea părul castaniu cu auriu strâns într-un coc dezordonat și arăta de parcă nu făcuse altceva decât să-și arunce o haină pe ea înainte de a ieși în toiul nopții.

– Lila, Doamne, n-am știut. Nu dădusem drumul la TV.

Pe față îi curgeau lacrimi.

Evident că aveau să fie foarte melodramatici. Se sili să se ridice. Will avea dreptate. Trebuia să se spele. Rămăsese în uniforma de spital pentru că nu știuse dacă poliția ar putea avea nevoie de ea drept dovadă, dar era un gând ridicol. La urma urmei, nu era de parcă trebuia

arestat cineva. Bărbatul care o ținuse ostatică murise și el.

Azi nu salvase pe nimeni. Pe nimeni în afară de ea însăși, și nu era sigură că era de bine.

– Mă duc să fac un duș și să mă schimb. Spune-le polițiștilor că o să dau o declarație când sunt gata. Încercă să-i arunce surorii ei mai mici un zâmbet liniștitor. Nu putea fi ușor pentru ea să afle despre cele petrecute. Laurel și Lisa o admiraseră întotdeauna. Câtă vreme Will fusese cel responsabil pentru că avea o slujbă, ea fusese mama grupului. Chiar și când mama lor ieșise din închisoare, fusese sarcina Lilei să le asigure ceva cât mai aproape de o educație normală. Sunt bine, Laurel. A fost o noapte grea, dar mă simt bine.

Laurel se uită spre Will arătând nedumerită.

Will doar ridică din umeri.

– Cred că e șocul.

Șoc. Mintea ei se concentră asupra cuvântului. Era un cuvânt pe care-l înțelegea. Existau cinci feluri majore de șoc. Anafilactic, cardiogen, hipovolemic, neurogenic și septic.

Șocul hipovolemic. Asta se întâmplă unui corp când mai mult de douăzeci la sută din volumul de sânge se pierde. Când sângele țâșnește dintr-o rană. Când rana nu poate fi închisă pentru că cineva ține o armă spre capul singurei persoane din încăpere care ar putea s-o facă, ar putea să salveze persoana rănită.

– Nu sunt în șoc. Ar trebui să știi semnele. La urma urmei, fratele ei era neurolog. N-am fost rănită fizic.

Dar doar pentru că în ultima clipă fostul soț al lui Maryanne întorsese arma spre el însuși. Intenționase s-o omoare? Nu putea fi sigură. Știa doar că, atunci când venise clipa să fie curajoasă, se uitase spre armă și nu făcuse nimic.

Fratele ei își puse mâinile pe umerii ei, și ea se strădui din răsputeri să nu se îndepărteze de el.

– Nu vorbeam despre șocul fizic. Ai fost ținută ostatică. Ai fost forțată să-ți vezi prietena murind. Ar fi putut să te omoare. Ești în șoc.

– Nu eu sunt cea care a murit.

Maryanne era aceea. Maryanne, care aproape că scăpase. Maryanne, care alesese să-l părăsească pe cel care o abuzase. Fusese curajoasă, și asta o costase totul.

Lila n-avea nimic. De asta își dăduse seama în acele momente când îngenunchease pe podea și așteptase să vină glonțul care să-i curme viața. N-avea nimic. Frații ei își începuseră propria viață. Erau cu toții căsătoriți, aveau copii și creau ceva. Ea mergea la muncă și venea acasă și credea că faptul că părea puternică însemna că și era puternică.

„Ar fi trebuit să fiu eu.

Ar fi trebuit să fiu eu.

Ar fi trebuit să fiu eu."

Lumea deveni nesigură, și simți cum era luată în brațe. Cineva plângea – de fapt, urla.

Ea era.

În ciuda faptului că familia era în jurul ei, Lila Daley nu se simțise niciodată mai singură.

capitolul 1

Papillon, Louisiana
Opt luni mai târziu

– Nu înțeleg de ce nu poți sta cu noi. Avem o grămadă de camere. Vocea Lisei Daley se auzea din difuzoarele mașinii tare și clar, ca pentru a-i aminti Lilei că sora ei nu mai era departe.

Deloc departe acum. Indicatorul care o anunța că intra în zona Papillon trecu în goană – sau mai degrabă ea trecu în goană pe lângă el. Pe semn stătea scris „Papillon", dar sora ei îi spunea adesea locului ăstuia „Butterfly Bayou". Un nume ciudat pentru un loc ciudat. Făcuse un drum lung din Dallas, și toată averea ei era în portbagajul mașinii sale. N-avea nevoie de cearta asta cu sora ei. Trebuia să ajungă la casa cea nouă, să găsească sticla de vin pe care o luase și să se pregătească de culcare. Nu se grăbea cu despachetatul.

– Sunteți proaspăt căsătoriți, Lis. N-am de gând să fiu a cincea roată la căruță.

– N-o să fii, răspunse Lisa. O să fii gen a opta roată sau așa ceva. Familia lui Remy e mereu pe-aici. Mă rog, când Zep nu e la zdup, adică. Pe fir se auzi un ușor icnet. A sunat aiurea. Zep nu se droghează sau așa ceva. E doar efectiv insuportabil, și poliția de prin partea locului știe cum să se ocupe de gura lui spurcată.

Lisa nu mai era o Daley. Era ciudat să se gândească la mezină ca fiind o Guidry. Cea mai mare parte din viață și-o petrecuse încercând cu disperare să le țină pe toate surorile ei laolaltă, și acum toate erau pe cont propriu.

– Se pare că ai destulă lume pe lângă tine.

Își iubea sora, dar acum nu putea face față rudelor ei zurbagii.

Făcea o greșeală? Renunțase la o slujbă cu un potențial perfect pentru avansare rapidă într-un oraș cosmopolit pentru o clinică micuță la dracu'-n praznic.

Firește, nu putea intra în sclipitorul spital sofisticat fără a o vedea pe prietena ei zăcând la pământ însângerată.

– Îmi iubesc rudele, dar mi-e dor de sora mea, spuse Lisa.

Drumul din fața ei deveni puțin neclar, și ea trebui să tragă adânc aer în piept. Încă din acea zi în care avusese căderea psihică, era o luptă continuă să rămână stăpână pe ea, să revină la acea Lila care fusese înainte.

„Acea Lila care nu a fost fericită? Cea care bifa zilele ca și cum erau o listă pe care trebuia s-o parcurgă? Cea care aproape ca s-a măritat cu un bărbat pe care nu-l iubea, doar pentru că așa era logic?"

Vocea ei interioară devenise și ea enervant de stridentă începând cu acea zi îngrozitoare.

– Am nevoie de o pauză. Îmi pare rău. Sunt aici. Vreau să stăm împreună și să fiu aproape de tine, dar am nevoie și de spațiul meu.

Devenise și mai sinceră. Poate ca urmare a celor 72 de ore la psihiatrie sau a lunilor întregi de psihoterapie.

Pe fir nu se mai auzi nimic.

– În regulă. Mă retrag, dar vii duminică la prânz. Delphine face cel mai bun *gumbo*[1].

Ei nu-i prea plăcea mâncarea picantă. Se limita la salate și din când în când friptură, dar era nouă aici și asta însemna să-i acorde locului o șansă. Chiar dacă se alegea cu arsuri la stomac.

---

[1] O supă populară în Louisiana ce constă din zeamă de supă, carne sau crustacee, agent de îngroșare și țelină, ardei gras și ceapă. (n.tr.)

Apăsă cu putere frâna, pentru că era ceva în drum. Ceva mare, înfiorător și viu.

- E un aligator pe șosea.

O reptilă uriașă bloca drumul. Nu făcu decât să se holbeze pentru o clipă, căci era de-a dreptul ireal. Ușile erau închise? Verifică, apoi se întrebă cum de s-o fi gândit că aligatorul avea să deschidă ușa.

- Îi lipsește vârful cozii? întrebă Lisa, ca și cum discutau despre ceva absolut normal. Surioara ei nu părea îngrijorată că sora ei prețioasă era pe cale să fie mușcată.

Cum era de așteptat, chestia cu aspect preistoric din mijlocul șoselei avea o coadă ce se termina într-un ciot. Nu că n-ar fi avut o coadă destul de lungă și înspăimântătoare.

- Da.

- Ăla e Otis. E un drăguț, spuse Lisa relaxată. Nu-ți bate capul cu el. Stă și el la soare, atâta tot. Ești pe autostradă? Pentru că, dacă n-ai ajuns la bucata de lângă apă, ar trebui să-l poți ocoli. Acum, dacă chiar ești aproape de oraș, trebuie să fii atentă, pentru că terenul din jurul șoselei e înșelător, și ai putea să te împotmolești. În general, n-ar fi o problemă, pentru că nu e ca și cum Herve are altceva de făcut, dar e la vânătoarea lui lunară, și la service a rămas băiatul lui. L-am văzut cu prietena lui mai devreme, și devine inutil când e vrăjit de Lorraine. Până nu spune ea că e în regulă, nu se face nimic azi în locul ăla. Ieși și gonește-l pe Otis.

Să iasă din mașina ei sigură și să alunge reptila care avea cam 250 de kilograme și care probabil mâncase ultima persoană care făcuse așa ceva? Se uită în jur și mulțumi Cerului că pe nici o latură a șoselei nu se zărea noroi.

- Pot să-l ocolesc, dar trebuie să mă concentrez asupra drumului. Aproape ajunsese, și avea să vadă ce cumpărase din economiile ei. Lisa descrisese căsuța de la marginea orașului drept „o casă ce necesita reparații",

dar prețul fusese în regulă, și ea nu era genul care să se teamă de muncă.

– Bine. Aștept la noua ta casă și sunt tare emoționată că ești aici. Te iubesc!

Legătura se întrerupse înainte ca ea să poată da vreo replică.

În regulă. Putea ocoli chestia asta pe nume Otis și apoi avea să-și vadă de drum. Nu era motiv de panică. Era din Dallas. Avusese de-a face cu lucruri cu mult, mult mai înspăimântătoare decât cu un animal cu creierul cât un bob de mazăre.

Cu toate astea, când reuși să ocolească aligatorul, apăsă tare pe accelerație, de parcă chestia aia afurisită ar fi urmărit-o. Avea deja cel puțin 120 de kilometri la oră pe când trecea ca vântul pe lângă panoul ce anunța că un client putea cumpăra atât momeală, cât și Biblii de la depozitul Fuzzy's Faithful Bait.

Atunci auzi sirenele și văzu luminile roșii și albastre în urma ei. Pentru o foarte scurtă clipă, înghețată, întregul ei suflet revenind la acea noapte.

Dar nu era în Texas. Era în Louisiana, și era ziuă, și era în siguranță pentru că se îndepărtase de aligatorul ăla. Acel scurt moment de teamă fu înlocuit de enervare, pentru că în urma ei era un polițist care nu părea să aibă de gând s-o depășească în încercarea de a merge să salveze o persoană care avea nevoie să fie salvată. Nu. Se opri exact în fața ei și făcu semne cu farurile.

Care era limita de viteză? Mai devreme văzuse că 110. O trăgea pe dreapta pentru că mersese cu zece kilometri peste limita de viteză?

Cu un lung oftat, trase pe marginea șoselei și opri. Cu siguranță avea să iasă onorabil din treaba asta. Polițiștilor din orașele mici le plăcea să dea amenzi străinilor, și mașina ei încă avea numere de Texas. Avea să îi spună că era o nouă localnică și că se putea întoarce să-și mănânce gogoașa și să vâneze turiști.

Se uită în oglinda retrovizoare. El nu se grăbea. Probabil se gândea că avea s-o intimideze. Ei bine, îl aștepta o surpriză. Lucrase cu polițiștii toată viața. Putea, fără discuție, să facă față unui oarecare adjunct burtos care probabil acceptase postul pentru că nu avea altceva mai bun de făcut.

Ușa mașinii lui se deschise, și ea se holbă – dintr-un cu totul alt motiv.

Un bărbat arătos, cu umeri lați, ieși din mașină. Întinse mâna în spate și scoase o pălărie pe care și-o puse pe părul exagerat de negru, mai ondulat decât văzuse ea vreodată la un polițist. Polițiștii din Dallas erau tunși scurt, dar tipul ăsta ar fi putut să-și strângă părul într-o coadă de cal. Nu. Nu ăsta era cuvântul. O coadă, pur și simplu. În ciuda părului lung, nu era absolut nimic feminin la bărbatul care se îndrepta spre ea. Arogant.

Probabil avea peste 1,90, și, dacă era vreun gram de grăsime pe bărbatul ăla, ea nu-l putea vedea.

El era bărbatul de la nunta Lisei, cel care-i aruncase acel zâmbet senzual.

Ea scutură din cap și se sili să se concentreze. Nu era genul ei. Ei îi plăceau tipii intelectuali. Bărbați drăguți care nu constituiau o amenințare.

„Plictisitori. Ăsta-i cuvântul pe care-l cauți: plictisitori și ușor de controlat, astfel încât să poți pretinde că nu te pot răni. Cum a mers chestia asta pentru noi?“

O bătaie puternică în fereastra de pe partea șoferului o scoase din monologul interior, și ea coborî geamul. El avea ochelari tip aviator prin care nu i se puteau vedea ochii. Maxilarul era ascuțit ca o lamă, și pe față avea o urmă de barbă nerasă ce arăta sexy.

Doamne, era un bărbat atrăgător.

– Permisul și talonul, vă rog.

Cu toate astea, tonul lui era glacial.

Răceala din glasul lui fu cea care îi permise să-și regăsească echilibrul. Bărbatul din fața ei avea probabil douăzeci de femei pe care le manevra și o nevastă și copii acasă. Nici un bărbat atât de atrăgător nu putea să nu aibă. Dar ea putea să îi facă față.

– Ați putea să-mi explicați de ce m-ați oprit?

El se dădu înapoi, și, pentru o clipă, ea ar fi putut jura că fusese surprins, dar totodată era sigură că nimeni nu-i contesta autoritatea. El își reveni repede, punându-și mâinile pe șoldurile înguste.

– Ați depășit viteza legală. Limita de viteză prin părțile astea de autostradă e de 75. V-am înregistrat mergând cu 45 de kilometri peste viteza legală. Permisul și talonul.

– Limita de viteză a scăzut de la 110 la 175? Glumiți?

Buzele lui se curbară într-un soi de zâmbet strâmb, cu totul devastator.

– Asta fac limitele de viteză, doamnă. Cresc. Scad. Îmi păreți cunoscută. Ați mai trecut prin oraș?

Ea nu cădea pradă farmecului lui. Poate că, dacă invoca numele cumnatului ei, l-ar putea fermeca puțin.

– Sunt Lila Daley. Remy Guidry e cumnatul meu.

Zâmbetul se stinse, întregul său corp revenind brusc la atitudinea de polițist.

– Ultima dată când cineva a venit în oraș să-l caute pe Remy, am fost împușcat. Aveți de gând să fluturați vreo armă prin oraș?

Ea tresări în sinea ei. Își aminti că Lisa spusese ceva despre un incident ce condusese la împușcarea unui polițist la datorie.

– Îmi pare rău. Nu. Preiau clinica din oraș. Sunt asistentă practiciană. Data viitoare când vă împușcă cineva, eu o să vă cos.

El o privi fix, și ea își dori să-i poată vedea ochii.

– Preluați de la doctorul Hamet?

Cum să explice?

– Oarecum. O să mă ocup de clinică, dar el o să supravegheze... într-un fel.

Câteva state le permiteau asistentelor practiciene să se ocupe singure de câte o clinică, dar Louisiana nu se număra printre ele. Nici Texas. Urma să aibă multă libertate, dar împreună cu medicul care servise localitatea timp de peste patruzeci de ani.

Intenționa să învețe mult de la el.

– Deci ești noua lui asistentă, spuse polițistul. N-am știut că a dat-o afară pe cea veche.

– Nu. Sunt asistentă practicianã. Sunt echivalentul unui medic generalist, dar nu pot prescrie anumite medicamente. Pot face anumite intervenții chirurgicale. Am fost mai bine de zece ani asistentă calificată la traume înainte de a-mi lua certificatul de asistentă practicianã. Vă asigur că pot să mă ocup de necesitățile medicale ale zonei.

– Nu cred că știți cum stau lucrurile, dar sunt dispus să vă ajut. Trebuie să fiți mai bună decât doctorul pe care-l avem acum. Trebuie să îl prinzi la prima oră sau nu-l mai prinzi deloc, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Ea îi aruncă ceea ce spera să fie un zâmbet prietenos.

– Bine, atunci. Îmi pare rău de neînțelegere. O să plec. Speram să bag totul în noua casă până se lasă întunericul.

– Permisul și talonul.

Ea scrâșni din dinți și se întinse după geantă.

– Singurul motiv pentru care am depășit viteza a fost pentru a mă depărta de afurisitul ăla de aligator. Îi trecu un gând prin minte când deschise portofelul Chanel pe care i-l dăruise fratele ei de Crăciun. Ați pus aligatorul acolo ca un fel de radar?

El își scoase ochelarii, și ea se uită în cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse vreodată. Mă rog, îi mai văzuse, dar nu de la așa mică distanță. De aproape erau și mai răvășitori.

– M-ați acuzat că am complotat cu o reptilă?

– Da.

Râsul lui păru că-i umple întregul univers. Când bărbatul ăla se lumina la față, la fel făcea și cerul din jurul lui. Râsul lui era molipsitor. Când, în cele din urmă, respiră, în vorbe i se putea auzi un chicot.

– Ah, asta e cea mai reușită glumă pe care am auzit-o toată ziua, pe bune. Sora dumitale n-a menționat că ai simțul umorului.

Probabil pentru că Lisa nu credea că avea așa ceva.

– Păi, sunt renumită că-mi merge mintea.

El se uită la ea pentru o clipă, și ea putu simți conexiunea. Era ca un fir nevăzut ce o trăgea spre el. Avusese dreptate să fugă prima dată când îl văzuse. Ceva în adâncul ființei ei îi spusese că nu era capabilă să se descurce cu bărbatul ăsta.

Nu *voia* să se descurce cu un bărbat ca el, se corectă ea în minte.

„Ah, spuseseși bine de prima dată. Bărbatul ăsta n-o să te lase să ai tu controlul tot timpul. O să te provoace."

Avea să o *intimideze* mai degrabă. Un bărbat atât de uluitor era obișnuit să facă numai cum voia el.

Dar, dacă asta însemna să scape de amendă, putea flirta puțin.

El scutură din cap și oftă.

– Din nefericire, sunteți renumită și pentru că apăsați accelerația. Permisul și talonul.

Ea își stăpâni un mormăit pentru că prima ei zi în orașul cel nou nu avea să decurgă așa cum sperase, iar polițistul, deși nemaipomenit, era un măgar.

Același rahat. Alt oraș.

– Nu există mandate. Nici nu e dată în urmărire generală, spuse vocea ce se auzea în stație. Știi că ai un computer în mașină. E conectat la tot ce am eu aici, la secție.

Administratorul de rețea avea sută la sută dreptate. Avea un sistem foarte sofisticat, pe care nu-l înțelegea pe deplin, așa că era mult mai ușor s-o contacteze prin stație pe Noelle și s-o pună să caute ea. În afară de asta, voise câteva minute să se gândească la problema care stătea acum în micul Audi ce avea să se împotmolească negreșit în noroi în primăvara asta.

Lila Daley. La naiba, uitase cât de drăguță era. Se uită la permis. Văzu o femeie serioasă. Drăguță, dar serioasă. În fotografie nu putea vedea cât de lung îi era părul. Era strâns la spate, și ea arăta puțin cam țeapănă.

În realitate, ochii îi erau luminoși, buzele – puțin cam prea mari și cu atât mai senzuale. Avea păr castaniu, dar ăsta era un cuvânt sărăcăcios pentru a-l descrie. Avea reflexii aurii și roșcate împletite prin toată acea mătase caldă. Nu era sigur de ce – ieșise cu femei mai frumoase –, dar femeia asta avea ceva. Nu că ar fi reușit să îi vorbească până atunci. Încercase s-o invite la dans la nunta lui Remy și a Lisei, dar ea se eschivase. Chiar și după atâtea luni, încă îi persista în minte.

– Știai că doctorul Hamet se înlocuiește pe el cu o asistentă? Începu să completeze actele pentru amendă. Cuptorul cu microunde din camera de repaus de la secție era stricat, ceea ce explica de ce era el pe străzi, cu radarul. Afurisitul ăla de lucru ori nu funcționa deloc, ori încălzea orice puneai înăuntru la temperatura lavei vulcanice. Pentru că el era silit să mănânce în mare parte din timp în camera de repaus, acel cuptor cu microunde era indispensabil, și nu era ca și cum afurisitul ăla de guvern avea să le dea cadou unul nou.

Trebuia să meargă mai des la Guidry's. Barul și restaurantul Guidry era centrul bârfelor din acel orășel. Poate că ar fi fost pregătit pentru asistenta practicianã Lila Daley dacă ar fi fost la curent cu bârfele. În departamentul lui nu erau mulți oameni. Erau el și cei doi adjuncți ai lui, Roxie și Major, și un ofițer începător,

un tânăr pe nume Vince. Încă doi ofițeri urmau să vină în câteva săptămâni. Pentru moment, făceau cu rândul la schimbul de noapte, și el ajunsese să petreacă tot timpul ori la secție, ori acasă cu fiica lui. De cât timp nu mai ieșise să se distreze? O dată pe lună un joc de poker la prietenul lui Rene era cam tot ce mai făcea după accident, și asta doar pentru că în primele luni prietenii lui își făcuseră apariția la ușa lui și insistaseră să intre.

Era pregătit să înceapă să trăiască din nou.

Poate ar trebui să facă ceva special. Se gândise la femeia asta timp de luni bune, și acum ea era în fața lui, ca și cum reușise s-o aducă aici doar prin puterea voinței.

Probabil n-ar trebui să-i dea amendă.

– O asistentă practicianã, răspunse Noelle prin stație. Sunt puțin îngrijorată de cum vor decurge toate astea. E din Dallas. E sora Lisei Guidry, dar am cunoscut-o, și nu-i ca Lisa. E orășeancă sadea. Știi ce părere au oamenii de-aici despre chestia asta.

El petrecuse ceva ani în New Orleans ca ofițer de poliție înainte să vină acasă și să candideze pentru acest post. Era ceva special la Papillon. Putea îmblânzi și cel mai dur suflet. Și dacă ea avea nevoie de cineva care să-i traducă ciudățenia de cajun în engleză, el era acela.

– Care-i diferența între o asistentă și ce e Lila? E vreun motiv pentru care nu preia Mabel, dacă tot îl pierdem pe doctor?

Fusese șerif timp de ani buni, și singurii profesioniști în materie de medicină erau un doctor de 300 de ani cu o slăbiciune față de scotch și asistenta lui ceva mai tânără, dar cu mult mai arțăgoasă.

Noelle oftă, și el putu efectiv s-o vadă cum își dădea ochii peste cap. Câteodată, trebuia să-și reamintească faptul că avea doar 40 de ani și că nu era un bătrân devastat de trecerea timpului, așa cum părea ea să creadă.

– Înseamnă că e la fel de bună ca un doctor, dar n-a urmat o facultate de medicină. Înseamnă că a practicat

cel puțin zece ani și a fost asistentă. Știe mai mult decât doctorul Hamet cum să interacționeze cu oamenii. Categoric mai mult decât oricare doctor bărbat.

Noelle avea o problemă cu patriarhatul.

– Deci e deșteaptă.

– Da, dar nimic din toate astea nu contează aici, răspunse Noelle. Întrebi dintr-un motiv anume? Oftă din nou, un sunet plin de suferință. Spune-mi că n-ai tras-o pe dreapta. Înțelegi că, dacă pleacă, n-o să mai avem pe nimeni? Va trebui să mă duc tocmai până în New Orleans ca să-mi fac un test Papanicolau.

El ar face orice numai să nu audă despre testul Papanicolau al lui Noelle. Ea își flutura problemele femeiești ca pe o sabie atotputernică.

– Mergea cu peste 45 de kilometri peste viteza legală.

– Frumos. Pusesem ochii pe un espressor nou după ce înlocuim cuptorul. Acum i se simțea entuziasmul în voce. Uită ce-am spus. Testul meu e doar o dată pe an, dar de cafea am nevoie în fiecare zi. Du-te după ea!

El ridică privirea și văzu că mașina Lilei era plină ochi. Totuși, nu era mult pentru o femeie care se muta. Mai aștepta un camion? Remy plănuia s-o ajute cu mutatul?

– Mai știi ceva despre ea?

Urmă o pauză.

– Serios? Ai stat doi ani fără să ieși la vreo întâlnire, și acum ești atras de o fată de la oraș? Îmi place. O să fie o distracție pe cinste.

Era aiuritor de optimistă.

– Deci spui că nu urăști ideea ca eu să-mi dau întâlnire cu cineva?

– Nu trebuie să mă întrebi pe mine, spuse ea încet.

Dar el o întrebase.

– Nu vreau să-ți complic viața.

– Tată, să te scot din casă din când în când mi-ar face viața mai ușoară, și dacă ai găsi pe cineva care să preia

postul ăsta nasol cu jumătate de normă, aș fi și mai fericită. Aș putea fi o trântoriță. Ce mișto ar fi, nu-i așa?

Fata lui era imprevizibilă. Și era și o adolescentă care își pierduse mama și fusese silită să-și schimbe întregul stil de viață în decursul unei groaznice după-amiezi.

– N-o să devii tu trântoriță, copilă. Cei din familia LaVigne muncesc.

Ea scoase un sunet ca și cum i-ar fi fost greață.

– Mda, asta am auzit și eu. Bănuiesc că n-o să primesc espressorul ăla, corect?

Chitanța se tipări, și el verifică din nou informația.

– De ce nu?

– Pentru că n-o să-i dai amendă, corect?

Acum, ar cam trebui să i-o dea. Nu mai era cale de întors din moment ce se tipărise.

– Ne vedem în două ore, scumpo. Începe să cauți espressorul ăla.

Cuptorul cu microunde mai putea aștepta. Era foarte greu pentru el să-i refuze ceva fiicei lui. Știa că ar trebui să-i limiteze consumul de cofeină, dar, de fiecare dată când încerca să fie tatăl acela căpos și amenințător care ar trebui să fie, își amintea că ea era în scaun cu rotile și ceda pe loc.

Luă amenda și închise stația chiar când Noelle spunea ceva despre nevoia de a avea o femeie sub 80 de ani cu care să vorbească despre crampele și balonările ei. Da. Nu trebuia să știe despre așa ceva.

Asta era calea corectă. Era singura femeie în interval de doi ani care îi stârnise interesul și nu putea fi chiar așa rea. La urma urmei, era sora Lisei Guidry, și femeia aia era o dulceață.

Nu că nu i-ar plăcea câte o obrăznicie. Ba chiar multă obrăznicie. Ei bine, îi cam plăceau femeile afurisite și, hotărât lucru, îi plăcea să fie nostime și istețe, iar femeia care-l acuzase că se folosise de Otis era categoric amuzantă.

Nu era vina lui că Otis avea tendința să sperie turiștii și că ei încercau să fugă de acolo și nu observau că limita de viteză scăzuse. Mult de tot.

Chiar că nu era vina ei că lui Otis îi plăcea porțiunea aia de autostradă și că fusese locul perfect să modifice limita de viteză.

– Da' știu că nu v-ați grăbit, spuse Lila cu buzele pline țuguiate înspre el. Ați aflat despre trecutul meu infracțional?

El îi dărui cel mai reușit zâmbet, cel pe care-l folosea când venea vremea alegerilor. I se spusese că zâmbetul acela gen votați-mă-pe-mine funcționa la tineri și bătrâni, oameni de toate orientările politice. Sunteți complet fără pată, domnișoară Daley. Pot să îți spun Lila?

Ea ridică dintr-o singură sprânceană.

– De ce ai face asta, domnule polițist?

La naiba, nici măcar nu se prezentase. Își ieșise din mână.

– Șerif. Sunt șeriful din Papillon. Numele meu e Armand LaVigne, dar prietenii îmi spun Armie.

– Îmi dai amendă, domnule șerif?

Da, trebuiau să treacă mai întâi de partea urâtă. Își atinse chipiul în direcția ei și îi dădu chitanța.

– Poftim! Sunt sigur că n-o să mai ai necazuri, acum că știi despre zona de siguranță. Trebuie să avem grijă de copii.

– Zona de siguranță? Serios?

Pufni și aruncă amenda pe scaunul pasagerului.

– Și aștepți să sosească un camion?

Flecăreala era bună. Cel puțin, așa credea el.

– De ce să mai vină un camion? Ai de gând să încerci să-l amendezi și pe șoferul lui?

Flecăreala lui avea nevoie de exercițiu.

– Pentru că te muți. Având în vedere că te angajezi aici, aș presupune că te muți.

– Capacitatea dumitale de observație e incredibilă, domnule șerif. Și nu. Nu vine nici un camion. Va trebui să găsești pe altcineva să îți modernizeze camera de repaus.

– Nu vine mobila?

– Am cumpărat o casă gata mobilată, explică Lila în felul ei practic. Nu prea aveam multe în Dallas. Nu-mi trebuie o tonă de lucruri. Lucrez în majoritatea timpului. Nu îmi trebuie decât un pat, o bucătărie și un duș.

– Ai cumpărat o casă? Își cercetă memoria după o informație despre o casă ce fusese de vânzare. Se rugă să nu fie cea la care se gândea. Spune-mi că nu ai cumpărat porcăria aia de casă pe care copiii lui Bill Roberts au încercat s-o bage pe gât potențialilor cumpărători în ultimele șase luni oamenilor neștiutori.

Ea se încruntă din nou, dar era o expresie plină de curiozitate.

– Am cumpărat o casă cu trei camere pe Hall Street, chiar la marginea orașului. N-am avut timp să vin aici să mă uit la ea, dar Remy mi-a spus că fundația e solidă.

Poate că fundația era solidă, dar erau alte probleme.

– Remy te-a lăsat să cumperi casa?

Ea își îndreptă umerii, și el se gândi că, dacă n-ar fi stat în mașină, poate s-ar fi apropiat de el și ar fi luat poziția de luptă, ca un boxer profesionist.

Da, și asta îl tulbura.

– Remy nu hotărăște pentru mine. Mi-e cumnat, nu paznic. Casa aia era singura disponibilă. O să fie în regulă. Prețul a fost bun, așa că mă stabilesc aici. Dacă e ceva în neregulă cu locul ăla, te asigur că mă descurc. De mică am învățat cum să repar lucruri.

El spera ca ea să se priceapă la instalații de apă și la canalizare. Și instalații electrice. Și să se descurce cu grămezile de lucruri strânse aiurea. Dar asta era o problemă pentru altă zi.

– E bine de știut, dar, dacă ai vreun necaz, mă poți chema pe mine. De fapt, mă gândeam că, de vreme ce ești nouă în oraș, ai avea nevoie de cineva care să-ți arate împrejurimile.

Sprânceana se ridică din nou.

– Am o soră.

– Da, dar câteodată e drăguț să vezi orașul din perspectiva cuiva care a trăit aici toată viața. O bună *parte* din viață, dar n-avea de gând să evidențieze asta. Știu toate locurile frumoase. „Pe amândouă", își spuse el. Mă gândeam că, după o lungă zi de călătorie, ai vrea să mănânci ceva.

– Mă inviți la o întâlnire?

Nu putea s-o scrântească prea tare.

– Categoric, îi putem spune așa.

– După ce m-ai amendat.

Trebuia să se concentreze asupra acestui aspect.

– Voiam să înțelegi că nu te presează nimeni. Deci, vin să te iau la șapte? Putem merge la Guidry. Poate că nu voia să stea la barul familiei surorii ei. Sau la Lucille. Sunt deschise pentru cină în seara asta. Cei mai buni creveți cu terci de porumb pe care i-ai mâncat vreodată. Pe cuvânt.

– Ar trebui să te dai la o parte acum.

El făcu un pas înapoi, și ea apăsă la maximum pe accelerație, îndepărtându-se pe autostradă.

– Deci, e un nu? strigă Armie în urma mașinii.

Probabil depășea din nou viteza legală, dar el nu avea de gând să-și forțeze norocul.

capitolul 2

Lila stătea în fața casei dărăpănate ce părea să se sprijine pe ceva ce aducea a apă. Asta era probabil partea

de *bayou*[1] din Butterfly Bayou[2], deși nu văzuse nici un fluture. Văzuse în schimb imensul potențial pentru țânțari. Exista un ponton pe care probabil nici într-un milion de ani n-ar risca să calce și o barcă despre care descoperi șocată că încă plutea legată de el.

„Ce dracu' fac?"

Părăsise apartamentul ei perfect pentru asta? Sigur, fusese anost, și nu se obosise niciodată să-l decoreze, dar cel puțin nu arăta de parcă era gata să se năruiască.

– Nu-i așa rău pe cât pare, spuse Lisa, trecând pe lângă ea. Sora ei era acolo așteptând-o pe când ea intra cu mașina pe aleea pietruită. Poate. Am intrat, și e destul de rău înăuntru. Nu pot crede că băieții lui Bill n-au făcut curat.

Ea simți cum face ochii mari, pentru că nu-i plăcea murdăria. Cu sângele se putea descurca. Înțelegea pe deplin rolul microbilor în natură, dar în propria casă prefera ca porcăriile alea să nu existe.

– N-au făcut curat?

Lisa se întoarse spre ea.

– Ah, nu asta. Nu asta am vrut să zic. A venit careva care a făcut curat lună de sus până jos. Vorbesc despre toate lucrurile.

– Mi-au spus că se vinde mobilată. Ăsta era motivul pentru care alesese casa. Mă rog, și faptul că era ieftină, iar ea avea nevoie de ceva ieftin. Majoritatea economiilor ei erau băgate în dispensar acum. Nu-și putea permite o casă nouă. Sau măcar una care să reziste vreo câțiva ani.

– Da, cu totul. Ai cumpărat întreaga viață a unui bătrân de 98 de ani.

Nu era sigură că asta plănuise.

---

[1] Întindere de apă aflată de obicei într-o zonă joasă ce conține apă salmastră și care e caracteristică sudului Statelor Unite, în delta fluviului Mississippi, în statele Louisiana, Alabama, Mississippi. Din lipsa unui echivalent potrivit în limba română, am folosit pe parcursul cărții cuvântul „canal". (n.tr.)

[2] În traducere aproximativă, Canalul cu Fluturi (n.tr.)

– Credeam că sunt mobilă, vase și chestii de-astea.

Renunțase la aproape toate lucrurile ei când se despărțise de logodnic. Plecase de la el și își luase un apartament anost ce nu reprezenta decât un loc unde să mănânce și să doarmă. Nu fusese dificil să renunțe la el când se decisese să se mute din Dallas.

– Și danturi false. Avea o colecție surprinzătoare de astea, sublinie Lisa. Nu-ți face griji. Cred că le-am adunat pe toate. Am organizat băile, și ai așternuturi curate pe pat. Și bucătăria. E curată lună, deși e dezordine. N-am putut ajunge în restul casei. A fost nebunie la serviciu în ultima vreme. O să fiu aici în fiecare clipă în care pot, să te ajut. De fapt, cred că o să fie drăguță odată ce o aranjăm.

Trebuia să fie, pentru că avea să locuiască aici. Avea de gând să-și facă un cămin aici, în locșorul ăsta de lângă apă, unde poate că s-ar putea ascunde de lumea asta mare și rea.

– Lila, te simți bine?

Ea își reveni. Luase o hotărâre și se ținea de ea.

– Da, sunt bine. A fost un drum lung. Apreciez că mi-ai adus cheile. Și nu trebuie să mă ajuți. Sunt sigură că o să fie un mod plăcut de a-mi petrece timpul. Cu siguranță, n-o să explorez orașul mergând cu mașina. Șeriful nu se zgârcește la amenzi.

Și era nemaipomenit, zâmbetul lui lumina lumea... și avea cel mai spectaculos fund. Îl văzuse în oglinda retrovizoare când el se îndepărtase să scoată amenda.

Se părea că nu era însurat, pentru că o invitase în oraș. Mă rog, sugerase să ia cina împreună. Într-un fel, era ca și cum îi ceruse o întâlnire. Ea stătea pe tușă de multă vreme.

Lisa mormăi.

– Serios? O să vorbesc cu el. Știi ce? Este o ședință la primărie săptămâna viitoare. O să țip la el acolo. Și o să-i spun că, dacă nu rezolvă asta, e scos de pe lista

de plăcinte la Guidry's. Să nu subestimezi amenințarea asta. Poate că Armie arată ca un bărbat care nu mănâncă niciodată carbohidrați, dar iubește plăcinta mea cu nuci pecan.

Nu voia ca sora ei să se implice.

– E în regulă. Depășisem viteza legală, dar jur că face echipă cu aligatorul ăla. Mai sunt mulți din ăștia?

– Aligatori? Da, dar, serios, nu fac probleme, o încurajă Lisa. Îi lași în pace și te lasă și ei în pace. Știi că poți să te răzgândești și să stai cu mine până când facem totul la standardul dorit de tine.

– Am standarde?

Lisa se uită neîncrezătoare la ea.

– Da, surioară. E cam genul tău. Îmi aduc aminte că nu mi se dădea voie să ies din casă până când nu arătam ca numai bună de pozat – și n-aveam decât zece ani.

– Trebuia să arăți perfect pentru ca nimeni să nu bănuiască faptul că eram de capul nostru. Prima dată când mama lor mersese la pușcărie, mătușa lor stătuse cu ele timp de șase luni încheiate. A doua oară, avusese alte lucruri de făcut. Își jucase rolul pentru Protecția Copilului, dar copiii fuseseră pe cont propriu. Așa mersese pentru tot restul copilăriei lor. Adesea, Lila prefera momentele în care mama ei era la pușcărie. Însemna o persoană în minus de care să aibă grijă. Trebuia să fim pregătite în caz că cineva își făcea apariția. Casa trebuia să fie imaculată tot timpul și noi toți trebuia să fim impecabili la școală, altfel s-ar fi iscat întrebări.

Nu se dezbărase de obicei. Era ciudat că nu se prinsese de treaba asta decât acum. Nu putea tolera mizeria. Nu pentru că o deranja. O enerva. O făcea să se îngrijoreze că cineva avea s-o judece.

Cum de nu scăpase de asta? Cum de se afla în aceeași poziție în care fusese pe vremea când era copil?

– Aici, nu trebuie să fii perfectă. De fapt, e mai bine să nu fii. Oamenii ăștia respectă autenticitatea, o asigură

Lisa. O să te ajut să aranjezi casa. O să fie distractiv. Și cine știe, poate există niște comori înăuntru, să zicem așa. Probabil că nu. El trăia dintr-un venit fix. Din ce-am auzit, nu prea a mai ieșit după ce a murit soția lui. Copiii erau împrăștiați prin toată țara. Când s-a îmbolnăvit, a mers la un azil în Thibodaux. Copiii n-au vrut să stea mult timp aici. De aia ai luat-o pe mai nimic. Remy spune că e o casă solidă, dar are nevoie de ceva modernizări. E îngrijorat de boiler. Și de aerul condiționat.

– Da, cam asta mi-a dat și șeriful de înțeles.

– Ți-a vorbit despre casă? Cum de știe de ea? Ochii Lisei deveniră șireți. Armie e vestit că-i taciturn cu șoferii pe care îi trage pe dreapta. Nu ascultă pe nimeni. Spune doar „Permisul și talonul", după aia îți dă amendă. Cu tine a fost vorbăreț?

Ea putea auzi încă tonul grav al vocii lui.

– A fost ciudat cu mine. Mi-a dat amendă și după aia s-a oferit să-mi arate orașul, începând cu un loc numit Lucille.

Acum, sora ei făcu ochii mari.

– Lucille e un loc unde se dau întâlniri. Nimeni nu merge acolo decât dacă sărbătorește ceva special sau dacă încearcă să se culce cu cineva. Și nu e aici, în Papillon. E la treizeci de minute distanță.

– Dacă voia să mă scoată la o întâlnire, poate că n-ar fi trebuit să-mi dea amendă, replică ea, luând-o spre ușa din față. Armie LaVigne era mare și grozav, dar inaccesibil pentru ea, căci n-avea de gând să sară în pat la două secunde după ce ajunsese în oraș.

„De ce?"

„Pentru că mi-a dat o afurisită de amendă."

„Și ce? Poate că-ți dă și un orgasm."

Vocea ei interioară putea foarte bine să amuțească, pentru că paria că Armie LaVigne se dădea la fiecare turistă care venea în oraș. Întreaga parohie avea mai puțin de 2 000 de oameni. Nu era ca și cum el ar fi avut

o grămadă de opțiuni, și ea era fata cea nouă. Firește că avea să se dea la ea. Poate că ar trebui să se aștepte la asta din partea majorității burlacilor.

– Nu lăsa treaba cu amenda să te influențeze. Armie e un tip mișto și e de treabă. Și asta în mai multe sensuri. E responsabil, are o slujbă bună, a fost împușcat de câteva ori și a supraviețuit întotdeauna. Lisa tăcu și își duse mâna la gură. Doamne, Lila, n-ar fi trebuit să spun asta.

Și uite-o acolo. Acea amintire când arma fusese ridicată și timpul încetinise. Era mereu acolo, mocnind sub suprafața fiecărui moment plăcut pe care-l avea. Clipi și își aminti că Dallasul era la sute de kilometri distanță.

– N-am nimic. Rostise cuvintele astea de o mulțime de ori. Le spusese familiei și prietenilor. I le zisese psihoterapeutei. Și apoi și le spusese și ei înseși. Dar, dacă n-avea nimic, de ce simțea nevoia disperată să-și schimbe complet viața, să se mute la sute de kilometri distanță de orașul în care trăise ani întregi și să-și cheltuiască fiecare bănuț din economii pentru un nou început? N-am luat-o în felul ăla. Mă bucur să știu că șeriful ținutului e capabil să supraviețuiască unor gloanțe. Sunt sigură că nici un glonț n-ar putea să-i găurească țeasta aia căpoasă.

Lisa dădu să mai spună ceva, dar se răzgândi.

– Știi, ai putea nimeri pe cineva mai rău decât Armie.

Ea nu înțelegea ce însemna asta. Să se implice într-o relație cu un bărbat grozav care mai mult ca sigur avea să îi zdrobească inima în vreme ce ea încerca să-și clădească o afacere și o nouă viață părea cam cel mai rău lucru pe care-l putea face.

– Nu sunt aici pentru a socializa.

Băgă cheia în ușă. Era timpul să vadă câte bătăi de cap își cumpărase.

– Da, voiam să vorbim despre asta, spuse Lisa când ușa se deschise. Aici nu-i Dallas.

Exact de asta era Lila aici. Papillon era cât de departe de Dallas se putea, fiind totuși aproape de familie.

Când se hotărâse s-o ia de la capăt, nu putuse renunța să fie aproape de cel puțin una din surori. Se gândise temeinic la asta. Laurel avea un copil mic. Se descurcase ca o campioană, iar soția fratelui ei, Bridget, născuse de două ori. Amândouă aveau acces la îngrijiri medicale de calitate. Lisa era aici singură. Dacă solidul ei soț cajun n-avea la dispoziție o grămadă de înotători voinici, ea era gata să-și înghită poșeta Louis Vuitton. Lisa avea să rămână însărcinată la un moment dat, și Lila nu intenționa să lase îngrijirea ei pe seama nimănui altcuiva.

– Mi-e foarte clar că aici nu-i Dallas.

Deschise ușa și intră în anii '50. Cel puțin, era destul de sigură că atunci fusese cumpărată fiecare piesă de mobilier. Ziarele, totuși, arătau ca și cum erau din fiecare săptămână a ultimilor cincizeci de ani.

– Îmi pare rău de ziare. Lisa își făcu loc pe lângă primul din cele vreo cincizeci de teancuri. Așa cum am spus, casa nu-i murdară. Doar ticsită. Îi plăceau ziarele și revistele. Și cărțile. Multe cărți. Mai e un dulap plin de nasturi. Habar n-am de ce, dar ni s-a spus să nu-l deschidem. Nu vorbeam despre diferențe fizice. Vorbeam despre integrare. Nu sunt sigură dacă știi, dar câteodată poți fi intimidantă.

Adesea, la Urgențe, puțină intimidare era de mare folos.

– Nu pot influența modul în care lumea reacționează față de mine. Îmi fac treaba, și o fac bine.

– Vezi, chiar acum. Intimidezi.

Reuși să ajungă până în living. Aici era mai bine, dar locul era împânzit cu mărunțișuri. Fiecare spațiu disponibil era copleșit de globuri de zăpadă și animale de pluș cu numele a diferite monumente brodate pe ele. Mai erau plăcuțe comemorative, linguri și degetare.

Cel puțin canapeaua arăta destul de comodă.

– Din nou, nu văd vreo problemă.

– Oamenii de aici nu sunt obișnuiți cu asta, spuse Lisa ridicând un set format din râșnițe de sare și piper de la Disneyland și mutându-le, în încercarea de a face loc pe măsuța de cafea. Sunt obișnuiți cu o abordare mai blândă. Trebuie să te gândești înainte de a da drumul pe gură la tot ce-ți trece prin cap, altfel o să-i pierzi. Oamenii de pe aici nu sunt obișnuiți cu schimbarea. Efectiv le e teamă de ea.

– Se pare că tu te înțelegi bine cu ei. Și asta vine de la fata care s-a luat la bătaie în prima seară aici și a sfârșit prin a trage o altă gagică de extensii. Așa că nu văd manierele sudiste. Poveștile surorii ei despre oraș și locuitorii lui fuseseră unul dintre motivele pentru care venise ea aici.

Părea un loc bun unde să te ascunzi.

Lisa rânji.

– Le place drama. Și aia se dădea la omul meu. Ei înțeleg și asta. Ești uimitoare în ceea ce faci. Vreau doar să-ți fie ușor.

– O să-mi fie. Poate că măcar dispensarul ei nu era un muzeu pentru suvenire de prost gust. De ce Dumnezeu a păstrat toate lucrurile astea? Sărmanul om suferea în mod clar de o boală mintală.

– Sau se simțea singur. Mâinile Lisei trecură peste creioanele în culori vii. Se părea că erau cutii întregi. Lucrurile astea probabil îi aminteau de o vreme când viața era frumoasă. Când el și familia lui călătoreau. Singurul lucru pe care mi l-au cerut copiii au fost pozele. Li le-am trimis. Erau multe poze cu ei cinci într-o rulotă călătorind prin țară.

Familia Daley nu făcuse niciodată așa ceva. Nici măcar o dată. Când erau copii, cel mai departe merseseră până la închisoare, în zilele de vizită, imediat după ce Will își luase permisul. Nu făcuseră excursii; doar încercau să supraviețuiască.

Ea încă încerca să supraviețuiască? Încă se târa zi de zi fără a înțelege ce însemna? Membrii familiei ei erau în siguranță. Erau cu toții fericiți și mergeau mai departe. Își vedeau de viață, și ea... alerga și reușea în același timp să stea locului.

Bărbatul care locuise aici avusese o viață. Poate că fusese una dezordonată. Poate că la sfârșit fusese singur, dar trăise.

Când se hotărâse să plece din Dallas, Lila își pusese bagajele în mașină, și mai rămăsese loc. Nu-și luase multe lucruri care să-i amintească de vremurile bune.

Pentru că, de fapt, nu avusese vremuri bune.

Lisa luă o cană de cafea. Avea pictată pe ea cea mai siropoasă poză cu o pereche de bătrâni care zâmbeau dintr-o inimă mare. „Cel mai bun soț din lume" era scris pe cealaltă parte a cănii.

– Cred că unele dintre lucrurile astea erau daruri din partea soției lui. Nu-i așa că-i drăguț?

Lila fusese logodită la un moment dar, dar dăduse înapoi inelul fără a se gândi de două ori. Nu avusese nevoie de un foc în curte pentru a arde toate amintirile, fiindcă nu existaseră. Toate cadourile lui fuseseră practice. Fără flori pentru Lila Daley. Avea nevoie de o pereche de mănuși. Fără bijuterii. Prefera să aibă pantofi ortopedici și un halat nou.

– Obișnuiam să programez cadouri pentru mine, spuse ea încet, studiind cărțile de pe raft. Se părea că bătrânul avusese o mare pasiune pentru vechile westernuri. Ochii îi lunecară spre raftul de jos, și găsi un întreg rând de ceea ce păreau a fi romane de dragoste. Când eram cu Brock, vreau să zic. Făceam o listă de cadouri, pentru că așa credeam eu că trebuie. Odată mi-a cumpărat flori, și i-am explicat că aș prefera să cheltuiască bani pe ceva care să nu moară într-o săptămână.

– Bine, ăsta-i cel mai puțin romantic lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse Lisa. Nu mi-a plăcut niciodată de Brock. Părea genul rece.

– Asta-mi plăcea mie la el, recunoscu ea.

– Pentru că nu trebuia să te străduiești prea tare?

– Pentru că eu făceam toată munca. Se uită la sora ei și își dori să nu fi cedat impulsului de a vorbi despre viața ei privată. Dar nu asta îi spusese psihoterapeuta ei să facă? Prea ținea totul în ea, nu recunoștea niciodată propriile defecte sau slăbiciuni. Le ținea departe chiar și de oamenii pe care-i iubea. Îmi plăcea că fac eu toată munca. Și uram asta. Voiam să am controlul, dar, când l-am căpătat, l-am urât pe Brock pentru că mi-l cedase cu totul. Tu crezi că sunt intimidantă, dar sunt doar un mare haos din multe puncte de vedere.

Un haos tăcut și groaznic. Un vulcan tăcut și amenințător. O bombă pe cale să explodeze dacă nu se elibera presiunea. De obicei, ea o elibera prin alergări lungi.

Cum ar fi dacă ar putea-o elibera în alt mod?

– Ai trecut prin ceva oribil. E în regulă să fii un haos.

Lisa se așeză pe canapea și bătu cu palma locul de lângă ea.

Era ciudat să aibă rolurile inversate. Toată viața, Lila fusese sora mai mare, cea la care Laurel și Lisa veneau, cea care avea toate răspunsurile sau, dacă nu le avea, le inventa. Era prefăcuta supremă. Asta făcuse toată viața.

Dar acum, n-avea răspunsuri. Doar un milion de întrebări chinuitoare.

– Ar trebui să trec peste asta.

Așa îi spusese psihoterapeuta. Tratase ședințele de terapie ca pe ceva prin care trebuia să treacă pentru a-și continua viața. Ca și cum, dacă stătea pe un scaun și răspundea la întrebări, avea să fie bine.

Nu funcționase în felul ăla.

– N-ai să treci peste asta. Cred că replica asta nu se aplică la ceea ce ți s-a întâmplat. O să treci prin asta,

spuse Lisa întinzând o mână. O să te însoțească pentru tot restul vieții.

– Nu puteam să intru în spital fără să fiu transportată în momentul ăla. De aceea își dăduse demisia. Se întorsese la muncă la o lună după incident. Se silise să intre în clădire, să-și facă treaba, să meargă acasă, să ia pastilele care o ajutau să doarmă... și apoi, într-o noapte, se gândise că era tare bine să doarmă, că, dacă lua destule pastile, poate avea să rămână adormită.

Își dăduse demisia a doua zi, și acum era aici și avea să găsească o cale pentru a dori să se trezească în fiecare dimineață.

– Nici eu n-aș fi vrut să mă întorc acolo, spuse Lisa. Cred că-i normal. Mi-am făcut griji când tu te-ai întors la muncă așa repede, dar nu m-a mirat.

– Pariez că demisia mea te-a mirat.

Lisa păru să se gândească preț de o clipă.

– Nu chiar. Venirea ta aici m-a surprins. Nu credeam că-ți place acest loc. Abia dacă ai vorbit cu cineva la nunta mea.

Existase un motiv pentru asta.

– Știu că n-o să crezi asta, dar am fost supărată când m-am despărțit de Brock. Știam că nu era el alesul, dar cred că am înțeles că s-ar putea să nu existe un ales pentru mine. Eram invidioasă pe tot ce aveau frații mei și m-am ținut deoparte. De fapt, locul ăsta mi se pare interesant.

Cu siguranță, pe Armie LaVigne îl considerase interesant. Asta până când îi dăduse afurisita aia de amendă. Nu că ar putea da vina pe amendă pentru ezitarea ei. La nuntă nu-i dăduse amendă, și ea tot fugise cât putuse de repede.

– Serios?

În tonul surorii ei se simțea din plin scepticismul.

Nu avea de ce să mintă în legătură cu asta.

– Absolut. Din scurta mea ședere aici, mi-am dat seama că toți din oraș sunt nebuni și că au nevoie de un adult la cârmă.

Lisa o țintui cu degetul, și Lila avu presimțirea urâtă că pusese piciorul într-o capcană.

– Asta e. Asta-i ce nu poți face aici. Nu poți veni și să te porți de parcă ai fi atotștiutoare.

– Nu mă port așa. Chiar știu tot. Nu putu rezista să n-o înțepe pe sora ei.

Lisa scutură din cap.

– Știu că ești deșteaptă și bună la ce faci, dar acum nu ești la Urgențe. O să fii principala sursă de asistență medicală pentru toată zona. Suntem izolați. Oamenii ăștia au nevoie de tine, și îmi fac griji că, dacă îi eviți, n-o să vină la consultații. Deja am auzit niște zvonuri cum că oamenii nu înțeleg ce înseamnă o asistentă practiciană.

Ea ridică din umeri.

– O să afle sau nu. După cum ai spus și tu, eu sunt singura opțiune din oraș. N-o să mă poată evita la nesfârșit. Când se vor îmbolnăvi, mă vor căuta.

Părea un lucru simplu. Avea să le arate că era calificată, iar ei aveau să înțeleagă. Dacă nu doreau să fie consultați de o femeie, nu putea face prea multe în sensul ăsta. Fusese asigurată că doctorul Hamet avea să îi cedeze cu plăcere pacienții, ceea ce presupunea și să îi pregătească pentru tranziție. După cele spuse de noua ei infirmieră, o aștepta o după-amiază plină. Trei consultații, două controale, examinarea unui copil mic și cu siguranță că aveau să mai fie și cazuri neprogramate. Una peste alta, pentru un dispensar mic și liniștit, părea a fi aglomerat.

Ocupația asta avea să fie centrul universului pentru ea. Copilul ei.

– Sper să meargă așa. Câteodată, oamenii de aici pot fi îndărătnici când vine vorba despre schimbări. Să ai răbdare cu ei, spuse Lisa. Ești sigură că ai terminat-o cu Brock?

Fostul ei logodnic rămăsese de domeniul trecutului. La fel ca viața ei din Dallas.

– Așa cum am spus, mi-am dat seama că nu el era cel ales. Știam că nu-l iubeam. Bănuiesc că mă gândeam că ar trebui să mă mărit. Ca pentru a bifa ceva de pe o listă. Să merg la facultate. Să am o slujbă. Să mă mărit. Sunt sigură că, dacă m-aș fi măritat, aș fi avut parte de sex programat și mi-aș fi planificat și copiii.

– Știu că sună ca și cum asta e calea de urmat, dar nu este așa. Trebuie să fii spontană. Nu poți planifica dragostea.

– Păi, n-am de gând să planific dragostea. Cu Brock n-a fost dragoste. Nu se îndrăgostise niciodată, nu era sigură că era în stare să aibă sentimente. N-am intenția de a mă cupla cu cineva.

– De asta îmi era teamă. O să te rog ceva. Am făcut totul ca tranziția asta să fie ușoară, și m-ai întrebat dacă ai putea face ceva să mă răsplătești.

Lisa depusese eforturi ca toate astea să se întâmple. Ea fusese cea care se ocupase de actele pentru casă și de inspectori. Soțul ei investise și el timp.

– Bineînțeles.

Mai avea niște bani puși deoparte. Nu mulți, dar n-ar fi surprinsă dacă Lisa ar avea nevoie de un împrumut. Industria restaurantelor era scandalos de dură. Totuși, nu ar fi un împrumut. Nu i-ar cere niciodată să-i dea banii înapoi.

– Ține-ți mintea deschisă!

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că tu încă bifezi lucruri de pe lista aia, explică Lisa. Doar că lista s-a schimbat. Ai trecut prin ceva îngrozitor și ai avut un plan cum să depășești toate astea. Spune-mi că psihoterapeuta ta n-a menționat o schimbare de decor.

Ah, ba da, spusese asta.

– Nu cred că a intenționat să spună să duc lucrurile până aici. Vorbea despre o vacanță pentru vreo două luni.

– Dar ție îți place să faci lucrurile în stil mare, sublinie Lisa. Lila Daley nu face nimic cu jumătate de măsură. Te implici sută la sută. Preiei treaba și o duci la bun sfârșit. Dar asta nu-i o treabă. E viața ta, și cred că ai făcut alegerea corectă venind aici. Cred că, dacă ai fi rămas în Dallas, ai fi găsit până la urmă un alt Brock și ai fi revenit la vechile obiceiuri. Poate ai fi schimbat spitalul, dar nu ți-ai fi schimbat în mod esențial viața.

– Te asigur că viața mi s-a schimbat. Abia putea dormi noaptea fără să viseze despre asta. Ca viața să mi se dea cu totul peste cap n-a trebuit să fac nimic altceva decât să merg la muncă și să fiu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. *Asta* a fost spontan.

– Nu. Lisa scutură viguros din cap. A fost ceva plănuit. El plănuia de ani întregi s-o omoare, și tu știi asta. N-a fost vina ta, și te implor să înțelegi asta repede, altfel o să încep să-mi fac griji că lași viața să ți se scurgă pe lângă tine și nici măcar n-o să știi vreodată adevărul.

– Care-i adevărul?

Lisa se aplecă spre ea, cu ochii strălucind.

– Că meriți să fii iubită, surioară. Că meriți fiecare strop de fericire pe care-l găsești. Că e timpul să renunți, să găsești acea persoană care să te îmbărbăteze așa cum ai făcut tu mereu pentru mine, Laurel și Will. Undeva, pe parcurs, ai uitat că și tu ai nevoie de sprijin, și eu o să fiu aici pentru tine.

Emoțiile năvăliră repede și în forță, dar le înăbuși. Era prea mult după o zi deja grea.

– Ce-ai zice să mă ajuți să găsesc ceva de mâncare în orașul ăsta?

Pe fața surorii ei apăru un zâmbet.

– Asta pot face.

Lisa începu să-i spună despre noile feluri de mâncare pe care să le încerce, și Lila se rugă să treacă de noaptea asta. În ziua următoare avea să fie mai bine. Avea să uite tot rahatul ăsta sentimental și să se apuce de treabă.

În ziua următoare începea noua ei viață.

Armie intră în secție cu stomacul chiorăind, dar îi promisese lui Noelle că avea să înceteze să mai mănânce burgeri slinoși, și asta era cam tot ce putea căpăta la ora asta. Nu era ca și cum putea să mănânce o salată în mașină. Nu că ar fi vrut să mănânce o salată.

Putea pune pariu că Lila Daley mânca o mulțime de salate. Avea aura aia de am-grijă-de-colesterolul-meu.

La naiba, nu putuse să și-o scoată din cap pe femeia asta toată după-amiaza.

Avea nevoie de informații. Asta mersese prost azi. Intrase în luptă fără informațiile corespunzătoare. Ar fi trebuit să afle că femeia aceea devenea irațional de furioasă din cauza uzanțelor absolut corecte de amendare.

– Nu pot să cred că i-ai dat amendă. Noelle își ridicase privirea din cartea pe care o citea. Ai idee cât o s-o coste? O să ai noroc dacă n-o să dea peste tine data viitoare când o să te mai vadă. Îți dai seama că femeia asta răspunde de controlul tău medical anual?

– Trebuie să aplic legea la fel pentru toți. N-o pot favoriza pe femeia care o să-mi ia tensiunea.

– Cum rămâne cu femeia care poate să-ți recomande o colonoscopie?

Asta îl făcu să se oprească. Încă un lucru la care nu se gândise.

– E o profesionistă. Cel puțin, așa spera. Colonul unui bărbat era ceva sacru. Doctorul știa asta. Prima noastră întâlnire n-a mers atât de bine pe cât credeam eu, dar există întotdeauna o dată viitoare. Noi trebuie să lucrăm îndeaproape cu dispensarul. Sunt sigur că o să găsesc un motiv să merg acolo curând.

– Există o dată viitoare? întrebă Noelle.

N-avea de gând să dezvolte subiectul ăsta cu fata lui adolescentă.

– N-ai teme de făcut?

– Sunt cu trei săptămâni înainte de teste. Închise laptopul și se deplasă cu scaunul cu rotile, ieșind de după birou.

Primul an de liceu. Fetița lui era în primul an de liceu. Ah, sigur, liceul ăla era online, și nu făcea ce făceau alte fete de vârsta ei – cum ar fi să iasă cu băieți și să chicotească cu prietenele ei la meciurile de fotbal de vineri seara –, dar tot era boboacă.

Greșise când n-o trimisese la o școală fizică? Luase decizia corectă lăsând-o să-și piardă vremea la secție?

Să fii părinte era de rahat.

– Se descurcă bine, Armie, strigă prin cameră o voce familiară. A făcut un test de matematică și a luat nouăzeci. Isteață foc asta mică!

El oftă și se îndreptă spre cele trei celule din partea din spate a clădirii. De fapt, era zona de arest pentru beți sau un loc unde să țină pe cineva arestat înainte să vină șeriful federal să-l ia. Sau s-o ia. Doar că rar avea femei arestate. Nu. Îl avusese pe Zep Guidry. Cam întotdeauna îl avea pe Zep.

– Faci asta ca să economisești chiria? Nu că Zep plătea vreo chirie. Era un tip de 24 de ani care încă locuia la mama lui acasă. Dacă băiatul n-ar fi arătat atât de bine, ar fi fost considerat un amărât. Cumva, înfățișarea lui de star de cinema făcea ca femeile să continue să vină chiar și după ce își dădeau seama că era cel mai rău soi de bărbat.

– Îmi place aici. E locul meu fericit. Zep se lăsă pe spate în pat și își încrucișă picioarele lungi. Încarcerarea asta chiar nu-i din vina mea. Uită-te la mine! Sunt complet treaz și nici măcar nu m-am bătut. A fost o arestare abuzivă. De data asta o să-mi iau un avocat.

Singurul avocat din oraș era Quaid Havery, și el ar putea să-l scoată pe cauțiune pe Zep, dar era destul de isteț ca să-și dea seama că probabil Zep o meritase. N-avea să existe vreun ajutor din partea aia.

– Ce-ai făcut?

– A enervat-o pe Roxie. Noelle veni lângă el. E în spate, face plinul la mașină. Nu cred că era nevoie. Cred că doar voia să plece de lângă Zep.

Dacă voia să plece de lângă el, n-ar fi trebuit să-l aresteze. Era o idee.

Noelle se încruntă, ca și cum știa exact ce-i trecea prin cap.

– Tată, doar n-ai de gând să o arestezi pe noua doctoriță, doar ca să o faci să te asculte.

Merita să ia asta în calcul.

– De ce-i aici? Și putem să scăpăm de el înainte să trebuiască să-i dau de mâncare? Mănâncă mult, și primărița mi-a zis că nu pot să le dau celor arestați numai pâine și apă.

– N-avem deloc pâine, spuse săritoare Noelle. Trebuie să facem o comandă.

– Eu o să vreau *gumbo*. Stai așa, trebuie încălzită. Poate un sendviș. Da, o să vreau cu bacon, salată și roșii. Spune-i lu' frate-meu să nu se zgârcească la bacon, zise Zep, ca și cum să mănânce la zdup era un lucru obișnuit.

Uneori, Armie își dorea ca adjunctei lui să nu-i fi căzut cu tronc atât de tare idiotul ăsta. De cele mai multe ori, acel *uneori* era tot timpul. Ar putea încerca să sublinieze că Roxie își arăta dragostea arestându-l, dar asta nu putea decât să înrăutățească situația.

– Nu-l chem pe fratele tău. Avea planuri pentru acea seară, și asta nu implica să stea la palavre cu un arestat. Roxie era în tura de noapte săptămâna asta, și n-avea de gând să-i lase singuri pe ăștia doi. Lumea putea exploda. De ce e, de fapt, arestat?

– Roxie l-a tras pe dreapta pentru că a ignorat un semn de stop, îi explică Noelle.

– M-am oprit, replică Zep. La naiba, omule, nu era nici țipenie pe acolo, așa că nu puteam lovi pe cineva. Îmi place să cred despre semnul ăla că e mai mult ca o sugestie.

– Apoi, după cum zice Roxie, s-a certat cu ea preț de douăzeci de minute, a refuzat să ia amenda și a sugerat că n-ar trebui să patruleze când e în acea perioadă a lunii. Noelle scutură din cap.

La naiba, se băgase singur în asta. Totuși, Zep putea face valuri dacă își găsea un avocat care să facă mai mult decât să încerce să-l scape de numeroasele amenzi de parcare. Armie era pe cale să-și ia cheile, dar se opri pentru că voia informații, și fratele lui Zep era însurat cu sora Lilei.

Putea să se folosească de asta.

– Noelle, tu du-te și comandă, spuse el. Cred că ar trebui să vorbesc cu amicul nostru de aici. Să-l aduc pe calea cea dreaptă.

Noelle oftă și își întoarse scaunul.

– O să te bată la cap cu Lila Daley. Mă duc să văd câți bani mai sunt în fondul de urgență, pentru că vreau niște cartofi prăjiți. Voi doi ar trebui să vă rezolvați treburile, pentru că o iau pe Roxie să mă ducă acolo să iau comanda și o s-o mâncăm imediat, fiindcă drumul nu le prieste cartofilor prăjiți.

– De fapt, cred că acum mi-e cam foame... începu Zep, înainte să se uite spre Armie. Sau pot aștepta. Sunt în regulă.

Era drăguț să știe că privirea lui încă putea face un om să se gândească mai bine. Îndeosebi pentru că asupra femeilor din viața lui n-avusese nici o influență.

Zep se făcu comod, în vreme ce Noelle plecă în căutarea lui Roxie.

– Deci te interesează sora Lisei. Ai venit la omul potrivit, amice. Sunt un fel de doctorul inimilor.

Era absolut sigur că, dacă ar vrea să aibă o aventură de-o noapte și ar sfârși prin a avea nevoie de antibiotice sau mai rău, Zep ar fi omul la care să apeleze.

– Vreau doar să știu cum e. N-am nevoie de sfaturi. Am văzut-o la nunta lui Remy și a Lisei. Stăteam la masa de lângă a ei. Poate că am tras și cu urechea. Pare amuzantă și deșteaptă.

Nu era sigur de ce, dar îi trezise interesul într-un fel în care nici o femeie n-o făcuse în ultimii ani.

– Păi, dacă vrei sfatul meu... începu Zep.

– Tocmai ți-am spus că nu-l vreau.

Zep nu ascultă.

– Ar trebui să găsești pe cineva cu un trecut mai puțin încărcat. Fata aia are o tonă.

– E femeie.

Zep scutură din cap.

– Dacă e să ne luăm după Lisa, e genul ăla autoritar. Mi-a spus de mai multe ori că sunt tâmpit.

Ăsta nu era un apelativ peiorativ pentru el. Zep era câteodată tâmpit.

– De ce a hotărât să plece din Dallas? Majoritatea oamenilor fac exact pe dos. Nu mulți copii rămân aici, în Papillon.

Armie era al naibii de norocos că Noelle nu dădea semne de plecare. N-ar mai fi în stare să respire fără ea aici. Ultima dată când părăsise confortul casei ei, ajunsese la el într-un scaun cu rotile.

Asta îl făcu pe Zep să stea drept.

– N-ai auzit despre asta?

El nu pleca urechea la bârfe decât dacă era vorba despre o operațiune clandestină de trafic de droguri.

– Nu. Singurul lucru pe care l-am auzit este că a avut un post foarte bun în Dallas și că în curând o să preia locul doctorului. Nu am habar cât de bine o să meargă asta.

Știu că nu-i măritată și că la un moment dat nu-i plăcea de Remy, dar nici mie nu-mi plăcea. Ani întregi a fost un nemernic.

– Mie-mi spui, frate?! încuviință Zep. Remy mă tratează de parcă nu-s în stare să fac nimic bine.

El nu se obosi să menționeze că omul era la închisoare. Zep Guidry nu era tipul cel mai conștient de sine pe care-l cunoștea.

– Deci s-a hotărât să vină într-un orășel și să preia cabinetul unui doctor ai cărui pacienți pot cu ușurință să umple saloanele unei case de nebuni?

De data asta, Zep deveni serios.

– S-a întâmplat ceva. Avea o prietenă pe nume Maryanne cu care lucra la spital. Fostul soț al lui Maryanne a venit acolo și a împușcat-o. El a ținut-o pe Lila într-o cameră până când a fost sigur că fosta soție a murit, apoi s-a împușcat. Cred că a venit aici pentru că e cât de departe de Dallas își poate ea permite să fie.

La naiba!

– Deci nu e în căutare de distracție, nu-i așa?

Zep se uită în ochii lui cu o seriozitate ce nu îl caracteriza.

– Nu. Totuși, caută ceva.

Pace. Poate că era în căutare de pace. Ultimul lucru de care avea ea nevoie era un bărbat care să se cațăre pe ea.

Își scoase cheile și se decise.

– Poți pleca acasă, tipule. Ferește-te de Roxie! E o tipă bună.

Zep fu în picioare într-o clipă.

– N-am spus niciodată că nu e.

– Poartă-te cu respect cu ea, altfel n-o să mai fii în celula aia, pricepi ce-ți spun eu?

– Da.

Îl lăsă pe Zep să iasă și plecă să le caute pe fiica lui și pe adjunctă. Avea să le scoată pe amândouă la cină.

Puteau lua o stație radio și să închidă secția pentru o oră sau așa ceva.

Data viitoare când avea să o vadă pe Lila Daley, avea să fie politicos, pentru că știa ce înseamnă să supraviețuiești unui iad.

Acum, spera doar ca ea să supraviețuiască ședерii în Papillon.

capitolul 3

– De ce să anuleze? E timpul pentru controlul anual. De fapt, e cu trei luni peste.

Lila se uită la asistenta ei. Ziua nu mergea deloc așa cum o planificase.

După ce nu dormise mai deloc, se trezise cu un duș ridicol de rece și găsise dulapul cu nasturi – n-ar fi trebuit să deschidă ușa aia –, așa că venise la dispensar sperând să se cufunde în muncă.

Ce găsise era, se părea, o totală revoltă.

– Domnișoara Armintage a spus că a reușit să ajungă la 47 de ani fără ca o femeie să-i atingă vaginul și intenționează să mai trăiască tot așa încă pe atâția. A spus că nu-i firesc.

Lila scutură din cap.

– Un examen ginecologic făcut de o femeie nu-i ceva firesc? Dar un doctor bărbat care o pune să stea cu picioarele în sus și îi bagă un dilatator până în colul uterin e?

Mabel ridică din umeri.

– Cuvintele ei, nu ale mele.

Ușa dispensarului se deschise, și intră o femeie cu bebelușul într-un sling.

– Bună, Mabel! Zâmbi când ajunse în fața recepției și se întoarse spre Lila. Am venit să-l văd pe doctor. Bună, sunt Hallie Rayburn. Nu ne-am cunoscut încă. Preiei de la Mabel? N-am auzit ca Mabel să se pensioneze.

Ah, e cea mai bună. O să ai mult de tras pentru a te ridica la nivelul ei.

Devenea brutal de evident că doctorul Hamet nu le spusese un cuvânt despre ea pacienților lui. Pacienților ei.

– Îmi pare rău. Doctorul Hamet va avea de acum un rol mai mult consultativ aici, la dispensar. Eu preiau. Mabel va rămâne pe același post, ajutând la funcționarea dispensarului și ajutându-mă cu pacienții.

Hallie făcu ochii mari și scutură din cap, ca și cum nu-i venea să creadă ce auzea.

– Serios? Dar domnul doctor e aici de ani. M-a adus pe lume. Credeam că-mi va aduce pe lume toți copiii.

– Contrar a ceea ce se crede, omul nu-i nemuritor. Îmbătrânește și el. Avea nevoie de o persoană mai tânără care să preia dispensarul, așa că de acum eu o să aduc pe lume toți copiii. Ea e Gracie? Am văzut din fișa ei că a avut un pic de icter la naștere. Hai să vedem cum a mers cu fototerapia! Vino în spate! Petrecuse toată dimineața studiind fișele și asigurându-se că era pregătită pentru consultații. Era o schimbare de 180 de grade față de vechea ei slujbă, unde stingea incendii întreaga zi. Câteodată, la propriu.

Acum, ea era cea care prevenea producerea incendiilor.

Hallie se dădu cu un pas înapoi, ținându-și copilul strâns, de parcă cineva avea să i-l smulgă din brațe.

– Trebuie să mă gândesc la asta. Nu știu nimic despre dumneata. Doctorul e aici? Pot să vorbesc cu el?

– Nu. S-a dus la pescuit. Nici asta nu-i spusese. Îi dăduse pur și simplu cheile, râsese ca un smintit, după părerea ei, și o luase din loc. Promisese să semneze fiecare raport care trebuia semnat – cu condiția ca ea să le completeze pe toate pentru el. Avea numărul de telefon al unui medic generalist la două circumscripții distanță, care ar supraveghea-o dacă ar avea nevoie de ajutor.

Nu părea să aibă nevoie de nici un ajutor de vreme ce nu urma să aibă nici un pacient.

Mabel se ridică.

– Are o grămadă de diplome, Hallie. Știe ce face.

– O să vorbesc cu mama.

Hallie ieși practic în fugă.

Mda, ziua ei nu mergea bine.

Cum avea să trăiască dacă nu urma să vină nimeni la dispensar pentru că ea nu era una de-a lor? Trebuiau să se dea bătuți la un moment dat, nu-i așa?

– E nebunie curată. Puse fișa deasupra celorlalte de care n-avea nevoie. Mă pot descurca cu examinarea unui bebeluș.

– I-am spus că s-ar putea să nu meargă. Mabel avea cam 60 de ani, păr creț vopsit negru ca pana corbului cu câteva fire cărunte la tâmple și un trup micuț, dar puternic, din ce putea Lila să-și dea seama. Era îmbrăcată cu halat și nu stătuse nici măcar o dată locului de când deschiseseră dispensarul, la amiază. Răspunsese la telefon, măturase sala de așteptare, pregătise cele două săli de consultații, făcuse un inventar amănunțit al materialelor și în general o făcuse să se simtă ca un pierde-vară. Mabel făcuse totul în afară de a consulta efectiv un pacient.

– De ce?

Șeriful menționase că s-ar putea întâmpla asta. Și sora ei spusese același lucru. Încă nu putea pricepe cum de reușise să agite tot orașul.

– Mai întâi de toate, n-am mai avut aici o asistentă practiciană, explică Mabel. Ei nu înțeleg că ești la fel de bună ca un medic generalist. Uite ce e, cred că putem rezolva asta, dar va fi nevoie de ceva timp și va trebui să le permiți oamenilor să se obișnuiască cu tine. Știu ce-o să-i zică lui Hallie mama ei. O să-i zică să ducă bebelușul în New Orleans.

– Mai degrabă ar conduce patru ore dus-întors decât să mă lase să-mi fac treaba?

Pe fața lui Mabel se ivi un zâmbet triumfător.

– Și cu asta o s-o prindem. O să se ducă o dată sau de două ori. Poate până când copilașul face un an sau așa ceva, dar o să se sature. Și, când o să mai aibă un copil, cu siguranță n-o să-i placă drumul ăla. Mabel încuviință din cap. Și noi o să fim aici. O să așteptăm.

Ea scăpa din vedere esențialul.

– Nu, n-o să fim aici, pentru că, dacă nu vine nimeni, n-o să mai putem ține deschis.

Mabel flutură din mână.

– Ah, locul ăsta n-a fost niciodată solvabil. Nu-ți face griji de asta. O dată pe an, doctorul merge la pescuit cu Rene Darois, și acesta ne finanțează pentru anul respectiv. Dacă avem nevoie de echipament nou, organizăm un târg de prăjituri. Mă rog, eu țin târgul ăsta. Doctorul nu se pricepe la prăjituri. E bun la poker. Am făcut rost de ecograf de la cazinoul de peste drum.

Fiecare cuvânt ieșit din gura lui Mabel îi sporea Lilei starea de neliniște.

– Poftim, ce? M-am uitat peste situația financiară a dispensarului. Părea că se susține singur.

– Ah, doctorul Hamet nu s-a priceput niciodată la rapoarte și chestii de-astea.

– Cineva se pricepe. Înregistrările alea contabile păreau autentice. Nu arătau un profit prea mare, dar ea n-avea de gând să se îmbogățească. Intenționase să păstreze dispensarul în funcțiune fără să se folosească de prăjiturele. Nu cred că e legal.

– Uite, vezi, iar ai început. Nu poți continua să gândești în felul ăsta, altminteri lumea o să creadă că ești o înfumurată.

– Sunt înfumurată pentru că am fost înșelată? Am băgat o groază de bani în locul ăsta.

Aproape tot ce avea.

– Dar e vorba despre mai mult decât bani, nu-i așa? întrebă Mabel. E despre cum ajuți lumea și despre

a face parte din comunitatea asta minunată. Sincer, mare parte dintre oamenii ăștia nu-și pot permite serviciile noastre. O să vorbesc cu mama lui Hallie, pentru că ei au, de fapt, asigurare. Soțul ei lucrează pe platformă. Efectiv nu ne putem permite să pierdem grupul ăla. Fac copii tot timpul. Bărbații care au fost pe platforma petrolieră timp de luni bune se gândesc mereu la nevestele lor și la cum să ajungă acasă la ele. Nu prea se gândesc la anticoncepționale, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Era ferm convinsă că nu înțelegea nimic.

Ușa se deschise din nou, și intră o femeie cu păr lung și castaniu, ținându-și brațul.

Mabel oftă și ieși din spatele recepției.

– Ce s-a mai întâmplat de data asta, Carrie? Mă jur că să te știu acolo de una singură mă bagă în sperieți. Intră!

Carrie îi aruncă un zâmbet sfios.

– Sunt o împiedicată. Dădeam de mâncare la pui și am căzut. Credeam că-i doar scrântit, dar azi-dimineață m-a durut rău și abia am putut pregăti micul dejun.

Lila ieși și ea de după birou.

– Pot să mă uit?

– Doctorul e aici? întrebă Carrie.

O să-l omoare pe omul ăla, și apoi nimeni n-o să mai întrebe vreodată de el.

– A ieșit la pensie. Eu sunt Lila Daley. Sunt asistentă practiciană. Asta înseamnă că pot face aproape tot ce face un doctor, doar că n-am urmat o facultate de medicină. Am învățat în timp ce practicam meseria, nu într-o sală de curs. Ultimul meu job a fost la un spital important, la Urgențe, și eram foarte bună la ce făceam. Aș vrea să mă uit la brațul tău și poate o să facem și o radiografie, să vedem dacă trebuie să-l imobilizăm.

Carrie făcu ochii mari, și pe față îi apăru o urmă de surâs.

– Se pare că știi ce faci. Mă doare tare.

În fine, cineva care avea nevoie de ea.

– Hai să ne uităm!

Mabel zâmbi în vreme ce o conduse pe Carrie în spate.

Patruzeci de minute mai târziu, Lila știa foarte clar cu ce avea de-a face. Puse radiografia în suportul luminat, așa încât pacienta ei să vadă ce se întâmpla. Ce se întâmplase. Ce probabil avea să se întâmple din nou.

– Ce vezi aici e o mică fisură la radius, Carrie. Nu e ceva grav. Nu-i nevoie să ți-l imobilizez. O să-l punem într-un suport pe care va trebui să-l porți cam o săptămână. O să se vindece singur dacă n-o să faci efort.

Ea oftă ușurată.

– Vești bune. O să fiu mult mai atentă de acum înainte.

Lila nu era sigură că atenția era problema lui Carrie.

– A fost o căzătură urâtă?

Acea ușurare pe care o văzuse pentru scurt timp dispăru, și Carrie arăta din nou îngrijorată, deși era evident că nu voia ca Lila să știe asta.

– Nu prea. M-am împiedicat de o piatră și am căzut la pământ. Așa cum am spus, n-am crezut că-i grav până azi-dimineață.

Erau câteva chestii ce nu se potriveau în povestea ei, dar știa din experiență că trebuia să fie prudentă.

– E aproape patru. Cât de departe locuiești?

– Destul de departe. A trebuit să venim cu barca. Stăm pe o insulă pe canal. E proprietatea familiei soțului meu.

– Aș fi vrut să fi venit mai devreme. Te-aș fi putut scuti de dureri. Tratamentul cu gheață funcționează bine dacă îl începi rapid, îi explică Lila.

Femeia mai tânără încuviință din cap.

– O să-mi amintesc de asta. Am așteptat până când Bobby a venit în oraș. N-are sens să facem două drumuri.

Da, exact asta își închipuise și ea.

– Sănătatea ta e importantă.

– Sunt bine, insistă Carrie.

Lila arătă spre radiografie.

– Vezi liniile alea subțiri pe radiografie? Sunt fracturi vindecate. Am numărat cinci.

– Sunt o împiedicată.

– Soțul tău te lovește?

Carrie se dădu jos de pe masă, aterizând în picioare. Avea s-o piardă dacă insista. Lila își luă blocnotesul.

– Îmi pare foarte rău, a trebuit să întreb. De fapt, trebuie să întreb dacă cineva te lovește. Ăsta e genul ăla de vătămare.

Ea încuviință din cap.

– Da, bineînțeles. Nu. S-a întâmplat așa cum am spus că s-a întâmplat.

Lila îi aruncă ceea ce spera ea să fie un zâmbet liniștitor și bifă căsuța pe formular.

– Firește. Mai trebuie să te informez că, dacă din orice motiv îți e teamă de cineva din casă, poți să vorbești cu medicul tău de familie ca să te ajute. Nu că ai avea nevoie. Suntem obligați să spunem o mulțime de lucruri, pentru siguranță.

– Doctorul Hamet n-a făcut niciodată așa ceva. Carrie se uită la ceas și se încruntă. Îmi puteți da suportul pentru braț? Trebuie să mă întâlnesc cu Bobby.

– Nu vine să te ia?

I-ar fi plăcut să-l vadă pe bărbatul ăla.

– Ne întâlnim la chei. Trebuie să aștepte o livrare. Nu vreau să-i fac necazuri. Ridică privirea, și, pentru o clipă, Lila avu impresia că tânăra ar fi vrut să spună ceva despre ce se întâmplase cu adevărat. Cât vă datorez?

I se încleștă stomacul, și trebui să se silească să zâmbească.

– Mabel o să-ți dea factura. Eu mă duc să-ți aduc suportul.

Încercă să nu se gândească la faptul că-i tremurau mâinile.

Poate nu era același lucru. Poate se întâmplase exact așa cum spusese Carrie, dar acele linii subțiri de pe radiografie... Existau explicații medicale pentru fracturi multiple. Poate avea o afecțiune. Poate că pur și simplu era neîndemânatică.

Dar instinctul Lilei spunea cu totul altceva.

Îi trebui toată voința pentru a nu insista cu Carrie. Avea să fie o dată viitoare, și Lila nu voia să fie motivul pentru care tânăra nu avea să ceară ajutor. Îi puse suportul pe mână și îi dădu informațiile despre tratament.

– Fata aia, spuse Mabel scuturând din cap. E un șoricel. Așa a fost întotdeauna. N-am habar cum se descurcă acolo. Am crezut că o să plece la New Orleans sau la Houston, ca majoritatea prietenelor ei. Era isteață, totdeauna cu o carte în mână. Am fost șocați când a ajuns să se mărite cu Bobby Petrie. Familia lui locuiește pe insulă de o sută de ani.

– E un tip de treabă?

Mabel ridică din umeri.

– Presupun. Stau retrași acolo. El și frații lui pescuiesc creveți, dar Donny e singurul care se ocupă de afacere.

– Vine des la dispensar?

Era ușor să continue cu abuzul dacă stătea izolată.

– Nu chiar așa de des. A pierdut o sarcină cu vreo doi ani în urmă. A căzut pe scări. A fost tragic.

Da, putea paria că femeia cădea des pe scări.

– Aș vrea să-i văd dosarul. Poți să-l scoți?

– Sigur. Nu că aș avea ceva mai bun de făcut, recunoscu Mabel. Trebuie să ne facem o strategie, pentru că avem încă două anulări pentru mâine. Trebuie să ieși și să te întâlnești cu oamenii.

Nu era sigură cum ar fi de ajutor întâlnirile cu oamenii. Oamenii de aici păreau că se uitau la ea și fugeau.

Ușa se deschise brusc, și un bărbat mai în vârstă fu ajutat să intre de către unul mai tânăr, care putea să-i fie fiu. Urmă un al doilea grup, cu un alt bărbat.

Acesta avea păr alb și o pereche de bermude combinate cu șosete, mocasini și un maiou alb. Avea o crestătură urâtă deasupra ochiului drept.

– Ah, Doamne! Sunt Jimmy Burnes și Abe Rubelle. Sunt vecini, și pe cuvânt că au dat în mintea copiilor. Mabel scutură din cap când se apropie grupul bătrânului rănit. Spuneți-mi că nu făceau iar pe curajoșii cu mașina de tuns iarba.

Cel mai tânăr din bărbați mormăi:

– Aș vrea eu. Tata și-a pierdut mințile.

Bărbatul pe care-l sprijinea reuși să-și ridice pumnul.

– Trăiesc, fiule. Trăiesc. Și am câștigat.

– Ba nu, spuse celălalt bărbat. Eu mă duceam înapoi cu mașina mea de tuns iarba când tu ai hotărât să faci un infarct. Partida nu se termină până când unul din noi nu capitulează. Unde-i doctorul Hamet?

Lila oftă și trecu la treabă. Se părea că programul ei nu se sfârșise încă.

Armie se uită de după birou la Gene Boudreaux. Gene era proprietarul băcăniei și totodată centrul de informații turistice. De asemenea, asculta mult prea multe materiale audio despre teoria conspirației. Nu fusese așa rău când avusese la dispoziție doar televiziunea. Ah, vremurile bune de-altădată. Pe atunci, Gene venea doar ca să discute despre potențiale preluări ale guvernului. Armie putea, de obicei, să sublinieze că, în afară de cazul când guvernul voia creveți sau să facă un tur pe canal, nu prea existau multe de preluat.

Dar apoi, de Crăciunul trecut, nepotul lui Gene trebuise neapărat să-i facă cunoștință cu minunata lume a materialelor audio disponibile publicului larg. Acum, Gene asculta fără întrerupere discuții ale ageamiilor despre crime și i se părea că au loc pretutindeni. Și dovedea constant că nu înțelegea ce voiau să zică tinerii prin

a fi „treaz“[1]. Hotărât lucru, nu se chema că erai treaz dacă aveai impresia că fiecare străin cu care te întâlneai încerca să te omoare.

– Știm, de fapt, ce s-a întâmplat, șerifule? Gene se uită în jur ca și cum avea nevoie să se asigure că nu asculta nimeni. Pare ciudat că doctorul a renunțat așa, pur și simplu.

– Vorbește despre pensionare de douăzeci de ani încoace, răspunse Armie.

Gene ridică degetul arătător ca și cum Armie scosese în evidență problema.

– Da, și n-a făcut-o niciodată. Toți anii ăștia, și n-a ieșit o dată la pensie. Brusc, apare femeia asta în oraș, și el dispare?

– Nu cred că e mort. Sunt destul de sigur că s-a dus la pescuit. Remy a spus că a luat barca dis-de-dimineață.

Remy Guidry avea Guidry Bar and Grill și debarcaderul de lângă bar. Acolo erau adăpostite multe bărci. Remy nu-și făcuse griji în privința doctorului. Acesta pleca mereu la pescuit. Fusese puțin supărat că Hamet o lăsase pe cumnata lui singură în prima ei zi la dispensar.

Întreaga familie Guidry își făcea griji de felul cum avea să se acomodeze Lila Daley aici, și, după cum se vedea treaba, existau motive de îngrijorare.

– Crezi? Eu am o altă teorie. Ar fi putut să fie pe barca aia, să-l omoare pe doctor și să preia dispensarul, subliniie Gene.

Câteodată, era mai bine să te lași dus de val, să-l lași pe Gene să se descarce. Firește, asta nu însemna că nu avea să-i găsească niște puncte slabe ale acelor teorii.

– Ce-a făcut cu barca? Pentru că nu-i aici, și alt debarcader nu-i pe o rază de kilometri întregi.

Gene se gândi la asta preț de un minut.

[1] Aici, „a fi treaz“ echivalează cu „a avea conștiință socială“. (n.tr.)

– Elicopter. Ar fi putut avea un elicopter care s-o ia, și a lăsat barca acolo. E perfect. Ar fi avut timp să curețe barca aia. Ar fi ca și cum n-ar fi fost deloc acolo.

Da, pentru că fusese la dispensar. Trecuse cu mașina de trei ori pe lângă afurisitul ăla de loc și o văzuse în treacăt prin ferestre.

– Ce anume te face să crezi că domnișoara Daley e o ucigașă, în afară de faptul că e din Dallas?

– Sunt educați mârșav în Dallas, spuse Gene încuviințând din cap.

Nu mai preciză că a treia nevastă a lui Gene fusese din Dallas și acum Gene credea că oricine venea din Dallas nu putea fi altfel decât ticălos. Categoric nu sublinie că Charlene n-avea nevoie să fie din Dallas ca să-l considere pe Gene enervant. Armie era chiar de aici, din Papillon, și tot voia să-l omoare pe Gene în mod regulat.

– Are înfățișarea aia, insistă Gene. Am mers la consultație. Nu știu de ce trebuie să mă duc, pentru că mă simt foarte bine, dar nu pot să-mi cumpăr medicamentele de tensiune fără semnătura doctorului. El pretinde că există un motiv, dar noi toți știm că marile firme farmaceutice sunt în cârdășie cu Ordinul Secret al Doctorilor. Acuma, nu trebuie confundat cu Asociația Medicilor din America. Asta e legală. În mare parte, deși unii pretind că a fost infiltrată de ruși.

Armie ridică o mână să oprească ceva ce se părea a fi o predică lungă despre statul subteran.

– E sora soției lui Remy. E pe deplin calificată și categoric nu e implicată în nici o activitate criminală. Am verificat-o. Din când în când, depășește viteza legală, dar altfel are un cazier curat. Îmi pare rău că nu te-a informat cineva că se schimbă lucrurile la dispensar. Ar fi trebuit să ținem o întrunire orășenească. Doctorul Hamet a fost un membru important al comunității timp de ani buni.

Gene încuviință din cap.

– Am încredere în doctorul Hamet. De aia nu vreau ca doctorița asta să-l omoare.

Se auzi un ușor ciocănit în ușă, apoi potențiala ucigașă a doctorului Hamet apăru în prag. Lila avea încă pantalonii și cămașa verde pe care le purtase mai devreme, deși înainte avusese un halat alb. În picioare avea o pereche de pantofi cu toc cui. Din mașină el nu-i putuse vedea. Erau roșii, cu vârf ascuțit și sexy ca naiba.

El și-i scoase din cap, amintindu-și că își promisese s-o lase să se acomodeze înainte de a mai încerca să-i facă avansuri.

– Dacă promit să nu omor pe nimeni, poți să-mi acorzi câteva minute? Intră în micul birou. Îmi pare rău, nu era nimeni la recepție, așa că mi-am permis să intru. Domnule Boudreaux, acea probă e necesară pentru a garanta că tratamentul pe care-l urmați nu vă afectează ficatul sau rinichii. De aceea v-aș fi făcut niște analize de sânge dacă n-ați fi ieșit în fugă din dispensar. Până acum, ar fi putut fi gata, și ați fi primit rețetă, și n-ar fi trebuit să mă mai vedeți decât peste un an.

Gene se ridică.

– Doctorul Hamet nu mi-a făcut niciodată analize de sânge. Nu-mi plac acele. Nu poți ști pe unde au mai fost.

– Au fost ambalate în plastic sanitar și apoi sunt aruncate ca deșeuri medicale. Dacă nu mă lăsați să vă iau sânge, nu pot să vă dau rețetă, spuse ea categoric.

– Încearcă să-mi fure ADN-ul. Mai vedem noi.

Armie se rezemă de scaun cu un oftat lung, în vreme ce Gene ieși în fugă.

– Aveam de gând să-l conving să-ți acorde o șansă.

– Da, asta a fost tema zilei.

Nu se uită în spate, doar se așeză unde stătuse Gene.

– O să fie bine fără medicamente?

Era limpede că va trebui să facă ceva cu situația de la dispensar și cel mai simplu era să înceapă cu femeia din fața lui.

Ea scuturã din cap, fãrã vreo emoție pe față.

– Deloc. Are tensiune mare ce are nevoie de stabilizare. Are nevoie de medicamentele alea, dar nu i le pot prescrie fără să mă asigur că e în regulă.

Poate că ea nu avea să fie cel mai ușor mod de a rezolva problema.

– Așa că o să-l lași să moară pentru că s-ar putea ca ficatul lui să fie afectat.

– Nu-l las să moară, răspunse ea. Pur și simplu, n-am de gând să-i prescriu un medicament care s-ar putea să-i facă rău fără a-i face analizele. I-aș face un deserviciu. Am senzația că doctorul Hamet era foarte permisiv. Eu nu intenționez să fiu așa.

– Cu puțină indulgență, ai putea ajunge departe prin locurile astea. Avea să o introducă ușor în asta, pentru că prin *puțină* voia să zică *multă de tot*. Era nevoie de multă indulgență. Știu că sunt șerif și înțeleg necesitatea legilor, dar mai știu că există clipe când acele reguli pot fi încălcate puțin din motive întemeiate.

– Da, și încălcarea regulilor m-ar putea duce la pierderea dreptului de a practica. Înțeleg. Doctorul Hamet era un membru iubit al acestei comunități, și eu sunt o străină.

– Mare parte din timp, doctorul e un măgar, dar oamenii de pe aici îl știu și au încredere în el.

– Nu știu de ce. Gura i se strânse într-o linie încăpățânată. *Eu, una*, n-ar fi trebuit să am deloc încredere în el. Mi-a spus că acest dispensar face bani.

– Nu știu de asta, dar organizează o grămadă de vânzări de prăjituri. Ce ai de gând să faci cu Gene? Nu era sigur de ce femeia asta îl fascina, dar trecuse atâta vreme de când dorise ceva pentru el însuși, încât n-avea de gând să-și pună întrebări. Avea să-și urmeze instinctul, și acesta îi spunea că Lila merita efortul. Știu că-i insuportabil, dar efectiv nu se va mai întoarce la dispensar. Și nu se va duce nicăieri altundeva. O să continue așa, fără.

Ea păru că se gândește la problemă pentru o clipă.

– Îi mai pot acorda încă o lună. Dar nu-mi pot risca dreptul de practică și nu pot să nu respect regulile. Există motive pentru reguli. O să scriu rețeta și o s-o rog pe Mabel să i-o ducă. Dar va trebui să-l convingi. Dacă nu vrea să-i iau eu sânge, poate și Mabel.

Ocolea regulile, și asta era tot ce-i putea el cere să facă.

– Mulțumesc, Lila.

Voia să-și întindă mâna și să i-o ia pe a ei într-a lui, dar încă nu ajunseseră acolo deocamdată. Felul în care ochii ei se uitară într-ai lui îi dădu speranțe. Ea se uită la el, și umbra unui surâs îi apăru pe buze, apoi întrerupse momentul, revenind la vechea atitudine oficială.

– De fapt, sunt aici din cauza uneia dintre regulile despre care vorbeam. Trebuie să te informez că am motive să cred că o femeie pe nume Carrie Petrie este abuzată fizic de soțul ei.

Ei bine, nu se așteptase la asta.

– Bobby? N-a mai avut probleme până acum. N-aș zice că-i o plăcere să fii în preajma lui, dar ce te face să crezi că îi face rău lui Carrie?

– Fișa ei medicală. Știai că a fost aici de cinci ori în ultimii patru ani pentru fracturi sau glezne luxate?

Nu-i plăcea cum suna, dar familia Petrie era un mister pentru el și așa fusese mereu.

– Locuiește pe insulă. Fac multă muncă fizică acolo. Nu-i o viață ușoară. Bobby de câte ori a venit?

Asta păru să o blocheze.

– N-am verificat.

El ar putea paria că Bobby avea la rându-i câteva oase rupte în fișa lui. Trebuia să abordeze cu multă precauție orice fel de acuzații de acest gen.

– Ce zice Carrie?

– Spune ce spun toate. Că a căzut.

El știa de ce făcea ea asta. Prietena ei trecuse prin așa ceva, își pierduse viața din cauza unei relații urâte, și acum Lila vedea asta peste tot. Era o reacție normală.

– Atunci, poate chiar a căzut. Așa cum am spus, duc o viață dură acolo. Sunt rupți de lume. N-au utilități. Sunt pe cont propriu și izolați. Nici măcar în oraș nu pot ajunge fără barcă.

Lila încuviință din cap.

– Da, mi-a spus. De aia a dormit cu mâna ruptă aseară. El nici măcar n-ar fi adus-o în oraș până în după-amiaza asta. Nu putea fi deranjat.

– Nu știi asta. Sau ar putea fi o sută de motive pentru care n-a adus-o. El se opri, pentru că era evident că ea se enervase pe el, însă nu putea deschide un caz fără o dovadă. Ce vrei să fac eu? Pot să mă duc să discut cu ea.

– O să mintă. E prea speriată să spună ceva. Uite ce e, eu am ceva experiență cu asta. Îți pot explica de ce cred că e abuz. Îți pot arăta fișa medicală. Regula de confidențialitate nu se aplică dacă eu cred că pacientul meu e în pericol.

– Lila, e prima ta zi aici. Trebuia să fie amabil cu ea. Ea făcea asta din motive întemeiate. N-ar trebui să te acomodezi și să-ți faci o idee despre împrejurimi? Îți spun ceva, o să merg acolo și o să verific cum stă treaba, dar nu-l pot acuza pe Bobby de nimic fără dovezi.

– Fișa medicală e dovada, insistă ea.

– Nu și când prezumtiva victimă spune altceva.

Întotdeauna asta fusese granița firavă pe care trebuise să meargă. Da, sarcina lui era să aplice legea, dar trăia într-un oraș mic, și asta însemna că era ofițer de poliție, mediator, câteodată și psihiatru. Nu era doar reprezentantul autorităților. Trebuia să fie și avocat, și nu putea face asta dacă nimeni n-avea încredere în el. O situație ca aceasta prezentată de Lila era un câmp minat, așa că ar putea fi dificil să-și găsească drumul.

– Îi e frică.

Nu auzise niciodată nici măcar o aluzie, un zvon cum că Bobby Petrie ar fi violent.

– Așa cum am spus, o să văd dacă pot vorbi cu ea.

Ea se retrase.

– N-o să faci absolut nimic.

El nu știa ce să-i spună, și asta îi făcu stomacul ghem. Nu voia să fie în tabăra adversă față de ea.

– O să fac tot ce-o să pot, dar trebuie să înțelegi cum merg lucrurile pe-aici.

– Se pare că lucrurile merg în direcția protejării bărbaților. E cam la fel ca în restul lumii.

Se ridică.

El o urmă când ea dădu să iasă din birou.

– Hei, nu sunt eu ăla rău aici. O să fac ce pot, dar știi la fel de bine ca mine că, dacă n-o s-o pot convinge să spună ce se întâmplă și nici nu văd efectiv ca se întâmplă, am mâinile legate. Știu că probabil asta ți-a readus amintiri neplăcute, dar trebuie să ne ocupăm de ce se întâmplă aici și acum.

Ea continuă să meargă și nu se întoarse spre el.

– O să continue. Deja are o pierdere de sarcină de la o cădere pe scări.

El nu auzise nimic despre faptul că ea ar fi pierdut o sarcină.

– O s-o întreb despre asta.

– Și ea o să mintă. Și apoi, într-o zi, nu va supraviețui căzăturii. Neîndemânarea ei va duce la ceva de unde nu va mai fi cale de întoarcere. Cu cine trebuie să vorbesc pentru a-mi exprima oficial bănuielile?

Se opri la recepție, întorcându-se pe călcâie, strângând cu încăpățânare din dinți.

– Ți-am spus, te-am auzit și o să mă ocup. Nu voia să fie în tabăra adversă, dar nici nu putea schimba felul în care acționa doar ca să-i fie ei pe plac. Și, serios, ea nu asculta nici o vorbă din ce-i spunea el.

– Vreau asta în scris. Vreau să rămână scris că la data de azi tu știai.

În mod normal, asta l-ar fi călcat pe nervi, dar căutase cu o seară înainte pe internet. Experiența prin care trecuse ea i-ar fi doborât pe majoritatea oamenilor. Era dispus să-i acorde spațiu de manevră.

– Lila, asta nu e ce ți s-a întâmplat ție. O să fac tot ce-mi stă în putință să te fac să te simți în siguranță, dar trebuie să înțelegi că am de respectat un protocol.

Ochii ei scânteiară puțin.

– Ce mi s-a întâmplat mie?

– Înțeleg impulsul de a-ți vedea prietena în situația asta, admise el. Ai trecut prin ceva groaznic, și asta nu cu mult timp în urmă. Ușa se deschise, și o văzu pe Noelle intrând cu scaunul ei cu rotile, cu rucsacul în poală. Hai să mergem înapoi în birou și să discutăm despre asta! Nu îți desconsider competența.

Ea scoase un chicot complet lipsit de umor.

– Exact asta faci. Cine ți-a spus? Știe toată lumea despre inapta victimă?

El ar fi vrut ca Noelle să nu se fi întors atât de rapid de la bibliotecă. Nu voia să poarte discuția asta de față cu ea.

– Zep a menționat că ți s-a întâmplat ceva în Dallas. Am căutat. Nu ești inaptă. Ce dracu' ar fi trebuit să faci? N-am spus ceva de rău despre tine.

– Nu-mi pasă de ceea ce crezi despre mine. Îmi pasă să-ți faci treaba, dar asta pare să însemne să dai amenzi turiștilor nevinovați.

– E bun și la aplicarea legilor de rahat. Noelle își împinse ochelarii pe nas, uitându-se la nou-venită. Eu sunt fata lui, Noelle LaVigne. Am o programare pentru mâine.

Ah, se pare că el găsise o ieșire din capcana Lilei Daley. Dacă ea își lăsa gura aia păcătoasă să se ia de fata lui, el și-ar putea ignora pentru totdeauna atracția

față de ea. Și cam voia să se întâmple asta. Era evident că Lila era o femeie dificilă, ca să nu spunem mai mult. Dacă mai era și rea, putea să și-o scoată din minte și să-și vadă de viață.

Lila se puse într-un genunchi, evident nedând doi bani pe hainele ei probabil de designer. Își puse mâna cu manichiură pe birou lângă scaunul cu rotile al lui Noelle, și întreaga ei atitudine se îmblânzi.

– Mă bucur să te cunosc, Noelle. Cum ți se vindecă lovitura? Am citit în fișa ta că ai căzut acum o săptămână.

– M-am lovit destul de rău la genunchi, dar, pe de altă parte, nu e ca și cum aș putea simți, spuse Noelle. E în regulă. Te poți uita dacă vrei, dar aș vrea să vin la programare. Trebuie să întreb despre chestii de femei. Dacă te necăjește tata, ar trebui să discuți despre ciclu. Îl scoate din minți.

– Noelle. N-avea nevoie ca propria fată să-i facă viața amară în fața doctoriței ăsteia deștepte și sexy. Aproape doctoriță.

Fata lui îi aruncă un zâmbet poznaș.

– Tu mi-ai spus să fiu drăguță cu nou-veniții în oraș. La urma urmei, cu toții am fost cândva nou-veniți.

Putea fi o mare bătaie de cap.

Lila nu era acum deloc rece. Îi zâmbi lui Noelle, o expresie ce-i transformă fața de la drăguță, dar reținută la superbă. Sub atitudinea ei glacială exista o femeie caldă, afectuoasă.

– Arată bine. Am văzut radiografia. Te-ai lovit la rotulă, dar nu au existat fracturi. Ți-ai îngrijit bine lovitura.

– Tata a făcut-o, recunoscu Noelle. Eu uit de picioare, de vreme ce sunt inutile. Nu mă gândesc la ele. Tata m-a făcut să-mi schimb bandajele de două ori pe zi. E enervant.

Lila se uită din nou la el, și de data asta nu părea nervoasă.

– Ai făcut o treabă bună. Adesea, rănile de genul ăsta se înrăutățesc dacă nu stai cu ochii pe ele. Asta se vindecă bine. Și abia aștept să te văd mâine, Noelle. Probabil vei fi singurul meu pacient.

Reuși să se ridice cu grația unei femei care era obișnuită să stea toată ziua pe tocurile alea. Arăta de parcă avea mult mai multe să-i spună, dar doar înclină din cap în direcția lui Noelle și ieși pe ușa din față a secției de poliție.

Noelle fluieră.

– La naiba, tată! Era supărată foc, și nu pe mine. A aflat cât e amenda aia?

– Atenție cum vorbești! Se uită prin ușa de sticlă la Lila, care mergea pe Main Street. Trecu pe lângă Dixie's și nici măcar nu se întoarse să se uite înăuntru.

– Nu era supărată pe mine din cauza amenzii. Era enervată din altă cauză. Hei, ai auzit ceva despre Carrie Petrie?

Noelle era cuplată la centrul de bârfe al orașului. Mânca de cele mai multe ori la Dixie's, ce funcționa cu chestii grețoase și cu bârfe.

– În afară de faptul că Gene e foarte sigur că se transportă droguri din coșmelia în care trăiesc Carrie și ai ei, nu. De ce?

Nu voia să împrăștie și mai multe zvonuri.

– Tu doar spune-mi dacă auzi ceva. Trebuie să mă duc să discut cu niște oameni.

– N-ai de gând să-mi spui de ce era furioasă?

Se părea că Lila nu voia ca toată lumea din Papillon să știe despre ce i se întâmplase. Va trebui să aibă o discuție cu Zep, ca să nu vorbească despre trecutul Lilei cu oricine întreba. Era dreptul ei să nu vrea ca lumea să știe.

– E între mine și ea.

– O să fie singurul lucru dintre tine și ea dacă nu ești atent.

Noelle manevră scaunul cu rotile spre biroul pe care-l folosea.

Era adevărul adevărat. Contrar convingerii lui Gene, orașul sau doctorul Hamet nu erau în pericol din cauza Lilei Daley, dar el începea să-și facă griji că orașul ar putea fi periculos pentru ea.

Poate că avea niște apucături de orășeancă, dar era evident că ținea la pacienții ei. Dacă felul sensibil în care se purtase cu Noelle spunea ceva, ar putea fi bună pentru Papillon.

Ar putea fi bună pentru el.

Voia să aibă o șansă pentru a înțelege dacă ar fi și el bun pentru ea.

– Deci, cum ne salvăm asistenta din ghearele orașului?

Fața lui Noelle se lumină.

– Și eu mă gândeam exact la același lucru.

Se sprijini de birou și o lăsă pe Noelle să vorbească.

capitolul 4

– Care-i cea mai puțin condimentată mâncare? Lila se uită la meniul de pe foaia laminată de la Guidry's. Pe față era o listă completă cu tot ce oferea restaurantul, iar pe spate conținea povestea felului în care a apărut restaurantul de familie. Vorbea despre dragostea dintre bunicii lui Remy și despre adorația pe care o aveau față de oraș. În vreme ce-și aștepta sora, se uita la cele două poze, una cu o familie numeroasă stând în fața restaurantului, așa cum fusese la începutul anilor '80. Era și o poză mai nouă, unde Remy o ținea după umeri pe Lisa. Erau înconjurați de familia lui și de bărbații și femeile care lucrau la Guidry's. Sora ei era o Guidry. Nu o Daley. Lisa avea o nouă familie, care o adora. Sora ei practic strălucea în poza aia.

La naiba, era geloasă pe sora ei. Nu pentru că îl voia pe Remy. Nu-l înțelegea pe cumnatul ei, dar voia să aibă

asemenea sentimente pentru un bărbat. Pentru orice, de fapt. Voia să înțeleagă de ce Lisa se lumina când Remy intra în încăpere, de ce pe fața surorii ei apărea un zâmbet ca și cum ar fi avut un secret pe care nu-l știa nimeni altcineva.

– Încearcă *jambalaya*[1]. O să mă asigur că-ți dau una făcută la nivelul de iuțeală pentru turiști. Se fac două oale mari proaspete în fiecare dimineață. Una e pentru localnici. N-o vrei pe aia. Ți se curăță sinusurile doar trecând pe lângă chestia aia, zise sora ei așezându-se confortabil pe scaun. Părul brunet al Lisei era strâns într-un coc, și era îmbrăcată în uniforma ei de jeanși, adidași și un tricou Guidry's. Te uiți la mine așa cum o faci când nu înțelegi ce fac cu viața mea.

Ea se încruntă. Când Lisa începuse relația cu Remy, nu fusese așa sigură că avea să meargă.

– Nu mă gândeam la asta. Nu tocmai. Lăsă meniul jos. Mâncase o salată la prânz și sărise peste micul dejun. Ăsta era restaurantul surorii ei mai mici. Venise timpul s-o lase pe ea la conducere. Mă gândeam la locul ăsta și la faptul că nu credeam că o să ajungi aici. Nu credeam că *eu* voi ajunge vreodată aici. Dar pari fericită, și mă întrebam cum de ai ajuns să fii așa fericită.

Nu era o întrebare pe care ar fi pus-o înainte. Nici măcar ei înseși.

Lisa se aplecă și o luă de mână.

– Ah, scumpo, a fost o zi grea?

– N-a fost cum credeam eu că o să fie. Am reușit să tratez doi bătrâni care vorbeau mai spurcat decât mi-a fost dat să aud vreodată. Nu cu mine. Unul cu celălalt.

Lisa încuviință din cap.

– Am auzit că marea bătălie cu mașinile de tuns iarba a avut loc în după-masa asta. Șeriful nu-i mai lasă să conducă vehicule. Vederea lui Jimmy e foarte slabă,

[1] Mâncare creolă pe bază de orez, constând din carne, cârnați și legume amestecate cu orez (n.tr.)

și a avut atâtea accidente, că asigurarea nu i le mai acoperă, iar Abe e agresiv la volan și are o nevoie intensă să se înfurie pe mașină neplătind amenzile. Acum, merg în tot orașul pe mașinile de tuns iarba. Se pot mișca surprinzător de repede. Să nu-i confunzi cu brigada de scutere. Încearcă să-și facă propriul club motorizat. Nu cred că înțeleg exact ce înseamnă asta. Abe și Jimmy ți-au făcut necazuri?

Ea văzuse rezultatul vitezei lor.

– Păreau că se urăsc unul pe celălalt, dar, după ce i-am pansat și am fost sigură că nici unul nu are o contuzie, au plecat împreună la o bere. Le-am spus că n-ar trebui să bea bere după ce le-am dat pastile antiinflamatoare, dar ei au mormăit ceva în franceză despre *bon temps*[1] și au plecat oricum la bar.

– *Laissez les bons temps rouler*[2], spuse Lisa zâmbind. Să înceapă distracția.

– Distracția ar putea avea interacțiuni cu medicamentele, sublinie Lila. Nu i-a interesat să audă că alcoolul poate intensifica efectele pastilelor asupra sistemului nervos central.

Dar plătiseră cu bani gheață. Ăsta era adevărul.

– Nu cred că lui Abe și lui Jimmy le pasă prea mult de asta. Îți dau bătăi de cap? Nu Abe și Jimmy. Restul oamenilor. Remy a fost surprins când doctorul Hamet a decis să plece la pescuit în dimineața asta. Credea că o să stea să te supravegheze cel puțin primele săptămâni.

– Nu cred că e prea interesat de protocoalele pe care ar trebui să le respectăm.

O enerva. Ea respecta regulile. Întotdeauna. Nu risca.

Lisa flutură din mână.

– Nu-mi fac eu griji de asta. Suntem un orășel cu un singur furnizor de servicii medicale. Putem ocoli puțin

[1] În limba franceză, în original „distracție" (n.tr.)

[2] Expresie în dialectul cajun vorbit în statul Louisiana ce se traduce cu „Să înceapă distracția". (n.tr.)

regulile. Nu, eu eram îngrijorată că lumea din oraș poate fi puțin agitată în preajma străinilor.

– Aproape toți au anulat când și-au dat seama că doctorul Hamet nu-i aici. Ura să recunoască față de sora ei că dădea greș. Am avut vreo două urgențe, dar toate programările au fost anulate. Mâine ar fi trebuit să am patru programări, dar am avut două anulări, și sunt sigură că numărul trei va face la fel. Deși Noelle LaVigne mă asigură că vine.

Aproape că i se frânsese inima la vederea tinerei în scaunul cu rotile. Citise raportul despre cum își vătămase șira spinării. Fusese un accident de mașină, unul în care își pierduse mama și abilitatea de a merge.

Cât de greu fusese pentru șerif să treacă la situația de a fi tată singur? Cât de greu fusese pentru Noelle să treacă într-o clipă de la a fi o adolescentă normală la a fi una imobilizată într-un scaun cu rotile?

„Aș vrea să vin la programare. Trebuie să întreb despre chestii de femei."

Cât de greu a fost pentru virilul șerif să crească o fată adolescentă? Era un soi de nemernic, dar vedea cât de mult își iubea fata.

Lisa zâmbi la auzul numelui fetei.

– Noelle e o scumpă. Mă bucur că vine. N-o să fie ea copilul-problemă. Însă pot să mă gândesc la alți câțiva.

– De ce? Asta o contraria. Șeriful spusese ceva de genul ăsta. Lisa își făcuse griji. De ce nu îmi dau o șansă? Ție ți-au dat.

– Cine nu-ți dă o șansă? Zep Guidry apăru la masa lor, cu un blocnotes în mână și o privire strengărească pe fața ridicol de arătoasă. Pentru că oricine ar fi ăla... e un idiot. Eu o să-ți dau o șansă, *chère*.

Chère, aflase ea, suna mai mult ca *sha*. Și era sigură că Zep i-ar fi acordat aceeași șansă pe care se părea că o acorda oricărei ființe, după cum zicea sora ei. Mă rog, oricăreia cu sâni.

– Cred că mă lipsesc. De ce nu-mi oferi șansa de a bea? Adu-mi un sauvignon alb de Noua Zeelandă. Totuși, nu chiar cu gust de ananas.

Zep se uită la ea.

– Credeam că vinul e făcut din struguri. Nu cred că avem vin de ananas. E posibil? Și vinurile noastre vin din New Orleans. Primim un transport la fiecare câteva săptămâni. Îi aruncă zâmbetul lui de vedetă de cinema. Azi e proaspăt.

Lisa gemu.

– Spune-i barmanului să-i aducă surorii mele un pahar din noul Marlborough. Eu vreau o bere. Și încetează să te mai dai la sora-mea.

– Păi, spunea că nimeni nu-i drăguț cu ea. Eu aș putea fi tare drăguț, Lis. Zep îi făcu cu ochiul. Chiar drăguț.

Era superb și așa un copil în comparație cu Armie LaVigne.

– Când ai făcut ultimul test BTS?

Zep se încruntă.

– De ce trebuie să fii așa? Bine. Mă duc să aduc băuturile. Dar tot nu înțeleg ce treabă are ananasul aici.

Lisa scuturâ din cap când cumnatul ei se îndreptă spre bar.

– Îmi pare rău de asta. E un idiot, dar e din familie. Avem o surprinzătoare varietate de vinuri. Și o tămâioasă roșie dulce care e cea mai bună. E ca un desert în pahar. E făcută de unii dintre localnici.

Nu mai era în Dallas.

– Tu erai pe vremuri o snoabă a vinurilor.

– Nici chiar așa! Doar mă comportam așa când tu sau Will plăteați pentru cină, răspunse ea cu un zâmbet poznaș. Mare parte din ce beam eu venea dintr-o cutie. Hei, nu te uita așa. Am fost o studentă săracă. Luam ce puteam. Hai să vorbim mai bine despre cum a mers azi! Știi că va dura un timp.

– Cred că mă întreb cum ai făcut tu tranziția. Azi avusese o mulțime de timp să se întrebe dacă făcuse alegerea potrivită. Și apoi, Armie se uitase la ea cu acea compasiune dezgustătoare în ochi. Știa. Știa ce i se întâmplase în Dallas și evident că asta îl făcuse să se răzgândească. Azi nu venise la ea pentru a ieși împreună. Se purtase cu ea cu mănuși, așa cum făcuse și restul lumii timp de luni întregi. Majoritatea încă o făceau. Toți în afară de Lisa, ăsta fiind probabil motivul pentru care venise aici.

– Îl iubeam pe Remy, spuse Lisa simplu. Îl iubeam, și am ajuns aici și am luat hotărârea să iubesc orașul ăsta. Sincer, pentru mine n-a fost greu. Locul ăsta e ciudat, și mie mi-au plăcut întotdeauna ciudații. Nu mă înțelege greșit. Îmi place și la oraș. De aia mă bucur că Remy încă are treburi care ne duc în Dallas și New York. Îmi plac teatrele și restaurantele, dar nici unul dintre orașele alea nu au un Otis.

– Ăsta ar fi un motiv serios să rămâi în oraș.

Practic, alergase azi-dimineață din casă la mașină. Nici măcar nu-și permisese să se uite în curtea din spate. Nu că era o curte tradițională. Nu exista un gard curat și îngrijit care să blocheze restul lumii. Era ceva de care intenționa să se ocupe. Un gard mare. Ca zidul din *Game of Thrones*.

Lisa râse.

– Nu, o să te obișnuiești cu el. Pe cuvânt. E ceva magic la locul ăsta dacă îți deschizi ochii și vrei să vezi. Aici, trebuie s-o iei mai încet. Trebuie să asimilezi lucrurile.

– Nu pot mult mai încet.

Nu era obișnuită să se plictisească la muncă.

– Nu vorbesc despre muncă, ci despre viața ta. Asta era, de fapt, ce încercam ieri să spun. Vreau să pui frână și să te bucuri de lumea asta din jurul tău. Sunt multe lucruri de care să te bucuri. Și o mulțime de învățat.

Nu era sigură de asta.

– Cred că am învățat să nu cumpăr o casă pe care n-am văzut-o personal și că doctorilor de provincie le place să se ia de omologii lor de la oraș. N-o să pot ține dispensarul deschis dacă nu pot avea pacienți.

– O să se dea pe brazdă, o asigură Lisa. Eu l-am avut pe Remy alături. Ei înclină să te accepte mai ușor dacă ai pe cineva care să garanteze pentru tine. Într-un fel, e ca într-o tradițională familie numeroasă. Dacă fratele tău aduce o femeie acasă, încerci să te împaci cu ea. Așa a fost în cazul meu. Știau că Remy e serios în ce mă privește, așa că mi-au dat o șansă.

– E aproape invers. Zep puse un pahar de vin alb în fața Lilei. Au înțeles că te interesează Remy, așa că n-o să-i respingi.

– Să-i resping? Era interesată să-i înregistreze pe oamenii ăștia ca pacienți. Ea era cea care se confrunta cu respingerea. Enorm de multă respingere. Am nevoie de ei.

Zep îi puse Lisei berea în față.

– Nu știu dacă știi, dar ăsta e un orășel din Louisiana. Nu suntem cunoscuți drept cei mai cosmopoliți dintre oameni. Turiștii vin aici pentru a savura mâncarea și plimbarea pe canal și adesea se holbează la noi ca și cum suntem niște ciudați. Nu la mine, bineînțeles. Turiștii mă văd în mare parte ca pe o amintire a unei frumoase experiențe. Vreau să zic femeile. Dar nu-i același lucru pentru concetățenii mei din Papillon.

– Există câteva stereotipuri asociate cu canalul și cu orășelele de provincie în general, recunoscu Lisa. Bineînțeles că au și ei propriile stereotipuri despre lumea din marile orașe. Tu confirmi mare parte dintre ele.

– Poftim? Ea se gândi pentru o clipă. Fusese un copil crescut într-un parc de rulote. Se ciocnise de fiecare stereotip posibil. Poate că în ultimii ani devenise un pic snoabă. Nu că ar fi făcut-o intenționat. Lăsase

în urmă acele vremuri în care se simțise neînsemnată. Voia să facă pe cineva să se simtă neînsemnat? Deloc. Poate că e corect. De la pantofi? Pentru că poate mi-am supraestimat dragostea pentru ei.

O jenau. Crezuse că, fiind prima ei zi plină la dispensar, ar trebui să arate corespunzător. Era proprietara spațiului aceluia. Era la conducere. Acei pantofi Louboutin arătau lumii că ea era șeful.

Arătau lumii că nu era o ratată din parcul de rulote, cu o mamă care intra și ieșea la și din închisoare.

Dar, dacă ar fi fost din nou în Dallas la Urgențe, nu s-ar fi grăbit să se gândească la hainele cu care să se îmbrace. Și-ar fi tras pe ea un halat și cei mai comozi tenișI, și-ar fi strâns părul în coadă de cal și ar fi plecat la muncă. N-ar fi petrecut o oră în fața oglinzii aranjându-și machiajul în așa fel încât să arate cât de impecabil posibil, în caz că s-ar fi arătat șeriful. Nu că ar fi vrut să arate bine pentru el. Încerca să arate drăguț pentru că începuseră cu stângul, și el trebuia să înțeleagă că ea era o profesionistă. Asta își spusese. Apoi, vocea ei interioară își bătuse ca naiba joc de ea.

– Ah, avem niște clienți de haine de designer pe aici, zise Lisa. Primărița orașului e serios dependentă de Chanel. Dar poartă și cizme la timpul potrivit, și nu cizme din alea peste genunchi cu tocuri de doisprezece centimetri. Vorbesc despre cizme de lucru.

– Sylvie face ca alea să arate bine, dacă înțelegi ce vreau să zic. Lui Zep nu-i păsa că avea o grămadă de mese de eliberat. Știi, dacă vrei pe cineva de partea ta, ar trebui să te duci la salonul de coafură al mamei ei. Acolo se duce toată lumea să-și aranjeze părul.

– Și să ia poțiuni de dragoste, adăugă Lisa rânjind.

– Ce?

Sora ei ridică din umeri.

– Marcelle e și preoteasa *hoodoo*[1] locală. Nu-i atât de rău pe cât pare. Unele dintre blagosloviri sunt minunate. Ah, uite o idee! Domnișoara Marcelle ar putea veni să-ți binecuvânteze casa.

– Sau ai putea pretinde că te întâlnești cu un membru foarte respectat al comunității, sugeră Zep. Dacă ai fi văzută cu un bărbat pe care toată lumea îl iubește, s-ar putea potoli și ar putea vedea că nu ești o snoabă. Că ești una de-a lor.

– De fapt, nu-i o idee rea, cugetă Lisa.

Zep căzu într-un genunchi.

– Am și din astea din când în când. Unde ai vrea să mergi mai întâi, scumpo? Cred că ar trebui să ne vadă toți la bar, apoi am putea merge la mine acasă.

Lisa își dădu ochii peste cap.

– Nu m-am referit la tine. Nu ar dovedi decât că are gusturi proaste la bărbați.

Zep își duse mâna în dreptul inimii.

– Mă simt jignit.

Lisa arătă spre bucătărie.

– Du-te și adu-i surorii mele *jambalaya*. Varianta pentru turiști. Și eu o să iau langustă *étoufée*[2]. Și, pe cuvânt, dacă se termină budinca de pâine, o să fac moarte de om.

Zep se ridică, dar notă sârguincios comanda.

– Știi, devii pe zi ce trece tot mai rea, soro. Mă bucur tare că Seraphina n-are nici un gând de măritiș, pentru că frații mei aduc acasă parteneri care nu pot aprecia talentele mele unice. Făcu cu ochiul în direcția Lilei. Dar tu încă ai putea.

---

[1] Un amalgam de practici spirituale, tradiții și credințe create de sclavii africani din America de Nord, practicate pe ascuns față de stăpânii de sclavi (n.tr.)

[2] În limba franceză, în original, „înăbușit". E o mâncare specifică bucătăriei cajun sau creole cu crustacee pe pat de orez. Se folosește o tehnică specială de preparare cunoscută drept înăbușire, de unde și numele felului de mâncare. (n.tr.)

– Te-aș putea supune și la o mulțime de analize medicale invazive.

Știa cum să se ocupe de Zep.

Zep se încruntă și reuși să arate o vagă urmă de aroganță.

– Răutatea pare a fi o trăsătură de familie.

Se răsuci și plecă.

Noua familie a Lisei era ciudată.

– Nu cred că vreau să mă întâlnesc cu un tip doar ca lumea să mă placă. Deși Zep avea dreptate. Fusese hărțuită și înainte, știa că toată lumea o privise de sus. Poate că aș putea zâmbi mai mult. Nu așa li se spune mereu femeilor? Zâmbiți mai mult.

Auzise asta de mii de ori, și întotdeauna îi venea să îl pocnească pe cel ce zicea asta, dar devenea disperată.

– Da, câteodată arăți înfiorător când zâmbești, sublinie Lisa. Nu când chiar vrei asta, ci când încerci să arăți mai fericită decât simți că ești și sfârșești prin a arăta de parcă ești pe cale să omori pe cineva.

Asta i se mai spusese.

– Deja am fost acuzată de asta azi.

La asta, Lisa râse.

– Sunt sigură că a fost Gene. Consideră că lumea e mult mai criminală decât este în realitate. Cred că trebuie să vorbim despre cum să te prezentăm lumii. Am făcut o greșeală că nu te-am adus mai devreme, pentru a avea o lungă perioadă de tranziție. Acum, cu toate că Zep nici nu-și dă seama cu cine se culcă noaptea, cunoaște orașul și are dreptate cu câteva lucruri. Cred că noi două am putea avea o zi a fetelor la domnișoara Marcelle, și asta ar fi de ajutor.

– M-am tuns înainte să vin aici.

Nu mai trebuia să se tundă decât după cel puțin șase săptămâni.

– Atunci, o să ne facem șuvițe, răspunse Lisa. Sau manichiura.

Și-o făcuse și pe asta.

– N-am nevoie...

Sora ei o întrerupse:

– Ne lăsăm purtate de val, Lila. De val.

Aparent, valul avea șuvițe. N-avusese niciodată șuvițe și nu era sigură că voia șuvițe. Dar voia pacienți.

– Pot încerca. Dar nu sunt sigură de chestia cu întâlnirile false.

– Gândește-te la asta! Remy are vreo doi prieteni. Sunt băieți de treabă. Rene Darois ar putea fi pe gustul tău. Nu că ești în căutarea unui iubit. Înțeleg asta. Rene cunoaște orașul și cu siguranță că ar înțelege că planul ăsta ar putea funcționa. Și, cine știe, s-ar putea să-ți placă. Aveți multe în comun. Are studii superioare.

– Vorbești despre Rene? Lângă masă apăru soțul cajun robust și înalt al Lisei, cu două farfurii mari în mână. Puse una în fața ei. Ce-i cu el?

Lisa zâmbi spre bărbatul ei și luă mâncarea.

– Pun ceva la cale, și Rene ar putea fi o piesă a planului. O bucățică bună, după cum ar spune vechiul tău șef. Lisa se aplecă și clipi conspirativ. Remy era pe vremuri o bucățică bună.

Farfuria din fața Lilei conținea orez, cârnați și ceva ce nu putea identifica.

Dar mirosea foarte bine. De obicei, nu mânca orez. Nu pentru că nu-i plăcea. În primul rând, pentru că-i plăcea prea mult.

„De ce să nu mănânci și tu asta din când în când?" Viața ei devenise o îndelungată negare. Ea îi spunea disciplină, dar începea să semene cu altceva.

„Nu vezi că te pedepsești singură? Problema e că nu-i nevoie să te pedepsești. Înrăutățești situația făcând asta, deoarece motivul pentru care îți refuzi orice care ar putea să te facă fericită e ilogic. Ar trebui să duci o viață bună pentru a-ți onora prietena. Nu viața asta neîmplinită pe care insiști s-o duci."

Asta ar fi putut ieși direct din gura fratelui ei. Poate că plecase din Dallas să scape de Will. Semăna mult prea tare cu psihoterapeuta ei.

– Crezi că ar trebui să pretindă că se întâlnește cu Rene? Nu spun că el n-ar fi de acord, zise Remy. El finanțează dispensarul. Dacă ea nu îi va cuceri pe localnici, el va fi cel la care se va duce toată lumea să se plângă. Dar cred că ar fi mult mai bine cu Armie.

Armie. Armand. Șeriful LaVigne, cel cu umeri lați și buze senzuale.

Lisa strâmbă din nas.

– Serios? Nu prea cred, scumpule. Îmi cunosc sora. E mai interesată de intelectuali. Armie nu-i genul ei.

Pentru că cei grozavi și masculini nu erau genul ei. Pentru că nu era interesată de sex. Practic, asta spunea sora ei. Nu că Lila ar învinovăți-o. Își planifica darurile și mai planifica și sexul. Citise undeva că perechile făceau sex o dată pe săptămână. Vinerea fusese ziua lor de sex.

– N-o să mă prefac că ies cu cineva. Era o idee groaznică. Dar o să încerc să mă integrez. O să merg la salonul de coafură. O să mănânc unde-mi spui. O să ajut unde o să pot, o să zâmbesc când se cuvine și o să mă asigur că nu e un zâmbet criminal.

Fața lui Remy fu luminată de cel mai grozav zâmbet.

– Ah, acum mă interesează. O să fie mult mai distractiv decât credeam. Mă duc să pun deoparte niște budincă de pâine pentru nevastă-mea. Devine arțăgoasă fără desert. Să-ți pun și ție ceva deoparte?

Dacă nu mânca orez, fugea cât putea de deserturi.

– Desigur. O să încerc.

Disciplina nu o făcuse fericită. Nu. Greșit. Disciplina îi dăduse educația pe care și-o dorise întotdeauna. Îi dăduse slujba pe care o iubea. Îi scosese pe ea și pe frații ei din sărăcie. Nu disciplina era problema.

Sacrificiul de sine și vinovăția erau problemele. Nesiguranța era problema. Izolarea de tot și de toate, astfel încă nimeni să n-o poată răni, era problema.

Lisa se uită la ea de parcă făcuse ceva curajos.

– Cred că o să-ți placă.

Nu avea să știe dacă nu încerca.

– Poate.

Luă furculița. Să mănânce cu furculița sau cu lingura? Cum era corect?

Poate că nu conta, atunci când mâncai un fel specific într-un restaurant ce avea în mijlocul salonului un vechi țarc unde clienții își lăsau copiii să se joace.

Luă o gură în vreme ce sora ei începu să discute despre planuri pentru picnicul orașului.

Se dovedi că *jambalaya* era delicioasă.

Încăperea era incredibil de albă. Cearceafuri albe. Pereți albi. Pe tavan, o lustră albă ce răspândea o lumină strălucitor de albă. Ciudat, o găsea liniștitoare, la fel cum credea și despre mirosul de clor. Spitalul era locul ei, locul unde deținea controlul. Se uită la blocnotes și se asigură că pacientul avea tot ce prescrisese doctorul. În salonul 27 era vorba despre probleme gastrointestinale ce, era sigură, aveau să ducă la o operație de vezică biliară mai târziu în noapte. Înțelesese că era nevoie de o ecografie și posibil și de o tomografie, dar, când se manifestau simptomele cunoscute și pacientul țipa și se ținea de partea dreaptă sus, erau, de obicei, pietre la bilă.

Chicoti, uitându-se la ceas. Tura de noapte decurgea, de obicei, într-o viteză ametitoare, și în seara asta nu era diferit. La camera de Urgențe din orașele mari era nebunie în orice noapte, dar sâmbăta cazurile nu mai conteneau să apară. Deja îi trecuse pauza. La naiba! Împinse ușile și se uită după Maryanne.

Aceasta îi ținea locul cât mânca ea un iaurt. Ar fi renunțat, dar amețeala nu era bună pentru o asistentă de la Urgențe.

Se opri, pentru că ceva nu era în regulă. Nu trebuia să fie aici. Trebuia să fie în Louisiana.

O trecu un fior uitându-se prin cameră și văzând un bărbat care intra, cu o șapcă trasă pe ochi.

Ăsta era momentul când se întorsese și îi văzuse pe Maryanne și pe bărbatul cu șapcă intrând în cameră. El încuiase ușa, apoi scosese o armă și trăsese în pieptul prietenei ei, atingând-o în plămânul drept.

Începu să își miște picioarele. Nu. Nu avea să meargă într-acolo. Nu avea să meargă din nou acolo.

Strigă, dar corpul ei continua să meargă, și știa unde avea să se ajungă.

Lila se trezi cu un icnet, întinzându-se să aprindă lumina pentru a dovedi că se afla exact unde trebuia să fie. Era în Papillon. Era în noua ei casă, cu toată adunătura aia de rahaturi pe care trebuia să le ia la mână. Era în regulă să fie aici.

Era în regulă.

Mâinile îi tremurau, și se sili să inspire adânc.

Când avea să înceteze să mai viseze despre asta? Când imaginea acelui bărbat avea să îi dispară din memorie? Câteodată, se temea că nu făcea nimic altceva decât să marcheze timpul către acel moment când avea să poată închide ochii și să nu-și mai amintească fața lui.

3.23 dimineața. Ceasul cu alarmă demodat de pe noptieră arăta ora cu cifre mari, roșii.

Se lăsă pe spate și își șterse lacrimile.

Meditație. Asta îi spusese psihoterapeuta să facă. Să-și curețe mintea. S-o golească. Să nu se gândească la nimic.

Cum dracu' ar trebui să poată să nu se gândească la nimic? De fiecare dată când încerca să-și golească în vreun fel mintea, i se strecura înapoi. Când încerca să-și

golească viziunea interioară, putea simți mirosul metalic al sângelui. Când își scotea din cap acel miros, putea auzi cum suna un plămân sfâșiat de un glonț. Când dispărea sunetul, simțea gustul de fiere în fundul gâtului.

Se ridică în capul oaselor.

Putea să se mute la sute de kilometri, dar asta nu însemna nimic dacă își adusese și fantomele cu ea. Lăsase în urmă o bună parte din viața ei, o cantitate enormă de lucruri pe care le cumpărase și le adunase pentru că se gândise că lucrurile alcătuiau o viață. Reușise să înghesuie tot ce avea acum în mașina ei modernă de mărime medie și supraevaluată, dar uitase să-și abandoneze și amintirile.

Încercă să se culce din nou în patul surprinzător de confortabil și să asculte cum se învârtea ventilatorul de deasupra capului, încercând să lase sunetul s-o ademenească să adoarmă din nou.

Sperase ca seara asta să fie altfel decât toate celelalte prin care trecuse de la îngrozitorul moment. Sperase să închidă ochii, mulțumită să știe că începuse ceva.

Nu putu să se gândească decât la tânăra cu mâna ruptă și la ochii ei mari de căprioară. Nimeni n-o asculta. Nimeni n-o credea până când nu apărea un cadavru, apoi toți aveau să scuture din cap și să spună că Maryanne ar fi trebuit să vorbească mai devreme, ar fi trebuit să facă ceva.

Carrie. Maryanne era moartă. Carrie era în viață. Carrie mințise despre cum se rănise, și Lila habar n-avea ce să facă. Știa că se purtase ca o scârbă cu șeriful, și el avusese dreptate să spună că nu putea face nimic, dar nu se putuse abține. Se întâmpla din nou, și ea se simțise la fel de neputincioasă ca în vis. Lucrurile se mișcau spre un loc îngrozitor, și lumea continua să se învârtă ca și cum nimeni nu putea face nimic să o oprească. Ca și cum ar fi silită să privească scenariul derulându-se iar și iar.

La naiba! Nu mai putea adormi.

Aruncă pătura și se dădu jos din pat. Laolaltă cu vinovăția și cu furia față de un sistem care dezamăgise în repetate rânduri femeile, își adusese ceai de mușețel și ibricul ei de nădejde. Vinul nu funcționase. Era dispusă să încerce cu ceaiul.

Podelele scârțâiră sub tălpi pe când se îndrepta dinspre dormitor spre mica bucătărie îngustă.

Mâine avea să fie mai bine. Mâine urma să aibă cel puțin un pacient, și, dacă nu avea să mai vină nimeni, urma să își petreacă dimineața uitându-se peste toate fișierele pe care le avea dispensarul pentru Noelle LaVigne. Paraplegicii aveau probleme unice, și ea voia să fie pregătită să se ocupe de ele. Fata spusese că voia să discute despre chestii de femei? Avea să petreacă după-amiaza cu asta. Crezuse că avea să fie incredibil de ocupată, trecând de la un pacient la altul. Mă rog, poate că avea să fie mai bine așa. Poate avea să își copleșească pacienții cu atenție, ajungând să-l cunoască pe fiecare în parte și putând avea grijă la cum să abordeze fiecare problemă.

Era exact ce ea și Maryanne spuseseră mereu că nu era în ordine la spitalul unde munceau. Totul se desfășura la viteză maximă, și doctorii trebuiau să treacă de la un pacient la altul, adesea fără a le cunoaște numele sau antecedentele.

Cabinetele lor aveau să fie diferite, își promiseseră. Acolo, pacienții aveau să fie importanți.

Scăpă de amintiri. Dacă n-avea pacienți, nu avea să poată practica deloc, așa că avea să urmeze planul Lisei.

Avea să își facă o rezervare la Marcelle Martine, care se părea că era cunoscută și ca domnișoara Marcelle sau *Madame* Marcelle, depinzând de ce făcea, unghii sau o vrajă de dragoste. Lila avea să îi spună, categoric, domnișoară.

Pentru că n-avea nevoie de vrăji de dragoste, deși i-ar fi de folos o vrajă de genul scoate-l-pe-bărbatul-ăla-din-mintea-mea.

Umplu ibricul. Toată după-masa se gândise la el. Brațele lui mari și masculine. Ochii ăia ridicol de albaștri. Accentul ăla. Accentul ăla cajun ce i se rostogolea din gură și părea că vine de undeva din străfundurile sufletului lui.

De ce să vrea ca Armie să-i iasă din minte? Era plăcut să se gândească la el. Celelalte lucruri din mintea ei erau groaznice. Armie era doar enervant. Și atrăgător. Nu ăsta era cuvântul. *Atrăgător* era un cuvânt ce descria politicos bărbații arătoși. Armie era sexy. Armie era tulburător și amuzant.

Nu era bun pentru ea.

Doar că Remy crezuse că era. Remy și Lisa se certaseră pe tema falsului prieten care-nu-avea-să-existe-niciodată. Lisa credea că Rene Darois cel bine educat și foarte bogat era singura opțiune, dar Remy spusese că era evident că Armie era singurul bărbat din oraș care se putea descurca onorabil cu o altă soră Daley.

Ea era ultima dintre surori. Laurel era acum o Bradford. Lisa era o Guidry. Era nostim că pe vremuri fusese disperată să nu fie o Daley, pentru că numele ăla însemna sărăcie și cazier. Se rugase ca tatăl ei să-și dea seama că ea trăia și să vină s-o ia, să-i dea un nume de care să fie mândră. Nici una dintre ele nu avea același tată, dar avuseseră toate același nume.

Daley era un nume bun. Îl făcuse ea să fie așa. Sau fusese așa până în acea zi. Daley însemna acum laș?

Ochii i se împânzirăde lacrimi, și încercă să-și scoată gândurile astea din minte. În timpul zilei, era mai ușor. Putea fi ocupată și putea pretinde că nu erau acolo. Noaptea, când era singură, toate năvăleau asupra ei.

Avea nevoie de un hobby. Poate că ar putea urma un curs de electricieni, pentru că afurisitul ăla de aragaz

al ei părea că nu funcționează. Rotise butonul să se încălzească plita, dar nu se întâmplase nimic. Din bobinele alea antice nu ieșea pic de căldură. Pusese mâna pe deasupra. Reci ca gheața, chiar dacă se aprinsese luminița roșie, indicând că aragazul funcționa.

N-avea microunde. Ar fi, se pare, ceva prea avansat din punct de vedere tehnologic pentru casa asta. Dacă voia să fiarbă apă, trebuia să facă focul.

Atunci auzi. Era un sunet slab ce venea din stânga ei, de la ușa din spate, cu fereastra ei frumoasă ce lăsa lumina să intre și perdelele galbene ce o încadrau. La început, crezu că nu era altceva decât vântul. Dar nu bătea pic de vânt.

O străfulgeră ideea că aceeași fereastră ce lăsa lumina dimineții să intre era la o lungime de braț de broasca ușii. Dacă cineva voia, putea sparge sticla și descuia ușa.

Înțepeni. Nu auzise nimic. Nu chiar. Avusese un coșmar și nu se desprinsese complet de reacția de tip luptă sau fugi determinată de teamă. Nu era nimic altceva decât o iluzie a minții ei.

Apoi se stinseră luminile.

Hotărât lucru. Hotărât lucru avea să învețe cum să repare curentul electric. Inima începu să-i bubuie, și adrenalina lăsată de visul pe care-l avusese i se reactivă în organism.

Era în regulă. Nu era nimic afară. Era singură, și, în ciuda stării dărăpănate a casei, ușile erau rezistente.

Hârș. Hârș.

Se făcu mică și se uită la ușă. Se zgâlțâia ușor.

Cu siguranță nu era vântul.

O cuprinse frica și se agită să găsească telefonul. În bucătărie era un telefon fix. Nu mai folosise un afurisit de telefon fix de ani, dar Lisa insistase pentru că semnalul pe mobil putea fi slab.

Hârș. Hârș.

Cine zgâria la ușă? Nu erau copaci în apropiere, ca să explice zgomotul. Sau sunetul de respirație.

Ceva era la ușă. N-avea o armă. Nu avea permis de portarmă.

Ar trebui să aibă o armă.

Ușa se zgâlțâi din nou, și ea își înăbuși un țipăt. Poate că, dacă n-ar fi avut iar visul, ar fi putut reacționa cu un oarecare calm, dar panica amenința s-o cuprindă. Îl putea auzi pe bărbat cum striga, putea vedea ochii prietenei ei cum se stingeau, știind că ea urma.

Telefonul mobil era în dormitor, dar era foarte posibil să fie închis, pentru că nu-l pusese la încărcat. Telefonul fix trebuia să fie de ajuns. Se sili să ridice receptorul. Avea s-o sune pe sora ei. Lisa avea să-l trimită pe Remy.

Nu știa numărul surorii ei. Nu era un buton pentru Lisa pe relicva asta cu tehnologie din secolul trecut. Cine folosea telefonul fix?

Formă singurul număr pe care-l știa.

– 911, ce urgență aveți?

Strânse telefonul în mână și se rugă să vină careva curând.

capitolul 5

Armie trânti ușa mașinii și fu șocat cât de tare îi bătea inima. Experiența îi spunea că probabil nu era absolut nimic. Ea era nouă în oraș și neobișnuită cu sunetele nopții pe canal. Pentru străini, puteau fi sinistre și ciudate. Stătea într-o casă nouă și trecuse prin ceva îngrozitor. Pe bune, dacă ea nu suferea de stres posttraumatic, la care se adăugau coșmaruri, el se lăsa de meserie.

Nu că acum ar părea de meserie, așa cum era, fără uniformă. Era în pantalonii de pijama, un tricou și teniși. Își pusese un bluzon cu emblema *Papillon Parish Sheriff* ce-i acoperea tocul de umăr și arma aflată acolo, dar în rest era în civil.

Nimic din toate astea nu conta, pentru că, din clipa în care aflase că Lila Daley avea un posibil intrus care încerca să intre în casă, nu se mai gândise decât la cum să ajungă mai repede la ea.

Se sili să meargă mai încet și să examineze împrejurimile. Dacă cineva încerca să ajungă la ea, n-o putea lăsa singură să-l înfrunte pentru că netotul de șerif se lăsase împușcat.

Încremeni și ascultă. Nimic. Casa ei se întindea pe o jumătate de pogon, și putea vedea lumina de pe veranda casei lui Angie Jones, dar restul casei era întunecat. Angie avea lumini activate de mișcare instalate chiar de el. Când se aprindeau, rămâneau așa cincisprezece minute. Ar fi putut să se stingă între timp.

Se apropie de casa Lilei și își promise că avea să facă același lucru și la ea. Poate că ea nu avea să fie încântată, dar urma să găsească el o cale de a lumina mai bine casa. Asemenea lui Angie, Lila era o femeie necăsătorită care locuia singură, și pe aici nu era multă circulație. Nu era departe de oraș, dar se întuneca repede. Autostrada era la mai puțin de un kilometru și jumătate. Nu i-ar lua prea mult cuiva s-o găsească.

Fugea de mai mult decât doar de trecutul ei?

Devenea paranoic.

Inspiră adânc. Era momentul ca experiența lui să preia comanda. Curtea din față era goală. Era gata să se ducă spre spate, când o văzu prin fereastra din față. Părea a ține o lanternă în mână și se uita afară în curte.

Când îl văzu, deschise ușa din față. Ieși în fugă, și el fu al naibii de bucuros că stabilise ca dispeceratul să-l informeze despre apelurile primite la 911. Nu că ar fi multe. În două săptămâni, noii polițiști aveau să fie pregătiți, iar el nu urma să mai aibă ocazia să spună dispeceratului să aștepte, că avea să se ocupe el. În cazul ăsta, Lila ar fi alergat spre un bărbat pe care nu-l cunoștea, și el ar fi avut o armă.

La cum stăteau lucrurile acum, fu dezamăgit când ea se opri înainte să ajungă la el. Avusese brațele ridicate ca și cum alerga spre el și era gata să i se arunce la piept.

– Cineva încearcă să deschidă ușa din spate, spuse ea, și el văzu limpede că ea plânsese. Sau ceva. Nu știu. Nu se oprește. Am vrut s-o sun pe sora mea. Sunt o proastă, pentru că nu-i știu numărul. La telefonul meu doar apăs un buton. Pe telefonul fix nu-i nici un afurisit de buton pe care să scrie „Lisa".

El îi puse o mână pe umăr și își dori să fi avut dreptul s-o îmbrățișeze.

– E în regulă. Sunt aici și o să mă ocup de asta, dar tu trebuie să intri în casă și să încui ușa.

– Nu vii cu mine?

– Mă duc în spatele casei. Trebuie să-mi dau seama dacă avem de-a face cu o persoană sau cu un animal. Dacă animalul se întâmplă să fie un aligator care nu-i la fel de leneș ca Otis, o să ajung la ușa din față cât de repede mă țin picioarele, și o să chemăm Protecția Animalelor.

Crescuse aici, dar nu se luptase cu aligatori.

– Bine.

Respira întretăiat, dar era evident că își recăpătase controlul.

– De ce sunt stinse luminile, scumpo?

Probabil nu trebuia să-i spună așa, dar îi plăcea de ea, și ei îi era frică.

Ea suspină.

– Nu știu. S-au stins după ce am încercat să aprind plita, și atunci am auzit.

El scoase lanterna.

– Bine. Intră în casă!

Ea ezită.

– O să fiu în regulă. Tu intră în casă, și eu o să merg să aflu ce e. Când termin afară, o să aprindem și luminile. Dacă ceva n-o să fie în ordine, sună la 911 din nou

și apoi încuie-te în baie! Și nu ieși până când nu ești sigură că a ajuns adjuncta mea. O cheamă Roxanne.

Lila încuviință din cap și fugi în casă.

Armie își scoase pistolul și așteptă până când ea intră. Se furișă în spatele casei. Chiar avea să fugă dacă era un afurisit de aligator. Erau răi, miroseau urât și aveau un milion de feluri de bacterii în dinții ăia ai lor.

Auzi sunetul care o înspăimântase pe Lila. Era un zgâriat, urmat de un *mârâit* jos.

La naiba! Știa sunetul ăla. Ieși și își îndreptă lanterna spre spatele casei, unde o potaie mare încerca să intre în casă.

Stomacul lui Armie se strânse, și își dori al naibii de tare să-i găsească pe copiii lui Bill și să-i acuze de ceva.

– Hei, Peanut! Unde ai fost, băiete?

Se lăsă într-un genunchi când câinele înălță capul și începu să dea nebunește din coadă la sunetul vocii cunoscute.

– E un câine. Ușa din spate se deschise. Mi-a fost așa frică de un câine?

Nu-i fusese deloc frică de câine. Îi fusese frică de tot ce se întâmplase înainte. Groaza de ceea ce îndurase nu trecea așa repede. El știa.

Peanut își puse capul obosit pe piciorul lui Armie.

– Da. Vederea acelui câine îl întristă peste măsură. Îi aminti că toți se rătăceau din când în când. E Peanut. A fost câinele lui Bill.

Ea coborî scările încălțată în papuci de casă. Avea un halat pe ea și o lanternă în mână. Părul îi era strâns într-o coadă de cal, dar era ușor încurcat. Sub cerul înstelat arăta delicios de ciufulită.

– Nu era aici când am ajuns eu. Nu mi s-a spus că ar exista un câine. Unde a fost?

– Ar fi trebuit să plece cu băiatul cel mai mare al lui Bill. Puse o mână pe gâtul lui Peanut – și bineînțeles că nu mai avea zgardă. Mi-au promis că fie îl iau cu ei, fie

îi găsesc un loc. Avea zgardă. N-ar fi putut să și-o dea jos singur nici dacă ar fi slăbit zeci de kilograme.

Ea icni și se lăsă în genunchi lângă el.

– Vrei să spui că l-au abandonat?

– Ăsta-i scenariul cel mai probabil, trase el concluzia. Se întâmplă des. Probabil l-au luat doar vreo câțiva kilometri, poate mai mult, și după aia l-au dat jos din mașină. Unii oameni nu vor să își bată capul cu mersul la un adăpost pentru câini. Mai degrabă aruncă animalul decât să explice de ce îl abandonează. Fii atentă cu el! După cum arată, a trăit un timp în sălbăticie.

Oamenii nu erau singurele ființe care puteau suferi de sindromul de stres posttraumatic.

– Hei, băiete! Lila nu auzise nici un cuvânt din ce-i spusese el. Întinse mâna, cu palma în jos. Ce faci? Ai reușit să ajungi acasă.

– Probabil e plin de purici și de căpușe.

Cu siguranță ei îi era groază de starea câinelui.

– O baie poate rezolva tot. Ei bine, va trebui să extrag căpușele. Am niște pensete. Îl mângâie pe cap pe Peanut când el nu mârâi spre ea. Și niște mănuși de cauciuc. Puți, băiete. Trebuie să vedem dacă nu se găsește niște șampon pentru câini în casa asta veche.

Câinele nu-și pierduse simțul de orientare sau instinctul de a detecta pe cine l-ar putea manipula cu ochii mari de cățeluș. Dădu din coadă și se duse spre fata cea nouă, abandonându-l pe Armie cât ai zice pește.

– Ai spus că-mi poți repara lumina? Știu că n-ar trebui să întreb, dar e târziu, și nu vreau s-o trezesc pe sora mea ca să-l trimită aici pe Remy s-o repare. Dacă mi-ai arăta, aș ști cum să rezolv eu data viitoare.

El se ridică.

– Bineînțeles. O să-l pun pe Peanut în mașină și o să verific tabloul cu siguranțele.

Chiar și în lumina slabă a lanternei, putea vedea încruntătura ei.

– Poate să vină în casă. Din câte înțeleg, asta e casa lui. Și trebuie să mănânce și să bea apă. Mă întrebam de ce sunt conserve cu mâncare de câine în cămară. Aveam de gând să găsesc un adăpost și să le donez. Mă bucur că nu m-am grăbit cu asta. Oftă și scărpină câinele după urechi. N-au avut nici o clipă de gând să te ia cu ei, nu-i așa? Se uită la Armie. De cât timp lipsește?

– Din ziua înmormântării lui Bill. Sunt aproape trei luni. Ar trebui să-l duc la veterinar.

Ea scutură din cap.

– Cred că mă descurc. Am mai avut grijă de câini. În parcul de rulote unde am crescut, eu eram cea care avea grijă de toate animalele pe care le găseau frații mei. Și de unele pe care stăpânii nu puteau să-i mai țină. Cățeii au fost primii mei pacienți. Intră! Trebuie să văd cât de rea e situația.

El urcă treptele după ea spre mica verandă pe care Bill o construise cu mâinile lui, cu treizeci de ani în urmă. Treptele scârțâiră și se văitară sub greutatea lui.

Probabil ar trebui să se uite la mai multe, nu doar la tabloul de siguranțe, dacă Lila avea să rămână în casa asta.

Ar trebui să discute cu Remy despre asta. Remy era cumnatul ei. Primul ei gând fusese s-o sune pe sora ei. Dacă telefonul ar fi fost încărcat, atunci Remy ar fi fost aici acum. Privind-o cum lua în casă un câine puricos. Uitându-se cum își mișca șoldurile în vreme ce intra în casa dărăpănată.

– Mă duc să mă uit la tabloul de siguranțe. S-a întâmplat în toiul nopții? Ai încercat să aprinzi lumina și n-a funcționat? Se duse în camera tehnică, unde erau antica mașină de spălat și uscătorul. Tabloul de siguranțe era blocat în spatele unui teanc de ceva. Ce dracu' e aici?

– Multe chestii. Dacă te întrebi ce este în dulapul ăla, acolo sunt cutii cu cărți de benzi desenate, cred.

Am aruncat un ochi și așa pare. Tipul care a avut casa asta înaintea mea colecționa tot. Adică, chiar tot.

El îi putea vedea conturul siluetei în umbrele aruncate de lanternă. O ținea în jos și depărtată, atentă să nu-i vină în ochi. Ca să poată el face ce avea de făcut.

– N-am mai fost aici de vreo doi ani. Încă dinainte ca Glenna să moară. Știam că avea o colecție de discuri și că îi plăceau timbrele, dar n-am avut habar despre cărțile cu benzi desenate.

– Ah, el colecționa tot soiul de lucruri. Vocea își recăpătase calmul. Era din nou liniștită, și el era un ticălos pentru că îi lipsea clipa în care ea păruse că avea nevoie de el. Trebuie să admit că, pentru genul de om care adună lucruri, era curat și ordonat. Totul e aranjat și organizat. Aș spune chiar că probabil avea o ușoară tulburare obsesiv-compulsivă. Are timbre și monede. Bănuiesc că nu valorează mai nimic, pentru că altminteri copiii lui le-ar fi luat. Deși n-au luat cel mai dulce lucru, nu-i așa? N-au luat cățelul. Ticăloșii!

Sfârșitul discursului ei fu rostit pe tonul acela cântat pe care femeile îl rezervau pentru bebeluși și animăluțe. Și unele nu chiar mici, pentru că pe Peanut numele nu-l descria. Câinele era o corcitură de labrador cu golden retriever. Armie găsi siguranța care era, desigur, sărită. O apăsă la loc, și imediat luminile se aprinseră.

Lila oftă, cu vădită ușurare.

– Mulțumesc. N-am știut unde e tabloul electric. Ce prostie din partea mea!

– E o casă nouă, și nu ți-ai acordat prea mult timp să te acomodezi înainte de a merge la muncă. Ocoli grămada de cutii și se înapoie în bucătărie. Se întrebase de ce ea se mutase într-o zi și a doua zi se dusese la muncă. Majoritatea oamenilor ar fi stat să despacheteze.

Nu că și-ar fi adus multe lucruri cu ea.

– N-am văzut nici un motiv să aștept. Nu-mi place să stau degeaba. Știi, normal nu sunt așa. Nu mă sperii.

Sunt o asistentă de urgențe și m-am speriat de un câine. Inspiră adânc și își încrucișă brațele peste piept. Îmi pare rău că te-am trezit, domnule șerif.

– Armie, te rog!

– Credeam că-ți place „șerif" când lucrezi.

– Sunt în afara orelor de muncă. De aceea nici nu sunt în uniformă.

Ea se îmbujoră ușor.

– Asta face să fie și mai rău. Te-am făcut să te dai jos din pat ca să te ocupi de fricile mele irațională.

– Nu sunt irațională. E o casă nouă, și tu ești de la oraș. Locul ăsta poate fi înfricoșător la început.

Ea se lăsa pe unul din cele patru scaune aflate în jurul unei mici mese rotunde de bucătărie.

– Ah, crede-mă, panica pe care am simțit-o a fost irațională, și, mai rău, nu e absolut deloc ceea ce vreau să fiu. Îmi pare foarte rău că te-am trezit. Acum, o să fiu în regulă. Câinele poate sta cu mine până când o să-mi dau seama ce să fac cu el.

Nu-l surprinse deloc că ea era neîndurătoare cu ea însăși. Se așeză la mica masă. Era acoperită cu o față de masă din plastic ce arăta de parcă ar fi fost acolo din anii '70. Categoric nu era genul ei de decorațiuni, dar, pe de altă parte, îi venea foarte greu s-o vadă în casa asta. În jur domnea un aer de abandon, și ea nu era genul de femeie care neglija lucrurile. Îi luă o clipă, dar găsi un mic bol pe care îl umplu cu apă.

– Avem veterinar, dar cabinetul lui e la cam treizeci de minute distanță. Acolo are un mic adăpost. O privea cum reușise să găsească un desfăcător de conserve. S-ar fi oferit să facă el asta, dar ea avea nevoie să controleze situația. Își pierduse controlul de frică și trebuia să și-l recapete. Putea înțelege asta. Te poate ajuta să-l recapeți. Ar trebui să faci asta cât mai repede, altfel știi ce s-ar putea întâmpla.

Ea se încruntă și puse câteva linguri din hrana umedă într-un bol separat.

– Nu pot să țin un câine. Lucrez mult.

Se lăsă într-un genunchi, și Peanut era chiar acolo. Dădea din coadă ca nebunul în vreme ce hăpăia mâncarea, apoi se uită la ea să-i mai dea.

– Dar lucrezi într-un loc unde nimeni nu se va mira că ai un câine la dispensar. N-ar avea nimic împotrivă ca Peanut să rămână cu ea. Poate că nu prea era câine de pază, dar era destul de mare să sperie lumea care nu știa cât de repede putea fi manipulat cu pastramă de vită. Cred că încă e flămând.

Ea mângâie scurt câinele pe cap.

– A făcut foamea. Îi văd coastele. Trebuie să-l iau încet, altfel o să i se facă rău. Mai poate primi peste vreo oră. Partea bună e că a reușit să nu culeagă purici. Pariez că stăpânul lui îi făcea la timp tratamentele.

– Sunt destul de sigur că vecinii îl ajutau pe Bill. Angie și Seraphina veneau aici de câteva ori pe săptămână să vadă dacă Bill avea nevoie de ceva. Roxanne lua cina cu el cel puțin o dată pe săptămână, și eu am încercat să mă asigur că cineva îl poate duce la programări.

– Deci nu era chiar singur? întrebă ea, cu vocea devenind melancolică. Mă întreb cât de greu a fost pentru el să-și piardă copiii și soția. Mă întrebam cum se simțea să fie ultimul din familie. Știu că fiii lui nu sunt morți, dar nu cred că îl sunau sau că petreceau prea mult timp cu el.

– Eu cred că e la fel ca în multe alte familii, în special în cele de pe aici. Băieții au crescut și au plecat din oraș. S-au căsătorit și acum sunt prinși în propriile familii. Prinși între distanțe și responsabilități, nu veneau prea des aici. Cred că Bill și-a petrecut Crăciunul cu fiul cel mare anul trecut. Nu-i judeca prea aspru. Poate fi greu să fii așa departe.

– Pot să cred o sumedenie de lucruri despre băieții ăia. Acum, sunt bărbați. Și tați, spuse ea cu un oftat frustrat. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Asta era una dintre părțile cele mai grele ale muncii mele: să trebuiască să îi spun unui pacient că nu vine nimeni la el.

În cele din urmă, Peanut renunță, părând că înțelege că acei ochi plângăcioși n-au să o impresioneze pe fata cea nouă. Merse prin bucătărie adulmecând și reacomodându-se cu casa pe care o știa dintotdeauna. Lila se duse la masă și se așeză pe scaunul de lângă el.

– Aici, n-o să ai problema asta. Existau câteva lucruri bune când locuiai într-un asemenea orășel. Dacă ai un pacient care are nevoie de ceva, tot ce trebuie să faci e să mă suni. O să mă ocup eu. Cineva o să ajungă acolo.

– Pentru că sunteți o familie?

– Noi, neadaptații, trebuie să fim uniți, spuse el. Te simți mai bine acum? Mai în largul tău?

Ea încuviință din cap.

– Sunt bine. Cum am spus, nu sunt așa în mod normal. În mod normal, aș fi apucat o bâtă de baseball și aș fi atacat. Sunt mai obișnuită să fiu furioasă decât să-mi fie teamă, dar de când cu...

Se opri, și întregul ei corp se încordă din nou.

El avea nevoie să-i spună că nu era singură în asta.

– Eu încă am coșmaruri despre noaptea în care am fost împușcat. Fac munca asta de mult timp. Am activat ca ofițer de poliție în New Orleans timp de ani buni și am reușit să nu mă las împușcat, dar anul trecut am încasat un glonț chiar aici, în Papillon. A fost ciudat, pentru că la momentul respectiv am continuat să funcționez. Serios. Abia l-am simțit. Mi-am făcut treaba și i-am prins pe infractori, și toată lumea vorbea despre cât de tare am fost. Nu ar mai crede același lucru despre mine dacă ar ști cât de des mă trezesc scăldat într-o transpirație rece.

Ea îi ocoli privirea.

– Înțeleg asta. Și greșești. Încă ar crede că ești tare.

El lăsă cuvintele să se așeze pentru o clipă. Dacă era să aibă vreo șansă să fie vreodată prieteni, trebuia să scape de asta.

– Nu-ți place că știu ce ți s-a întâmplat. Îmi pare rău. Am fost curios. N-am intenționat să-ți încalc intimitatea.

Ea își feri privirea.

– Te-a făcut să crezi altceva despre mine.

– De ce spui asta?

Ea scutură din cap.

– Fără motiv. Îmi pare rău. Sunt obosită.

Când ea dădu să se ridice, el se întinse și își puse mâna peste a ei.

– Lila, am fugit încoace cât de repede am putut. Aproape că mi-am rupt piciorul încercând să ajung la tine. Faptul că am aflat că ai supraviețuit unui bărbat care ți-a ucis prietena și s-a sinucis în fața ta nu m-a făcut să-mi pierd interesul. M-a făcut să mă gândesc, de fapt, că poate tu n-ai nevoie de o presiune în plus cu un bărbat care-ți dă târcoale.

Ea rămase acolo pentru o clipă, fără a-și desprinde mâna de a lui, dar și fără a o întoarce ca să i-o apuce.

– Sora mea nu crede asta. Ea crede că am nevoie de un bărbat, altminteri o să-mi pierd dispensarul.

Se lăsă pe spate și își desprinse mâna de a lui, dar își ridică privirea. Era evident că nu vorbea despre ce avea nevoie să vorbească. Sau poate că pur și simplu nu voia să discute cu el despre asta. Partea pozitivă? Nu-l dăduse afară și cel puțin vorbise cu el despre ceva.

– Se vor obișnui. Știu că azi a fost dificil și că doctorul Hamet n-a ușurat treaba. O să vorbesc cu el despre asta. Trebuie să iasă și să discute cu oamenii, să-i facă să se simtă bine în prezența ta. „Dacă l-aș putea da jos pe omul ăsta de pe barcă." O să te cunoască, și lucrurile se vor normaliza cât ai clipi.

– Serios?

– Serios.

– Deci vorbim despre vreo două săptămâni? Pentru că sunt pe muchie din punct de vedere financiar, dacă e să judecăm după registrele alea.

El flutură din mână, ignorând problema.

– O să vorbesc cu Rene pentru tine. O să-ți scrie un cec, pentru ca dispensarul să funcționeze în continuare.

– Acest tip, Rene, știe că orașul îl folosește drept carnet de cecuri? Scutură din cap. Nu vreau să țin dispensarul deschis doar pentru urgențe. Vreau să-mi practic meseria aici. Nu pot face asta dacă n-am pacienți. Nu sunt sigură dacă doctorul Hamet are vreo intenție să mă ajute sau doar să încaseze cecul pe care i l-am dat, așa că va trebui să iau în considerație sfatul surorii mele.

– Ce ți-a spus Lisa să faci? o întrebă Armie.

– Crede că ar trebui să fac ce a funcționat pentru ea. Zice că ar trebui să mă duc la tipul ăsta, Rene, și să-l invit la o întâlnire falsă, pentru că, dacă oamenii cred că sunt interesată de unul dintre oamenii din oraș, vor crede cumva că sunt interesată de ei. Ca și cum faptul că mi-am cheltuit ultimul bănuț pe care-l aveam pe un dispensar ce-i poate ajuta și faptul că muncesc de-mi sar ochii nu e dovadă. Nu, trebuie să-mi dovedesc loialitatea culcându-mă cu unul dintre tipi. E tipic, dacă stai să te gândești.

El nu vedea nimic tipic în asta și avea de gând să aibă o discuție cu sora ei.

– N-o să te prostituezi pentru dispensarul ăla.

– Urma să mă prostituez simulat, îl corectă ea. Și n-aveam de gând să simulez că mă culc cu cineva. O să mă curteze ca pe vremuri.

– Asta e cea mai ridicolă idee pe care am auzit-o vreodată.

– Și eu am spus la fel, recunoscu ea. Deci vrei tu s-o faci?

– Ce?

– Să te prefaci că-mi faci curte, ca oamenii să creadă că sunt una de-a lor. Remy e de părere că ar trebui să fii tu, și, de vreme ce m-ai invitat oarecum să ieșim împreună, poate că nu-i cea mai rea idee. Ai spus că ești dispus să-mi arăți împrejurimile. Poate că ar trebui să stau și să aștept, dar nu vreau să pierd timpul. Nu pot avea multe zile ca asta de azi. Știu că ar trebui să am răbdare, dar răbdarea nu e punctul meu forte. Poate pentru că e târziu, dar toată chestia asta cu curtarea începe să pară o opțiune viabilă. Am putea face un program pentru o săptămână sau două, apoi să vedem dacă planul funcționează sau nu.

Să simuleze că o curtează? Să facă un program?

Bineînțeles, simularea ar putea duce la o curtare pe bune. Ar putea fi un mod de a o cunoaște. Sau ar putea fi un total dezastru. Era ridicol, pentru că exista o soluție admirabilă ce afla chiar drept în fața lor.

– În nici un caz. N-o să tragi tu pe sfoară orașul ăsta. Știu că par niște prostovani de la țară, dar sunt oameni isteți. O să-și dea seama. Motivul pentru care a funcționat pentru Lisa a fost că era pe bune. Era îndrăgostită nebunește de Remy, și toată lumea știa asta.

Ea își îndreptă umerii și se ridică.

– Am înțeles. Mulțumesc că mi-ai venit în ajutor, domnule șerif. Ar trebui să te întorci. O să încerc să-mi țin apelurile la 911 la un nivel minim.

El rămase exact acolo unde era.

– Sau ai putea să ieși cu mine. N-am absolut nici un interes să mă prefac, Lila. Sunt prea bătrân pentru asta. O să fiu deschis și sincer. Sunt foarte atras de tine. În mod normal, nu mă gândesc la femei cu care n-am vorbit, dar m-am gândit la tine încă de când te-am văzut la nunta lui Remy și a Lisei. Mă gândeam că ești frumoasă, retrasă și misterioasă. M-am făcut polițist pentru că îmi place un mister veritabil, și asta ești tu pentru mine.

– Nu sunt un mister. Știi ce mi s-a întâmplat.

– Tu ești mai mult decât un incident.

– Nu știu. Cred că mă redă foarte corect. Scutură din cap. Nu vreau să vorbesc despre asta, Armie. Cred că ar trebui să pleci.

– Și eu cred că ar trebui să rămân, răspunse el. Spune-mi că nu vei dormi mai bine dacă stau aici pe canapea.

– Nu trebuie să dormi pe canapea. O să fiu bine.

Ah, dar rostise vorbele magice. Nu trebuia. Nu că nu putea. El își dădu jos jacheta.

– Du-te să te culci! O să încui și o să fiu aici pe canapea.

– Cum rămâne cu Noelle? întrebă ea.

Noelle dormea și nu avea să știe că tatăl ei ieșise din casă decât dacă se trezise și văzuse mesajul de la el.

– E bine. Se descurcă, și am stația la mine. Și-o ține pe a ei la capul patului. Locuim lângă rudele tale. Delphine, Sera și Zep vor ajuta cu toții dacă are nevoie de ceva. Du-te la culcare, Lila!

– Ești sigur?

– Sunt sigur.

Ea mormăi.

– Nu vreau să fiu genul ăla.

– Genul care are nevoie de ajutor din când în când?

– Da. Genul ăla. Își încreți nasul în direcția lui și oftă. Să-ți aduc niște așternuturi.

Plecă, și Peanut se uită din nou spre bolul gol.

– Da, băiete, nici unul din noi nu capătă ce vrea.

Poate că ar fi trebuit să accepte ideea cu întâlnirile false, dar nu de asta avea ea nevoie. Avea nevoie să se integreze, nu să facă un plan trăsnit pentru cum să păcălească oamenii.

Deși planurile trăsnite erau cam singurele planuri pe care le făceau oamenii din Papillon.

Peanut umblă prin living ca și cum căuta ceva. Foarte probabil, pe Bill.

Armie îl urmă, dându-și jos tenișii, în vreme ce Peanut reuși să sară pe fotoliul ce fusese locul preferat al lui Bill. Câinele pufăi când se instală acolo.

– Întreaga lui viață s-a schimbat într-o clipă, și nu înțelege de ce.

Lila îi puse un set de așternuturi în mână.

Asta i se întâmplase nu numai unui câine.

– Câteodată, tot ce poți face e să răzbați printr-o zi. El luă cearceafurile și le întinse pe canapea. Pas cu pas.

– Continuă să înoți. E ciudat. Am doi nepoți, și le plăcea filmul[1] ăla. Într-o seară, aveam grijă de copii. Îmi plăcea să țin copiii în brațe. După ce s-a întâmplat, singurul mod în care mă puteam calma era să-l țin în brațe pe John sau pe Brandon. Am văzut filmul ăla de vreo sută de ori. În Dallas, băteam pasul pe loc. Nu înotam. Trebuie să înot, Armie.

El înțelegea ce-i spunea ea. Fusese și el acolo.

– Și o s-o faci. Trebuie să ai răbdare.

Se așeză în fața ei, punându-și mâinile pe umerii ei. Nu-l dăduse afară. Era de ajuns pentru seara asta.

Ea ridică ochii aceia superbi și se uită într-ai lui.

– N-o să te răzgândești? Să te prefaci că îmi faci curte?

– Vreau să te gândești să te întâlnești pe bune cu mine. Era de părere că ea era o femeie care ar aprecia sinceritatea. Nu sunt o partidă bună. Am 40 de ani. Prima dată, n-am fost un soț bun. Eram obsedat de muncă, și faptul că eram polițist într-un oraș mare făcea dificil să fii in preajma mea. Am o fată care are și s-ar putea să aibă întotdeauna nevoie de mine. Slujba mea actuală nu e bine plătită, și voi rămâne probabil în orașul ăsta nebun pentru tot restul vieții. Dar mi-ar plăcea să ies cu tine. Mi-ar plăcea să văd dacă e ceva între noi, pentru că prima dată când te-am văzut am simțit ceva. Ieri am simțit din nou și simt și acum. M-am săturat

[1] *În căutarea lui Nemo* (n.tr.)

de rațiune. M-am săturat de responsabilitate. Vreau ceva pentru mine.

Ea se uită în ochii lui, și el o văzu că se înmoaie.

– Mă vrei pentru tine?

– Vreau să văd dacă ai putea fi acel ceva care să mă facă să mă simt tânăr din nou. Așa mă simt când sunt lângă tine. Tânăr. Prostănac. Ciudat de optimist. Poate e o închipuire a minții mele. Poate că sunt iluzii deșarte, dar, dacă nu-i așa, nu vreau să privesc în urmă și să regret că nu am încercat.

– Nu mă cunoști.

El se apropie puțin de ea.

– Dar vreau, și nu pentru că ești îngrijorată că oamenii de aici nu te vor plăcea. O să se dea pe brazdă. O să vorbesc cu niște persoane importante și o să rezolv problema asta pentru tine. Fie că vrei să te întâlnești cu mine, fie că nu.

Ea nu se îndepărtă.

– Să mă întâlnesc pe bune cu tine.

Ceva real. Exact asta voia el, pentru asta era pregătit.

– Întâlniri adevărate. Alte chestii reale dacă întâlnirile adevărate merg bine.

Ea își mușcă buza de jos ca și cum se gândea.

– Am putea face doar celelalte chestii. Vrei să punem toate cărțile pe masă? Cred că ești foarte atrăgător, și nu mi-ar displăcea o domolire a stresului. N-am mai avut un partener de sex de peste un an.

Ce ușor ar fi asta pentru ea, nu-i așa?

– Doctorița incredibil de deșteaptă nu vrea să petreacă mult timp în compania unui muncitor?

Ea se încruntă la el.

– Sunt asistentă practiciană și n-am probleme cu muncitorii. Am crescut în sărăcie. Cred că șeriful incredibil de sexy o să-și dea seama că sunt încăpățânată și dificilă și că e puțin probabil să mă schimb. Credeam că pot avea ceva sex înainte să-și dea seama că n-o să mă placă.

Întregul lui corp se înfierbântă. Ah, nu avea să se întâmple nimic, pentru că n-avea de gând s-o lase pe superba orășeancă să-l folosească pentru sex, dar speranțele lui crescură.

– Cred că vă trebui să-ți asumi riscul ăsta.

Ea își ridică bărbia.

– Și dacă nu vreau să-mi asum riscul?

– Atunci, o să încercăm să colaborăm bine. Ce-ai zice să facem o încercare? Sărută-mă și vezi dacă vei considera că merită riscul.

– Vrei să te sărut?

– Mai mult decât să respir.

– Nu sunt foarte... Pufni și păru că ia o hotărâre. Bine.

Fusese cât pe ce să-i spună că nu era așa grozavă în materie de sex. Dar, la naiba, putea învăța. Toată viața trebuise să studieze. Nu era la fel de deșteaptă ca restul fraților ei. Ei păruseră să treacă prin școală fluierând, în vreme ce ea trebuise să stea cu burta pe carte și să învețe serios pentru a lua aceleași note bune pe care pentru ei erau de la sine înțeles. Poate că nu era bună la sex, dar putea schimba asta. Putea studia și exersa.

Era pe cale să-l sărute pe Armie LaVigne? Doar cu o zi înainte, voise să-i lovească fața aia arătoasă. Doar că n-o făcuse. Chiar și când el îi dăduse amendă, voise să știe cum ar fi să-i simtă buzele senzuale peste ale ei. El avea dreptate. Era ceva între ei, ceva ce nu mai simțise vreodată față de un bărbat.

Chimie.

Ea crezuse că era vreun soi de mit, ceva ce unele femei le spuneau altora pentru a explica atracțiile lor total ilogice. Nu. Iată, zdruncinându-i toate instinctele, amețindu-i rațiunea.

Se apropie de el. El avea pantaloni de pijama în carouri și un tricou alb simplu. N-ar trebui să arate sexy, dar arăta.

Ar trebui să se ridice pe vârfuri și să-l sărute? Sau să aștepte ca el să facă ceva. Ce era pe cale să facă? N-avea nevoie de încurcătura asta.

Curajoasă. Venise în Papillon să-și schimbe viața, să fie o nouă Lila Daley. Vechea Lila n-ar fi sărutat niciodată cu nerușinare un bărbat pe care abia dacă-l cunoștea. Firește, vechea Lila n-ar fi sunat la 911 și nu și-ar fi petrecut mare parte din seară ghemuită într-un colț de frica unui câine care acum dormea pe scaunul ei, dar ea o făcuse.

Buzele alea prea-grozave-pentru-un-bărbat se arcuiră când ea își puse mâinile pe umerii lui. Poate că mișcarea o fi fost stângace, dar stinghereala se oprea aici. Mâinile lui îi găsiră șoldurile, și ea fu străbătută de un val de fierbințeală.

– Mă bucur că ai hotărât să încerci.

Ce bărbat arogant! Totuși, n-o descurajase, pentru că el fusese sincer cu ea. Sinceritatea lui o făcuse. Fusese gata să-i spună din nou să plece, și de data asta vorbea serios, dar apoi el îi zisese tot felul de lucruri pe care nu le mai auzise până atunci ieșind din gura unui bărbat.

Că o dorea. Că voia să încerce.

Poate că mai auzise prima parte, dar era cumva mai drăguț venind de la el. Nu se amăgea. Încă era vorba despre sex și avea să dureze doar atât cât timp ea reușea să nu arate nebunia ce era parte din ea. Nu se mințea. Era încăpățânată, autoritară și enervantă câteodată. Părea snoabă și excesiv de intelectuală.

Dar ar putea să-și petreacă ceva timp cu el. Poate avea să găsească în el un companion. Și, hei, poate aveau să devină parteneri de tăvăleală. Nu trebuia să fie totul sau nimic. Asta era frumusețea la noua Lila. Nu trebuia ori să se mărite cu un bărbat, ori să n-aibă nimic de-a face cu el. Lucrau împreună. Nu chiar așa îndeaproape încât să fie ciudat să aibă o relație, dar avea să fie nevoită să coopereze des cu poliția. Puteau fi prieteni și ceva mai mult.

Putea face asta să funcționeze. Era puțin deconcertant să conștientizeze cât de mult voia să funcționeze.

– Te-am pierdut? Nu contează. Văd că te gândești, și ăsta e un lucru bun, dar chiar aș vrea să te ating. Mă lași să te ating câtă vreme tu te gândești la asta?

– Mă atingi.

Îi putea simți mâinile pe ea, pieptul lui puternic atingându-i sânii. Era cald, și ea nu-și dăduse seama de cât de rece fusese până când nu ajunsese lângă el.

Capul lui era aproape de al ei și, el părea că îi soarbe respirația.

– Nu, tu mă atingi. Lasă-mă să-ți arăt ce vreau să spun.

Cu mâna liberă o mângâie pe spate spre gât și apoi în jos. Se opri la șolduri, dar era ca și cum mâna lui o atingea în adâncul sufletului. Cât trecuse de când trupul ei tremurase de nerăbdare? Cât de când amețise de dorință?

– Lila, scumpo, am nevoie să spui da.

Ea descoperi că nu-i putea spune nu.

– Da. Poți să mă atingi. Vreau să mă atingi.

El o mângâie din nou pe spate, și ea uită complet că asta păruse cândva o idee proastă.

– Ai tot timpul. Nu mă grăbesc. El se uită țintă la ea. Asta-i treaba ciudată la Papillon. E ca și cum timpul încetinește și putem să savurăm lucrurile mai mult. Am trăit într-un oraș mare și, deși are avantajele lui, îmi place pacea de aici. Aici, pot să mă opresc și să mă uit la tine pentru un timp. Te pot studia și pot să-ți spun ce ochi frumoși ai. Și ce buze. Doamne, nu mă pot opri să nu mă gândesc la buzele tale. Își ridică mâna și își trecu degetul mare peste buza ei de jos. Ești o femeie incredibil de sexy. La nuntă, nu-mi puteam lua ochii de la tine. Aveam de gând să te invit la dans, dar am ratat ocazia.

Era momentul pentru sinceritate.

– Și eu m-am uitat la tine. Știam că veneai spre mine și n-am putut. Am fugit. Am stat restul petrecerii la toaletă sau ajutând la curățenie.

Nu fusese un moment de care să fie prea mândră, dar, pe de altă parte, avusese destule din astea în ultima vreme.

El se încruntă. Chiar și asta era sexy. Ea îl mângâie pe obraz, simțind barba aspră. Va trebui să se bărbierească în fiecare zi. Sau nu. Ar putea arăta trăsnet cu barbă.

– Ai dansat cu vreo doi bărbați. De ce nu cu mine?

– Pentru că voiam să dansez cu tine și n-am îndrăznit. Fiindcă m-ai speriat. Inspiră adânc, lăsând mirosul lui să-i acapareze toate simțurile. Probabil făcuse duș înainte de culcare, pentru că mirosea delicios. Dar m-am săturat până peste cap să-mi fie frică.

Înainte ca el să poată răspunde, ea se ridică pe vârfuri și îl sărută. Închise ochii și pentru prima oară se lăsă dusă de val. Era femeia care calcula și planifica fiecare minut al zilei. Din copilărie, fusese cea care întocmea liste, fiecare secundă fiind notată și bifată. Nu l-ar fi putut planifica pe Armie LaVigne. Înainte, alesese să-l evite, să se controleze pe ea și situația, dar lucrurile stăteau altfel acum.

Acum, înțelesese că nu mergea să controleze fiecare aspect al vieții ei. Venise momentul să cedeze puțin.

Își mișcă buzele peste ale lui, extaziată de felul în care el se lăsa condus de ea. Armie o strânse mai tare în brațe, ca și cum îi era teamă că s-ar putea retrage. Ea i-ar fi putut spune că n-avea nici cea mai mică intenție să se îndepărteze de el.

Fusese o zi groaznică, și ea voia asta cu el, voia o consolare, câteva clipe în care să nu se simtă singură.

La început, sărutul fu blând, dar apoi nu se putu abține și își trecu limba peste buza plină de jos.

Era o senzație plăcută să fie aproape de bărbatul ăsta. Se debarasă repede de inhibiții, simțind cum i se ridică

o greutate de pe umeri. Ar fi trebuit să danseze cu el în acea zi. Ar fi trebuit să rămână acolo și să-i permită s-o invite, ar fi trebuit să accepte. Fusese mai mult decât lașitate. Fusese pedeapsă, și voia să se elibereze de sentimentul că nu merita nimic bun.

Buzele lui se mișcară pe ale ei, limba ieși la joacă. Mâinile ei îi găsiră părul, se afundară în el. Părul lui era moale și mătăsos. Gemu pe buzele ei, apoi limba lui o invadă, o mână afundată în părul ei dirijându-i ușor capul ca să poată avea un acces mai bun.

Întregul ei corp se relaxă, și putu simți că se pregătea pentru el.

Nu trebuia să doarmă pe canapea. Putea veni în patul ei și puteau încheia noaptea așa cum trebuia.

De parcă îi auzi gândurile, el își mișcă din nou mâinile. De data asta, una o luă de spate și cealaltă de sub genunchi. O ridică ușor, ca și cum nu-i simțea greutatea. Inima ei bătea în cel mai plăcut mod.

– Cred că asta răspunde întrebării, spuse ea nerecunoscându-și vocea răgușită. Merită riscul sută la sută.

– O să merite.

Se uită la ea ca și cum ar fi vrut s-o devoreze. O strânse în brațe și o luă spre dormitor.

Intră pe ușa dormitorului. Trebuia să redecoreze, să personalizeze casa. Pentru prima dată, se gândi să refacă această casă. Crezuse că era doar un loc de dormit, dar, dacă Armie avea să fie aici, voia să fie frumos. Confortabil. Voia sa aibă amprenta ei.

El dădu s-o întindă jos pe pat. Categoric, avea să înceapă prin a cumpăra așternuturi de cea mai bună calitate. Și poate și pijamale sexy. Putea găsi undeva. Avea internet. Mă rog, uneori. Când funcționa. Sigur exista o bibliotecă cu Wi-Fi.

Așteptă să simtă apăsarea trupului lui pe al ei. Acum, el putea prelua controlul. Era gata să-l urmeze.

De asta avea nevoie. Doamne, ăsta putea fi motivul pentru care venise aici.

El trase cuvertura peste ea și se aplecă, sărutând-o ușor pe frunte.

– Noapte bună, Lila!

– Ce? Se ridică în capul oaselor. El chiar pleca? Am spus da, Armie. E în regulă. Nu trebuie să dormi acolo.

– Ba da, trebuie, pentru că, dacă nu dorm acolo, o să facem o greșeală uriașă în seara asta.

Ea nu vedea așa situația.

– Suntem oameni maturi. Nu e o greșeală. E sex.

– Da, asta ar fi greșeala. E prea devreme. Pentru tine ar fi sex, și eu nu vreau neapărat sex. Vreau ceva mai mult. Am avut sex la greu.

– Ce bine de tine! Eu n-am avut parte de asta de mult timp. O izbi un gând ca o palmă pe față. Ea simțise ceva. Asta nu însemna că și el simțise... Și oare n-o durea mai tare decât își imaginase? Ah, pentru tine n-a funcționat, de fapt, nu-i așa?

– Hei, poate vrei să te uiți la chestia asta și să-mi spui că nu te doresc? E dureros și mă seacă de puteri să nu mă arunc în pat cu tine, dar nu cred că mâine-dimineață o să simți la fel. Cred că o să-mi tragi una peste drăguțul meu fund și o să mă expediezi de aici.

Negreșit, pantalonii de pijama i se umflaseră remarcabil în față. O cuprinse frustrarea. O dorea, dar nu urma s-o posede? Credea că-l folosea pentru sex?

N-avea de gând să facă asta. Probabil că nu. N-ar fi îngrozitor de stânjenită dimineața și nu l-ar da afară și nu l-ar evita zile întregi cât de mult ar putea.

La naiba! Avea dreptate. Nu era pregătită.

– Noapte bună, Lila!

Rămase în ușă, cu silueta lui masivă în umbră.

Ea își dori să poată vorbi sincer cu el, dar se întoarse pur și simplu cu spatele și încercă să nu se gândească la faptul că odată crezuse despre ea că era indestructibilă.

Viața o învățase altceva. Viața o doborâse și îi arătase cât de lașă putea fi.

Cu toate astea, când închise ochii și reuși să adoarmă, îl visă, și asta merita toate necazurile.

capitolul 6

Armie se gândea din nou la întreaga noapte în vreme ce manevra barca cu fund plat spre insula Petrie. Așa îi spuneau localnicii, dar, de fapt, erau mai multe insulițe destul de ridicate încât să nu se inunde în mod regulat. Cei din familia Petrie locuiseră acolo în ultimul secol. Își câștigau existența pescuind crustacee, și pentru Armie ar fi fost logic să se mute mai aproape de port, unde aveau bărcile, dar, de câte ori întreba, i se spunea că familia Petrie locuia pe insulă. Dintotdeauna fusese acolo. Întotdeauna acolo avea să rămână.

– Știi că lumea o să vorbească, da? Roxie stătea în partea din față a bărcii, uitându-se după orice ar putea să se agațe de fundul bărcii sau de motor.

– Să vorbească despre ce? Poate ar fi trebuit să ia ce-i oferise Lila. Poate că, dacă ar fi făcut-o, ea nu l-ar fi zorit să iasă afară din casă în dimineața asta. Dacă ar fi fost în pat cu ea, ar fi putut s-o țintuiască locului și s-o sărute până când n-ar mai fi putut nici măcar să se gândească să meargă la muncă. În schimb, poate ar trebui să roage pe cineva să-l caute de căpușe, pentru că în toiul nopții Peanut se urcase pe canapea lângă el.

– Să vorbească despre faptul că mașina ta a fost zărită în fața casei fetei celei noi.

Rahat. Nu se gândise la asta.

– Peanut s-a întors noaptea trecută. A zgrepțănat la ușa din spate și a speriat-o. Știi cum e când nu ești obișnuit cu zgomotele de pe aici.

Roxie ridică din sprâncene.

– Peanut? Câinele lui Bill? Credeam că l-a luat fiul lui.

– Mda, mă rog, Mikey a fost întotdeauna un egoist nenorocit. N-ar fi trebuit să-l surprindă, dar o făcuse. Îl sunase azi-dimineață pe Mikey și îi explicase situația. Mi-a servit o poveste despre cum s-au oprit ei la un popas și câinele a fugit. Dar mi-a zis și să-l duc la un adăpost, pentru că nu vine să-l ia.

– Nenorocitul! izbucni Roxie oftând. O să-l iau eu. Tot aveam de gând să-mi iau un câine.

– Cred că va trebui să te bați cu Lila pentru el. A spus că o să-l curețe și o să-i găsească un cămin, dar știi cum merge asta.

– Da, în câteva zile, o să se învețe cu el și o să fie de părere că n-are ce să strice să-l lase să mai stea puțin, după aia o să-i cumpere jachetele de Crăciun și o să aducă argumente la primărie pentru înființarea unui parc de câini. Pare genul ăla care iau hăinuțe pentru câini și cred că-i place și să aducă argumente.

De ce nu se gândise și el la asta? Ar fi putut să se culce cu ea, să se trezească cu ea, să-și facă apariția acasă la ea ca să repare câte ceva – avea de unde alege, pentru că nimic nu era în ordine – și să repete tot procesul.

– Cred că e prea practică pentru a-i lua câinelui haine.

– Nu, doar arată așa. Crede-mă, câinele ăla o să aibă un pulover până la sfârșitul anului. Te-ai gândit cum o să accepte Miranda brusca ta pasiune pentru cumnata lui Remy?

Miranda Jossart era agentul imobiliar local. Și fusese coleg de liceu cu ea. Pe atunci, nu fuseseră apropiați, în ciuda faptului că în toată clasa erau doar 27 de copii. Când el revenise acasă, Miranda fusese printre primii care își făcuseră apariția cu un platou cu prăjituri în mână și un zâmbet pe față, urându-i bun venit. Ieșiseră de câteva ori împreună, dar nu existase niciodată o scânteie între ei.

– De ce să-i pese Mirandei că mă întâlnesc cu Lila?

Ratase o ocazie, dar ea acceptase să iasă cu el. Chiar pe când îi făcea semn spre ușă de dimineață, acceptase să ia cina împreună vineri. Roxie se uită la el cu aceeași expresie pe care o folosea adesea cu Zep.

– E imposibil să fii atât de ignorant.

Ea îl subestima.

– Se pare că e posibil.

– De ce crezi că Miranda aduce mereu prăjituri la secție? Crezi că e pentru că iubește forțele de ordine?

– Credeam că aduce că îi place să facă prăjituri și are mereu prea multe.

Îi spusese întotdeauna că avea grijă de silueta ei. El nu se uitase niciodată la silueta ei. Era o femeie destul de drăguță, dar nu se gândise niciodată la ea în felul acela.

– E pentru că i s-au aprins călcâiele după tine.

El râse, pentru că era ridicol.

– Nu i s-a aprins nimic după mine. E doar drăguță.

– E drăguță ca Annie Dubois? Pentru că, atunci când am venit eu în oraș, m-a avertizat în ce te privește. Nu că m-aș fi dat la tine. Nu. Gusturile mele în materie de bărbați sunt mult mai rele, dar Annie și-a făcut apariția acasă la mine și mi-a explicat că voi doi sunteți împreună și că e mai bine să stau deoparte.

– Ce? Am ieșit de două ori cu ea. Cu ani în urmă.

Fusese pe când se întorsese acasă în Papillon. Era divorțat și extenuat. Se simțea de parcă pierduse totul. Singurul motiv pentru care acceptase postul fusese că vechiul lui prieten Rene efectiv îl implorase să accepte. Annie sugerase să iasă la cină împreună, și lui nu-i păsase destul încât să spună nu.

Apoi se petrecuse accidentul, și fusese nevoit să aibă grijă de tot. Fusese nevoit să-și concentreze întreaga viață asupra fetei lui.

– Păi, ai făcut impresie, răspunse Roxie cu un zâmbet scurt. Asta a fost acum vreo doi ani. Poate că nu mai tânjește. Cred că sunt câteva femei în oraș care cred că,

imediat ce Noelle termină liceu, o să cauți companie. Mai ales când o să plece la facultate.

– Nu pleacă la facultate. Nu putea suporta gândul ca ea să fie undeva în lumea largă și rea. Era fragilă, vulnerabilă. Existau alte modalități pentru educația ei. Avea să facă totul online. N-are nevoie să fie într-un cămin unde toată lumea petrece. Nu e genul ăla de fată.

Noelle era studioasă. Își lua cursurile în serios și era concentrată.

Și ce avea să se întâmple după ce termina facultatea? Cum naiba să găsească o slujbă aici?

Se descotorosi de grija aia. Era peste ani, și multă lume lucra de acasă în zilele astea.

– Păi, asta încă e teoria predominantă în oraș. O să găsești alte și alte Miranda și Annie în pragul ușii tale, și nu vor fi fericite de zvonurile pe care le-ai pornit azi-dimineață.

– Ți-am spus de ce am fost acolo. Dar nimeni nu avea să îl creadă. Nici măcar nu se gândise la asta. Totuși, nu vedea cum ar crea un real prejudiciu. Mă întâlnesc cu Lila. Mă rog, aproape. O să ieșim la cină vineri.

Se gândise că ar trebui s-o evite complet până când avea să își facă apariția la ușa ei. Avea să facă astfel încât ea să nu aibă nici o ocazie să anuleze întâlnirea. Era o femeie politicoasă. Dacă el apărea cu flori și îmbrăcat îngrijit, probabil nu avea să îl poată expedia.

Întoarse barca, accelerând puțin. În față văzu cotul ce îi ducea spre insula Petrie. Era marcat de un chiparos uriaș, a cărui rădăcină stătea în apele mâloase, ramurile întinzându-se mult în sus, spre cer.

Se întrebă dacă Lilei i-ar plăcea aici. Lui îi plăcea liniștea. Chiar și când locuia în New Orleans îi era dor de locul ăsta, îi lipsea calmul pe care-l găsea aici.

– Ești sigur că-i o idee bună? Nu pare genul tău.

– Am un gen anume?

Roxie afișă o privire gânditoare.

– Cred că nu prea știu. N-ai ieșit la întâlniri de când am acceptat postul ăsta.

– N-am ieșit la întâlniri de când am adus-o pe Noelle înapoi aici, admise el. La început, a fost prea greu. Trebuia să mă concentrez cu totul asupra ei. Chiar și după ce ne-am acomodat, n-am putut găsi timp. Ea își pierduse mama. Nu mi-am iubit fosta soție. Cel puțin, nu spre sfârșit.

Dar nu putea aduce pe cineva care să-i ia locul. Noelle trebuia să știe că ea era pe primul loc.

– Și de aia o să te vâneze toate fetele astea gen Miranda și Annie. Ești un bărbat bun. Îmi place noua doctoriță. Cum ar trebui să-i spunem? Asistenta Daley? Sună aiurea. Toată lumea o s-o numească până la urmă „doctorița" sau chiar Doc, așa că ar trebui să se învețe cu asta. Oricum, am cunoscut-o ieri la Guidry's, și pare în regulă. Practică. Cred că de asta nu vă văd pe voi doi împreună.

– Poate nici n-o să fim. N-o cunosc așa bine, dar sunt atras de ea. O cunoștea mult mai bine după noaptea trecută. Știa că, în spatele armurii, exista o femeie tandră. Un mister. Îi spusese adevărul în legătură cu asta. Era un mister, și trecuse mult prea mult timp de când trebuise să dezlege unul. E complexă și complicată și nu se scuză pentru asta. Îmi place că e directă.

– Și mie mi-a plăcut asta la ea. Nu înțeleg toate chestiile astea de sudist, ca să-ți spun adevărul. Ca, de exemplu, de ce fiecare femeie din oraș rostește binecuvântări? E ciudat. Sunt aici de ceva timp și tot nu pricep.

Va trebui să-i dea un soi de dicționar local.

– Când o femeie din sud te binecuvântează, vrea să spună că ești un idiot. Femeile din sud se pricep bine să te agreseze pasiv, dar politicos. Putea paria că Lila i-ar spune direct că era idiot. Nu s-ar ascunde în spatele politeților sociale. Îi cam plăcea asta. Nu se gândise mult la felul în care adjuncta lui se adaptase aici.

La fel ca el, înainte lucrase într-un oraș mare. Spre deosebire de el, ea nu crescuse aici. Nici pe departe. Ți-e dor de New York?

– Adesea. Se uită înspre apă. Și, după aia, îmi aduc aminte cât de nasol putea fi. Mă bucur să fiu aici, Armie. Chiar dacă uneori nu îi înțeleg pe oamenii ăștia. Apropo de oameni, n-am cunoscut-o pe Carrie. Aveam impresia că-i cunosc pe aproape toți oamenii din oraș. De ce crede doctorița că e abuzată?

Va trebui să găsească o soluție la partea cu denumirea. Asistenta Daley suna chiar ciudat.

– Lila nu știe cum e aici. Și a avut o prietenă care a fost abuzată de soțul ei. Ezită să spună mai multe. Era povestea ei. Mi-e teamă că vede ceva ce nu există, dar cred că ar trebui să verificăm, așa, pentru orice eventualitate.

– Absolut, încuviință Roxie. Nu e ca și cum am ceva mai bun de făcut. E cel mai interesant lucru ce mi s-a întâmplat toată săptămâna asta. Încă un motiv pentru care îmi place mai mult aici. Să activez în trupele SWAT din New York nu era relaxant. Acum, îmi place că pulsul îmi e accelerat cel mai adesea doar de exercițiile cardio. Se ridică. Asta e ce căutam?

În față era un debarcader, cu o barcă acostată acolo. Familia Petrie se baza foarte mult pe bărci.

– Da, și se pare că nu va trebui să căutăm casa. Bună ziua, doamnă Petrie.

O femeie cu înfățișare severă stătea pe debarcader, cu o pușcă lângă ea.

Faptul că Roxie nu-și duse mâna la armă era o mărturie a modului în care se acomodase în acel loc. Fusese un obicei de care el se dezbărase când venise acasă. Aici, armele erau o necesitate a vieții de zi cu zi.

– Șerifule, doamnă polițist. Cu ce vă pot fi de folos? Doamna Petrie avea păr cenușiu și o privire ce putea îngheța boașele unui bărbat de la patruzeci de pași.

Trebuia să trateze asta așa cum se cuvenea.

– Am vrut să vin să văd cum e nora dumitale. Am auzit că a căzut destul de rău.

Nu putea să vină și să-i spună femeii că fiul ei avea un comportament abuziv.

Lorna Petrie se încruntă.

– Fata aia cade mereu sau calcă pe ceva. E bine. Am trimis-o ieri la doctor. El știe cât de împiedicată e.

– N-ați auzit? Doctorul Hamet a ieșit la pensie. Roxie se dădu jos din barcă și o legă cu pricepere. Învățase cum să umble cu o barcă. Pe aici, era o instruire necesară. Avem pe cineva nou care se ocupă de dispensar.

– Mabel? Lorna se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre casă. E singura de pe aici cu pregătire medicală. Aș putea s-o trimit la fel de bine la domnișoara Marcelle și să văd dacă vrăjile ei pot rezolva problema.

Armie coborî cu grijă din barcă și o urmă. Era interesant că nora ei nu îi spusese că o văzuse pe noua asistentă practicianã.

– Nu-i nevoie. Avem o asistentă practicianã care lucrează sub supravegherea doctorului Hamet. O minciună, dar avea s-o țină tot așa, altminteri riscau să piardă singurul lor dispensar. O cheamă Lila Daley. E din Dallas. A lucrat la un mare spital de acolo. Cred că se poate ocupa fără probleme de accidentele lui Carrie.

Carrie era mai tânără decât el. Cu mult mai tânără. Nu se gândise niciodată la asta, dar era cu mult mai tânără și decât Bobby. Se căsătoriseră înainte de întoarcerea lui Armie în Papillon.

– Acum, una de la oraș se ocupă de dispensar? întrebă Lorna.

– Doctorul Hamet n-avea cum să facă asta la infinit.

Nu știa ce credeau oamenii. Doctorul îmbătrânise acolo. Nu exista nimeni altcineva în oraș cât de cât interesat de medicină.

Cu excepția fiicei lui, și asta nu era ceva care să poată fi făcut online.

– Ar fi trebuit să găsim pe cineva ca noi. N-ar fi trebuit să căutăm în afara orașului.

Se uită intenționat spre Roxie.

– Suntem norocoși că avem experți dispuși să vină aici și să lucreze cu noi.

Era evident că Lorna Petrie trebuia să iasă mai mult în lume.

– Domnișoara Daley e foarte drăguță, spuse Roxie, lăsând insulta evidentă să alunece pe lângă ea. Cred că va fi un mare plus pentru comunitatea noastră. Și are legături puternice aici. E cumnata lui Remy Guidry.

La asta, Lorna strâmbă din nas.

– Și noua lui nevastă e de la oraș. Am auzit că face tot soiul de schimbări la restaurant. Una peste alta, nu cred că oamenii noi aduc schimbări în bine.

Un punct pentru Lisa. El era de părere că, de-a lungul anilor, oamenii profitaseră de familia Guidry. Erau excelenți proprietari de restaurant, dar nici unul dintre ei nu făcuse școala de afaceri, ca Lisa. Faptul că preluase partea de afaceri a restaurantului însemna probabil că acesta avea să reziste și să fie în slujba comunității ani buni înainte.

– Carrie! Vino până afară! Ai vizitatori.

Lorna urcă treptele verandei.

Casa fusese construită de ani buni, și el trebui să recunoască faptul că familia Petrie nu făcea treabă de mântuială. În ciuda izolării, casa arăta solidă și bine întreținută. Carrie ieși pe verandă, cu brațul stâng imobilizat în suport. Arăta mai îmbătrânită decât când o văzuse el ultima dată. Nu într-un fel normal, ca urmare a trecerii timpului. Veselia tinerească fusese înlocuită de o privire obosită, bântuită.

Când îi zâmbi, zâmbetul nu i se oglindi în ochi.

– Bună ziua, domnule șerif. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Vocea nu îi tremura. Nu se uita surprinsă la el. Când își făcea apariția pe neașteptate, Armie venea aproape întotdeauna cu vești proaste. Unul dintre cele mai neplăcute aspecte ale slujbei lui era privirea de pe fața cuiva când deschidea ușa și-l vedea. În expresia lui Carrie nu exista așa ceva.

– Am auzit că ți-ai rupt mâna.

Trebuia să se depărteze de Lorna. Fata n-ar fi vorbit sincer în prezența soacrei ei.

– Da, am căzut. Dădeam de mâncare la găini, și m-am împiedicat, îi explică ea.

– Aveți găini aici? Cotețele alea ar face bine să fie conform normelor.

Roxie se întoarse și coborî treptele.

– Pe aici, nu există nici o nenorocită de normă. Lorna mușcă repede momeala, aproape alergând după Roxie când ea începu să se uite după cotețele găinilor.

El avea la dispoziție câteva minute.

– Ești bine, Carrie?

Ea se uită în direcția în care o luase soacra ei.

– Sunt bine. Asistenta m-a ajutat. O să scap de suport în curând.

– Bobby se poartă așa cum trebuie cu tine?

Ochii ei sclipiră, apoi el își feri privirea.

– Am spus că totul e în ordine.

La naiba! Lila avusese dreptate. Se petrecea ceva.

– Dacă îți face rău, te pot ajuta.

– Sunt neîndemânatică. Asta-i tot. Își ridică bărbia, și el văzu o hotărâre sumbră în ochii ei. Ar fi trebuit să știu că femeia aia aduce necazuri. Spune-i să nu-și bage nasul în treburile mele. O să găsesc alt loc unde să merg dacă mai pățesc ceva. N-are nici un drept să facă acuzații.

– E specialistă și vede un tipar al loviturilor care nu se potrivește cu explicațiile tale, sublinie el. Dacă îți faci griji că nimeni n-o să te creadă, greșești.

– E vreo problemă, șerifule?

Lorna se întorsese, privirea plimbându-i-se de la el la nora ei, ca și cum evalua situația.

- Nu-i nici o problemă, mamă Petrie. Zâmbetul calm îi reveni pe față. Se pare că noua asistentă e foarte conștiincioasă.

- Mă mir că n-ai pomenit că nu pe doctorul Hamet l-ai văzut.

Lorna izbuti să facă afirmația să sune ca o acuzație.

- I-am spus lui Bobby, răspunse Carrie. N-a fost mare lucru. Acum, domnule șerif, te rog informează-o pe asistentă că sunt bine. Mă simt mult mai bine și n-o să trebuiască să revin pentru control.

Lorna pufni.

- Control? Ce idee tâmpită! E bine. Deja muncește. Fata e puternică. N-are nevoie ca o asistentă fițoasă de oraș s-o transforme într-un copilaș plângăcios. Acum, ia plecați de-aici! Avem treabă de făcut înainte să vină bărbații. Și spune-i adjunctei dumitale că aici suntem pe teren neîncorporat[1]. N-are nici un drept să controleze ceva. Singura normă aici e norma Petrie.

Roxie doar zâmbi.

- Cotețele par în ordine. Nu că aș ști multe despre ele, dar și găinile par a fi fericite.

Lorna scuturâ din cap.

- Norme ridicole.

- Teren neîncorporat sau nu, eu reprezint legea aici, zise Armie, și ai face bine să-ți amintești asta.

Se întoarse și se îndepărtă, știind că Roxie era chiar în spatele lui. Se urcă în barcă și se uită în urmă.

Carrie stătea în ușă, pe jumătate înăuntru, cu o umbră pe față.

Lila avea dreptate – se petrecea ceva cu fata aia, dar, la naiba, Armie nu știa ce să facă în legătură cu asta.

---

[1] Teren care se găsește în afara limitelor unei municipalități sau ale unui guvern local, fiind un teren extravilan. (n.tr.)

– Nu-l putem cerceta pe soț dacă soția nu ne spune că ceva nu-i în ordine, sublinie Roxie trăgând de frânghie. Doar dacă nu cumva vrei să începi să întrebi în dreapta și-n stânga. Să afli dacă a văzut cineva ceva.

El porni motorul.

– Nu. Aș fi auzit până acum. Trăiesc retrași. Credeam că o fac pentru că pur și simplu le place să trăiască așa. Acum, am ceva nelămuriri. Dar vor trebui să aștepte.

Nu avea să o poată evita pe Lila.

Îndepărtă barca de debarcader, cu mintea analizând problemele apărute.

Încă o zi, încă o listă de programări anulate. Era de ajuns pentru ca o femeie să se întrebe dacă era ceva în neregulă cu deodorantul ei.

Cel puțin, acum avea un prieten.

– Știi, pentru un cățel care a reușit să bată atâta drum până acasă, nu pari că ai vrea să stai acolo.

Se uită în jos spre Peanut, care își lovea coada de dușumea și o cadorisi cu un larg rânjet câinesc.

Își petrecuse dimineața curățându-l. Era într-o stare surprinzător de bună având în vedere că fusese de capul lui atâtea luni. Îi scosese două căpușe, și blana era destul de scurtă cât să nu se încâlcească. Avea nevoie de o baie, de mâncare și de apă, dar urma să fie bine. Când venise vremea să plece la dispensar, el o urmase la ușă. Când îl încuiase înăuntru, el scâncise și lătrase atât de tare, că ea se întorsese să vadă ce pățise. El profitase de ocazie, fugise spre mașină și sărise de colo-colo, ca și cum se aștepta să plece într-o aventură. Lila nu putuse să-l părăsească.

Ar trebui să înceapă să caute pe cineva care să-l ia.

Nu azi, firește. Trecuse prin multe și avea nevoie de îngrijire și de afecțiune. Peste vreo două săptămâni, urma să înceapă să caute dacă avea cineva nevoie de un animal de companie.

– Ah, acum, s-a atașat de tine, spuse Mabel aplecându-se să-l mângâie pe Peanut. Câinele ăsta mergea peste tot cu Bill. Nu mă mir că și-a găsit drumul spre casă.

– Nu-l pot ține. Asta își spusese cu o noapte în urmă, când încercase să adoarmă din nou. Se gândise la câine și la bărbatul care îi ocupase livingul și că probabil nu avea să îl poată păstra pe nici unul din ei.

– De ce? întrebă Mabel.

Erau multe motive. Când era în Dallas, își dorise un câine, dar nu i se păruse corect pentru câine. Nu își schimbase părerea. Cât despre Armie, probabil nu avea să meargă din aceleași motive.

– Muncesc mult. Am un program ciudat. Mă rog, o să am dacă cineva va reuși să ajungă vreodată la programare.

Și Armie muncea peste program. Și el fusese ales în postul ăsta, nu-i așa? Nu se putea vedea decât ca un risc într-o campanie de alegeri. Ar putea fi altfel dacă l-ar tenta să facă sex pentru relaxare și l-ar atrage în ceva ce nu trebuia neapărat să se termine cu „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți".

Știa că asta era ceva ce nu i se putea întâmpla. Pierduse ocazia sau poate nici n-o avusese vreodată.

Mabel ridică din umeri, ca și cum nu era mare lucru.

– Și? Ia câinele cu tine la muncă. E învățat să facă afară. Putem lua o lopățică specială de curățat, și în spate e un gazon foarte drăguț. A trăit în orașul ăsta toată viața și e un dulce.

Era doar o problemă cu asta.

– Nu-i voie cu câini în dispensar.

– Poate că în Dallas nu-i voie, dar nu știu dacă ai băgat de seamă, scumpo, aici nu-i Dallas. Acuma, ia spune-mi, cum a fost Armie LaVigne la pat. Știu că-s măritată, și Dale al meu e un tandru, dar nu-s moartă.

Lila se opri, sperând că n-auzise bine.

– Ce?

Mabel scutură din cap și se sprijini de biroul de la recepție.

– Scumpo, dacă voiai să ții secret, atunci Armie n-ar fi trebuit să-și parcheze rabla în fața casei tale. Angie Jones lucrează la poștă. Se trezește cu noaptea-n cap, și a observat cu siguranță că Armie era la tine. I-a spus lui Dixie, care are cafeneaua unde Angie mănâncă în fiecare dimineață. Acuma, eu, personal, cred că Angie ar face mai bine să evite brioșele lui Dixie, având în vedere ce șolduri are, dar nu-i treaba mea. Dixie i-a spus bucătarului, care i-a spus neveste-sii. Acum, nevasta lui Frank e Marie, care lucrează la domnișoara Marcelle, la salonul de coafură. Ea i-a zis domnișoarei Marcelle, care i-a spus lui Delphine Guidry. Delphine i-a spus fetei ei, Seraphina, care le-a zis tuturor din grupul ei de yoga matinală. Știu că pare ceva așa, ca de oraș mare, dar Emma Lorraine a căpătat așa niște idei nebune când a fost în Los Angeles. Acum, un întreg grup se întâlnește în parc și face yoga dimineața. Pastorul bisericii baptiste a încercat să le oprească, pentru că el numește asta adorarea Satanei, dar ele pretind că e doar un fel plăcut de a-și întinde spatele și nu-i dau atenție. Kenny le-a auzit pe fetele-cu-yoga-adică-femeile-diavolului, asta depinzând de persoana cu care vorbești, și mi-a spus că tu și cu Armie faceți un copil.

Ea simți că rămâne cu gura căscată.

– Ah, Dumnezeule!

– Kenny spune că el era acolo pentru că parcul e frumos dimineața, dar cred că e un pervers și se uită la femeile alea cum se întind. Ar trebui să vorbesc cu Armie despre asta. Nu. Acum, că tu o să fii mama copiilor lui, tu ar trebui să vorbești. Spune-i lui Armie că femeie alea n-au nevoie de ciudatul ăla de Kenny să se holbeze la fundurile lor, deși Armie s-ar putea să le spună că acei colanți pe care-i poartă sunt, la naiba, aproape obsceni.

Era multă informație de procesat, dar o aberație ieșea în relief.

– Nu mă culc cu șeriful.

– În regulă, să „te culci cu" e o expresie pe care o folosim pentru că suntem niște doamne și nu vrem să folosim alte expresii. Dar e un eufemism, scumpo. Știu că n-a fost prea mult somn la mijloc.

– Nu fac sex cu Armie LaVigne.

Oricum, nu încă. Se dovedise a fi un mascul alfa sexy ca naiba și foarte pudic. Nu voia ca ea să-l folosească pentru sex. Era ridicol.

– Peanut a apărut la ușă azi-noapte, și mi-e jenă să spun, dar am sunat la 911. Șeriful a venit să vadă dacă sunt bine și a sfârșit prin a dormi pe canapea.

– A zgâriat la ușă și te-a speriat de ți-a sărit inima din piept? Pot înțelege asta. Dar de ce a dormit Armie pe canapea?

Mă rog, ea încercase să-l dea afară. Fără succes.

– I-am spus că sunt bine, dar el a considerat că aș dormi mai bine dacă n-aș fi singură în casă. Nu-mi imaginez că a dormit confortabil pe canapeaua aia. Nu-i foarte mare. Dar a insistat.

După ce o sărutase și o excitase pentru prima dată după multă vreme. Ce om viclean! Ce om rău!

Mabel îi aruncă o privire atotștiutoare.

– Îți face curte. Știu că probabil nu-i un cuvânt pe care-l folosiți prea mult acolo, la oraș.

– Știu ce înseamnă a curta. Și Armie n-a făcut-o, pentru că ar fi fost ridicol.

Mabel continuă că și cum ea n-ar fi scos un cuvânt:

– Asta e când un bărbat face tot soiul de chestii caraghioase pentru a atrage femeia cu care vrea să-și petreacă timpul. E la fel ca în lumea animală, unde un bărbătuș își umflă pieptul. Armie face la fel, doar că el își prăpădește spinarea, pentru că îmi aduc aminte canapeaua lui Bill și știu că-i de prin anii '60. Nu poate

fi confortabilă. Nu ți-a dat amendă? Ăsta a fost, probabil, felul lui de a demonstra puterea masculină. Ca o gorilă ce se bate peste piept.

– Păi, n-am găsit asta sexy. Ea încă se gândea să conteste afurisita aia de amendă. Cred că a fost mai mult vorba despre un espressor decât de a mă ispiti pe mine.

Era așa ispititor. Hotărât lucru, ceva se petrecea cu ea. Nu i se aprindeau călcâiele după bărbați. Își alesese cu grijă partenerii de sex. Mă rog, pe amândoi. Fusese un prieten la facultate și apoi Brock, care se dăduse la surorile ei, care, în opinia lui, erau mult mai spontane decât ea.

Ea încercase să fie spontană cu Armie, și asta dusese la frustrare.

Ușa se deschise, se auzi clopoțelul și intră o femeie. Părea a avea mai mult de 30 de ani, poate vreo 40. Avea păr șaten strâns îngrijit într-un coc în creștet. Era îmbrăcată într-un costum bine călcat și avea o tavă cu niște fursecuri, negrese sau cam așa ceva.

Nu era un pacient, în cazul ăsta. Spunea ceva despre ea faptul că era dezamăgită că persoana care intrase nu era acoperită de sânge sau n-avea o fractură deschisă. S-ar mulțumi și cu o lovitură ca lumea la cap.

– Ah, Doamne, începe! Pregătește-te pentru ce-i mai rău, spuse Mabel în șoaptă.

Ea nu știa ce începea, dar femeia veni drept spre ea.

– Ei bine, bună ziua, domnișoară Daley. Ce plăcere să te cunosc, în sfârșit! Sunt Miranda Jossart. Am colaborat cu sora dumitale mai mică, Lisa, pentru a-ți obține bijuteria aia de casă. M-am gândit să trec pe aici să-ți urez bun venit în Papillon.

Bijuterie?

– Da, ar trebui să discutăm despre casa aia. Nu are absolut nimic dintr-o bijuterie. Mă rog, există acolo o întreagă colecție de pietre, dar nimic nici măcar nu se apropie de diamant. Nimic nu funcționează. A trebuit

să dau cu piciorul în mașina de spălat ca să pornească. Nu mai vorbesc despre boiler. Ai vreo relație cu inspectorul?

Mabel făcu ochii mari.

- Cred că ce vrea Lila să spună este că a avut niște probleme cu casa. Aseară s-a oprit curentul.

- Serios? Miranda puse tava pe bufet. Mă rog, ești obișnuită cu un bloc de apartamente cu toate chestiile alea scumpe înăuntru. Va trebui să înțelegi că aici, pe canal, lucrurile funcționează altfel.

- Electricitatea funcționează diferit?

- Multe lucruri, răspunse Miranda, ca și cum tot ce spunea avea sens. Ceea ce nu era adevărat. Ești nouă în orașul nostru, și poate fi greu să te adaptezi, greu să intuiești limitele.

Ea percepu că exista ceva în spatele cuvintelor femeii, un subtext pe care nu-l pricepea.

- În regulă. Să sperăm că cineva îmi va spune. Există vreo broșură?

Pe fața femeii apăru un zâmbet răutăcios.

- O mare parte din adaptare e chestie de bun-simț. Ar trebui să nu te grăbești. Concentrează-te asupra afacerii dumitale! Sunt sigură că un dispensar ca ăsta funcționează pe baza bunăvoinței oamenilor. Trebuie să intri în grațiile membrilor influenți ai comunității. Am auzit că ieri ai avut un mic necaz.

- Da, se pare că doctorul de la care am cumpărat dispensarul nu s-a obosit să informeze publicul larg că asta urma să se întâmple, îi explică ea.

- O să se adapteze, răspunse Mabel.

Miranda se uită în jur prin dispensar, ca și cum l-ar fi evaluat pentru vânzare.

- Aș putea, bineînțeles, să te ajut. Aș putea informa oamenii că, după părerea mea, ești potrivită aici dacă aș crede că muncești cu sârg și ești dispusă să fii de folos comunității.

- Aș aprecia asta.

Avea să accepte orice ajutor i se oferea.

– Eu discut cu multă lume și o să mă asigur ca oamenii să știe că e sigur să vină aici. Doctorul Hamet era un stâlp al comunității, continuă Miranda.

– Dacă un stâlp poate fi ținut în picioare cu scotch și lene, atunci, da, era, ripostă Mabel. Se uită repede la Lila. Nu că nu l-am plăcut pe bătrân. Sunt o persoană foarte tolerantă.

Ele aveau definiții diferite ale acelui cuvânt, dar ea începea repede să înțeleagă că asta se întâmpla des pe-aici. Și Miranda nu se oferea să ajute din bunătate.

– De ce am impresia că o să vrei ceva în schimb?

Miranda păru că se gândește cum să continue. Sau știa cum să creeze un moment pentru maximum de dramatism.

– Mă ofer să te ajut, astfel încât totul să funcționeze fără hopuri în perioada ta de tranziție. Cred că ar trebui să înțelegi că există niște relații deja stabilite.

– Aș presupune că așa e.

Categoric îi scăpa ceva.

– Pe de altă parte, există relații care sunt doar în capul uneia din părți.

Mabel stătea cu o mână în șold, uitându-se disprețuitor la Miranda.

Ele două erau cumva într-o dispută?

– Ah, e real și se întâmplă, Mabel. Ar trebui să nu te bagi, răspunse Miranda înainte de a se întoarce spre Lila. Uite ce e, e clar că va trebui să fiu directă cu tine. Mi-ar plăcea să abordez chestiunea asta ca între doamne. Sunt într-o relație cu șeriful și nu mi-a picat deloc bine că tu l-ai invitat să rămână aseară acasă la tine.

Hopa! Mabel și Miranda nu erau într-o dispută. Ea era. Cum de reușise să se bage într-o dispută cu o femeie oarecare, pe care nici n-o cunoștea?

– Nu l-am invitat. Am sunat la 911 și a apărut el.

Prima expresie ce se ivi pe fața Mirandei fu una de mirare. Ca și cum nu se gândise vreodată să facă asta, dar era o idee grozavă. A doua fu un rânjet arogant născut din pură satisfacție.

– Asta am bănuit și eu. Armie are mare grijă cu cine e văzut și cum se comportă. Are o fiică. O să spun tuturor că a fost o vizită strict profesională și că s-a înțeles greșit. Îmi pare rău de confuzie. E un oraș mic, și ai face bine să-ți amintești că lumea vorbește.

Pe bune, nu-i păsa de ce avea lumea de spus. Era ciudat, dar își amintea din ce în ce mai multe chestii de rahat din copilăria ei și nu reacționa așa cum o făcuse cândva. În Dallas, ar fi cântărit cu grijă ce să spună și cum să liniștească apele, pentru că relațiile erau importante și fusese important și cum o vedeau oamenii din preajmă. Acum, se întreba de ce i-ar păsa. Era deșteaptă, muncea din greu și nu era rea. Asta ar trebui să fie de ajuns. N-ar trebui să-și petreacă viața făcându-și griji despre cum avea să îi interpreteze lumea acțiunile.

Dallasul? Nu fusese Dallasul. Fusese acea noapte. Fusese acea noapte când ea își văzuse prietena murind. Fusese realitatea faptului că Maryanne făcuse tot ce-i stătuse în putință, totul așa cum trebuia, și totuși murise.

– Nu m-am culcat cu șeriful, dar l-am sărutat și probabil o s-o fac din nou. Nu știu. Se pricepe tare bine să sărute, și încă mă gândesc la asta, dar cred că s-ar putea să fie posesiv. S-ar putea să-mi placă faptul că e posesiv, dar sunt pregătită pentru asta? Dacă ești într-o relație cu el, ar trebui să te mai gândești, pentru că el vrea să te înșele. M-a invitat în repetate rânduri la o întâlnire. M-am obosit, ca să fiu sinceră. Dacă lumea o să vorbească, ar trebui să vorbească despre asta.

Miranda icni, ofensată.

– Eu niciodată...

– Categoric n-ai făcut-o cu Armie, sublinie Lila, pentru că n-avea nici o importanță. Deja se bârfea. Ar face

mai bine să știe realitatea și să bârfească așa cum trebuie. După cum spune el, e cam secetă în zona asta.

Miranda își puse o mână pe piept ca și cum și-ar căuta perlele.

– N-am spus niciodată că m-am culcat cu el. Avem o relație platonică, și știu că așteaptă doar ca fata lui să termine școala și apoi vom putea fi împreună.

– Fata lui are 17 ani. Nu-i un copil care să nu știe că tatăl ei vrea probabil să iasă la întâlniri și să facă toate celelalte lucruri care merg mână-n mână cu întâlnirile.

Remy nu ar fi îndreptat-o spre Armie dacă acesta ar fi avut o iubită. Pe bune, nu credea că Armie era genul care și-ar înșela prietena. Părea... onorabil. Cu siguranță nu părea genul care ar avea o relație platonică cu o femeie pe care o dorea. Ar fi fost enervant. Pretențios. Dar felul în care o atinsese seara trecută îi indicase că el ar fi manifestat un mare entuziasm în pat.

– Știu că suntem mai la țară, totuși nu e Anglia victoriană. Adulții se pot culca împreună fără prea multe consecințe sociale.

– Cu excepția bârfei, sublinie Mabel. Și a copiilor, dacă nu se protejează. Întreab-o pe Seraphina Guidry despre asta.

– Cu excepția bârfelor, a copiilor și a potențialelor boli. Venise aici să aibă o viață frumoasă, liniștită, dar se părea că trebuia să agite puțin apele. Și intenționa la modul serios să aibă o discuție la nivel de comunitate despre bolile cu transmitere sexuală. Se puteau evita, și ea ar fi cea care ar trebui să se confrunte cu toate lucrurile acelea urâte care însoțeau tratamentul acestora. Dacă ai vreo problemă cu Armie, îți sugerez s-o discuți cu el. Dacă crezi că mă pedepsești în vreun fel pentru că sunt atrasă de un bărbat asupra căruia nu poți avea nici o pretenție reală, atunci ar trebui să discutăm despre asta. Mă rog, n-ar trebui să discutăm, pentru că nu sunt

acreditată ca psiholog. Dar te pot recomanda câtorva psihoterapeuți foarte buni.

- Am venit aici ca să fiu amabilă, spuse Miranda.

Mabel scutură din cap și flutură un deget în direcția Mirandei.

- Ba nu. Crezi că nu-ți știu șmecheriile? Alea sunt fursecuri cu ciocolată. Sunt pe locul doi printre prăjiturile tale. Toată lumea din oraș știe că, atunci când vrei să impresionezi pe cineva sau să fii drăguță, faci biscuiți cu lămâie. Toți știu că, după tine, fursecurile cu ciocolată sunt pentru copii și oameni fără papile gustative.

- Îmi plac fursecurile cu ciocolată. Prăjiturelele n-o jigniseră. Și îi era foame. De când venise în Papillon, îi fusese mai foame decât de obicei, probabil o consecință a lipsei de activitate. De obicei, era atât de ocupată, că uita să mănânce. Prăjiturelele alea arătau destul de bine. Și nu puteau fi pline de răutăți. De otravă, poate, dar era dispusă să-și asume riscul.

Miranda înșfăcă tava, scuturând din cap.

- Ei bine, văd că n-ai de gând să fii rezonabilă.

Era. Fusese pe deplin rezonabilă. Și, rezonabilă fiind, avea să-l întrebe mai târziu pe Armie despre asta. Dacă femeia asta credea că o putea pune pe fugă, Miranda avea să afle curând că nu existau prea multe situații dramatice cărora ea să nu le poată face față.

- Cred că nu. Dar amintește-ți de bârfe. Nu m-am culcat cu el. Încă.

Miranda ieși, producând o serie de zgomote furioase în drumul ei.

Mabel se întoarse spre ea.

- Ai idee cât de mult timp am așteptat s-o doboare cineva pe regina asta închipuită?

- Dacă chiar aș fi fost isteață, aș fi putut păstra fursecurile. Îi veni în minte că Mabel știa multe despre oraș. Ar trebui să mă aștept și la alte vizite ale femeilor care cred că Armie va fi al lor odată ce tânăra fiică inocentă

va fi plasată în brațele unui bărbat? Se așteaptă ca fata să se mărite sau doar să plece de acasă?

– Atâta încredere ai în el? Nici măcar nu ai ezitat. Cum știi că n-are o întreagă șleahtă de femei care îl așteaptă?

– Sora mea îl place, și ea cunoaște bine oamenii. Și cumnatul meu îl place. Și îmi dau seama de autoamăgire când o văd.

O văzuse ani în șir de când se uita în oglindă.

Ușa se deschise, și Noelle își făcu apariția în scaunul cu rotile, urmată chiar de bărbatul în cauză. Nu era de mirare că Miranda venise să-și apere terenul. Bărbatul era tare. Mergea lângă fata lui, și ce bine-i stăteau pantalonii.

Se întoarse și se uită afară, spre parcarea goală.

– S-a întâmplat ceva cu Miranda? întrebă privind în urma ei. Ascultă, ai întrebat-o ce s-a întâmplat cu instalația electrică în casa aia pe care ți-a vândut-o? Vreau să știu dacă l-a mituit pe inspector.

Chiar și suspiciunea lui era sexy. Și marile spirite și toate alea.

– Am întrebat-o, și a evitat întrebarea. N-a venit aici pentru afaceri. E furioasă pentru că i-am furat bărbatul.

El se încruntă.

– Cred că Roxie a spus că s-ar putea întâmpla asta azi. Lila, nu i-am dat niciodată vreun motiv să creadă că am fi împreună.

– Ar trebui să te păzești și de Annie Dubois, adăugă Noelle cu un zâmbet vesel. Părea că nu-i pasă că Peanut o tot adulmeca. Pur și simplu, întinse o mână și mângâie animalul. La fel ca Miranda, umblă după tata încă din liceu, dacă e să ne luăm după bârfe.

– M-a ajutat la mate, spuse Armie, scuturând din cap.

Da, era adorabil când era nedumerit. Era exact cum crezuse ea. Era bărbat, și de multe, foarte multe ori, bărbații nu pricepeau subtilitățile dorințelor feminine.

– Așadar, nu-ți stric viitorul cămin? întrebă ea.

Pe buzele lui apăru o umbră de zâmbet.

– Sunt un bărbat categoric burlac. N-am ce să fac dacă niște femei din oraș mă găsesc atrăgător. Te pot asigura că n-am făcut nimic să le determin să mă dorească. De fapt, i-am dat Mirandei amendă pentru parcare ilegală cu două luni în urmă. Se uită spre Mabel. Crezi că o să facă necazuri? Ar trebui să discut cu ea?

Mabel ridică din umeri.

– O să încerce să facă necazuri. Totuși, nu cred că Lila se va lăsa intimidată.

Nu se lăsa intimidată, deși încă era supărată din cauza fursecurilor. Ar fi trebuit să știe că, odată ce renunța la controlul strict al cantității de carbohidrați pe care și-i permitea, dieta ei avea să se ducă naibii.

– Ar trebui să fii cu ochii în patru după femeile din oraș care sună la 911 în încercarea de a-ți atrage atenția.

La urma urmei, reușise o dată.

– O să fie distractiv.

Noelle părea mult mai entuziasmată decât tatăl ei.

– Ar putea cauza necazuri pentru dispensar, sublinie Mabel.

Lila nu vedea cum.

– Oricum nu vine nimeni. Nu cred că poate face să fie mai rău de-atât. Noelle, hai cu mine în sala de consultații! Vreau să mă uit încă o dată la rana aceea.

Noelle încuviință din cap.

– Sigur că da. Trebuie să vorbesc cu tine despre niște chestii ciudate cu ciclul meu.

Ginecologie. Se putea descurca cu asta.

– În regulă.

Armie se retrase.

– O să aștept aici. Lila, trebuie să vorbesc cu tine când termini cu Noelle. Mai devreme, am mers s-o văd pe Carrie Petrie.

Mersese să discute cu ea? Nu-i crezuse bănuielile, dar le verificase? Din expresia gravă de pe fața lui, ori era îngrijorat că avea s-o enerveze zicând că totul era în ordine, ori aflase că nu era. Oricum, ea aprecia faptul că o luase în serios.

– Mulțumesc!

Noelle se duse în spate, și Peanut o urmă, demonstrând de ce prezența câinilor nu era permisă într-o instituție medicală.

– Aveam de gând să te evit până vineri, dar m-am gândit că ar trebui să fii pusă la curent, recunoscu Armie.

Asta o făcu să zâmbească larg, pentru că putea ghici de ce.

– Probabil aș fi anulat doar din pură lașitate, dar pe de altă parte, și-a făcut apariția falsa ta prietenă și m-a călcat pe nervi, așa că acum șansele ca să nu apar sunt egale cu zero.

Chiar dacă întâlnirea pe bune cu Armie avea să agraveze situația cu Miranda, ea n-avea de gând să renunțe.

Și asta o făcea să se simtă bine. O făcea să se simtă mai bine decât fusese de mult timp.

O urmă pe fata lui și speră ca lui să-i placă ce vedea.

– Ești o tânără perfect sănătoasă, spuse Lila douăzeci de minute mai târziu.

– Cu excepția faptului că nu-mi pot mișca picioarele?

– Hai să spunem că ești sănătoasă! N-avea escare sau ulcerații. Greutatea se încadra într-un interval sănătos. Pentru pacienții imobilizați în scaunul cu rotile putea fi dificil să facă destule exerciții. Leziunea lui Noelle era la vertebra L- 3, în josul coloanei vertebrale. La cum erau aceste leziuni, ar fi putut fi mult mai rău. Și, sincer, o surprinsese că Noelle era complet imobilizată în scaun.

– Simți ceva în picioare?

– Puțin, recunoscu ea. Pot să-mi mișc puțin degetele, dar am pierdut orice coordonare. E în regulă. N-am

probleme cu asta. Doctorul Hamet mi-a spus despre asta cu mult timp în urmă. A zis că, dacă era să pot merge din nou, asta s-ar fi întâmplat în primele luni.

Dar numai cu exerciții de fizioterapie adecvate. Dosarul ei arăta că mersese la un fizioterapeut local timp de două luni, apoi încetase să încerce să se ridice în picioare. Acum, terapia ei consta în a împiedica mușchii să se atrofieze și a-și întări partea superioară a corpului. Dacă simțea ceva în picioare și își putea mișca măcar puțin degetele, atunci leziunea nu era totală. Mesajele de la creier încă puteau să-i ajungă la picioare. Ar fi trebuit să funcționeze mai mult decât o făcea.

- Vreau să te gândești să-ți intensifici fizioterapia. Cred că ai renunțat prea devreme și nu sunt sigură că recomandările doctorului sunt cea mai bună cale. Având în vedere unde e leziunea ta, ar trebui să poți sta în picioare și poate chiar să mergi cu cârje.

Ea scutură din cap.

- Nu. Nu pot face nimic din toate astea. Voiam să discut cu tine despre altceva.

Ea fu surprinsă că Noelle nu se gândea la asta, dar, pe de altă parte, nu cunoștea bine cazul. Trebuia să studieze fișele înainte de a forța nota.

- Bine. Despre ce voiai să vorbim?

Tânăra păru a-și aduna curajul.

- Vreau să știu cât de normală crezi că pot fi.

- Destul de normală. Ai probleme cu mersul în scaun? Am observat că aproape fiecare magazin din oraș are rampă.

Fusese surprinsă de cât de bine utilat era orașul.

Noelle își împinse ochelarii pe nas și scutură din cap.

- Nu mă refer la asta. Când am venit să locuiesc cu tata, totul a fost grozav. Toți au încercat să-mi ușureze viața. Eu mă refeream dacă pot face lucrurile pe care le fac alte femei.

Ceva în felul în care pielea ei albă se înroși ușor o făcu pe Lila să creadă că vorbea despre ceva ce trecea dincolo de felul în care își împletea părul sau cum cânta la karaoke. Spusese ceva despre ciclu.

– Vorbești despre a avea copii? Nu există nimic în dosarul tău care să mă facă să mă gândesc că ai avea o problemă. Chiar și cu o leziune totală a coloanei, majoritatea femeilor încă pot avea copii. Leziunea ta e mult mai puțin gravă. Nu ți-a afectat organele interne. Ai ciclu regulat?

Ea flutură din mână.

– Da, e în regulă. N-am vrut ca tata să creadă că poate veni aici. E băgăreț când vine vorba despre chestii medicale. Am puțină intimitate dacă menționez treburile femeiești. Dar, sincer, voiam să vorbesc cu tine despre părțile mele femeiești. Vor funcționa? Nu ovarele.

– Ah. Nu se așteptase la asta. Vorbești despre clitoris?

Ea încuviință din cap.

– Dacă mă îndrăgostesc de un băiat, de un bărbat, pot face sex?

Ah, acum înțelese de ce Noelle fusese disperată să nu vină tatăl ei aici. Avea 16 ani. Lila fu surprinsă că discuția asta nu apăruse.

– Ai încercat?

– Să fac sex cu un băiat? Nu. Tata mă păzește, ca să zic așa, 24 din 24, și, când nu e el, e altcineva. Și nu e vorba că ar fi un băiat cu care să vreau să fac asta. Încă nu știu. Întreb pentru că poate că aș vrea într-o zi, dar dacă nu pot? E băiatul ăsta în grupul meu de fizioterapie. M-a invitat să ieșim împreună. L-am refuzat, firește. E prea devreme. Nu vreau să fac sex cu el.

Găsea cu greu cuvintele.

Lila înțelese, și era o femeie care planifica din timp.

– Dar vrei să știi dacă e posibil în viitor, pentru că nu vrei să intri în ceva care e imposibil să funcționeze.

Ea încuviință din cap.

– Știu că sună prostește.

– E cel mai înțelept lucru pe care l-am auzit toată ziua. Răspunsul scurt este că fără discuție poți face sex, dar, în funcție de ce se întâmplă acolo jos, s-ar putea să trebuiască să faci niște modificări. Cum te simți când te masturbezi?

Ea înțepeni.

– Scumpo, te-ai masturbat vreodată?

– Am încercat. Noelle se făcu roșie la față, dar continuă. Mi-e greu să-l ating. Pe ăla. Vreau să zic clitorisul. Nu-mi pot arcui șoldurile. Mă pot mișca în lateral, dar nu în sus. Și am brațele incredibil de scurte. E dificil. Mă simt caldă câteodată acolo jos.

– E normal când vezi ceva ce te excită. Sau când te gândești la ceva. Nu e nimic de care să te simți rușinată, Noelle. E o parte normală a vieții. Sexul și intimitatea sunt o parte necesară a experienței umane. E bine că ai sentimentele astea, pentru că sunt normale.

– Dar eu nu sunt normală. Și dacă simt excitație, dar nu și toate celelalte chestii? N-am mulți prieteni aici. Prietena mea cea mai bună nu știe mult mai mult decât mine despre asta. Tatăl ei e pastorul, și mama ei i-a spus că n-o să discute cu ea despre asta decât atunci când e gata de măritiș. Aș vorbi cu celelalte fete de vârsta mea, dar e jenant că nu știu mare lucru. Mi-a venit ciclul înainte de accident, și cred că tata crede că mama a discutat deja cu mine chestiile legate de sex. Și a discutat. Știu care-i treaba, dar nu știu cum ar trebui să mă simt. Sau ce să fac, pentru că nu prea pot să mă ating ca să văd dacă... știi tu.

– Dacă funcționează. Nu era de mirare că Noelle nu voise să discute cu predecesorul ei despre asta. Putea fi dificil să discute cu oricine despre sexualitate, dar, pentru o tânără, un bărbat mai în vârstă putea fi un adevărat coșmar. Sau tatăl ei.

– În regulă. Ne descurcăm noi.

Din fericire, avea ceva experiență cu asta și știa exact ce să facă.

capitolul 7

Armie știa foarte bine că toată lumea din local se uita la ei.

– Poate ar fi trebuit să mergem la Guidry's.

Când decisese să aibă discuția asta în timpul prânzului, se gândise că se putea folosi de acest lucru ca s-o cunoască într-un cadru mai restrâns. Nu-și dăduse seama că aveau să fie în centrul atenției.

Al naibii oraș!

Ea scutură din cap și își îndoi meniul, punându-l înapoi în suport. Comandase o salată fără brânză și ouă, apoi se răzgândise și o comandase cu de toate. Și făcuse asta de două ori. El încă nu era sigur ce fel de salată avea să primească și era sigur că nici Dixie nu știa.

– Nu pot să stau așa mult, îi explică Lila. De fapt, am doi pacienți în după-masa asta. Se pare că au sunat cât timp eram cu Noelle. Fac consultații și teste antidrog pentru o companie petrolieră pentru doi noi angajați. E chiar grozav. E greșit dacă într-un fel sper să găsesc ceva în neregulă la unul din ei? Nu ceva gen cancer. Asta ar fi îngrozitor. Dar ceva tratabil ar fi drăguț.

Era ciudată. El își dori ca asta s-o facă mai puțin atrăgătoare pentru el. Și mai era și faptul că, atunci când Noelle ieșise de la control, avea cel mai larg zâmbet pe față. El se uită spre ea. Fata lui stătea la o masă cu Beth Burns, cea mai bună prietenă a ei. Stăteau aplecate și se hlizeau, așteptând să le fie adus prânzul.

În ultima vreme, fusese tensionată, ca și cum o deranja ceva, și se părea că Lila o liniștise. Îi displăcea enorm că avea să-i zdruncine calmul Lilei.

– E greu când lucrurile merg încet. Poate fi dificil să te obișnuiești cu ritmul vieții de aici. Știu că pentru mine așa a fost când m-am întors. Încă este, câteodată. Adesea, mă rog să vină turiștii și să mișune prin oraș, ca măcar să pot da niște amenzi în ziua aia.

Ea se uită la el.

– Da, faci asta des.

Era drăguță când se înfuria. Nu că voia cu tot dinadinsul s-o facă să se înfurie de-a binelea. Simțea că putea fi rea. Ar trebui s-o facă să uite de amenda aia.

– Ți-am spus că am mers s-o văd pe Carrie Petrie?

– Și?

Rostise cuvântul ca și cum nu era sigură dacă urma să-i placă ce avea el să spună.

– Ceva se întâmplă cu familia aia. Carrie ascunde ceva, recunoscu el. Nu știu ce, dar era agitată de prezența mea acolo. Normal, aș fi pus-o pe seama faptului că nu le plac vizitatorii neanunțați. De regulă, oamenii cărora le place să socializeze nu se izolează pe o insulă.

– O cunoșteai de dinainte să se mărite?

– Vag, și știu care e următoarea ta întrebare. Nu. Nu era așa când locuia în oraș. E ceva mai mică decât mine. Știu ce știu din cele câteva ocazii când am întâlnit-o înainte să se mărite cu Bobby. Totuși, îl cunosc și pe el. Știu că am rămas surprins când s-a însurat cu o femeie mult mai tânără decât el.

– A mai fost însurat?

– Da, răspunse el. S-a însurat cu o femeie pe care a cunoscut-o când lucra în Biloxi. Are niște rude care au acolo o afacere cu transport de pește. Obișnuia să-și petreacă verile ajutând, înainte să termine școala, și el și frații lui au preluat afacerea cu creveți de la tatăl lor. Susie s-a mutat aici, dar n-a mers. A divorțat de el după câțiva ani și a plecat de aici.

– De ce?

– Hotărârea de divorț menționa doar diferențe irreconciliabile. Asta-i tot ce știu. Nu e oficial nimic altceva. Când m-am întors din vizită, eu și Roxie ne-am uitat prin dosare vechi, dar n-am putut găsi nimic în afară de câteva amenzi de circulație și niște plângeri legate de barca lui Bobby care trezea lumea la ore nepotrivite ale dimineții, dar ăsta-i felul în care circulă familia. Știu că poate sună ciudat să fii pe o barcă la trei dimineața, dar creveții nu se prind singuri.

Lila se aplecă.

– Cum a reacționat când ai apărut?

– Soacra ei cu siguranță n-a fost bucuroasă să ne vadă, dar nu-i ceva neobișnuit. Lorna vine în oraș cât poate de rar. Cred că se vede ca o regină a acelui anume regat.

– Dacă ea e regina, atunci Carrie e prințesa sau servitoarea ei? Nu sunt decât două femei acolo? Ai pomenit despre un frate.

– Da. Bobby are un frate, dar n-a fost niciodată însurat. Carrie nu s-a descurcat bine când am întrebat-o dacă totul e în ordine. Mă tem că am înrăutățit situația, pentru că și-a dat seama că tu ești motivul pentru care am mers eu acolo.

– Nu puteai face nimic altceva, spuse Lila. Eu *am fost* motivul pentru care te-ai dus acolo. Aș fi preferat s-o prinzi singură, dar înțeleg. Era supărată pe mine?

– A spus că o să găsească alt doctor s-o ajute data viitoare.

– Și soacra ei era acolo?

– Nu, am pus-o pe Roxie s-o distragă pe Lorna, dar n-am avut mult timp la dispoziție, îi explică el. În mintea mea, cuvintele ei nu se potriveau cu reacțiile inițiale. Instinctul îmi spune că ai dreptate și că acolo se petrece ceva.

– Dar nu poți face nimic fără dovezi. Se lăsă pe spate cu un lung oftat. Știu cum se joacă jocul ăsta, șerifule,

și tu ești într-o poziție proastă. Cel mai probabil, Carrie va suporta consecințele, dar n-o putem forța să discute cu noi. Acum, o să fie mai rău. Poate că ar fi trebuit să-mi țin gura, dar am văzut ce se întâmplă.

El detesta că nu putea face mai mult.

– Îmi pare rău dacă am îngreunat situația pentru tine.

– Urăsc gândul că nu poate beneficia de îngrijirea medicală de care are nevoie, dar, sincer, chiar dacă ar face totul așa cum trebuie, tot ar putea suferi.

Se uită pe stradă, părând pierdută în gânduri.

El voia s-o facă să se gândească la ceva mai plăcut, dar mai avea un lucru de lămurit. Poate, dacă își cerea scuze, aveau să poată vorbi despre mai mult decât în câte feluri o dăduse el în bară.

– Îmi pare rău că Miranda te-a înfruntat așa. Am ieșit cu ea de câteva ori. Nimic serios.

Ea se uită din nou spre el și, fără discuție, era curioasă.

– Înainte de accident?

– Da. Nu voia să discute despre acea perioadă, dar ea ar trebui să știe, de vreme ce avea de-a face cu trecutul lui. Nu că ar fi știut cu adevărat că trecutul lui era o problemă.

– Am avut senzația asta. Pare să creadă că, odată ce Noelle pleacă de acasă, o să vă reluați relația.

– N-a fost nici o relație.

Știa că nu-i datora nici o explicație, și ea nu părea supărată de incident. El descoperea că n-o afectau prea multe.

Cu toate astea, se surprinse că aproape se dădea peste cap încercând să-i explice.

– Au fost vreo două întâlniri. Poate trei. Nu s-a trecut niciodată de un singur sărut de noapte bună. Am știut că nu era nimic între noi. Era... plictiseală, poate. Eram agitat când am ajuns prima dată aici. N-am intenționat niciodată să se ajungă la o relație.

– Dar n-ai avut niciodată *acea* discuție cu ea? Pentru că ea nu vorbea ca o femeie care a fost părăsită.

– Aveam de gând să discut cu ea, îi explică el. E trist, dar am plănuit acea discuție cu mult mai multă grijă decât am plănuit vreodată o întâlnire cu ea. Dar apoi, Noelle a avut accidentul, și problema a dispărut de la sine.

Lila făcu ochii mari.

– Nu înțeleg. Fata ta a suferit un accident oribil. Unde era Miranda?

– A bătut în retragere. El fusese ușurat. Ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă de-a face cu situația asta în mijlocul acelui haos. Ea încetase să mai sune și îi oferise un respiro. Doar în ultimele săptămâni începuse să fie din nou excesiv de prietenoasă. Acum, că se gândea la asta, vedea că Roxie avea dreptate. Miranda începuse încet, dar sigur să-și facă din nou loc în viața lui. Știa că trebuia să mă concentrez asupra lui Noelle.

Lila scutură din cap.

– Ai avut noroc, Armie. Înțelegi că, dacă ținea la tine, nu ar fi trebuit să bată în retragere. La partea cu romantismul, firește. Dar aveai nevoie de ajutor. Aveai nevoie de sprijin.

Pasiunea din spatele vorbelor ei îi încălzi inima. Părea gata să se lupte cu o femeie pe care abia dacă o cunoștea. Era drăguț și sublinia unele lucruri din cele aflate despre ea. Era țepoasă, dar nu genul de femeie care stătea cu brațele încrucișate când dădea de greu.

– Am avut sprijin, spuse el, vrând să se întindă și s-o ia de mână. Tata murise deja, dar mama s-a mobilizat în acele zile de început, după accident. Așa că mare parte din acea perioadă e în ceață. A trebuit să am de-a face cu faptul că fosta mea soție murise. Nu mai avea familie. Am făcut aranjamentele pentru înmormântare și m-am ocupat de casa ei din New Orleans. Și apoi, a fost Noelle. Mama s-a dovedit foarte puternică. Jur că a trăit

ca să-mi vadă fetița că se face bine. E ciudat să mă gândesc la asta acum, pentru că acelea au fost zile groaznice.

Ea fu cea care întinse mâna, acoperind-o pe a lui.

– Și au fost și de neprețuit.

La naiba! Avu nevoie de o clipă, căci nimeni altcineva nu înțelesese asta. Fuseseră zile de jale și durere, zile când nu era sigur că fata lui avea să trăiască. Și totuși, mama lui fusese acolo. Se dăduse jos din pat, își lăsase la o parte propria durere și îl sprijinise. El fusese sigur că avea s-o piardă la scurt timp după ce-și pierduse tatăl, dar ea trăise luni peste ce estimase medicul, și el știa că făcuse asta pentru că nu-l putuse lăsa singur. Doar când fusese sigură că fiul și nepoata ei erau bine, se prăpădise și se alăturase iubirii vieții ei.

Se gândi că mamei lui i-ar fi plăcut de Lila Daley.

– De ce ai venit acasă? Din cauza mamei tale? întrebă Lila. Erai detectiv în New Orleans. Pentru unii oameni poate fi greu să abandoneze genul ăla de adrenalină.

El își putu imagina că pentru ea fusese greu. Departamentul de Urgențe în care lucrase era legendar pentru munca susținută.

– Da. Sănătatea părinților mei s-a deteriorat până într-atât încât au avut nevoie de asistență. Pur și simplu, s-a întâmplat că omul care ocupase postul timp de 27 de ani a ieșit la pensie. Eu divorțasem cu un an înainte. N-am vrut să fiu departe de Noelle, dar nici nu-mi puteam lăsa părinții singuri. Papillon e la doar două ore de New Orleans, așa că m-am mutat înapoi aici și am preluat postul.

– Pot înțelege asta. Nu și treaba cu părinții. Eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl și cu mama sunt abia la începutul găsirii unui drum comun. N-a fost o mamă bună. A iubit drogurile mai mult decât pe vreunul dintre noi. Dar aș face orice pentru frații mei. Orice.

– Mi-am închipuit că ai ales locul ăsta pentru că voiai să fii aproape de Lisa.

Surorile erau extrem de diferite una de alta, dar era ușor de văzut că erau apropiate.

Ea ridică din umeri, jucându-se cu ceașca de cafea.

– Will și Laurel se au unul pe celălalt. Mai au și un grup mare de prieteni. Eu eram pe dinafară. E din vina mea, dar e adevărat. M-am gândit că Lisa ar putea avea nevoie de mine. Poate că greșesc aici. Ea e pe cale să-și găsească propriul grup mare de prieteni și familie. Eu nu mă descurc bine la asta.

Dar voia să își găsească un loc. Se simțea asta din tonul dulce-amărui al vocii ei, din felul nostalgic în care se uita la familiile care intrau.

– Cred că o să-ți dai seama că te încadrezi aici mai bine decât îți închipui. Trebuie doar puțin timp. Faptul că ai obținut contractul de la compania petrolieră e un start grozav. Avem multe familii de petroliști care locuiesc aici. Dacă ai grijă de soți, soțiile și copiii îi vor urma.

– Mă rog, nu-i ca și cum compania are multe opțiuni dacă nu cumva vrea să aducă aici propria unitate medicală. Nu-i mare lucru. Eu fac doar controlul pentru noii angajați, dar se plătește bine. Avea privirea aceea satisfăcută a unui om de afaceri care știa că a făcut alegerea corectă. Doar contractul ăsta singur ne va ajuta să ne menținem pe linia de plutire. Deci tu cum vei aborda problema tuturor Mirandelor din orașul ăsta?

Reveniseră la asta?

– Pot să discut cu ea.

Ar fi groaznic de jenant, dar nu-i plăcea ideea că Miranda o înfruntase pe Lila. Categoric nu-i plăcea ideea că ar putea să-i facă rău afacerii Lilei.

– Nu-ți face griji de asta, declară Lila. Oricum ai da-o, o să pierzi. Dacă ești prea blând cu ea, va crede că mai are o șansă. Dacă ești prea aspru, ești un măgar. E genul clasic de situație între ciocan și nicovală. Vrei să-i spui că nu ești interesat?

– Da.

– Ești serios interesat de mine sau ești din nou agitat, Armie?

Întrebarea ieși din gura ei ca o adevărată ispită.

Poate că ar trebui să facă pe indiferentul, dar nu era nimic indiferent în ceea ce simțea.

– Sunt nebunește interesat de tine.

Ea se mișcă, bustul aplecându-se peste masă și fața apropiindu-se de a lui.

– Atunci, fă o demonstrație! Presupun că localul ăsta e un cuib de bârfe. S-a auzit că ai rămas noaptea trecută la mine, dar unii n-o să creadă că ești interesat de fata cea nouă decât după ce le demonstrezi.

„Așa că demonstrează-le!" Provocarea era clară în ochii ei. Ochi nemaipomeniți și buze pe care le putea săruta zile întregi. Fata lui era aici, și se părea că Noelle fusese paravan în calea câtorva femei care-și arătaseră interesul. S-o sărute pe Lila cu Noelle de față ar însemna o demonstrație pe cinste.

Era una pe care voia s-o facă. Se ridică puțin și se aplecă, atingându-i buzele cu ale lui. Sărutul fu scurt, dar trupul lui se încinse în clipa în care se atinseră.

Era bine să te simți viu câteodată. Uitase asta în ultimii ani. Lumea lui se învârtise în jurul responsabilității și al sacrificiului. Era al naibii de bine să își dorească și ceva pentru el însuși.

– Tată, pfui! Luați-vă o cameră!

Se uită la Noelle și văzu cum rânjește spre el.

Lila se așeză din nou.

– Asta ar trebui să fie de ajuns. N-o să mai primesc prea curând fursecuri de la Miranda.

Brusc, ideea că toată lumea se uita la ei nu mai era așa rea. Se uitau pentru că la masă cu el era cea mai drăguță femeie din local.

– De fapt, ăsta-i mare păcat! Face niște biscuiți cu lămâie delicioși.

Ea strâmbă din gură în cea mai dulce și țâfnoasă expresie.

– Erau fursecuri cu ciocolată.

Un mic icnet îi atrase atenția, și iat-o pe Dixie lângă ei. Puse în fața lui un burger și cartofi prăjiți. Dixie părea a încerca să se controleze în timp ce punea pe masă salata Lilei.

– Păi, fursecurile cu ciocolată sunt bune. Îmi pare rău că nu mi-am amintit dacă voiai ouăle și brânza sau nu, așa că le-am pus separat. Le pot lua de aici dacă ți se par ofensatoare.

Lila pufni, scoțând un sunet de iritare.

– Știu că fursecurile ei cu ciocolată sunt o insultă. Nu înțeleg de ce credeți că mâncarea poate fi folosită drept insultă sau că poate fi ofensatoare. Luă farfuria cu oul și brânza rase și le puse pe deasupra salatei. Și ai uitat baconul pe care până acum nu eram sigură că-l vreau.

Țepoasă. Era țepoasă și își dori ca asta să nu aibă efect asupra lui.

– Atunci o să-ți aduc, pentru că eu cred în deservirea clienților și sunt politicoasă.

Se răsuci pe călcâie și plecă.

El trebuia să se ocupe de țepoșenia asta, altfel ea avea să dea de necazuri.

– Doar un sfat – politețea contează foarte mult pe-aici.

Ea îl privi cu ochii mijiți.

– Tu nu ești mereu politicos.

Nu era. Putea fi irascibil, în special când era în exercițiul funcțiunii.

– Se așteaptă un anumit grad de arțag din partea mea.

– Știu că Remy poate să le-o taie scurt oamenilor, sublinie ea. L-am auzit certându-se cu vânzătorii locali, și nimeni nu-i spune să zâmbească mai mult.

De fapt, el nu-i spusese să zâmbească mai mult, dar o lăsă baltă.

– Repet, lumea e obișnuită cu Remy.

– Și am întâlnit câțiva bărbați care au fost de-a dreptul grosolani, sublinie ea.

Cum să-i explice asta?

– Tu trebuie să interacționezi cu oamenii. E diferit.

Ea încuviință din cap, și el se temu că picase în capcană.

– Diferit pentru un bărbat.

Nu voise să spună așa ceva.

– Dacă un cadru medical bărbat ar fi preluat dispensarul, aș fi spus același lucru.

Dar oare așa era? Dacă un bărbat ar fi venit în oraș, fiecare femeie din ținut ar fi trecut pe acolo să-i cunoască soția și copiii sau să-l evalueze pe tipul cel nou drept potențial partener. Oare cineva îi urase bun venit Lilei?

– Sigur că așa ai fi spus, comentă ea.

El era pe un teren lunecos și nu prea știa cum să se oprească din cădere.

– Am spus doar că Dixie e foarte iubită în oraș. N-ar strica să fii ceva mai blândă în preajma ei.

Un sunet ce semăna cu un râset, dar deloc amuzat, ieși din gura Lilei.

– Pentru că a fost amabilă cu mine? N-a fost. Și hai să-ți spun ceva, poate că femeile sunt politicoase, dar nu sunt amabile. E o diferență. Spun un lucru și, de fapt, gândesc altceva. Și eu de ce nu sunt politicoasă? Spun *te rog* și *mulțumesc*. Atunci, n-am spus, dar ea era pasiv-agresivă. Mi s-a zis că nu-i bine să fii așa. Eu ar trebui să știu, pentru că am fost așa timp de ani întregi. Mă doare fix în fund, Armie. Nu dau două nenorocite de parale pe asta. Nervii ăia cu care m-am născut ar fi trebuit să dureze toată viața, dar i-am folosit pe toți, și rezerva aia nenorocită e goală.

Toată lumea se holba din nou. Prietena lui Noelle arăta de parcă n-auzise niciodată vorbele astea până acum. Firește, Noelle zâmbea larg, ca și cum ăsta era

cel mai bun spectacol pe care-l văzuse vreodată. Fata lui Armie avea un simț pervers al umorului.

Prin local se auzi un murmur, și el știu că moara de bârfe se pornise din nou.

– Ai putea vorbi mai încet? Toată lumea ascultă, și unii dintre ei nu sunt obișnuiți cu limbajul ăsta.

Ea se uită în jur și se înroși. Poate că încă avea ceva nervi de vărsat.

– Îmi pare rău. O să-mi controlez limbajul.

El se aplecă și își coborî vocea.

– Am vrut doar să subliniez că încerci să te adaptezi.

– Nu încerc să mă adaptez, replică ea. Încerc să-mi construiesc o viață. Asta nu înseamnă că trebuie să-mi fac prieteni. Poate oi fi prea bătrână pentru asta, Armie. Nu cred că pot fi fata aia bună de care se pare că ai tu nevoie.

– N-am spus asta. Și nu ești bătrână. Lucrurile începuseră s-o ia razna. El ar fi trebuit să pună altfel problema, să fie mai blând. Ești mai tânără decât mine.

– Poate că nu sunt bătrână ca vârstă, dar te asigur că mă simt așa. Dacă ai nevoie de o femeie politicoasă care rostește toate replicile potrivite și își lasă furia să mocnească, eliberând-o doar sub formă de prăjiturele insultătoare, întoarce-te la Mirandele lumii ăsteia. Eu n-am de gând să fiu o astfel de femeie. Cred că ești din nou agitat, și eu sunt fata cea nouă din oraș.

El nu se putu abține să nu se încrunte înspre ea, pentru că acum îl înnebunea, și nu în sensul bun.

– Faci presupuneri.

– Asta se întâmplă des între noi, ripostă ea. Nu ne cunoaștem. M-ai văzut. Ai crezut că sunt nouă și drăguță. Nu sunt. Sunt distrusă și chinuită, și luciul ăla nu mai vine înapoi. Mi-ai dat un sfat. O să-ți dau și eu unul. N-o cocoloși. E deșteaptă și capabilă și are de gând să-și petreacă viața aici pentru că nu crede că poate rezista în altă parte. Nu vrei, dar o ții pe loc.

Lui începu să-i fiarbă sângele în vene. Chiar zisese asta?

- Vorbești despre fata mea? N-ai habar de situație.

Era un tată bun. Câteodată, era singurul lucru de care se agăța. Se sacrificase pentru Noelle, și acum o femeie oarecare pe care abia dacă o cunoștea îl critica?

Expresia Lilei nu se schimbă. Era fața inexpresivă a unei profesioniste care își exprima o părere.

- Știu că ar trebui să fie mai mobilă decât este. I-am studiat tomografiile. Când a fost ultima dată când a avut un fizioterapeut care să o facă să se ridice?

El nu trebuia să înghită asta.

- Nu-i treaba ta.

- Eu îi asigur asistența medicală primară. Te asigur că e treaba mea. Exact de asta mă plătești.

Exista o soluție simplă la problema asta. Fusese orbit de frumusețea și de atitudinea ei. Avea dreptate. O văzuse drept altceva și crezuse că *diferit* trebuia să însemne *bun*.

- Poate că ar trebui să plătesc pe altcineva dacă ai de gând să fii așa băgăreață.

Ea se dădu în spate și părea deodată lipsită de energie.

- Atunci, bine, o să iau asta la pachet, și nu cred că ieșirea de vineri e o idee bună.

- Poate că nu e. Poate că ea era prea înțepată chiar și pentru el. Dacă nu poți accepta un sfat bun, atunci n-o să reziști mult aici.

Ea nu răspunse, doar își luă poșeta și își scoase portofelul.

- Mi-am pierdut pofta de mâncare. Asta ar trebui să fie de ajuns pentru partea mea din nota de plată. Bună ziua, domnule șerif!

Ieși din separeu și lăsă o bancnotă de zece dolari pe masă.

Cum de se terminase așa urât? Cu câteva clipe în urmă se simțise apropiat de ea și acum era ca și cum între ei apăruse un blestemat de zid. Nu era sigur că voia

să-l vadă doborât. Dar nu era sigur nici că nu-l voia la pământ. Amândoi spuseseră lucruri pe care probabil nu ar fi trebuit să le zică.

– Hei, hai să ne liniștim puțin!

Ea nu se uită înapoi în vreme ce se îndrepta spre ușă.

N-avea de gând să plângă. Nu. Își simțea lacrimile zvâcnind în dosul pleoapelor, amenințând să-i răpească vederea și demnitatea. Dar n-avea de gând să verse nici o lacrimă. Categoric nu în fața mulțimii ăsteia de oameni. Probabil că exact asta voiau ei.

– Hei, te simți bine?

Noelle se uită la ea.

La naiba! N-ar fi trebuit să spună nimic. Nu credea că Noelle putuse auzi sfatul pe care i-l dăduse tatălui ei. Vorbise încet și chiar vorbise serios. Nu că ar fi trebuit să aibă o părere în momentul ăsta. Nu fusese corect să-i arunce asta în față, dar nu putea retrage cele spuse, așa că afișă un zâmbet. Fata care o însoțea pe Noelle se uita la ea ca și cum se aștepta să-i crească dintr-o clipă în alta coarne.

– Bineînțeles, răspunse Lila. Trebuie să mă duc înapoi la dispensar. Asta-i tot. Sper ca totul să se rezolve pentru tine.

Va trebui să spere, pentru că tatăl ei nu avea să o mai aducă vreodată la ea la dispensar. Bineînțeles, odată ce tatăl ei avea să afle că o ajutase pe fata lui cu tehnicile de masturbare, arătându-i cum să comande un vibrator pe internet de pe telefon, relația s-ar fi dus oricum dracului. Ca toate celelalte relații ale ei.

Era prea pretențioasă. Prea mofturoasă. Prea intimidantă. Prea bățoasă.

Prea mult.

Nu era ceva ce nu mai auzise.

Așadar, de ce o durea atât de tare venind de la el? Efectiv o durea stomacul. Ar fi trebuit să rămână la planul ei. Muncă. Somn. Vizita la sora ei. Și de la capăt.

Doar că n-avea prea multe de făcut. Nu dormea deloc bine. Și sora ei n-avea prea mult timp pentru ea.

De când devenise așa disperată, dependentă?

– Orice ar fi spus, nu vorbea serios, îi zise Noelle. Nu-i priceput la femei. Sau la oameni în general.

Ea nu era de acord. Era foarte bun cu toți și vorbise foarte serios.

– Totul e în regulă. Așa cum am spus, trebuie să mă duc la muncă.

– Presupun că te-ai răzgândit cu prânzul. Dixie se holbă la ea, încruntându-se. Nu mai vrei bacon? Știi că a trebuit să-l facem. Nu-l aveam așa, pur și simplu, la dispoziție, în caz că cineva îl comanda.

Ea nu voia nimic din toate astea. Cumva, crezuse că venea aici și totul avea să se aranjeze de la sine. Era un orășel adormit, și ea făcuse greșeala să creadă că aici avea să fie altfel. În trecut, lumea o ignora în cea mai mare parte a timpului. Indiferent de cât de bună era la muncă, era mereu cineva care putea să-i ia locul. Crezuse că aici urma să aibă un loc al ei. Nu se așteptase să-și facă o grămadă de prieteni, dar categoric nu se gândise că lumea practic avea să o urască.

Ce naiba făcuse? Renunțase la un post grozav, un salariu nemaipomenit, un apartament drăguț... Și pentru ce? Tot ce avea era băgat într-un dispensar la care nimeni nu voia să vină și într-o casă plină de vechiturile unui om mort. Acum, se părea că avea în grijă un câine și trebuia să-l evite cu orice preț pe șeriful cel sexy.

Nu că avea să rămână mult aici dacă orașul se întorcea împotriva ei.

– Am lăsat bani pe masă. De acum încolo iau la pachet.

Dixie oftă și își puse o mână în șold.

– Mâncarea nu-i destul de bună pentru tine?

Da, încasase destule din astea.

– Având în vedere că am crescut mâncând mai tot timpul orice putea face rost fratele meu din gunoaie, sunt ferm convinsă că mâncarea ta e delicioasă. Se pare că tu crezi că sunt o fată de la oraș atotputernică. Da, am crescut la oraș, dar te asigur că au fost zile în copilăria mea când aș fi dat orice să am ce aveți voi aici, pentru că mare parte dintre voi ați avut părinți care v-au iubit, ați avut pe cineva în afară de un frate adolescent care să aibă grijă de voi. Eu am avut o mamă care era în închisoare mai tot timpul. Mâncarea ta e bună. Ce nu pot accepta sunt opiniile care o însoțesc. De acum încolo, voi evita asta.

– Ah, scumpo, începu Dixie, cu ochii straniu de blânzi.

Dar îi ajunsese pentru ziua de azi.

– Lila, strigă o voce gravă din spatele ei.

Ea îl ignoră pe Armie și ignoră și privirile fiecărei persoane din încăpere care o auzise descriindu-și copilăria mizerabilă. Asta nu putea contribui prea mult la acceptarea ei. Aveau să creadă că, de vreme ce mama ei fusese dependentă de droguri, și ea era la fel. Și își expusese sora. Doamne, n-avea habar ce spusese sora ei despre copilăria lor. Remy știa, dar el avea o mamă, o soră și un frate cărora poate Lisa nu le dezvăluise povestea lor.

Se duse către ușă, dar se opri, pentru că se auzi un sunet oribil de cauciucuri scrâșnind și apoi pământul de sub ea se cutremură în vreme ce un zgomot de izbitură îi ajunse la urechi. Toată lumea din cafenea încremeni încercând să înțeleagă ce se petrecuse, dar Lila știa.

Un accident de mașină.

O luă din loc, împingând ușile duble.

– Lila!

Ea nu se opri, nu se putea opri. Asta era ce făcea.

Nu trebui să meargă prea departe. O furgonetă se izbise de clădirea ce adăpostea cafeneaua lui Dixie. Părea că lovise două mașini în parcare înainte de a se opri în clădirea solidă de cărămizi. Din fericire, celelalte mașini încetiniseră furgoneta. Partea proastă era că bărbatul care se găsea la pământ încetinise și el furgoneta.

Ea îngenunche, pentru că piciorul bărbatului era rupt, și el pierdea sânge. Mult sânge. Pătase strada. Se uită la el, și spre ea priviră niște ochi de culoarea smaraldului.

– Nu-l pot simți. Era îmbrăcat într-un costum elegant. Părul roșcat fusese cândva pieptănat perfect peste cap, dar acum atârna pe lângă față. Ar trebui să-l simt.

Piciorul nu era acolo unde trebuia să fie. Stătea într-un unghi ciudat.

– Ai fractură deschisă, dar cel mai mult mă îngrijorează pierderea de sânge. Trebuie să rămâi calm, în vreme ce caut ceva pe post de garou.

– Putem folosi cureaua mea.

Armie era în spatele ei, scoțându-și cureaua de piele din găicile pantalonilor.

Nu conta ce se petrecuse între ei în local, ea era fericită că el era acolo. Era calm, expresia lui nearătând nimic altceva decât un profesionalism ferm.

– Ai anunțat? Luă cureaua și își dori să fi avut trusa la ea. O avea în mașină, dar veniseră pe jos la cafenea. Ai un cuțit la tine?

– Roxie e pe drum încoace, la fel și ambulanța, dar mai durează ceva. Avem o singură ambulanță și deservește tot ținutul. Ajunge în cincisprezece minute.

Cincisprezece minute. Posibil, încă treizeci de minute până la spital. Îi trecu prin minte cât de vulnerabili erau aici. Ea era singurul lucru între asta și un potențial deces, pentru că bărbatul n-ar rezista cincisprezece minute fără îngrijiri medicale.

– Rene, o să fie în regulă.

Armie deschise briceagul pe care-l scosese din buzunar.

– Nici măcar nu știu cum s-a petrecut.

Bărbatul pe nume Rene se încruntă pe când ea îi spinteca pantalonii.

– Lasă să vină ambulanța, dar cred că trebuie să chemăm un elicopter. Era categoric o fractură deschisă și necesita operație, probabil și o tijă metalică. Bărbatul ăsta își asigurase un control corporal ori de câte ori avea să călătorească de acum cu avionul. Dar ea avea să se asigure că el avea să trăiască pentru a îndura toată plăcerea unui asemenea control. Dacă putea opri sângerarea. Din nefericire, ceea ce o îngrijora era artera femurală. Îmi trebuie ceva să opresc hemoragia, în vreme ce îi pun garoul.

Armie vorbea din nou la telefon, aranjând să vină elicopterul. Poate că exagerase, dar erau izolați, și orice clipă conta.

– Astea sunt curate. Dixie era palidă, dar avea un teanc de prosoape în mână. Pot s-o fac. Să le pun peste rană?

Lila luă două prosoape. Nu erau bandaje, dar altceva nu avea. Găsi sursa sângerării și puse prosoapele acolo. Avu imediat nevoie de unul nou, așa că luă câteva de la Dixie și le aranjă deasupra. Vino aici și apasă tare! Nu ridica mâna. Trebuie să apeși cu putere.

Armie se îndepărtase, mergând să verifice mașina.

– Lila, sunt Janice Herbert, fiica ei Hallie și bebelușul. Adulții sunt inconștienți, dar cred că ceva nu-i în regulă cu bebelușul.

Rahat!

În jurul ei se strânseseră oameni, toți ieșind din casele ce formau o piațetă în centrul orașului Papillon. Se uitau, câteva femei plângeau. Dar avea nevoie de ajutor.

Veni sub forma asistentei ei. Mabel alerga ca o afurisită de campioană, dând ocol clădirii. Avea în mână trusa Lilei. Era în halat, și Peanut alerga după ea.

– Preiau eu. Mabel căzu în genunchi. Pun eu garoul. Tu vezi ce-i cu bebelușul.

Cu coada ochiului, o văzu pe Noelle. Era roșie la față și părea că abia mai respira.

Ce fată deșteaptă! O adusese pe Mabel, și acum toți aveau o șansă.

– O să avem nevoie de apă și poate de mai multe prosoape. Să se ducă cineva să aducă. Într-o situație de urgență, era cel mai bine să li se dea oamenilor ceva de făcut. Și să faceți loc pentru ambulanță.

Liniștită că Mabel știa ce făcea, Lila alergă la mașină. Pantalonii îi erau plini de sânge, dar acum nu se putea gândi la asta. Armie ținea bebelușul în brațe. Ea funcționa doar pe bază de adrenalină, un drog pe care-l cunoștea bine. O energizase în numeroasele sale nopți nebune la spital. Adrenalina o făcea mai puternică, mai rapidă, mai capabilă să se concentreze. O ducea în locul unde putea face ce trebuia făcut.

Copilul se învinețea. Pe el nu era sânge.

– Era prins bine cu centura?

– Ce? Mamă?

Hallie își revenea, dar Lila n-avea timp s-o pună la curent.

– Da. A trebuit s-o scot din scaunul ei, îi răspunse Armie.

Ea întinse mâinile spre Armie, uitându-se în mașină. Imediat, Armie se duse la Hallie care începea să înțeleagă că se întâmplase ceva foarte rău.

– Gracie! Hallie se zbătea să își scoată centura. Unde e copilașul meu?

Lila îl lăsă pe Armie să se ocupe de Hallie. Trebuia să înțeleagă de ce nu respira Gracie. Scaunul de copil era la locul lui și lângă el era o geantă cu scutece. Mirosul de chimicale arse umplea aerul, dându-i de înțeles că se activase airbagul. Mintea ei refăcu repede scena, imaginile derulându-se una după alta. Mâinile bebelușului erau

pline de o mâzgă cleioasă. Mirosea ca vanilia. Biscuiți pentru dinți. Cea mică molfăia un biscuit, iar accidentul făcuse ca o fărâmă să i se blocheze în gât.

Ochii copilului erau deschiși, cu disperarea limpede în privirea-i albastră. Putea respira, dar nu putea plânge.

Lila întoarse copilul, sprijinindu-i capul de mâna ei. Puse piciorul pe treapta mașinii și își sprijini de coapsă mâna împreună cu copilul. Maxilarul delicat al bebelușului era între degetul ei mare și cel arătător.

Era gata.

Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci.

Cinci lovituri ferme cu podul palmei drepte între omoplații fetiței.

Se auzi o tuse când bucata de biscuit lovi scaunul din spate. Copilul scânci.

– Gracie?

Hallie stătea acolo, cu brațele întinse. Lila întoarse copilul.

– Ce s-a întâmplat?

Hallie strânse copilul la piept.

– Mama conducea, apoi s-a făcut palidă și a spus că o doare brațul, și apoi jur că mergeam prea repede și ea nu mai răspundea. Am încercat să țin eu volanul, dar cred că am lovit pe cineva. Ah, Doamne! E Rene?

Lila reuși să ajungă pe partea șoferului. Mama lui Hallie era prăbușită peste airbagul ce acoperea volanul. Avea centura, și airbagul se activase corect. Având în vedere ce spusese Hallie, trebuia să se gândească la atac cerebral sau la infarct. N-avea puls. Trebuia să riște și s-o pună pe doamna Herbert pe pământ, unde putea începe manevrele de resuscitare.

– Armie, ajută-mă s-o scot de aici! E în stop cardiac. Nu știu de când e așa.

Armie nu ezită. Desfăcu centura de siguranță și o așeză pe doamna Herbert pe asfalt.

– Scoate defibrilatorul din trusa mea. Nu-i spuse că vorbea despre defibrilatorul extern automat care era în

trusa pe care Mabel o adusese cu ea. Armie avea suficientă experiență cât s-o asiste, și ea era recunoscătoare. Lila îngenunche, găsi sternul, își împleti mâinile și începu resuscitarea, ritmul fiind înrădăcinat de ani de muncă. *Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci.* Continuă până când ajunse cu numărătoarea la treizeci.

„Apleacă-te și suflă! O dată. De două ori. Ascultă sunetele de respirație!

Revino la compresii!

Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci..."

În jurul ei, undeva în fundal, știa că oamenii plângeau și că lumea se mișca, dar ea era captivă în acest moment. Lumea dispăruse, și exista doar treaba ei. Aici, era puternică. Aici, nu exista teamă sau ezitare. Erau viață și moarte și o luptă pe care ea o cunoștea bine.

Armie veni lângă ea.

- L-am pornit.

Treizeci.

Rupse bluza doamnei Herbert. Pielea ei era uscată, așa că Lila potrivi electrozii, și mașinăria începu să-și facă treaba.

- Toată lumea să se dea înapoi.

Pacienta ei avea nevoie de șocul pe care i-l dădea defibrilatorul. Lila apăsă pe buton.

Trupul doamnei Herbert se scutură când inima începu să bată din nou. Femeia deschise ochii, cu o privire șocată. Tremura, dar Lila îi simțea bătăile inimii sub degete.

- Gracie? Ce s-a întâmplat cu bebelușul? Copiii mei?

Vorbele îi ieșiră răgușite.

- Sunt bine. Rămâi jos! Ambulanța este pe drum. Trebuie să îl verific pe Rene. Armie o ținu confortabil și găsi un mod de a-i ridica picioarele. Ea era încrezătoare că Armie își făcea treaba și că defibrilatorul continua să funcționeze în caz că mai era nevoie.

Adjuncta își făcuse apariția și ținea mulțimea sub control.

– Am nevoie să știu când ajunge ambulanța.

Avea să trebuiască să decidă pe cine să trimită cu ambulanța și pe cine cu elicopterul.

Mabel se uită la ea.

– Lila, îmi fac griji că o să aibă garoul ăsta pe picior pentru mai mult de o oră dacă o trimitem pe Janice cu ambulanța și așteptăm să se întoarcă.

– O să vină un elicopter, dar nu știu dacă îi poate lua pe amândoi. Nu știu cât de mare este.

Bărbatul risca să-și piardă piciorul. Ea trebuia să ia o decizie.

– Trimite-o pe ea, spuse bărbatul pe care Armie îl strigase Rene. Devenise mult mai palid. Eu pot aștepta.

Ea nu avea să facă alegerea aceea. Nu când putea concepe un plan pentru a-i salva pe toți.

– Doamnă polițist! Va trebui s-o ducem pe doamna Herbert la dispensar.

– Elicopterul e pe drum. Ajunge în zece minute, strigă Armie. Deasupra dispensarului e un loc de aterizare special pentru asta. Ambulanța ajunge în cinci minute. Cine merge unde?

Lila nu intenționa să-l miște pe Rene mai mult decât era necesar. Și doamna Herbert putea intra în orice clipă din nou în stop cardio-respirator. Trebuia să ajungă cât mai repede posibil la un laborator de cateterism.

– Doamna Herbert trebuie dusă la dispensar, Rene o să plece cu ambulanța. Pentru moment, hemoragia e sub control.

Armie încuviință din cap în vreme ce la urechi îi ajunseră sunetele așteptate ale sirenelor.

– Sunt bine.

Janice Herbert încercă să se ridice singură.

A naibii femeie încăpățânată!

– Ai suferit un stop cardiac. Ești legată de un defibrilator, și noi două o să avem o mare problemă dacă te desprinzi. O să mergi la spital.

– Vreau să-l văd pe doctorul adevărat, spuse Janice.

Hallie reușise s-o calmeze din nou pe Gracie. Micuța se agăță de mama ei. Era clar însă că femeia lua conducerea.

– O să faci orice îți spune domnișoara Daley, mamă. O să-l lași pe șerif să te ducă la dispensar. O să iei orice medicamente o să ți se dea și o să urci în afurisitul ăla de elicopter, pentru că femeia asta ți-a salvat viața. A salvat viața nepoatei tale. Așa că taci naibii din gură și fă ce-ți spune ea!

Doamna Herbert făcu ochii mari, dar îl lăsă pe Armie s-o ridice.

Ambulanța ajunse, și doi paramedici ieșiră, preluând rapid pacientul de la Mabel.

– Ne ocupăm noi, spuse bărbatul masiv.

Partenera lui se ocupa deja de rana lui Rene.

– E stabil. Ar fi sângerat de moarte dacă nu s-ar fi ajuns repede la el. Înțeleg că aveți o pacientă cu probleme cardiace. Trebuie s-o examinăm? Putem s-o punem pe doamnă pe scaun și pe el pe targă.

Ea scutură din cap.

– Vine un elicopter pentru ea. Are nevoie de un cateter. Cât mai curând posibil.

Paramedicul făcu un semn de aprobare.

– Ai făcut o treabă bună aici.

Mabel se ridică. Amândouă erau mânjite de sânge, dar mai aveau de lucru.

Trebuia s-o urce în siguranță pe doamna Herbert în elicopter și apoi să le consulte pe fiică și pe nepoată.

Ziua ei nu era nici pe departe încheiată.

capitolul 8

Ore mai târziu, Armie stătea în sala de așteptare a dispensarului, având adânc imprimată în minte imaginea cu Lila Daley plină de sânge ce se luptase de una singură cu haosul și îl transformase în supraviețuire.

Azi, fuseseră pe muchie de cuțit. O mișcare greșită, și i-ar fi pierdut pe Rene, sau pe Janice, sau pe acel copilaș scump.

Ea făcuse diferența. Dacă n-ar fi fost acolo, ziua ar fi decurs cu totul altfel.

– Ce faci aici? întrebă Lila intrând. Bineînțeles. Vrei o actualizare. Partea bună e că Rene a trecut cu bine de operație. N-a avut nevoie de tijă, așa cum credeam. A avut noroc. O să aibă piciorul în ghips câteva săptămâni și va fi slăbit, dar aud că deja își face planuri să vină acasă. Cât despre Janice, a avut un blocaj de 88 la sută. I-au băgat un stent, și acum se odihnește. Totuși, va trebui să facă câteva modificări ale stilului ei de viață. Lila închise ușa biroului. Se schimbase de haine, făcuse un duș în spate și acum arăta perfect curată, dar el își amintea cum arătase când preluase controlul.

Arătase ca un războinic, ca o adevărată walkirie.

Armie greșise când îi spusese să se adapteze.

– Am venit să te duc acasă.

În ochii ei apăru o urmă de îngrijorare.

– Am mașina aici.

– Lila, ai trecut prin multe azi. Lasă-mă să te duc acasă. Sau să te duc la sora ta. Nu cred că ar trebui să fii singură în seara asta.

Ea păru că se gândește o clipă.

– Lisa și Remy sunt în New Orleans în weekendul ăsta. Sunt bine. A fost ceva ce am făcut de sute de ori.

Nu era în sarcina ei să facă genul ăla de treburi pe teren. El știa cât de greu putea fi. Fusese tulburat, șocat de cât de aproape ajunseseră prietenii lui de a pierde totul. Cu siguranță, ea simțea urmările stresului la care fusese supusă azi. Făcuse o treabă fenomenală ignorându-l și făcându-și treaba, dar avea să se prăbușească.

– Nu când tu ai fost singura responsabilă. Când ai preluat dispensarul, ai preluat și răspunderea pentru

acest oraș și iei totul în serios. Chiar și când orașul te abandonează.

– Nimeni nu m-a abandonat. Doar nu mă simpatizează. Nu trebuie să mă placă.

Vorbele îi sunau superficial, și el se întrebă cât o costase ziua aceea. Fusese acolo când ajunsese elicopterul s-o ducă pe Janice la spital. Îi informase pe medici despre starea pacientei și despre cum o stabilizase pe Janice. Apoi consultase copilașul, se asigurase că Hallie era bine și abia apoi se ocupase și de ea. Doar după ce vărul lui Hallie apăruse să le ducă la spital, ea mersese să facă un duș și să se liniștească.

Și el știa că avea nevoie să se liniștească, pentru că, în ciuda atitudinii ei, nu avea cum să nu fie cuprinsă de un val de emoții. Odată ce adrenalina dispărea, o aștepta trauma acelei zile. Știa.

Totuși, din ce înțelesese, în vreme ce el, Roxie și băieții cei noi se ocupaseră de urmările accidentului, ea petrecuse restul după-amiezii la muncă. Făcuse două consultații cu analize de sânge și toată hârțogăria, rămăsese în contact cu spitalul și cususe un turist care se tăiase la mână la pescuit.

O trimisese pe Mabel acasă și rămăsese singură pentru ultima oră din program. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Armie voia mult de tot să fie el acela.

– Cred că oamenii o să te privească altfel după ziua de azi. Eu sigur o fac. Îmi pare rău de ce am spus. Fii tu însăți, pentru că avem nevoie de tine. Cred că s-ar putea ca *eu* să am nevoie de tine.

Ea pufni, dar scutură din cap.

– Nu. Nu pot face asta acum.

Se auzi un ciocănit în ușa de sticlă. Armie oftă și se uită într-acolo. Afară era Dixie, cu două pungi în mână. Nu era cazul de încă o ciocnire între ele două, și Armie n-avea de gând să permită cuiva să se certe cu Lila

în seara asta. În ziua următoare avea să-și clarifice poziția în fața oamenilor, dar putea începe de aici.

Scutură din cap.

– Nu acum, Dixie. Ea o să plece acasă.

Lila trecu cardul de acces peste cititor, ignorându-l. Ușile se deschiseră.

– De ce ai nevoie?

Dixie intră și puse pungile pe biroul de la recepție.

– N-am știut ce ai vrea pentru cină. Știu că bucătăria lui Bill e o mizerie. Miranda n-ar fi trebuit să-ți vândă casa aia. Uite care-i treaba! Eu i-am adus doctorului Hamet prânzul în fiecare zi gratis. A fost plăcerea mea să ajut un bărbat care a muncit pentru comunitate chiar și după ce a muncit îndeajuns pentru noi. *Tu* o să muncești spectaculos pentru noi, doctore Daley.

Lila scutură din cap.

– Nu sunt doctor.

Dixie flutură din mână.

– Obișnuiește-te cu asta! Noi nu înțelegem toată chestia aia cu asistenta practiciană. Poate că am fost prea sensibilă mai devreme. Îmi cer scuze. Îndepărtă emoția pe care el o văzuse în ochii ei și reveni la practica și profesionala Dixie. Așa cum am spus, n-am știut ce ai dori, așa că ai aici o salată mare. Am pus topingurile separat. Mai sunt și niște ruladă de carne, fasole verde, porumb, o cutie mare cu fasole roșie și orez, budincă de pâine și plăcintă cu ciocolată.

Lila se uită la pungile mari, iar buzele i se arcuiră ușor.

– Încerci să mă îngrași?

Dixie îi făcu cu ochiul.

– Ai nevoie, fetițo.

– Și mie îmi pare rău, spuse Lila întinzând mâna spre patroana cafenelei. N-am fost suficient de sensibilă.

Dixie îi scutură mâna înainte de a se întoarce și a o lua spre ușă.

– Deci totul e iertat. Mâine revin cu salată și supa zilei. Dacă vrei să-ți schimbi comanda de prânz, sună la una dintre fetele mele înainte de amiază și spune-i. Noapte bună, doctore!

Lila se încruntă, ducându-se spre pungi și uitându-se înăuntru.

– Crezi că o să vină înapoi să le ia? Asta a făcut Miranda. Nu mi-a păsat că erau prăjiturile de pe locul doi sau că le făcuse ca să mă insulte. Mi-a plăcut că erau o mâncare pe care nu trebuia să mi-o fac singură.

Ah, era de rău. Cuvintele îi ieșeau din gură, dar nu exista nici o urmă de emoție în spatele lor. Se opri și se uită în jur cu ochii scânteind.

– Unde-i Peanut?

El îl aranjase deja pe Peanut pentru noapte. Nu trebuia să-și facă griji pentru câine. Avea nevoie de toată atenția îndreptată asupra ei.

– E cu Noelle. Mabel mi l-a dat pe Peanut când le-am lăsat pe Noelle și pe prietena ei. O să aibă grijă de el. Le-am instruit cât de mult să-i dea să mănânce. Știu că trebuie s-o ia încet. Beth a rămas acolo pentru noapte. Are două adolescente iubitoare de animale să-l răsfețe cu dragostea lor. Și Dixie n-o să-ți ia mâncarea. Cred că ai convins-o. Știu că pe mine m-ai convins. Lasă-mă să te duc acasă, Lila! Lasă-mă să am grijă de tine! Îți promit că n-o să forțez nota. O să te duc acasă, o să mă asigur că mănânci, o să dorm pe canapea din nou, pentru că ai nevoie de odihnă. Ai avut o zi lungă și stresantă, și spune-mi tu că nu-i fix momentul când visezi la asta. Hai, spune-mi că n-o să dormi mai bine într-o casă nouă știind că cineva te păzește!

Ea rămase nemișcată pentru o clipă.

– Doar în noaptea asta.

Nu și dacă el avea un cuvânt de spus în problema asta, dar procedau așa cum voia ea.

– Doar în noaptea asta.

Ea se întinse să ia pungile, dar el se mișcă repede.

– Le iau eu.

Ea încuviință din cap și merse să-și ia poșeta. Tăcu în vreme ce el o conduse la mașina lui, tăcu atunci când el străbătu parcarea unde se petrecuse accidentul, tăcu atunci când intră pe strada ei.

Așteptă până când el opri motorul. El fu surprins că ea încă era în mașină când el o ocoli să ajungă la ușa ei, dar ea se uita fix în față, și el știu că ea nu vedea nici curtea și nici noaptea. Era în altă parte, și era treaba lui s-o aducă înapoi în prezent, cu el.

Deschise ușa pasagerului și îi întinse mâna.

– Haide, scumpo! Hai să intrăm! O să mănânci, o să-ți dau un pahar de vin sau două, încă un duș și la culcare.

– Bine.

Ea era pe pilot automat. Îl lăsă s-o ia de mână, dar și-o retrase în clipa în care ajunse cu picioarele pe pământ.

– Poate că ar fi trebuit să mâncăm la dispensar. Se uită înapoi spre drumul pe care tocmai veniseră. Am un cuptor cu microunde în spate.

– Ți l-am reparat pe al tău. El speră ca ea să nu se înfurie de ce avea să îi spună. S-ar putea să știu unde păstra Bill cheia de rezervă și s-ar putea să fi intrat la tine acasă după ce am terminat treaba la locul accidentului și s-ar putea să-ți fi reparat cuptorul cu microunde, și aragazul, și chiuveta de la baie. Știu că n-ar fi trebuit, dar trebuia să fac ceva. Nu puteam să mă duc acasă. Trebuia să mă țin ocupat.

– Mi-ai reparat cuptorul?

– Tata era electrician. A lucrat la sonde. Știu câte ceva. Funcționează, deși e vechi. Categoric o să încălzească fasolea roșie și orezul. O duse la ușă și se folosi de cheia pe care o luase mai devreme ca s-o deschidă. Ți-am umplut și frigiderul cu chestii importante. Vin. Bere. E o sticlă de bourbon în dulap. Ăsta-i pentru mine.

Ea oftă.

- Îmi place bourbonul. Ăla e al meu. Poți să bei vin. Stai! Cred că vreau și vinul.

Ea putea avea tot ce își dorea.

- Mă duc să iau pungile de la Dixie. Tu intră și așază-te. Mă ocup eu de tot. Alergă la mașină și luă pungile.

O rănise. Și ea spusese niște chestii, dar el se putea descurca. O înțelegea - sau cel puțin așa credea. Când ea se simțise rănită, lovise și ea. Și el putea face asta. Făcuse, categoric, asta și înainte. La naiba, o meritase. Practic îi spusese să zâmbească naibii mai mult.

Închise ușa mașinii și urcă treptele în fugă. Trebuia să le repare și pe astea. În doar câteva zile, reușise să arunce o mulțime din lucruri. Acum, se putea mișca ușor prin hol.

Acum, se auzea cântecul *Fine and Mellow* al lui Billie Holiday. Evident că găsise pick-upul de modă veche al lui Bill. Era chiar de modă veche, pentru că îl cumpărase în anii '70, și avea discuri mult mai vechi de atât.

Ar fi bine să asculte niște muzică de jazz și să se relaxeze cu bourbonul. El intenționa să se asigure că ea avea să doarmă în seara asta.

- Vrei salată? El se gândi că ea avea nevoie de mai mult, dar nu intenționa să o contrazică în vreun fel. Nu în seara asta. De dimineață, avea să se trezească și să-i facă bacon și ouă, apoi avea s-o îndemne cu blândețe să mănânce. Ori pot să încălzesc rulada de carne sau orezul și fasolea.

Ea se ridică și se întoarse.

- Aș prefera să mă săruți.

El lăsă jos pungile și se duse spre ea, pentru că asta era ceva ce categoric putea face.

Ea știa că ar trebui să se ducă la culcare. Fără el. Știa că făcea o greșeală, dar, după ziua pe care o avusese, avea nevoie de niște mâini pe ea. Mâinile lui. O noapte. Asta era tot ce avea să își permită să aibă.

Dar de ce? Dacă mergea bine, de ce să nu continue să-l aibă în patul ei? Care era problema?

Se descotorosi de întrebările ei lăuntrice. Nu era momentul să ia decizii. Era momentul să împlinească o nevoie, și el era singurul bărbat pe care-l dorise de ani buni.

Ziua fusese așa de lungă.

Fusese emoția contractului cu compania petrolieră. Nu că asta însemna o grămadă de bani, dar însemna că avea pacienți. Și apoi confruntarea cu Miranda, confruntarea cu Dixie, cea cu Armie. Atâta conflict.

Nu se gândise la asta la vremea respectivă, dar, dacă ar fi fost chiar și doar puțin neatentă, cineva ar fi murit azi. Totul fusese pe umerii ei. Întotdeauna avea să fie așa.

De-abia acum, când totul se mai potolise, o izbi acest gând. Ar putea plânge. Ar putea elibera tensiunea țipând până când ar durea-o gâtul. Ar putea lovi ceva.

Sau s-ar putea încolăci în jurul lui, ar putea să-l lase s-o umple până când ar ajunge să țipe din alt motiv. Putea încerca să înțeleagă ce însemna să aibă nevoie de un bărbat.

O spusese. Zisese că voia s-o sărute. Nu putea retracta, pentru că el deja îi invada spațiul.

Îi trecu prin cap că ea nu era genul ăla de femeie. Nu se arunca în pat cu un bărbat pe care-l cunoștea de atât de puțin timp. De doar câteva zile, și își petrecuseră mare parte din timp certându-se.

În seara asta, nu voia să se certe cu el. Făcuse o încercare fără tragere de inimă atunci când îi spusese că putea să ajungă singură acasă, dar renunțase, pentru că nu voia să fie singură. Poate dacă sora ei ai fi fost în oraș...

Sora ei nu-i făcea să-i bubuie inima în piept și nu-i electriza întregul corp. El era superb. Armie era un zid de mușchi ce reușise s-o facă să se simtă minionă și feminină, deși adesea nu se simțea așa. O făcuse

să se gândească la trupul ei ca la ceva mai mult decât o unealtă pentru a munci.

Vorbise azi cu Noelle despre trupul ei, pretinzând că știa ce spunea. Știa toți termenii medicali, toate funcțiile, dar își ignorase propriile nevoi pentru atât de multă vreme, încât uitase cât de bine se simțea să dorească pe cineva.

Sau poate pur și simplu nu dorise niciodată pe cineva așa cum îl dorea pe Armie LaVigne.

– Știu că ar trebui să aștept, dar nu pot, spuse el, ajungând lângă ea.

Mâinile lui îi cuprinseră obrajii. În clipa în care o atinse, lumea păru un loc mai bun. Lila putu respira din nou.

– Nu vreau să aștept. Am nevoie de asta azi.

– Știu că ai nevoie și o să-ți dau tot ce am, spuse el, apropiindu-se de buzele ei. Dar vreau să mă dorești. Numai pe mine.

Ea credea că o făcea, dar nu-i putea spune asta. După cearta lor, încă se simțea vulnerabilă.

– E doar pentru seara asta. Încă nu cred că o să meargă.

El își coborî buzele pe ale ei și o ținu nemișcată pentru un sărut ce îi trimise unde de șoc prin tot corpul. Când se retrase să respire, își atinse nasul de al ei în cel mai dulce gest de afecțiune.

– O să-ți demonstrez că o să meargă. Azi, am greșit. Am fost un tont care ți-a impus un standard diferit de cel care aș vrea vreodată să mi se impună. E un oraș mic, și neadaptarea poate fi grea pentru o femeie, dar nu-i un motiv să nu poți fi tu însăți. Ești uimitoare. Dacă oamenii de aici nu pot să se descurce cu asta, atunci să se ducă dracului!

Cuvinte dulci, dar ea nu le putea crede. El era parte din comunitatea asta, o parte importantă. Postul lui depindea de voturi, și, dacă ultimele zile constituiau

un indiciu, ea avea să îl coste. Dar nu în seara asta. La naiba, toți credeau deja că ei își petrecuseră o noapte împreună. Deja plătise pentru asta. Era momentul să comită delictul.

Își lăsă mâinile să rătăcească în sus, găsindu-i părul mătăsos, în vreme ce el o sărută din nou, umplând-o de pură dorință. Buzele lui erau moi, dar, ah, restul bărbatului era tare. Își plimbă mâinile de la păr spre mușchii încordați ai gâtului și ai umerilor. Pe teren se putuse baza pe el – nu-i pusese nici măcar o întrebare.

Putuse să își facă treaba pentru că știuse că el avea să o sprijine. Dacă ar putea face asta și în viața reală... El era încă în stare de șoc. În câteva zile, avea să se trezească și să își dea seama de cât de dificilă era ea. Avea să se întoarcă la Mirandele lumii.

Dar în seara asta el era al ei, și ea avea de gând să se desfete cu libertatea de a-l atinge și de a-l explora pe acest bărbat superb.

Armie o prinse de șolduri, trăgând-o lângă el. Ea se relaxă total, cedându-i tot controlul. Nu voia să gândească, nu voia să fie la conducere. În seara asta, voia ca el să preia conducerea, astfel încât ea să se gândească doar la felul în care trupul ei reacționa la al lui.

– Am vrut să te sărut de prima dată când te-am văzut. Poftă de la prima vedere, îi șopti el pe buze.

Poate că de asta fugise ea. Îi văzuse interesul, sexualitatea pură, și nu le înțelesese. Nu voise acea explozie de dorință pură ce o străbătuse. Sexul fusese ceva ce plănuia, și, da, îi plăcuse, dar mai mult pentru intimitate decât pentru actul în sine. Despre sex credea că era ceva normal și natural ce ar trebui programat în viața ei.

Apoi își dăduse seama că nu controla absolut nimic, că acel control era ceva ce-i putea fi luat în orice moment, și nu mai voise intimitate.

– Nu pleca. Știu că te pierzi în gânduri, dar te vreau aici în seara asta. Rămâi cu mine! O prinse de păr,

desfăcându-i cocul, și o sili să-l privească drept în ochi. Dă totul uitării! Nu există nimic altceva decât aici și acum. Noi doi. Exclude orice altceva.

Cuvintele îi ieșiră din gură într-un murmur grav, sexy. „Renunță." Trebuia să dea uitării tot și să se concentreze asupra lui. Să se concentreze la căldura și vitalitatea lui, la cât de vie o putea face să se simtă.

O sărută din nou, limba lui intrând și alunecând pe lângă a ei într-un dans mătăsos. Asta era tot ce conta, acest moment și acest bărbat.

Buzele lui se mișcară pe obrazul ei, făcându-și drum pe maxilar, coborând să-și reverse tandrețea pe gât și umeri.

- Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la tine. De când ai intrat în orașul ăsta, mi-ai invadat fiecare gând, fiecare vis. Tot ce-am vrut a fost asta – să te ating, să te gust, să te simt.

O trase lângă el, și ea îi simți căldura trupului, erecția dură și groasă apăsată pe ea. Nu era singura care voia cu disperare asta. Erecția era o revelație. O dorea, și încă tare de tot... poate la fel de tare pe cât îl dorea ea pe el.

Când mâinile lui ajunseră la tivul cămășii ei, ea îl lăsă să i-o tragă peste cap, aruncând-o cât colo. Aerul o lovi, iar ea nu remarcase cât de cald era în cameră. Își duse degetele la nasturii cămășii lui kaki, tremurând în vreme ce începu să-l dezbrace. Nu reușea deloc să-i desfacă.

El îi luă mâinile între ale lui și le duse la buze.

- Lasă-mă pe mine!

Îi dădu drumul mâinilor și își prinse cămașa și tricoul, trăgându-le peste cap și aruncându-le deoparte. Pieptul lui era tot ce visase ea vreodată, masculin și cald, musculos și totuși cu pielea catifelată. Știa pentru că, în clipa în care el își dezgolise pieptul, ea își pusese mâinile pe el, neputându-se abține. Voia să-l cerceteze, să memoreze fiecare părticică a trupului său.

El își duse mâinile la spatele ei și dovedi că nu avea aceeași problemă ca ea. Cu o singură răsucire, îi desfăcu sutienul, și ea îl lăsă să cadă la podea. Sfârcurile i se întăriră în vreme ce el o țintuia cu privirea.

– Ești așa frumoasă!

Ea nu se simțise niciodată în felul acela. Ea era genul de femeie care voia să stingă lumina, dar privirea lui îi spunea că nu mințea. El o considera frumoasă, și în acel moment și ea credea la fel.

Armie o întoarse cu blândețe, trăgând-o din nou la pieptul lui. Mâinile lui îi cuprinseră sânii. Ea putea simți cât de excitat era, dar el părea hotărât să nu se grăbească.

– Ar trebui să mergem în pat, sugeră ea.

– Nu încă. Nu până când nu înțelegi cât de mult te doresc, cât de multe vreau să-ți dăruiesc. Vreau să mă joc cu tine, vreau să te explorez. Poate că, după ce ți-am sărutat fiecare părticică din trup, o să te duc în pat.

El avea s-o omoare.

– Sunt gata chiar acum, Armie.

– Dar eu nu sunt.

Îi ciuguli lobul urechii, și ea fu străbătută de un val de dorință. Se frecă de el, de partea din el ce părea a fi absolut pregătită.

– Cred că ești.

El o întărâta într-un fel cum ea nu mai experimentase până atunci. Întregul ei trup se încălzise și devenise moale și gata pentru el.

Și el era frustrant. Mâinile lui mari o țineau locului în vreme ce el își plimba limba pe urechea ei. O afurisită de ureche n-ar trebui să fie o zonă erogenă, dar ea se înfiora la fiecare dezmierdare. Mâinile lui îi frământau sânii pe când o sărută din nou pe gât și pe umeri.

– Relaxează-te, Lila! Lasă-mă să am grijă de tine!

De ce era greu să-l lase să preia controlul? Evident că știa mai mult despre asta decât ea, dar îi stătea pe limbă să îl contrazică.

Cum ar fi să se abandoneze în brațele cuiva? Să aibă atât de multă încredere, încât să-și poată lăsa mintea să plutească, știind că el avea să o aducă la un moment dat cu picioarele pe pământ, că nu urma să o lase să se îndepărteze prea mult de ea însăși?

- Vreau asta.

Mâna lui începu să coboare spre cordonul halatului.

- Atunci, fă-o! Încetează să te gândești. Relaxează-te! Mâine te poți întoarce la muncă și o să fii grozavă, dar, în seara asta, ești toată a mea.

Toată a lui. A lui s-o protejeze și să aibă grijă de ea. A lui să-i provoace plăcere și s-o răsfețe cu afecțiune.

Ea se relaxă, luând o decizie.

Mâna lui alunecă sub cordon, apropiindu-se tot mai mult, dar ea n-avea de gând să-l grăbească. El voia să se răsfețe cu ea, și ea nu intenționa să-l oprească. Urma să aibă răbdare cu el – și avea să merite.

- Ai încredere în mine. Fiecare cuvânt ce-i ieșea din gură era o seducție mătăsoasă.

Ea avea încredere. Cel puțin în privința asta. Îi putea încredința trupul ei. Inima? Nu era sigură, dar abandonă gândul pentru seara asta. De asta avusese nevoie toată ziua.

- Cât timp a trecut pentru tine?

El îi șopti întrebarea în vreme ce cântecul se schimba. Sunetele senzuale ale unei melodii de jazz formau un fond muzical de pură seducție.

- Mult timp. Peste un an.

El chicoti, și ea fu surprinsă de cât de intim era momentul. Nu pentru că degetele lui o excitau pe sub chiloți, ci pentru că îl putea simți râzând, sunetul vibrându-i pe pielea sensibilă.

- Te-am întrecut. Pentru mine sunt doi ani. Doi ani și câteva zile, așa că o să te fac să termini de câteva ori înainte să-mi vină și mie rândul. Nu știu cât de mult o să rezist. Te doresc atât de mult și nu mai am antrenament.

Ea nu înțelegea. Da, fata lui avusese nevoie de el, dar și-ar fi putut găsi o iubită. Era minunat, și n-ar fi fost dificil să-și găsească o parteneră, chiar una care să nu vrea mai mult decât partide de sex pe fugă.

– De ce? E evident că femeile din oraș te adoră.

– Nu le-am vrut. Sunt prea bătrân pentru sex fără obligații. Am nevoie de mai mult. N-am nevoie de o femeie care să umble după mine. Vreau o femeie care să-mi dea un șut în fund când am nevoie de așa ceva, una care să fie partenera mea în toate sensurile cuvântului. Vreau să stea lângă mine, dar vreau ca și eu să stau lângă ea.

– În seara asta, nu pot.

Nu se putea gândi la viitor. Categoric nu voia să se gândească la trecut.

– Nu te presez. Mă rog, poate puțină presiune. Degetul lui îi găsi clitorisul și îl apăsă, trimițându-i fiori prin trup. Știu ce gândești. Crezi că ne putem întoarce acolo unde eram azi-dimineață. Să meargă fiecare în colțul lui... Dar m-am săturat de luptă. Tu câștigi. Data viitoare când o să gonești ca la curse, nici măcar n-o să te opresc.

– N-aș fi gonit așa dacă n-ar fi fost aligatorul ăla. Nu e...

Era gata să sublinieze că nu era normal ca un aligator să stea în mijlocul șoselei, dar degetul lui trasă un cerc în jurul clitorisului, și brusc i se tăie răsuflarea.

– O să te las să zburzi prin orașul ăsta, și toată lumea o să știe cât de mult te plac. O să le fie frică de tine, pentru că șeriful n-o să facă nici un afurisit de gest s-o oprească pe femeia lui să facă exact ce-i place. *Tu tiens mon coeur entre tes mains*[1].

Ea abia dacă se mai putea ține pe picioare. Și acele cuvinte sunau așa sexy, deși nu le înțelesese absolut deloc. Dar era sigură că știa limba în care el îi vorbise.

---

[1] În limba franceză, în original, „Inima mea e în mâinile tale." (n.tr.)

– Știi franceză?

Cuvintele sunară ca un icnet, pentru că tot trupul ei se topea sub mâinile lui pricepute. Putea simți cum se năștea orgasmul, și încă nu erau nici măcar dezbrăcați.

– Bunica nu vorbea o boabă de engleză. Era cajun sută la sută. Trăia pe insule. Și-a dezamăgit familia când s-a mutat în orașul cel mare – și, da, se refereau la Papillon. Ca să îi pot vorbi, a trebuit să învăț limba ei. Găsi un ritm perfect. *J'ai besoin d'apprendre ton langue*[1].

Ea se rezemă de el, lăsându-l să-i controleze trupul și echilibrul.

– Armand... Armie...

– Așa, o lăudă el. Dă-ți drumul! Lasă-mă să te duc departe!

Apăsă, și ea zbură peste culmi. Lumea dispăru, și erau doar el, felul în care-l simțea, mirosul lui masculin. Îi umplea simțurile, o înconjura în întregime.

Pentru prima dată de când își putea aminti, se abandonă complet.

capitolul 9

Armie o ridică, masând încă acel dulce buton. Mădularul lui agoniza, dar el n-avea de gând să cedeze. Voia ca ea să înțeleagă că a doua zi dimineață n-avea să fie cale de întoarcere. Vorbise serios.

Inima lui era în mâinile ei. Poate că era prea curând să gândească așa, dar nu-i păsa. Azi i se dovedise că ea era aceea. Punct. Aici rămânea. Ea era cea pe care o așteptase toată viața, femeia care îi putea face față. Lila nu avea să dea înapoi când vremurile aveau să se înăsprească. Nu avea să îl roage să găsească o slujbă mai sigură. Poate că el avea să fie cel care să o roage *pe ea* să acționeze mai prudent din când în când.

[1] În limba franceză, în original, „Trebuie să-ți învăț limba." (n.tr)

Și vorbise serios și când îi spusese celălalt lucru în franceză. Avea să îi învețe limba. Cu o femeie ca ea era diferit. N-o putea cuceri cu daruri sau cu întâlniri. Avea nevoie de ceva mai mult s-o convingă că vorbea serios. Avea nevoie de răbdare. Trebuia să-l poată sâcâi cu întrebări fără a-l pierde. Fusese rănită și avea nevoie de timp pentru a avea încredere în el.

În seara asta, intenționa să înceapă. Faptul că avea încredere în el din punct de vedere fizic era un punct de plecare.

Adora cum se muiase lângă el, întregul ei corp dependent de puterea lui. O luă în brațe – era ușoară, așa că nu era o problemă pentru el. Putea s-o ducă în brațe toată ziua, fără a-i lăsa picioarele să atingă pământul decât atunci când era nevoie de talentele ei unice.

Ea deschise ochii, și arăta mai delicată ca de obicei. Era o privire pe care o văzuse doar el. Știa instinctiv. Era o latură a Lilei pe care n-o împărtășea decât cu un iubit.

– Mă duci în pat acum?

Și vocea îi era moale.

Lui îi plăcea cât de serioasă putea fi, dar, la naiba, vocea asta visătoare îl lovi direct în plex, pentru că el fusese cel care o adusese aici. El fusese cel care izgonise acea privire hăituită din ochii ei și o înlocuise cu satisfacția pe care o vedea acum.

– Ah, da, *chère*. Chiar și el putu auzi cât de profund devenise accentul lui natural. Dar nu cred că o să capeți tot ce vrei. Nu încă. Nu până când nu mă satur eu.

– Ești un om insuportabil.

Dar cuvintele fură rostite cu un oftat ce-l făcu să înțeleagă că ea nu era deranjată de felul lui insuportabil de a fi.

Poate că urma să o deranjeze când avea să își dea seama că el nu putea fi pus înapoi în cutia ordonată și organizată în care îl plasase. Dar asta era o problemă pentru o altă zi. Partea bună era că în seara asta avea

să doarmă în patul ei. Avea să se trezească lângă ea și, dacă totul mergea bine, în seara următoare ea urma să fie în patul lui.

Ar fi preferat casa lui pentru că putea străbate cu ușurință holurile cu ea în brațe.

- Îmi pare rău, spuse ea în vreme ce el încercă să ocolească o stivă de cutii. Cred că astea erau colecțiile lui de figurine de luptă. Sunt jucării încă în ambalajele lor.

- Trebuie să organizezi cea mai mare vânzare de vechituri din lume, mormăi el.

Categoric, în seara următoare aveau să meargă acasă la el.

Vestea bună era că dormitorul era curat și îngrijit. Ea înlocuise păturile și pernele de la Universitatea din Louisiana cu așternuturi drăguțe și feminine. La fel ca femeia, decorul din dormitor era minunat și sobru.

Armie o puse pe pat și îi scoase tenișii și șosetele. Nu avea să se grăbească, răsfățând fiecare părticică din trupul ei. Îi duse un picior la buze și îi sărută talpa. Ar trebui să fie înnebunit s-o posede, dar nu putea ceda acestei laturi a lui. În seara asta, ea avea nevoie să fie adorată ca o zeiță ce era, să înțeleagă că merita și că avea să primească toată tandrețea lui.

- O să mă înnebunești.

Ea se uită spre el, dar nu făcu nici o mișcare să-l încurajeze.

- Am de gând să te înnebunesc în asemenea hal, încât în seara asta să dormi ca un prunc.

Și într-atât încât să o facă să rămână cu el, dar nu-i putea spune asta încă.

- Nu mai sunt obosită.

El îi aplică celuilalt picior același tratament, luându-l și masându-l cu putere înainte de a-i săruta fiecare deget. Îi masă talpa și fu răsplătit cu un lung geamăt.

Billie Holiday plutea prin casa dărăpănată, împrumutându-i un aer de seducție visătoare. Timpul părea

a încetini, încolăcindu-se în jurul lor. El nu se gândea la nimic altceva decât la femeia asta. Era a lui să-i facă pe plac, și asta era tot ce conta.

Trase de pantalonii de uniformă, scoțându-i și aruncându-i pe podea. Ea rămase doar într-o pereche de chiloți albi de bumbac ce erau deja umezi de la orgasmul pe care i-l provocase. Și ei puteau fi scoși. Îi trase chiloții, și ea rămase goală și întinsă pentru desfătarea lui.

Aerul era plin de mirosul dulce al excitației ei. El inspiră profund, lăsându-se în genunchi în fața ei. Îi luă gleznele în mâini și masă în sus, relaxându-i încordarea din gambe. O dezmierda cu mâinile și gura, cu mângâieri puternice și săruturi tandre. Nu se grăbea, mișcându-se încet și asigurându-se că nu scăpa nici o părticică din pielea ei dulce. Era un explorator și avea să facă o hartă a corpului ei, notând fiecare rotunjime și fiecare pistrui, memorând cum se înfiora când îi lingea dosul genunchilor, cum se răsucea și ofta când o mușca. Era incredibil de receptivă, și își respectă promisiunea pe care i-o făcuse. Mâinile ei strângeau pătura de parcă aveau nevoie să se țină de ceva, dar nu se mișcase, nu încercase să preia controlul.

Încrederea pe care i-o acorda îl determina să facă și el la fel în ceea ce o privea.

O trase în pat, punând-o în poziția perfectă pentru ce avea de gând să facă toată noaptea. Toată noaptea? La naiba, voise să-și pună gura pe femeia asta din clipa în care o văzuse. Chiar dacă ea fugise de el, el tot își dorise să o cunoască pe femeia cu acei ochi mari și inteligenți.

– *Ne t'éloigne pas de notre amour*[1]. Știa că ea nu voia să audă asta în engleză. Pur și simplu, avea să îi spună în franceză ce simțea. Gata cu fuga! Acum, o avea în lumea lui și intenționa s-o facă atât de atractivă pentru ea, încât

[1] În limba franceză, în original, „Nu te îndepărta de dragostea noastră." (n.tr.)

Lila să nu mai vrea să plece. Bineînțeles, asta necesita efort, dar era dispus să facă tot ce era mai greu.

Și ăsta... ah, ăsta nu se chema efort. O admiră cum stătea întinsă pentru el. Profesional, era cam inflexibilă, cumva încordată, dar acum era o femeie senzuală, lascivă, așteptând ca bărbatul ei să-i dea ce avea nevoie.

Din fericire pentru el, ce avea ea nevoie era exact ce visase el de luni bune.

- Armie, te rog!

Cuvintele ieșiră gâtuite.

El își coborî gura, croindu-și drum cu săruturi în susul coapsei, spre vintre. Puse gura pe ea, nemaiputându-se abține nici măcar o secundă. Conexiunea ce se formase între ei era tot ce visase, și nu trecu mult timp până ce întregul ei trup se încordă, și ea îi strigă numele. Lila rămase nemișcată sub el, și el își simți inima cum îi bubuia în piept.

Era momentul lui, și nu trebuia să mai aștepte nici o clipă. Se ridică, scoțând prezervativul din buzunar și dându-și jos pantalonii și boxerii. Era atât de tare, încât abia mai putea respira, dar asta nu avea să-l oprească.

Reuși să își pună prezervativul și să o miște pe Lila în sus ca să-i poată acoperi trupul cu al lui. Voia să fie aproape de ea, voia s-o simtă mișcându-se lipită de el. Brațele ei strânse pe spatele lui, picioarele lipite de șoldurile lui. Ea se deschise pentru el, fără rețineri. Când se uită în ochii ei, nota de visare dispăruse, înlocuită de o pură dorință.

- Te vreau! Își arcui spatele, ca și cum își oferea mai mult din ființa ei - se oferea în întregime.

El avea să o ia.

- Atunci, lasă-mă să-ți dau ce ai nevoie!

Se împinse în ea, gemând de plăcerea simțită. Îl înconjurau fierbințeală și mătase, trăgându-l înăuntru. Era strâmtă, și era o delicioasă luptă să-și facă loc înăuntru. Unghiile ei îl apăsau ușor pe spate, și lui îi plăcea,

îi plăcea fiecare zvârcolire și fiecare răsucire a ei când se mișca împreună cu el.

Trupurile lor găsiră o cadență, mișcându-se după muzică și după ritmul dorinței lor. Iar și iar, își împleti trupul cu al ei, până când nu-și mai putea aminti unde se sfârșea el și unde începea ea. Nu voia să-și amintească. Voia să rămână ca acum, când era mai mult decât el însuși și nu mai era singur. La naiba, nici nu-și dăduse seama de cât de singur era până când n-o întâlnise pe ea.

Trebuia să găsească o cale să rămână cu ea, să devină important în viața ei, pentru că era foarte sigur că nu simțise așa pentru nici o femeie și nici n-avea să mai simtă.

Ea îi strigă numele, și trupul ei se încleștă în jurul lui, propulsându-l dincolo de limită. Își pierdu controlul, împingându-se tare iar și iar, dându-i tot ce avea.

Se lăsă să cadă într-o parte, să nu rămână cu greutatea peste ea, dar ea nu se plânse, doar îl ținu strâns.

– Rămâi cu mine, șopti ea. Stai în noaptea asta cu mine!

Să o audă rugându-l asta era tot ce voise vreodată.

– Da.

O ținu în brațe, și lumea deveni mai caldă decât fusese înainte.

Sângele îi acoperea mâinile, genunchii, picioarele. Peste tot unde corpul ei era în contact cu podeaua rece de la spital. Mai fusese în preajma sângelui. Sângele n-o deranja. Pacienții pierdeau sânge. Făcea parte din proces, din felul în care personalul medical salva o persoană.

Dar nu de data asta. De data asta, sângele era doar risipit, la fel ca viața unei femei căzute la pământ în fața ei.

– E în regulă. Maryanne murmură cuvintele, sângele scurgându-i-se pe la colțurile gurii. Suna de parcă era

beată, dar nu era de la alcool. Nu vinul dulce sau votca tare făcuseră ca ochii prietenei ei să pară opaci. Era moartea. Nu doare, zise.

– Nu doare? O siluetă masivă se aplecă peste trupul lui Maryanne, același demon care trăsese înspre Lila când încercase să se ocupe de rănile de pe trupul prietenei ei. Eu am suferit în fiecare zi, și tu ai fost cauza. De ce nu m-ai putut iubi?

Prietena ei nu era decât un premiu de câștigat. Maryanne fusese proprietatea acestui bărbat și, când încercase să se elibereze din abuz, el o omorâse. Lui nu-i păsase de cât de puternică și de curajoasă fusese, nu-i păsase de inteligența lui Maryanne sau de cât de mult se îngrijea ea de fiecare pacient care era internat în spital. Nu era nimic altceva decât o proprietate a acestui bărbat, și el nu permitea nimănui să ia ceea ce considera al lui.

Trase din nou, sunetul trepidând prin ea pe când trupul lui Maryanne zvâcni pentru ultima dată.

Lumina din ochii ei se stinse.

Lila își ridică privirea spre țeava armei și știu că viața i se sfârșise.

Și că totul fusese lipsit de sens.

Icni când se trezi din vis, cu tot trupul tremurând. Îi trebui o clipă să-și aducă aminte unde era. Nu în Dallas. Nu era în Dallas, și trecuse multă vreme de când stătuse față în față cu soțul lui Maryanne, de când se uitase la el și știuse că el avea să o împuște și că nimeni nu urma să îi simtă ei lipsa. Asta nu era adevărat. Fratele și surorile ei ar jeli după ea. Mama ei s-ar gândi la ea din când în când, dar cu toții ar merge mai departe, și ea nu ar fi altceva decât o amintire. Nu fusese esențială pentru nimeni.

Nu iubise cu adevărat pe nimeni, și, în acele momente, înțelesese că să iubești pe cineva era mai important

decât orice altceva. Nu s-o iubească cineva pe ea. Era diferit. Voia să se uite înspre acea armă și să se roage pentru încă un minut cu bărbatul pe care-l iubea, dar tot ce simțise fusese nerăbdarea de a se termina totul, regretul că nu-i păsase mai mult.

Inspiră adânc și încercă să se liniștească.

– Vino-ncoace!

Ah, Doamne, nu era singură. Nu că ar putea uita că Armie LaVigne era în patul ei, pentru că acaparase aproape tot spațiul. Ar trebui să se scoale și să-l lase să doarmă. Când visa despre acea zi, nu mai putea dormi. Era abia patru dimineața. Armie nu trebuia să meargă la secție decât la nouă. Avea nevoie de odihnă.

– Culcă-te la loc! Sunt bine.

Ura asta, ura că avea să se gândească la asta pentru tot restul nopții, ura că avea să strice ceea ce fusese aproape de perfecțiune.

Aproape? El fusese dincolo de perfecțiune. Îi arătase cât de bun putea fi sexul, și acum părea că totul se șterse.

Voia să se întoarcă la acel moment când el fusese întregul ei univers. Pentru scurt timp, tot restul dispăruse, și Armie fusese tot ce conta. Armie cântase ca un maestru pe trupul ei ca pe o harfă, făcând-o să iasă din ea însăși și dăruindu-i plăcere și, mai important de atât, pace.

El întinse mâna, prinzând-o și trăgând-o spre el.

– Spune-mi! Ai avut un coșmar, nu-i așa?

Era atât de al naibii de sexy acaparându-i aproape tot patul. Prin perdelele subțiri pătrundeau razele de lună și îi luminau ochii somnoroși. Plapuma era răsucită în jurul mijlocului lui, expunându-i pieptul cu umbra de păr negru.

Dar nu putea merge acolo împreună cu el. Nu acum. Asta era doar pentru o noapte.

„De ce? Pentru că el a spus ceva ce te-a scos din sărite? Nu știu dacă ai observat, dar îți sare țandăra destul de repede. Și tu ai spus niște chestii pe care nu trebuia să le spui, și totuși el e aici. Ce-ar fi să te potolești și să vezi încotro se îndreaptă lucrurile? Nu trebuie întotdeauna să știi unde duce o relație pentru a te bucura de ea."

El o trase de mâini, și ea decise să-l lase. Se băgă sub pătură și îl lăsă s-o tragă lângă el. Oftă când el o îmbrățișă și își puse capul pe pieptul lui.

- A fost doar un vis, spuse ea, așezându-se mai bine. Avea să aștepte până când el readoarmea și apoi urma să se strecoare afară din pat. Sau ar putea rămâne întinsă lângă el, încercând să se gândească la altceva decât la demonii care nu rămăseseră în Dallas, acolo unde le era locul.

- Visurile te pot domina, murmură el cu un oftat somnoros.

- Ai coșmaruri?

- Da, răspunse el. Am niște visuri ce tot revin – și nu sunt așa plăcute. Vreo două sunt de pe vremea când lucram în New Orleans. Odată am fost încolțit într-o zonă periculoasă. Eu și partenerul meu urmăream un suspect și am sfârșit într-o parte a orașului unde nu eram bine-veniți. Am ajuns într-o fundătură. El a încasat un glonț în piept. A trebuit să-l târăsc în spatele unui container de gunoi și să-l țin în viață până când au venit ajutoare.

Era ușor de uitat că slujba lui nu fusese întotdeauna de șerif al unui orășel somnoros unde își petrecea majoritatea timpului impunând respectarea vitezei legale și asigurându-se că turiștii nu-i enervau pe localnici.

- Partenerul tău a fost în regulă?

- Da, dar a fost pe muchie de cuțit. N-am putut dormi fără să visez despre asta timp de luni bune după aceea. Și pe cuvânt că încă visez despre accidentul lui Noelle, și nici măcar n-am fost de față. Mintea umple golurile. Câteodată, mă simt vinovat că nu eram în mașină,

că nu eu sunt cel care e imobilizat într-un scaun cu rotile. La dracu', uneori îmi doresc să fi fost eu cel care a murit. Mă întreb dacă Noelle ar fi fost mai bine cu mama ei.

– Nu-i așa.

Trupul ei nu era pe aceeași lungime de undă cu mintea. Trupul se relaxase în secunda în care el o luase în brațe, devenind din nou moale și somnoros.

Pentru că era în siguranță.

– Nu știu asta, spuse el cu un lung oftat. Nu mă pricep la chestiile astea de adolescente.

Ea își putea imagina că fusese pus în situații jenante crescându-și fiica.

– Cumva, cred că ea o să-și găsească drumul. Pare să aibă o mulțime de prieteni și se pricepe să își folosească atuurile.

– Sper că tu o să fii un atu pentru ea. Știu că a fost entuziasmată să aibă un doctor cu care să poată discuta fără a se simți stânjenită. E bine să ai pe cineva cu care să vorbești.

– Visez despre ce s-a întâmplat. Nu intenționase să rostească acele cuvinte, dar ele ieșiră ca și cum nu le mai putea reține, ca și cum n-aveau unde să se ascundă în lumea feerică și dulce pe care o găsise în patul ăsta, cu bărbatul ăsta.

– Firește că visezi, *chère*. Mâna lui se mișcă pe trupul ei, mângâind-o cu o afecțiune relaxată. O experiență ca aceea prin care ai trecut tu te însoțește toată viața. Dar nu trebuie să faci față singură.

Ea rămase tăcută pentru o clipă – liniștea era ciudat de alinătoare. Ar trebui să fie stânjenitor. Relația lor era nouă, dar îi dădea o senzație de... bine. Părea firească. De parcă fuseseră aici de o sută de ori și era dreptul ei să fie îmbărbătată de el.

– Câteodată, în vis, mă uit în jos, și eu sunt cea pe moarte pe podea. El nu m-a lăsat s-o ajut. A tras înspre mine când am încercat să opresc hemoragia.

El o strânse mai tare în brațe.

– Nu-mi pot imagina cât de greu ți-a fost.

Fusese cel mai dificil moment pe care îl avusese de înfruntat. Acel unic moment începea să-i definească viața. Dacă nu era atentă, risca să se învinovățească tot restul vieții pentru un moment care nu depinsese de ea. Câteodată, închidea ochii și nu putea vedea nimic altceva decât pe Maryanne.

– Aș fi putut s-o salvez. Eram într-o sală de traumatologie. Mergeam acolo când aveam nevoie de câteva minute de liniște. Ne trăgeam sufletul și vorbeam. Chiar și câteva minute ajutau. Eu am fost cea care a convins-o să-și părăsească soțul. Știu că a fost lucrul corect de făcut. Știu asta în mintea mea, dar o parte din mine crede că ea ar fi fost în viață dacă aș fi lăsat lucrurile în pace.

– O abuza fizic?

– Ah, da. Se pricepea să ascundă asta – sau Maryanne se pricepea –, dar o bătea în mod regulat. Era mai mult decât abuz fizic. A încercat s-o izoleze. O teroriza constant. Noi am fost prietene timp de șapte ani, și am văzut-o cum a evoluat de la un șoricel înspăimântat la o femeie care își cunoștea valoarea. A fost un drum lung. Ea a ieșit din asta, și totuși el a omorât-o. Ar fi trebuit s-o las în pace? Ar fi trăit dacă aș fi lăsat-o?

– Probabil că nu.

Era liniștitor că el nu dădea așa mare importanță discuției, chiar dacă *era* importantă. Nu aprinsese lumina și nici n-o forțase să se ridice și să-l privească în ochi. O ținea și o lăsase să se înfășoare în jurul lui, ca și cum era cel mai bun ursuleț de pluș ce a existat vreodată.

– Asta îmi spun. El nu s-ar fi oprit. Voiam s-o scot din situația asta înainte de a avea copii, îi explică ea.

El o mângâie pe spate în sus și în jos.

– Lila, trebuie să știi că ai făcut tot ce ai putut. Și e normal să te simți vinovată. Ai supraviețuit. Prietena ta, nu. N-ai fi om dacă n-ai simți așa.

Nu-i spunea: „Ești nebună. N-a fost vina ta". Nu-i spunea: „Cum poți să gândești în felul ăsta?" Doar un continuu: „Firește că așa te simți".

O înțelegea.

– Știu că-i o prostie, dar simt de parcă ar fi trebuit să mă pot lupta cu bărbatul ăla pentru a o salva. Nu credeam că aveam să stau pur și simplu acolo, temându-mă pentru viața mea.

El o sărută pe frunte.

– Pentru că nu ești genul de femeie care se pune mereu pe locul unu, și va trebui să ne ocupăm de asta. *Tu es mon raison d'être, chérie*[1].

– Am senzația că tu spui cuvinte pe care eu nu sunt încă pregătită să le aud.

– *Tu es la plus intelligente femme que je connaisse*[2]. O sărută pe creștet și oftă, un sunet mulțumit. Vreau să uit lucrurile pe care le-am spus la cafenea. Putem șterge partea aia din zi? Am greșit. Te rog să mă ierți.

Ea l-ar putea ierta. Partea asta era simplă.

– Bineînțeles, și mie îmi pare rău. Dar, Armie, tot nu sunt așa cum ai tu nevoie să fiu.

– N-am nevoie decât să fii cu mine.

Era un gând minunat.

– Postul tău depinde de alegerea oamenilor. Nu cred că o să te ajute să fii asociat cu mine.

El chicoti, și tot corpul lui se mișcă.

– Mi-ar plăcea să văd că aduc pe altcineva să candideze împotriva mea. Nimeni nu-mi vrea postul. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu nebuni, te asigur.

---

[1] În limba franceză, în original, „Tu ești rațiunea mea de a exista." (n.tr.)

[2] În limba franceză, în original, „Ești cea mai inteligentă femeie pe care o cunosc." (n.tr.)

- Nu sunt chiar așa nebuni. Era bine să fie aici cu el. Prea bine. Niciodată nu m-am gândit că o să stau aici. De fapt, m-am împotrivit foarte tare ca sora mea să se mărite cu Remy și să se mute aici.

Armie chicoti.

- Așa și trebuia. I-ai cunoscut familia? Sera e în regulă, dar Zep are un bagaj pentru noapte la secție, fiindcă e mai mult la închisoare, și jur că Delphine Dellacourt Guidry e o escroacă de mare clasă. A conceput niște șmecherii cu domnișoara Marcelle. Ne înnebunește pe toți.

- Nu de asta. N-am crezut că era un loc îndeajuns de bun pentru ea.

- Categoric nu e.

- Vorbesc serios.

- Nu, tu exagerezi și încerci să ridici ziduri pe care eu trebuie să le escaladez ca să ajung la tine, pentru că ți-e teamă că ai făcut chestii nasoale în trecut, ceea ce înseamnă că nu meriți să ai un bărbat sexy, deștept și uimitor ca mine.

Ea pufni, un sunet deloc sexy, dar nu se putu abține.

- Ai o părere bună despre tine, nu-i așa? Dar nu greșea neapărat. Era exact așa cum spusese, și ei îi era categoric teamă să se îndrăgostească de el. Doar subliniam că există motive pentru care nu mă potrivesc aici.

- Dă-le timp! O să te potrivești foarte bine odată ce oamenii se vor obișnui cu tine. Lumea de pe aici nu iubește schimbarea, pentru că schimbarea e aproape întotdeauna ceva rău pentru ei. Tu ești un lucru bun. Totul o să fie în regulă.

Ea nu era așa sigură de asta. Ziua de azi fusese ieșită din comun.

- În vreme ce o stabilizam pe Janice, a spus că nu se va întoarce. De fapt, mi-a spus că nu s-ar duce la un medic femeie. Mi-a zis că își amintește cum era pe vremea când avea ciclu și nu vrea să riște.

El chicoti din nou, iar sunetul acela profund era liniștitor.

– Janice e o figură. Și cred că o să se dea pe brazdă pentru că ai făcut categoric o adeptă din Hallie.

– A fost o zi. Vor uita. Se va întâmpla altceva, și o să uite de asta, și o să fiu iarăși fata cea nouă.

Îi era teamă că ar putea trăi aici timp de douăzeci de ani și avea să fie mereu fata cea nouă. Sora ei era mult mai bună la a se adapta decât era ea.

Trupul lui mare se mișcă, și el se rostogoli brusc peste ea. Ochii lui sclipiră în lumina lunii pe când se întinse și îi prinse mâinile deasupra capului. Trupul lui o apăsă delicios, făcând-o să se afunde în pat.

– Aici, greșești. Aici e ceea ce nu înțelegi la orașul ăsta. Nu se va întâmpla nimic altceva. Nu pentru multă vreme de-aici încolo, și lumea de aici are memorie bună. Nu trece de la o criză la alta, pentru că aici aproape că nu există crize. Despre ce s-a întâmplat azi se va vorbi ani buni. Posibil, cât vei trăi. Tu vei fi femeia care a salvat patru oameni.

– Doar trei.

– Ah, cred că Hallie n-ar fi de acord. Cred că ar pune că i-ai salvat și ei viața azi.

Brusc, înțelese. Era obișnuită să fie la spital, să fie într-o situație critică, dar nu era obișnuită să fie singură. Mai fusese pe teren și înainte, dar întotdeauna ca asistentă. Nu fusese sută la sută responsabilă. Ar fi putut să o piardă pe bunică sau pe micuță. O singură decizie greșită, și ar fi putut să piardă un bărbat care era în floarea vârstei. Totul fusese pe umerii ei. Fiecare secundă a urmărilor acelui accident fusese pe umerii ei.

– E în regulă, *chère*. Plângi. Ai nevoie de asta. O meriți. Ai trecut prin toate și te-ai comportat admirabil. Acum, descarcă-te! Ești în siguranță.

Se revărsă, un vulcan pe care-l crezuse adormit. Revăzu în secvențe ziua, imaginile și sunetele, faptul

că fusese pe muchie de cuțit. O mișcare greșită. Doar un singur cuvânt greșit de pe buzele ei, și ziua s-ar fi putut sfârși altfel. Viețile s-ar fi schimbat.

Lacrimile îi lunecară din belșug.

– I-aș fi putut omorî. E groaza fiecărei asistente. Și a fiecărui cadru medical. Că vom lua decizia greșită și va trebui să trăim cu asta întotdeauna. Când ești la Urgențe, e mai ușor să te detașezi, dar n-o să fiu în stare să fac asta aici.

El scutură din cap, și ochii îi lucirăîn lumina slabă din cameră.

– Nu, n-o să poți. Până la urmă, o să-i cunoști pe toți oamenii ăștia și o să simți fiecare moarte. Nu va conta dacă cineva moare de bătrânețe sau într-un accident. O să simți, Lila, și va fi cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat, pentru că înseamnă că ți-a păsat, că ai iubit. Durerea va merita, pentru că ei te vor iubi la rândul lor dacă ai suficientă răbdare.

Ea stătuse retrasă atâta vreme. Viața ei fusese sigură. Se izolase, cufundându-se în intelectualism și profesionalism, dar asta o plasase în spatele zidurilor. Acele ziduri se prăbușiseră, și era timpul să decidă dacă să le reconstruiască sau să descopere o nouă viață.

Se agăță de Armie și plânse, eliberându-se de stresul acelei zile.

El se mișcă și o strânse mai aproape, punându-i capul pe pieptul lui, și o lăsă să plângă.

Ea adormi în sunetul bătăii inimii lui. De data asta, siguranța nu însemna singurătate.

capitolul 10

Bătaia din ușă aproape că zgâlțâi casa. Îl făcu să sară din pat, dar Lila doar se întoarse și căscă înainte ca respirația să îi devină din nou superficială. Femeia avea nevoie de somn, și, după ceasul de pe noptieră,

ar trebui să mai abia 45 de minute înainte să trebuiască să se scoale.

Ciocănitul reîncepu, și el se grăbi să-și tragă pantalonii pe el. Cămașa mai avea de așteptat, pentru că era pe cale să aibă o discuție cu oricine bătea la ușă la 7.14 dimineața.

Își făcu loc printre cutii și aproape alunecă pe o cantitate surprinzătoare de nasturi, dar reuși să ajungă la ușă înainte ca a treia serie de bătăi să zguduie casa.

– Ce? Știai că e ilegal să bați la ușă înainte de 8.00 dimineața?

Puse întrebarea deschizând ușa, apoi trebui să ofteze pentru că nu le putea spune s-o ia din loc celor două persoane care stăteau acolo. Remy și Lisa Guidry erau în pragul ușii Lilei. Sora ei arăta de parcă nu dormise și Remy avea o privire aprigă pe față.

– Ai început să faci legi noi? întrebă Remy.

Meritase o încercare. Câteodată, prin intimidare, putea convinge oamenii să facă ce trebuia. Remy nu făcea parte dintre acei oameni.

– Ar fi fost o infracțiune. Înțeleg că ați auzit ce s-a întâmplat ieri. Intrați, dar ea doarme și are nevoie de asta. N-o trezesc până când nu sunt nevoit.

Nici măcar pentru sora ei. Lisa putea aștepta încă 45 de minute ca să se asigure că Lila era bine.

Lisa intră, urmată de soțul ei.

– Am fost atât de îngrijorată când n-a răspuns la telefon. Întotdeauna are telefonul cu ea. N-am auzit despre ce s-a întâmplat decât aseară târziu. Am încercat să sun, dar a intrat direct mesageria vocală.

– Am avut câteva întâlniri de afaceri și după aceea am mers la cină, îi explică Remy. Când ne-am întors la hotel, am sunat-o pe Seraphina să văd cum mergea treaba la debarcader. Ea ne-a spus ce s-a întâmplat.

– Am vrut să vin acasă, dar Remy nu m-ar fi adus decât azi-dimineață. Lisa intră în living și se întoarse

să se uite la el, cu brațele încrucișate peste piept. E vreun motiv pentru care tu ești în casa surorii mele? Și ai cumva și o cămașă?

Se uită la canapea, și el observă că ea văzuse că nu dormise nimeni acolo.

– Sunt în casa surorii tale pentru că am dormit aici azi-noapte. N-am cămașa pe mine pentru că încercam să mă asigur că sora ta poate dormi atât cât trebuie după o zi foarte dificilă. Am alergat la ușă înainte s-o treziți voi. Merse spre bucătărie. Lila va avea nevoie de cafea și de mic dejun înainte să plece la muncă. Am adus-o acasă azi-noapte.

– Și ai decis să rămâi?

În tonul Lisei era un munte de reproș.

– *Chère*, ai grijă, o avertiză Remy pe soția lui. Ție nu ți-a plăcut ca sora ta să se amestece în treburile tale.

– Și totuși, a făcut-o, ripostă țâfnos Lisa. Așa că n-ar trebui să fie surprinsă că roata s-a întors. E nouă în oraș, și nu vreau ca un oarecare polițist care se dă drept Romeo să vină aici, să-și arate pătrățelele și să profite de ea.

El scoase filtrele de cafea și găsi borcanul cu cafea. Va trebui să tacă și să înghită cafeaua asta. Prefera cicoarea, pentru că, prin comparație, cafeaua normală n-avea nici un gust.

– Nu eu sunt cel care profită. Mi-am făcut clare intențiile. Sora ta este cea care vrea să mă folosească pentru sex. Pătrățelele mele au fost singura cale de intrare.

Remy râse și scutură din cap.

– Ți-am spus că Lila se descurcă și singură.

– Nu, cu bărbații nu poate. Dar, înainte de toate, cum stă treaba cu toată lumea? Am auzit că Rene aproape a murit, spuse Lisa apropiindu-se de el în bucătărie și scoțând o cană din bufet. Am amestecat chestiile alea fără gust ale ei cu un sfert din astea. Le-am cumpărat

când am făcut aprovizionarea. Plănuiam să vin la cafea și să încep să fac tranziția. Lila trebuie introdusă încet în schimbare. Nu prea îi place.

– Da, și a avut parte de multe schimbări în ultima vreme, așa că poate ar trebui să aibă cafeaua care-i place.

N-avea de gând s-o forțeze cu nimic.

În cele din urmă, Lisa îi aruncă un surâs ce n-avea nici urmă de reproș.

– Am trăit cu ea mare parte din viață. Crede-mă, o să-i placă dacă o s-o poți convinge să încerce. E ceva din copilăria noastră. N-am avut niciodată prea multă mâncare, și ea a trebuit să mănânce chestii care nu-i plăceau. Acum, aproape întotdeauna sfârșește prin a comanda același lucru pentru că în subconștient îi e teamă că n-o să-i placă și o să rămână flămândă. O să mănânce friptură, salată și piept de pui și nimic altceva dacă o s-o lași. Deunăzi, am reușit s-o fac să mănânce *jambalaya*. Era cea mai fadă *jambalaya* care există, și a trebuit să îi promit bucătarului că va putea începe să facă ceva special o dată pe lună ca să-l conving să facă așa ceva. Până acum, a mâncat de trei ori, și încet, încet am sporit cantitatea de condimente.

– Chiar a spus că ultima porție a fost cea mai bună, recunoscu Remy.

Armie nu putea suporta gândul că ea fusese un copil flămând. Era atât de stabilă ca adult, încât era greu de crezut că avusese o copilărie zbuciumată. Bineînțeles, câteodată, cele mai dure perioade se dovedeau a fi cele mai frumoase. Era nevoie de timp și de efort pentru a crea un diamant.

Ei bine, dacă nu-i plăcea, mai putea face un ibric. Nu putea da vina pe Lisa pentru că o introducea treptat în gustul cafelei. Și el încerca s-o orienteze spre o relație, nu-i așa?

Lisa preluă comanda.

– Ia du-te și vezi dacă are niște pâine s-o prăjim, și o să pregătesc micul dejun. Așa poți să te speli pe mâini de sarcina asta. Acum, pune-mă la curent!

Sora Lilei era o forță a naturii. El bătu în retragere. Nu îi displăcea să fie absolvit de sarcina asta, deși i-ar fi plăcut să o facă dacă n-ar fi trebuit să pregătească două căni diferite de cafea în fiecare dimineață pentru că nu puteau suporta să bea amândoi același fel de cafea. Dacă ar putea-o convinge să facă jumi-juma, el ar face un compromis.

– Rene se întoarce azi acasă. Janice mai rămâne în spital câteva zile. Bebelușul e bine. Nici unul dintre ei n-ar fi supraviețuit dacă sora ta n-ar fi fost acolo.

– Ea se simte bine? întrebă Lisa.

Nu exista nici o îndoială despre cine vorbea.

– A avut o zi dificilă, dar e bine.

– Ea se stăpânește. Nici măcar n-ar recunoaște că o deranjează ceva, îi explică Lisa. Trebuie s-o forțezi ca s-o faci să vorbească despre asta, și, chiar și atunci, poate că nu-ți va spune nimic.

– E bine, Lisa. A tras un plânset zdravăn și a reușit să doarmă. Se mai și cuibărise lângă el. Se ținuse strâns de el câtă vreme plânsese, și el nu era sigur că se mai simțise vreodată la fel de bine cum se simțise când ea avusese nevoie de el.

Remy și Lisa se opriră amândoi și se uitară la el.

– Lila a plâns? întrebă Remy.

– Lila plânge rar. Niciodată în fața altcuiva în afară de membrii familiei. Lisa se uită spre dormitor. Mă rog, a făcut-o de data asta, dar a fost mai mult ca o cădere nervoasă, și a avut motivele ei pentru asta.

– Ei bine, azi-noapte a plâns zdravăn, și cred că acum se simte mai bine. N-avea de gând să-i spună Lisei că sora ei avusese un coșmar. Probabil n-ar fi trebuit să-i spună nimic, dar ea părea așa îngrijorată. Deja circulă zvonuri? Ce se spune, mai exact?

El știa cum funcționa fabrica de bârfe în oraș. Avea să se vorbească despre un eveniment major ca ăsta timp de ani întregi și tot atât timp urma să le ia anumitor oameni să înțeleagă exact cum stătea treaba. Ah, avea să înceapă cu relatările martorilor oculari, dar de acolo totul urma să o ia la vale.

Remy chicoti, așezându-se la mica masă.

– Păi, după cum a spus Sera, Janice a suferit un infarct pe când era la volan, și Rene îi stătea în cale. Bebelușul s-a înecat cu un biscuit, și Lila a salvat toată situația. Mama a auzit o altă variantă.

Delphine Dellacourt Guidry era una dintre persoanele excentrice ale orașului.

– Doamne, povestește-mi!

Lisa arăta mult mai veselă acum, că știa că sora ei era bine. Apăsă pe buton să pornească espressorul.

– Janice a încercat să-l calce cu mașina pe Rene pentru că acum mulți ani nu s-a însurat cu Hallie. Hallie a fost silită să se mărite cu un străin, fiindcă Rene a refuzat-o. Janice l-a văzut trecând pe stradă și a cuprins-o mânia, așa că și-a pierdut controlul. În acest scenariu, între Lila și Rene s-a creat o legătură evidentă, și de aceea ea l-a salvat pe el mai întâi. Posibil să se fi menționat și o oarecare vrajă *hoodoo* făcută de Rene pentru a se face atrăgător în fața tuturor femeilor. Cred că ar fi trebuit să folosească vraja ca să-și crească rezistența oaselor.

– Ea l-a salvat pe el mai întâi, pentru că la el a ajuns prima dată. Spune-mi că n-o cuplează pe Lila cu Rene.

Asta nu avea să se întâmple. Nu conta că Rene era o partidă mai bună, la dracu'. Nu-i păsa că Rene era incredibil de bogat și că i-ar putea oferi o viață de huzur. Sau că Rene era poate mai arătos. Și mai tânăr. Și fără un copil care avea nevoie de ajutor pentru tot restul vieții. Lila era a lui. O văzuse primul și își pusese mâinile pe ea primul, iar Rene trebuia să accepte asta.

Nu că Rene o voia pe Lila. Sau că Lila îl voia pe Rene. Ce zvonuri idioate, la naiba!

- Curând, o să-i facă un copil, spuse Remy rânjind. Hei, i-a făcut să înceteze să discute despre faptul că mașina ta fusese văzută aici dis-de-dimineață, deși probabil o să înceapă să vorbească despre cum încerci tu să-i desparți, pentru că mașina ta e din nou aici în dimineața asta. Și aș putea menționa că eu am spus asta? Lisa voia ca Lila să iasă la întâlniri de formă cu Rene, dar eu știu că ea o să iasă la întâlniri pe bune cu tine.

Cel puțin, cineva credea în el.

- O să reduc eu la tăcere zvonurile astea.

- M-am gândit să iasă la întâlniri de formă cu Rene doar pentru că el pare mai apropiat de genul de bărbați care îi plăceau ei în Dallas. Lisa ridică din umeri, găsind un carton cu ouă în frigider. Exceptând faptul că Rene e un tip de treabă.

- Nu-i plăceau tipii de treabă?

Îi trecu prin cap că ar putea afla ceva mai mult despre Lila de la sora ei.

Lisa se încruntă la aragaz.

- Păi, ea credea că erau de treabă. Se pricepeau să pară de treabă, dar adesea erau niște ticăloși. Mi-e frică să deschid chestia asta.

- L-am reparat. Luă pâinea. Prăjitorul părea nou, așa că probabil Lila îl adusese cu ea. Funcționează. Și la fel și luminile. Data viitoare, o să verific instalația de apă. Acum, spune-mi de ce se întâlnea cu ticăloși.

- Pentru că fiecare bărbat cu care Lila s-a întâlnit încă din facultate fusese genul *potrivit* de bărbat. Cel puțin în capul ei. A ieșit cu doi doctori, apoi a apărut Brock. Era directorul general al unei companii de succes din Dallas. Presupun că în mintea ei a crezut că i-ar putea oferi viața pentru care credea că muncea. A încurajat-o incredibil de mult în carieră, niciodată nu i-ar fi spus ce să facă.

De fapt, el făcea ce-i cerea ea. Ea controla aproape sută la sută acea relație.

– Și procentajul pe care nu-l controla?

– Aia a fost partea în care el s-a dat la oricine avea sâni, inclusiv la surorile ei.

– Lila doar are impresia că vrea să dețină controlul, sublinie Remy. Nu mă înțelege greșit. E o femeie cu o voință foarte puternică și e deșteaptă foc, dar cred că a ales bărbați care nu constituiau o provocare, ca să nu fie nevoită să se apropie de ei. A avut serioase probleme de intimitate, dar acum e mai bine.

– Mă rog, faptul că ești aproape de moarte are efectul ăsta, spuse Lisa cu seriozitate. Cred că în ziua aia a trebuit să se confrunte cu o mare doză de realitate. Inspiră adânc și încuviință din cap, alegând să vadă partea bună. A fost de folos pentru ea să iasă din zona de confort și să vină aici.

– Întrebarea este ce se întâmplă când are să fie vindecată, spuse Remy cu îngrijorare în ochi.

– Ce vrei să spui? întrebă Armie.

Lisa flutură dintr-o mână în timp ce spărgea ouă într-un bol.

– Nu-i nimic.

– Nu spune că nu-i nimic, ripostă Remy. Ce are să se întâmple cu orașul ăsta când ea o să se simtă mai bine și o să-și dea seama că are nevoie de mai mult decât îi poate oferi acest loc? Lilei îi plac lucrurile frumoase mai mult decât ție. Îi plac teatrul și restaurantele elegante.

– New Orleans nu-i așa departe.

El trăise la oraș ani întregi, dar, când simțise nevoia, se mutase înapoi. Lila putea face la fel. Nu crescuse în bogăție. Bineînțeles, asta nu însemna oare că ar dori toate acele lucruri pentru care trudise din greu să le aibă? N-ar vrea o conversație elevată? Nu că în orășelul ăsta n-ar fi oameni cu studii. Erau destui. De două ori pe an, Alma Hannaford și trupa ei – Papillon Players – puneau

în scenă un spectacol la centrul de recreere, și trupa liceului local a susținut un concert căruia el a fost silit să-i supraviețuiască.

Ea s-ar putea plictisi.

O bătaie în ușă răsună prin casă, apoi se auzi un lătrat gros.

El se repezi la ușă, pentru că asta însemna doar un lucru.

Noelle ajunsese pe verandă, folosindu-se de rampa pe care o instalase Bill când soția lui se îmbolnăvise. Noelle rânji înspre el și arătă spre o cutie mare cu logoul gogoșăriei locale.

– 'Neața, tată. Beth a trebuit să-și ajute mama cu micul dejun pentru biserică, așa că Roxie a trecut pe la noi și m-a adus aici.

Adjuncta lui îl salută din cap, deschizând ușa mașinii.

– Neața, șefule! Scutură din cap. Cum ai putut să te bagi între cei doi noi iubiți? Rene o să fie atât de trist!

Armie gemu.

– Știi că l-a cunoscut pe Rene când îi punea un blestemat de garou la picior. Nu lansa zvonul ăsta.

Roxie ridică din umeri.

– Nu cred că-i treaba mea. Multă baftă!

Noelle rânji când Peanut intră greoi pe lângă Armie.

– Am auzit că Lila e noua mea mamă.

El se strâmbă – din mai multe motive. Nu avea niciodată să poată mișca scaunul cu rotile al lui Noelle prin hol din cauză că nu scoseseră toate cutiile.

– Scaunul va trebui să rămână pe verandă.

– Dau gogoși pentru un tată taximetrist, propuse ea.

El se aplecă și o luă în brațe. Era ceva ce făcuse de un milion de ori în lunile ce urmaseră accidentului și întotdeauna îi amintea de cât de mică și de fragilă era. Îl durea inima să simtă cât de ușoară era fata lui.

Știa că Lila îl certase, dar nu se putea abține să nu se gândească la discuția pe care o avuseseră cu o zi în urmă.

„Știu că ar trebui să fie mai mobilă decât este."

Alungă gândul în vreme ce o duse pe fata lui în living. Învățase cu mult timp în urmă să accepte lucrurile pe care nu le putea schimba, și ăsta era unul dintre acele lucruri.

– 'Neața, Noelle! Lisa zâmbi spre fiica lui. Alea sunt gogoși? Dacă sunt glazurate și acoperite de bombonele, ești preferata mea.

– O gogoașă nu-i gogoașă fără bombonele. Noelle fu așezată pe canapeaua Lilei. Dau una cu bombonele roz pe o cană de cafea. Azi sunt dispusă la negocieri.

Noelle îi întinse cutia, și Armie observă că avea și două plicuri în mână.

Îi dădu cutia Lisei.

– Poștașul a venit devreme?

– E vreun motiv pentru care mi-ai invadat casa, surioară? Lila intră în bucătărie căscând. Avea pantaloni de pijama, un tricou și un halat colorat. Arăta superb, ciufulită și perfectă. Să prind un ciorap pe ușă sau așa ceva?

Lisa alergă spre sora ei și o luă în brațe.

– Cât mă bucur că ești bine! N-am auzit de tine decât aseară, și era prea târziu și am avut niște uragane, dar ar fi trebuit să venim acasă.

– Trei uragane, sublinie Remy. Și nu s-au zgârcit cu ploile.

Lisa îl ignoră.

– Și n-ai răspuns la telefon.

Lila o strânse în brațe pe sora ei, dar ochii îl găsiră pe Armie, și zâmbi.

– Am fost ocupată.

– A fost ocupată cu tata, spuse Noelle rânjind.

Ochii Lilei sclipiră când își dădu seama că sora și cumnatul ei nu erau singurii intruși.

– Hei. Eu... Hmm. Scutură din cap, dar apoi renunță. Da. Am fost. Nu pot nega asta.

Era bine de știut că ea n-avea de gând să-și ascundă relația de fiica lui, fiindcă el sigur nu intenționa asta.

Lisa se încruntă și se dădu un pas înapoi.

- Mi-am făcut griji pentru tine.

- Nu eram eu cea cu o fractură deschisă care a reușit să atingă artera femurală, sublinie Lila. Nu eu am fost cea care a suferit un infarct. Mă simt bine. Una peste alta, totul a mers ca pe roate, și toată lumea e sănătoasă și fericită.

- Dar cred că a fost traumatizant, insistă Lisa.

Lila încuviință din cap.

- De aia i se spune traumă. Azi mă simt bine. Cafeaua miroase grozav.

- Și arăți și bine, fetițo, spuse Remy rânjind. Având în vedere starea în care te afli. Radiezi!

Noelle bătu din palme.

- Am auzit-o și pe asta. Eu și Beth ne-am petrecut mare parte din noapte sunând prin jur și aflând tot felul de zvonuri aiurea despre accident. Știați că, de fapt, Mabel a organizat toată chestia asta ca să revină doctorul Hamet și să salveze orașul, pentru că ea de ani întregi era îndrăgostită de el în secret?

Lila se încruntă.

- E măritată. Știu asta pentru că regulat dă o groază de informații despre viața ei sexuală. E destul de flexibilă la anii ei. Și de ce să radiez?

- Nu-i însărcinată.

Armie se uită urât spre Remy.

Lila se îmbujoră drăgălaș.

- Ce? De ce să crezi că aș fi însărcinată? Abia dacă m-am culcat cu el, și a folosit prezervativ. Apropo, iau anticoncepționale, dar va trebui să-ți fac un test. Bolile cu transmitere sexuală pot fi latente timp de ani. O să-mi fac și eu. Putem schimba rezultatele la cină.

- E foarte modern din partea ta, spuse Noelle, urmărind discuția de parcă era cel mai bun meci de tenis.

Chipul Lilei deveni roșu.

– La naiba! N-ar fi trebuit să spun asta. Am stat prea mult în preajma lui Mabel. Am început să dau tot din casă.

– Păi, eu cred că-i reconfortant, zise Lisa mergând înapoi la aragaz. Îmi place latura asta a ta. Și, dacă e să ne luăm după toate zvonurile, Armie n-ar trebui să aibă vreo problemă să treacă testul ăla.

– N-a mai făcut sex de ani și ani, confirmă Noelle. E o perioadă lungă de secetă pentru el, și asta îl face țâfnos. Te-aș fi întrebat de niște jucării sexuale pe care să i le pot strecura în noptieră, dar nu știu dacă există din astea pentru bărbați.

El se întoarse spre adolescenta lui extrem de precoce.

– Ai întrebat-o pe Lila despre jucării sexuale?

Fu rândul lui Noelle să se facă roșie.

– Am glumit. Poate. E confidențial între doctor și pacient.

El își puse mâinile în șolduri.

– Nu până când n-ai 18 ani.

Se întoarse spre Lila, gata să afle în ce măsură ea o influența deja pe fata lui.

Cum se făcea că dimineața ei deja mergea prost? Se trezise cu doar câteva clipe înainte. N-ar trebui să aibă de-a face cu genul ăsta de dramă. Noaptea trecută fusese o revelație, dar în dimineața asta se confrunta cu variate motive pentru care s-ar putea ca relația lor să nu funcționeze. Fusese de ajuns să vină câțiva oameni în plus, și ea începuse să-și facă din nou griji că nu se potriveau.

– Cred că asta e o discuție pe care ar trebui s-o avem între patru ochi.

Își iubea sora, și se părea că ar fi trebuit s-o sune. În Dallas n-ar fi fost o mare problemă. Probabil că Lisa nici

n-ar fi auzit despre incident. Aici, ea aflase că totul era o mare problemă.

Poate că el ar înțelege și ar putea amâna discuția până când ar putea-o purta într-un cadru profesional. Cum ar fi dispensarul, unde ar fi îmbrăcată adecvat și la locul potrivit pentru a se ocupa de faptul că avusese o discuție cu fata lui care pe el l-ar fi putut deranja.

– Hei, ouăle sunt gata! Lisa veni lângă ea și o îmbrățișă din nou. Mă bucur că ești bine. Ne vedem poimâine. Îți amintești? Avem programare pentru o zi la domnișoara Marcelle, să ne facem frumoase.

– S-ar putea să lucrez. N-avea nevoie de o zi întreagă să se facă frumoasă. Avea nevoie de pacienți. Avea nevoie să nu mai calce pe terenul minat care se părea că era peste tot în orașul ăsta.

– Ba nu. Lisa îl luă pe soțul ei de mână. Deja am pus-o pe Mabel să-ți elibereze programul.

Probabil asta nu luase prea mult timp. Dar ziua de ieri dovedise că, deși era posibil ca oamenii din oraș să n-o placă, uneori aveau nevoie de ea.

– Urgențe. Trebuie să fiu disponibilă pentru urgențe.

Lisa ridică din umeri.

– E în regulă. Salonul de frumusețe e la o stradă distanță de dispensar, și Mabel poate suna. Are programul tău pentru restul săptămânii și e gata să se ocupe de tot. O să trec să te iau la prânz. Își coborî vocea. Și să nu crezi că n-o să vorbim despre asta. Pentru că o să vorbim. Despre tot.

S-ar putea să nu fie mare lucru de discutat, având în vedere cât de îndârjit arăta Armie. Remy se încruntă spre șerif.

– Gândește înainte să spui ceva ce nu mai poți retracta, pentru că nu vrei să ai o discuție cu mine. Adu-ți aminte cine e ea.

– De ce ai uita cine sunt?

Ea se uită la Lisa și la Remy, care ieșeau. Armie oftă.

– N-a vrut să spună asta. A vrut să spună că, dacă te rănesc, o să-mi tragă o bătaie.

– De ce să facă asta?

– Pentru că ești cumnata lui, și așa facem noi lucrurile pe-aici. Totuși, o să fiu cinstit – sunt mai îngrijorat de ce ar face Lisa. Acum, spune-mi ce se petrece.

– Tată, e ceva personal.

Noelle se foi, evident frustrată că nu se putea mișca.

Dar se mișca mai mult decât o văzuse Lila înainte. Șoldurile ei se mișcară o idee. Cu niște fizioterapie serioasă, Noelle ar putea avea mai multă libertate. Trebuia să afle mai multe. Lui Armie nu-i plăcuse că ea vorbise despre asta cu o zi în urmă, dar poate că, dacă ar veni la el cu niște dovezi incontestabile și un plan, l-ar putea convinge. Bineînțeles, s-ar putea ca el să nu mai vorbească deloc cu ea după dimineața asta.

– Eu și Noelle am avut o discuție. Ea mi-a pus niște întrebări, și eu i-am răspuns.

– Care au fost întrebările? se interesă Armie, uitându-se de la ea la fata lui.

La naiba, ce intimidant putea fi omul ăsta! Lucrase mult cu poliția de-a lungul anilor, dar rar întâlnise un ofițer care ar putea-o face să dea înapoi.

– Voia să știe care e fluxul normal pentru ciclu. E îngrijorată că al ei e destul de mare.

Noelle întrebase despre asta. Și îi spusese Lilei că era modul în care îl putea opri pe Armie. Teoretic, legea nu proteja copiii mai mici de 18 ani de întrebările părinților referitoare la informații medicale, dar Noelle ar trebui să aibă pe cineva cu care să poată vorbi.

Armie se strâmbă, dar perseveră.

– Nu. Nu cred că asta intenționa. Ați discutat despre sex, Lila. Vreau să știu ce se întâmplă cu fata mea. Are 16 ani. Nu e adult, și am dreptul să știu ce se petrece.

Ea îl contră.

– Și are dreptul la o oarecare intimitate când e vorba despre corpul ei.

Momentul se prelungi; între ei era tăcere.

– Nu fi supărat pe Lila, spuse Noelle. Eu am rugat-o să facă asta, să comande pentru mine.

Maxilarul lui Armie se încordă.

– E vorba despre băiatul ăla? Caleb Granger?

– Nu chiar. Noelle se înroși. Caleb e doar un prieten. Era despre altceva. Eu... eu am vrut să știu dacă funcționează. Părțile mele femeiești. Vreau să știu dacă pot face sex.

Armie făcu ochii mari.

– Nu. Nu, nu poți face sex. Ai 16 ani, și ești mult prea tânără, și asta nu se întâmplă. Nu câtă vreme ești în grija mea. Pe cuvânt că o să mă duc să-i spun două vorbe rahatului ăluia cu ochi. Adulmecă pe lângă fata mea. Poate că-și va petrece niște timp la zdup, apoi o să vedem dacă mai încearcă să profite de fata mea.

– Tată!

Lila se puse în fața lui.

– Încetează în clipa asta! Potolește-te, șerifule! E o tânără responsabilă. Nu mi-a cerut prezervative, deși ar trebui să știi că, dacă ar fi făcut-o, i-aș fi dat. Nu încerca să facă sex cu un băiat oarecare. Încerca să experimenteze, și are tot dreptul s-o facă. Faptul că e într-un scaun cu rotile nu înseamnă că nu poate să-i placă sexul, și asta include masturbarea. Și să nu îndrăznești să-mi ții predici despre relele masturbării. Pariez că nu-mi poți spune că n-ai făcut-o și tu când erai de vârsta ei.

El se opri, înțepenind complet.

– Ai vorbit cu ea despre... asta? Ai vorbit cu ea despre cum se face? Nu e însărcinată?

– Tată, pfui, nu. N-am făcut nimic care să mă poată lăsa însărcinată. De ce te gândești la așa ceva? De ce?

Noelle se înfioră.

– Probabil pentru că făcea mult mai multe decât autosatisfacere la vârsta ta.

Nu-și putea imagina ca adolescentul Armie să nu fi fost fustangiul local.

– Când a spus că ai comandat ceva, m-am gândit că ar putea fi un test de sarcină, spuse Armie.

– I-am cumpărat un vibrator, recunoscu Lila. Este pentru stimulare clitoridiană. Cred că ar trebui să înceapă de aici.

– Vreau să mor. Noelle luă o pernă și își înăbuși țipătul în ea.

Armie lăsă umerii să-i cadă.

– Deci ai vorbit cu fata mea despre sex și i-ai cumpărat ceva s-o ajute să se simtă mai normală?

Lila încuviință din cap.

Armie oftă, un sunet extrem de ușurat, apoi o luă în brațe. O ridică de la pământ și o ținu strâns lângă el.

– Mulțumesc pentru că ești atât de bună cu fata mea!

– Nu ești supărat pe mine? Ea se prinse de umerii lui. Pentru că am vorbit serios, Armie. Cred că are dreptul la o viață intimă.

– Da, are, încuviință el. Îmi pare rău că am reacționat așa, dar ai dreptate în legătură cu ceea ce făceam eu la vârsta ei. Și e copilul meu. Îmi fac griji pentru ea.

Ea putea înțelege asta.

– Nu îl poți aresta pe fiecare băiat care vrea să iasă cu ea.

– La asta va trebui să nu fim de acord. Armie o puse jos și o sărută pe frunte. Așa că îți dau voie să vorbești cu fata mea despre toate chestiile ei femeiești și n-o să mai întreb vreodată.

Cedase lupta asta prea ușor.

– Pot muri acum? întrebă Noelle.

Armie n-o băgă în seamă, cu ochii la Lila.

– Vreau să-ți iei cafeaua și să stai pe veranda din spate și să te bucuri de dimineața asta. O să pregătesc eu restul, și o să avem un mic dejun bun.

– Sau te-aș putea ajuta. De fapt, în mod normal, nu mănânc nimic la micul dejun, recunoscu ea.

Noelle își scoase capul din pernă. Reuși să treacă de la stânjeneală la dezamăgire dintr-un foc.

– Dar ți-am adus gogoși. Sunt preferatele mele de la magazinul ăsta din oraș. Ți-aș fi adus gogoșele cu cremă, dar nu rezistă la transport. Gogoșile erau un mod de a-ți mulțumi.

Nu pățea nimic dacă mânca o gogoașă, deși nu simțea nevoia să stea pe verandă.

Totuși, se văzu împinsă afară cu o cană de cafea și o gogoașă în mână.

Se așeză pe un balansoar surprinzător de confortabil. Erau două unul lângă altul. Își putea imagina perechea care locuise în casă stând aici și admirând apusul.

Era liniște în primele ore ale dimineții, iar lumea părea mai blândă. Poate că pur și simplu pentru că dormise bine noaptea trecută. Poate pentru că în Dallas nu-și făcuse niciodată timp să stea jos, nu se dusese niciodată pe balconul apartamentului ei să se uite cum orașul se trezea la viață în jurul ei în vreme ce ea sorbea din cafea și mânca gogoși.

Nu era groaznic.

Inspiră adânc și își lăsă mintea să plutească, lăsă oftaturile și sunetele lumii din jur s-o pătrundă.

Sorbi din cafea, simțindu-se mai liniștită decât fusese ani întregi. Îi putea auzi pe Armie în bucătărie și pe Noelle spunându-i tatălui ei că tot ce făcea era greșit. Era bine să nu fie singură tot timpul.

Și poate că ar trebui să-și facă unghiile. S-ar putea să fie distractiv.

Se lăsă pe spate și își bău cafeaua.

Era o cafea teribil de bună.

capitolul 11

Două zile mai târziu, Lila se uită la sora lui Remy și se întrebă dacă fusese vreodată atât de tânără și de entuziastă.

– Cred că va trebui să mergem pe ceva puțin mai mare. Ai un păr uimitor. N-ar trebui să fie strâns în coc tot timpul. Seraphina Guidry avea 25 de ani și trepida de entuziasm pentru noua ei slujbă.

– Voiam doar un tuns, îi explică Lila.

Seraphina avea părul lung și blond, greu de cel puțin 200 de kile și tapat în ceva ce ar face o animatoare să fie geloasă ca naiba. Era superb la femeia aceea mică și suplă, dar ar arăta ridicol la ea. Erau oameni care puteau descurca un păr tapat. Ea nu se număra printre ei.

Sera se încruntă la ea în oglindă.

– N-ai nevoie de tuns. Tu trebuie să-l lași să crească. Abia îți ajunge la umeri. Cred că trebuie să-l lași să crească măcar până la jumătatea spatelui, și după aia o să putem face cele mai spectaculoase cocuri. Am fost prima în clasă la cocuri.

– Recent, a făcut coafura unei mirese de la două orașe depărtare, și toată lumea vorbea doar despre părul miresei.

Lisa ridică degetul mare în semn de apreciere.

Ea nu se mărita, și părul lung n-avea ce să caute într-o unitate medicală.

– Îmi trebuie o tunsoare serioasă. Nu petrec prea mult timp cu pieptănatul. În majoritatea dimineților, și-l spăla, îl usca și îl strângea cu un elastic de păr. N-am nevoie de mult. Îmi vopsesc rădăcinile cărunte o dată la șase săptămâni sau cam așa. Pe cuvânt că am puține pretenții.

– Nu există așa ceva, declară Sera. Nu aici. Frumusețea necesită muncă, și tu ești o femeie frumoasă. Trebuie să-ți găsim stilul.

– Ce zici dacă stilul meu e halatul și elasticul de păr?

– Cam este, mare parte din timp, se băgă Lisa. Dar, când iese în oraș, îmi place să-i numesc stilul un băț modern vârât în fund.

Lila își dădu ochii peste cap.

– E o eleganță care nu epatează.

– Îmi place mai mult versiunea mea, spuse ironic Lisa.

Sera chicoti.

– Nu fi caraghioasă! Lasă-mă să iau cel mai mare ondulator pe care-l găsesc, și o să ne distrăm pe cinste. Ce-ai zice de o transformare totală?

Ar fi îngrozită. Complet îngrozită.

– *Non, non, ma fille.* Marcelle Martine era o femeie impozantă. Avea peste 1,75, dominând-o pe Seraphina, dar diferențele nu se opreau aici. Domnișoara Marcelle, așa cum i se spunea în ciuda statutului său civil, era una dintre acele femei care nu-și arătau vârsta. Ah, citise fișa femeii și știa că avea 62 de ani, dar i-ai fi dat vreo 50 dacă te luai după fața aproape fără riduri. Părul îi era adunat într-un turban, și purta un caftan în culori țipătoare ce contrasta cu pielea ei închisă. Tu lucrează la părul Lisei. O să mă ocup eu însămi de eroina orașului. Fătuco, toată lumea vorbește despre tine.

Măcar dacă ar fi venit și la dispensarul ei. Era ceva mai bine decât înainte de accident. O avusese la un control pe Hallie Rayburn, care promisese că avea să vină cu bebelușul la un control amănunțit. Un adolescent din oraș decisese că să se filmeze în timp ce făcea figuri pe skateboard era o idee bună. Descoperise bucuria de a fi în ghips.

Lisa stătea pe scaun lângă ea și îi aruncă lui Marcelle un zâmbet ce nu i se oglindea în ochi. Nici măcar un pic.

– Serios? Pentru că mă gândeam că ar fi un mod distractiv prin care Sera s-o cunoască pe sora mea.

Ah! Cunoștea toate șmecheriile surorii ei.

– Cred că va trebui să-i dau dreptate domnișoarei Marcelle. Toată lumea spune că e cea mai bună coafeză din oraș, și evident că Sera va ști exact cum îți place să fii coafată, de vreme ce sunteți așa apropiate.

Sera radia de entuziasm.

– Ah, mor de nerăbdare să-mi bag mâinile în părul ăla al tău, Lisa. E așa des. Îl pot ridica până la un kilometru în sus. O să-ți placă.

Sera bătu din palme și alergă în partea din spate a salonului.

Marcelle scutură din cap spre Lisa.

– Ar trebui să-ți fie rușine să încerci s-o asmuți pe boboaca aia pe sora ta. Știi că o să încerce să te convingă să-ți facă șuvițe. Dacă nu vrei să ieși de aici arătând ca un glob de discotecă spart, să te ții tare pe poziții.

– Tu ai angajat-o, spuse Lisa în șoaptă, uitându-se să nu fie Sera prin preajmă.

Marcelle ridică din umeri.

– Într-o zi, o să fie bună. Nu e ca și cum aș avea o mulțime de opțiuni de când Francine a șters-o în Florida să-și împlinească visul de a lucra la un cămin de bătrâni. N-am cunoscut niciodată un om mai concentrat asupra bătrânilor. Îmi e dor de ea. Sera a terminat cursurile de cosmetică și e dispusă să facă zece permanente pe zi pe unele dintre cele mai bătrâne și mai țâfnoase cliente pe care le-ai văzut vreodată – și aici o bag și pe soacră-ta.

– Ești prietena soacrei mele, sublinie Lisa. Și complicele ei la rele.

Marcelle flutură din mână.

– Nu le consider rele. Eu deochi un turist. Delphine ridică deochiul.

– Pentru patruzeci de dolari, sublinie Lisa.

Marcelle își băgă mâinile în părul Lilei, simțindu-i textura.

– Și turistul capătă o autentică experiență de pe canal. Cu toții avem de câștigat. Și faptul că eu și Delphine am trecut prin bucurii și necazuri de-a lungul anilor e încă un motiv pentru care a trebuit s-o angajez pe Sera. Așa cum am spus, o să fie bună peste un an sau doi. Până atunci, o să fie ceva mai mult păr îngrozitor de tapat pentru voi, fetele albe din ținut. Cu plăcere! Mă întorc imediat, domnișoară Lila. Să-ți aduci aminte de asta când o să-mi vină rândul la control. Eu sunt motivul pentru care nu umbli pe-aici arătând ca o concurentă respinsă de la un concurs de miss.

Lila se întoarse spre sora ei.

– Trădătoareo! După tot ce am făcut pentru tine, asta-i ce primesc.

Lisa avu bunul-simț să se încrunte.

– Îmi pare rău. Azi lucrează doar ele două, și Marcelle e cea mai bună. Sera... Sera e foarte entuziastă. Am lăsat-o să-mi facă manichiura acum două săptămâni și m-am ales cu gheare. Gheare adevărate. N-am putut să-mi ating telefonul și nici să conduc până când n-am reușit să-mi scot unghiile alea false. Încerc s-o sprijin pentru că în anul ce a trecut chiar s-a adunat. Să fii mamă singură într-un oraș mic poate fi greu.

Ea își putea doar imagina.

– Cred că să fii părinte oriunde e greu. Trecuseră trei zile de la accident și de la acea primă noapte cu Armie în patul ei, dar deja simțea că lumea se schimbase. Îmi fac griji pentru Noelle.

Lisa își întoarse scaunul spre ea.

– Ce se petrece? Credeam că te place. Păreați să vă împăcați bine zilele trecute.

– Nu e vorba despre asta. Îmi place mult de ea.

Cu o noapte înainte, fusese la Armie acasă. El apăruse când ea închisese dispensarul și o convinsese că să meargă acasă la el să ia cina era o idee strălucită. Ea îl urmase, promițându-și că avea să fie doar o cină

și că astfel i-ar putea convinge pe oamenii din Papillon că nu umbla după cel mai bogat om din oraș. Rețeaua de bârfe era puternică și încă existau zvonuri despre ea și Rene. Petrecuse o seară plăcută urmărindu-l pe Armie gătind și apoi stând în jurul mesei din bucătărie și ascultând-o pe Noelle cum povestea despre ce făcuse în acea zi. Se uitaseră la un film, și ea adormise sprijinită de el. Armie o dusese în pat și făcuse dragoste cu ea, și ea nu mai avusese acel vis. Dar o neliniștea ceva și nu era sigură cum să înceapă discuția.

– După ce ați plecat zilele trecute de la mine, eu, Armie și Noelle am luat micul dejun. Pe când strângeam pe acolo, am găsit un plic mare pe care nu l-am recunoscut. Era pe jumătate în gunoi. L-am deschis.

– Bineînțeles că l-ai deschis. Și eu aș fi făcut la fel. Ce era înăuntru? Erau aiureli de poliție?

Sora ei trata câteodată orașul ca și cum totul ar fi fost un show TV menit s-o distreze.

– Nu. Era un raport de la consiliera școlară a lui Noelle.

Lisa se lăsă pe spate și își puse picior peste picior.

– Credeam că face școala acasă.

– Așa e, dar e prin intermediul unei școli din California, îi explică ea. Îi oferă o mulțime de lucruri de care ar avea parte la o școală normală, din ce am înțeles eu. Știu că ar fi trebuit s-o arunc. Evident că ea asta încercase, dar eu n-am putut. Era întrebată în scrisoare dacă se gândise să se înscrie la oricare dintre facultățile care erau interesate de ea. Se pare că rezultatele ei de la examenul pentru obținerea de burse au făcut ca unele facultăți să o observe. Consiliera e de părere că ar putea fi acceptată într-o facultate din Ivy League[1].

– E uluitor! Nu văd care ar fi problema. Am știut că fata asta e deșteaptă din prima clipă în care am cunoscut-o.

[1] Un grup de opt facultăți de elită din SUA (n.tr.)

- Ea insistă să facă cursuri online, în loc să plece din Papillon.

O întrebase cu blândețe pe Noelle în seara anterioară, în timpul cinei. Nu-i spusese că găsise plicul de la consiliera. Armie păruse mulțumit să accepte orice voia Noelle.

- Am întrebat-o ce planuri are, și ea a ridicat din umeri și a spus că o să lucreze cu program redus la secția de poliție și poate o să urmeze niște cursuri online. Copila asta trebuie să meargă la facultate.

- Poți face multe online în zilele astea, sublinie Lisa. Nu era același lucru.

- Ea trebuie să vadă mai mult din lume. Înțeleg că aici e casa ei, dar știu că mersul la facultate și experiența de a fi independent au fost incredibil de importante pentru noi toți.

Ei fuseseră ca un lanț, fiecare frate sprijinindu-i pe ceilalți. Will se spetise muncind ca s-o trimită pe Lila la facultate, iar Lila făcuse la fel pentru surorile ei mai mici. Încet, ieșiseră din starea de sărăcie ce le marcase copilăria. Noelle nu era săracă, dar avea atâta potențial. Nu era nimic rău să rămână în orașul ei natal dacă asta voia, dar Lila bănuia că existau alte motive pentru rămânerea lui Noelle în Papillon.

- Cum să vorbesc cu Armie despre asta?

O sâcâia de zile întregi.

Lisa se gândi o clipă.

- Tu chiar începi să ții la el, nu-i așa?

- Da. Știu că-i ciudat și că părem a nu ne potrivi. El nu-i neapărat genul meu, dar în preajma lui mă simt altfel, ca și cum nu trebuie să mă prefac. Unul dintre lucrurile pe care le înțelesese fusese faptul că bărbații care erau genul ei cam lăsaseră de dorit. Fuseseră, de fapt, un obiect de recuzită, un accesoriu pe care ea îl alesese pentru a se potrivi cu viața pe care credea că și-o dorea. Armie era autentic. O relație cu el ar fi dificilă și chiar i-ar putea frânge inima. Dar ea tot ar încerca.

Lisa se întinse și își puse o mână pe brațul ei.

– Mă bucur să aud asta. Sunt atât de mândră de tine, de felul în care te deschizi!

Era ciudat, pentru că întotdeauna ea fusese sora mai mare, dar aici Lisa era la conducere.

– Așa că ajută-mă să îmi dau seama de cum ar trebui să abordez asta, pentru că Noelle devine și ea importantă pentru mine.

Lisa încuviință din cap și se așeză comod pe scaun.

– Armie e foarte protector cu Noelle. Cred că se simte vinovat. Divorțul e întotdeauna dificil, dar apoi a trebuit să plece din New Orleans și s-a văzut mai puțin cu Noelle.

– Vorbim despre felul în care Armie o răsfață pe fata aia? Marcelle revenise cu Seraphina în spatele ei. Pentru că o face. Îmi fac griji pentru ea. Are nevoie de o mamă. Tații sunt prea indulgenți față de fetele lor, și ea are nevoie de o dragoste mai fermă, altfel o să sfârșească trăind acasă la tatăl ei pentru tot restul vieții.

– Nu-i nimic rău să locuiești cu părinții, spuse Sera încruntându-se. Doar până când îți strângi destui bani să-ți iei o casă a ta. Oftă. Numai că trebuie să fie aproape de mama, că altfel n-o să am o bonă pentru Luc. Totuși, sunt puțin îngrijorată de asta. Cred că mama ar putea plănui să-l antreneze pe Luc s-o ajute cu micile ei escrocherii.

Marcelle flutură din mână, neluând în seamă cele spuse de Sera.

– Băiatul trebuie să aibă o meserie. Și nu-i același lucru. Până la urmă, o să-ți găsești un bărbat drăguț și o să te așezi la casa ta. Ai o slujbă și ieși în lume. Noelle se izolează. Nu cred că a mai ieșit din oraș de la accident, exceptând vizitele la doctor. Armie a încercat s-o ducă la Disney World pentru petrecerea de 17 ani, dar ea n-a vrut să meargă.

– M-am oferit să o plătesc să stea cu Luc, dar mi-a spus că n-ar putea pentru că e în scaun cu rotile, zise Sera. Nu văd de ce n-ar fi putut. La vremea aceea, nu făcea nimic mai mult decât să doarmă și să facă pe el, și ea putea chema pe cineva dacă avea nevoie de ajutor.

– N-o să încerce, zise Marcelle. E speriată de tot, și înțeleg asta, dar tatăl ei trebuie să-i dea un impuls.

– Știi de ce n-o s-o facă. Sera începu să pieptene părul Lisei. L-am auzit vorbind cu vărul meu într-o seară la bar. Se certase cu fosta soție, în ziua accidentului, și îi spusese că trebuia s-o aducă pe Noelle la el pentru intervalul la care avea dreptul, altfel avea s-o cheme din nou la tribunal. În acea noapte, porniseră la drum pentru că Armie insistase.

Insistase să-și vadă fata? Bineînțeles.

– N-a fost vina lui.

– Poate fi greu să pricepi asta. Lisa o țintui cu privirea. Câteodată, o persoană face tot ce poate să ajute pe cineva, dar tot nu funcționează. Nu-i vina ei.

Da, i se spusese asta de o sută de ori, însă nu înțelesese. Dar logica și acel sentiment groaznic din adâncul ființei ei erau două lucruri diferite. Armie trecuse prin ceva similar. Singura problemă era că ea era de acord cu Marcelle. Noelle avea nevoie de un impuls.

Și tocmai se gândise la o modalitate de a o face. Era ceva ce oricum plănuise să facă. După ce studiase fișele lui Noelle, decisese că trebuiau să încerce ceva nou.

Poate că și ea trebuia să încerce ceva nou.

– Cum crezi că mi-ar sta cu breton?

– Cred că ar fi minunat. Și Lisa are nevoie de șuvițe, spuse Sera cu evidentă bucurie.

Înainte ca Lisa să poată veni cu un refuz, ușa se deschise, și în prag apăru Mabel.

Lila se sculă și se întoarse spre asistenta ei.

– Ai un pacient. Are nevoie de tine.

Lila își luă geanta și ieși fără a se uita în urmă.

*

Trase de ultimul fir pe obrazul lui Carrie Petrie și începu să lege. Femeia nici nu clipise când îi făcuse anestezie locală. Stătuse pe masa de examinare ca un zombi, fără nici o expresie. Făcuse tot ce-i spusese Lila să facă, dar vorbise foarte puțin.

– Cum ai ajuns aici?

Era foarte sigură că nu avea mașină.

– Am luat barca, spuse ea pe un ton monoton. Bobby și fratele lui sunt la muncă. Mama Petrie vizitează în fiecare săptămână două familii care locuiesc pe insule. Azi e ziua de vizită. Normal, aș fi mers cu ea, dar n-am putut ascunde asta. Când a plecat, am luat barca cea veche și am venit aici.

Tăcu din nou. Lila termină de lucrat și îi studie fața.

– Cred că am suturat destul de strâns cât să nu ai cicatrici, dar trebuie să înțelegi cât de aproape ai fost de asta. Dacă te lovea câțiva centimetri mai sus, ți-ar fi putut compromite serios văzul.

– A fost un accident.

Cuvintele erau vorbe goale. Carrie tăcuse aproape tot timpul de când Lila intrase în încăpere. Tot ce spusese era că fusese un alt accident.

Lilei i se strânse stomacul, și ce i se întâmplase lui Maryanne era chiar aici, dând să iasă la suprafață, amenințând să izbucnească. Dar ce dracu' ar trebui să facă? Avea obligații legale.

– Ba n-a fost, și va trebui să-i spun șerifului.

Carrie își încleștă maxilarul.

– Nu știi că n-a fost un accident.

– Știu că pumnul cuiva s-a întâlnit cu fața ta. Oricum, existau câteva leziuni ce nu puteau fi explicate, și Lila se asigurase că descrisese în detaliu fiecare element al acestora. Făcuse radiografie și fotografii. Faptul că tânăra îi permisese să documenteze leziunile o făcu să creadă

că era la un pas de a recunoaște ce se întâmplase. N-a fost o ușă sau o cădere. Ai fost bătută.

Carrie tăcu pentru o clipă, uitându-se la propriile mâini.

- I-ai spus șerifului LaVigne despre cealaltă vizită a mea aici, și Bobby a fost atât de furios.

Cel puțin, recunoscuse. Trebuia s-o facă pe Carrie să vorbească.

- Legea mă obligă să vorbesc cu șeriful dacă cred că ești în pericol, și categoric cred că o să continui să fii lovită dacă rămâi acolo unde ești.

Carrie se uită în podea.

- A spus că nu mai face. De dimineață mi-a adus flori.

- Dar nu te-a adus să te consult.

- Mi-a pus un bandaj pe față. A încercat să mă îngrijească atunci când și-a dat seama ce-a făcut.

- Atunci, de ce ai venit aici? Ai riscat mult. Și de aceea avea o oarecare speranță că ar putea să-i deschidă ochii tinerei. N-ar putea ascunde faptul că primise îngrijiri medicale. O să știe că ai venit aici. N-ai fi putut să te coși singură.

- Nu s-ar fi închis cum trebuie.

Își ridică mâna să-și atingă obrazul.

- Cred că știi că trebuie să pleci de acolo. Cred că știi că într-o bună zi o să meargă prea departe, și nici un cuvânt dulce și nici o scuză nu te vor învia din morți.

Carrie își trase nasul și folosi șervețelul pe care i-l dăduse Lila când începuse să plângă în timpul examinării.

- Am crezut că mă iubește.

Asta era treaba oribilă din toate cazurile. Era sigură că Bobby îi spunea regulat că o iubea. Probabil el chiar credea că o iubea.

- Dragostea lui e nesănătoasă. Este un lucru urât și egoist. Nu trebuie să fie așa. Există bărbați buni pe lumea asta.

Bărbați ca Armie LaVigne, care avea toată puterea din lume și alesese s-o folosească protejând oamenii din jurul lui. Avea și cicatricile drept dovadă.

– Nici unul dintre ei n-a fost interesat de mine, spuse Carrie deznădăjduită. Nici unul nu m-a băgat în seamă până la Bobby. Am crezut că o să-mi petrec toată viața singură, dar după aia m-a invitat să ies cu el, și a fost bine. Știu că e mai mare ca mine, dar era chipeș și a spus că are nevoie de mine.

Mai auzise povestea asta.

– Când a început abuzul?

– Prima dată când m-a lovit a fost la câteva zile după nuntă. Înainte, nu-mi făcuse așa ceva. Era drăguț. Tăcut, dar drăguț. Era bun cu mama, și la vremea aia ea era bolnavă. Dar apoi, am venit în Papillon pentru aprovizionare și m-am întâlnit cu niște prieteni de la școală. Lui nu i-a plăcut. Nu făceam nimic. Nu flirtam.

– N-a fost vina ta. Trebuia să-i explice clar asta. Carrie, chiar dacă ai fi flirtat, n-avea nici un drept să te lovească. Dacă intra într-o cameră și tu făceai dragoste cu un alt bărbat, n-avea dreptul să ridice mâna asupra ta.

Din ochi începură să-i curgă lacrimi.

– Mama Petrie mi-a spus că a fost vina mea și că trebuie să învăț să mă supun bărbatului meu.

– Mama Petrie e o ticăloasă ipocrită.

Carrie făcu ochii mari, apoi se puse pe râs.

– Așa este. Chiar așa este. Deveni serioasă. Mi-a spus că a trecut prin același lucru cu soțul ei și că ar trebui să rabd și să fiu femeie. Mi-a zis că m-ar omorî ea însăși dacă l-aș da pe fiul ei în seama poliției. Nu-i pasă de nimic în afară de fiii ei.

Poate că ar trebui să aibă o discuție cu Mama Petrie, dar mai întâi trebuie s-o facă pe Carrie să înțeleagă ce era necesar să se întâmple.

– Nu te poți întoarce acolo.

– Dar atunci, unde să mă duc? Întrebarea veni pe un ton lipsit de vlagă, ca și cum se întrebase asta de o mie de ori și credea că nu exista nici un răspuns. Mama a murit acum câțiva ani. Am o verișoară cu care am crescut, dar are trei copii. Nu-i pot pune în pericol. N-am unde în altă parte să mă duc. O să-l țină pe Bobby la închisoare?

Sistemul judiciar lucra încet. Asta se întâmplase și în cazul lui Maryanne. Plecase, soțul ei fusese arestat. Fiindcă nu avusese cazier, nu stătuse în închisoare. Fusese eliberat condiționat, și i se spusese să stea departe de soția lui. Ordinul de restricție nu-l oprise totuși să meargă și s-o omoare. O făcuse cu trei zile înaintea începerii procesului. Ea nici măcar nu apucase ziua de judecată. Fusese, în schimb, înmormântată.

Trebuia să fie sinceră cu Carrie.

– Probabil că nu. Șeriful îl poate aresta, dar, dacă poate plăti cauțiunea, o să-i dea drumul. Putem obține un ordin de restricție, dar nu poate funcționa dacă el refuză să-l respecte. Dacă șeriful crede că e destul de grav, e posibil să fii pusă sub protecția poliției, dar de obicei nu se întâmplă asta pentru cazurile de violență domestică.

– Bobby o să vină după mine. Nu știu ce a fost în capul meu. Îi căzură umerii. M-am uitat în oglindă și mi-am dat seama că, dacă nu mă duc la cineva să mă coasă, o să mă uit la fața aia tot restul vieții. Era ca și cum aveam nevoie s-o ascund, chiar și de mine. În cele din urmă, a făcut ceva ce nu pot ascunde. Ce-o să facă dacă își dă seama că am venit aici? Nu știu cum să-i explic asta.

– Nu trebuie să-i explici nimic. N-o putea lăsa pe femeia asta să se întoarcă în iad. Existau alte căi. Dacă găsesc un adăpost de femei pentru tine, ai lua în calcul să te duci acolo?

– Un adăpost. E ca un adăpost pentru cei fără casă? Pentru că asta o să fiu.

În Papillon nu era un asemenea adăpost, dar exista unul bine organizat în New Orleans. Când cumpărase dispensarul, unul din primele lucruri pe care le făcuse fusese să studieze toate resursele de care ar putea avea nevoie. Dispensarul ei era mai mult decât doar un furnizor de servicii medicale. În mediul rural, ea era prima linie de apărare când era vorba despre multe dintre problemele pacienților ei.

– Nu e un adăpost pentru cei fără casă, deși multe dintre femeile care merg acolo nu au case. Ai avea o cameră și mâncare și, mai mult de atât, ai primi consiliere, pentru a reuși să începi o nouă viață.

– E doar o casă? întrebă Carrie.

– E o casă, dar există pază, și nimeni nu va ști unde ești. O să te duc acolo eu însămi. Te asigur că n-o să spun nimănui unde ești. Dar e important să depui plângere împotriva lui.

– Nu știu.

În tonul lui Carrie exista multă nesiguranță.

– Ai spus că ai ajuns să fii cu Bobby pentru că el a fost primul bărbat care ți-a acordat o oarecare atenție. Tatăl tău nu s-a implicat? Trebuia s-o facă pe Carrie să vorbească în continuare. Dacă dădea înapoi, risca să o piardă, și, după aceea, poate că avea să se vadă nevoită să semneze certificatul ei de deces.

Carrie își ridică privirea.

– Tata a fost cel mai bun om din lume. L-am iubit, dar a murit cu mult înaintea mamei. Aveam șapte ani când a murit.

Ea profită de ocazie. Întinse mâna și și-o puse peste a lui Carrie.

– Crezi că tatăl tău ar vrea să te întorci la Bobby sau ar vrea să lupți pentru viața ta? Știu că tu crezi că să ai pe cineva care să te iubească e cel mai important lucru pe lume, dar asta trebuie să înceapă prin a te iubi pe tine însăți. Nu e egoism să vrei să trăiești, să vrei o viață

bună, dar primul pas e să te respecți pe tine însăți și să înțelegi că valorezi mai mult de atât.

Se auzi un ciocănit la ușă, și intră Mabel.

-Lila, am un rezultat al analizelor pe care ar trebui să-l vezi.

Pe fața lui Mabel se văzu o grimasă. Întinse o hârtie.

Față de prima dată când o văzuse pe Carrie, de data asta făcuse toate analizele pe care le putea face. Inclusiv una de urină.

Se uită și văzu singurul lucru pe care nu voia să-l vadă. La naiba!

-Carrie, ești însărcinată.

Asta ar putea, foarte probabil, s-o trimită înapoi în cuibul de vipere. Dacă îi era frică să fie pe cont propriu, ce ar simți despre creșterea unui copil fără nici un ajutor?

Carrie stătu nemișcată pentru o clipă.

-Sunt însărcinată? Ești sigură?

-Analizele de acum sunt foarte precise.

Ar repeta-o, dar rezultatul avea să fie același.

-O să am un copil.

Carrie își duse mâna la pântece.

-O să ai, și trebuie să te gândești la asta. Dacă ar putea-o convinge pe Carrie să se vadă cu consilierul de la adăpostul pentru femei, ar putea avea o șansă s-o facă să iasă din situația toxică în care se găsea. Dacă nu reușea, atunci nu era sigură ce avea să facă. Știa doar că nu avea să poată dormi știind ce se întâmpla pe insula aceea.

-O să ai nevoie de îngrijire prenatală. Poți avea asta la adăpost.

Lunga tăcere se prelungi, și Lila se sili din răsputeri să nu forțeze nota. Trebuia să aibă răbdare. Nu trebuia s-o copleșească pe Carrie, căci risca să o piardă. Asta trebuia să fie alegerea ei.

Ea își înălță capul și, pentru prima dată de când o cunoștea Lila, avea ochii luminați de voință.

– Bărbatul meu m-a lovit. Era furios că ai vorbit cu șeriful. Se pare că Armie a pus întrebări prin oraș și chiar a luat legătura cu fosta soție a lui Bobby. El a încemă-a lovit în burtă, și am pierdut primul nostru copil. Era copilul meu, și ăsta e și el copilul meu, și nu-l pot pierde.

Din nou, unele femei își descopereau o voință de fier când își dădeau seama că urmau să fie mame.

– Mereu m-am întrebat despre asta, spuse încet Mabel. Îmi amintesc primul tău avort. Doctorul Hamet n-a întrebat, deși eu am crezut că ar fi trebuit. Mi-a spus că trebuia să nu ne băgăm nasul în treburile altora. Era de modă veche, dar cred că în cazul ăsta a greșit.

Avusese o datorie și dăduse greș. Ea n-avea să facă același lucru. Nu conta că era posibil să nu funcționeze, că se punea într-o poziție în care mai fusese. Există dreptate și nedreptate, și temerile ei personale nu-și aveau locul aici.

– Dă-mi voie să te duc la adăpost!

Cu ochii scăldați în lacrimi, Carrie încuviință din cap.

capitolul 12

– Și-a luat deja un avocat, spuse Roxie, vocea auzindu-i-se din telefonul mobil. Fratele lui a găsit un avocat din New Orleans care e dispus să lucreze cu ei, căci Quaid i-a refuzat.

Armie oftă, dar veștile date de Roxie nu erau neașteptate.

– Nu poate depune cauțiunea în seara asta. Avem timp măcar până mâine-dimineață.

Privi în jos de la balcon. Bourbon Street era destul de populată pentru acea oră de seară. Știa că ar fi trebuit să aleagă un hotel mai liniștit, dar Lila nu fusese niciodată în New Orleans și voia să-i arate orașul.

O lăsaseră pe Carrie la casa banală de la periferia orașului ce servea drept adăpost pentru femeile din partea aceasta a ținutului. Era o casă spațioasă, într-un cartier plăcut. Dacă cineva nu știa la ce servea casa, ar fi crezut că era casa cuiva din clasa mijlocie mai înstărit, unde securitatea era luată foarte în serios. Era liniștită, și el spera să rămână așa.

Reușise s-o convingă pe Lila să rămână în oraș pentru cină. Luaseră o cameră la unul dintre hotelurile drăguțe din Quarter, cinaseră și se plimbaseră pe străzi, mână în mână. Totuși, el își făcea griji pentru ea.

– Ce-i al lui e al lui. E bun, spuse Roxie. N-a ieșit din rol nici măcar o dată. Eu și Major îl așteptam când au venit bărcile de pescari. L-am arestat chiar acolo, pe debarcader, și nu a făcut decât să întrebe cum se simte Carrie. A făcut mare caz cum că ea se purta ciudat în ultima vreme. Cred că vrea să o facă să pară nebună.

– Fișele medicale îl vor contrazice. Lila îi explicase totul pe drumul de la Papillon la New Orleans. Subliniase că tânăra n-ar fi putut să-și facă ea însăși rănile înregistrate în fișe. În asta, dorința membrilor familiei Petrie de a fi izolată acționa contra lor. Abuzul nu putea fi pus în cârca nimănui altcuiva, de vreme ce Carrie rareori părăsea insula. Sau i se permitea să părăsească insula.

De ce dracu' nu văzuse el asta?

– Păi, pentru moment, stă bine mersi la zdup, îl asigură Roxie. O să rămân peste noapte, și Major e aici până la miezul nopții. Vince vine pentru tura de noapte, așa că suntem asigurați. Judecătorul nu apare decât mâine la unsprezece. Mi s-a spus că merge la pescuit în fiecare dimineață și nimeni nu-l poate deranja.

Ah, bucuria de a trăi într-un oraș mic.

– Mă întorc până atunci, dar e târziu. Ne-am cazat la un hotel peste noapte. Noelle o să stea cu Beth, și Mabel a spus că o să-l ia pe Peanut la ea. Cred că Lila are nevoie de o noapte departe de tot.

– Probabil i-a salvat viața lui Carrie, dar trebuie să știi că lupta asta nu s-a terminat. Bobby, cu tot calmul lui, n-o să cedeze așa ușor. O să încerce s-o ia pe Carrie înapoi.

– Dar n-ai avut probleme să-l duci la secție?

– Câtuși de puțin, răspunse Roxie. Așa acum am spus, era ca și cum știa că asta avea să se întâmple într-o zi. E uns cu toate alifiile, și asta îl face mai periculos, după mine. E ceva întunecat în el. A întrebat de Lila.

Pe Armie îl trecu un fior.

Se întoarse și se uită în camera pe care o găsise pentru ei. Încă avea legături aici în oraș și reușise să obțină o masă la Arnaud's. Ea părea că se relaxează după două pahare de Sazerac[1]. El era aproape sigur că prin minte îi treceau tot felul de amintiri, nici una plăcută. Dacă ar fi dus-o acasă, probabil ar fi insistat să meargă înapoi la dispensar ca să aducă la zi fișele. Ar fi găsit o scuză, dar el o încolțise, spunându-i că era prea obosit să conducă.

Ea avea nevoie de cineva care s-o scoată din gânduri pentru un timp, și asta era noua lui ocupație favorită.

Mai trebuia și să-i spună că pentru el nu era doar sex. Voia să aibă grijă de ea.

– A întrebat dacă soția lui era cu Lila, explică Roxie. Trebuie să știi că nici eu, nici Major nu i-am fi spus vreodată ceva.

– Nu e idiot. Am mers acolo imediat după ce Carrie a consultat-o prima dată pe Lila. Povestea se repetă, se pare, de ani întregi. Carrie vine, îi spune doctorului că a fost un accident, și nu se întâmplă niciodată nimic. O vede o dată pe Lila, și iată-ne la ușa lor. A amenințat-o în vreun fel?

– Nu. A întrebat dacă Lila a îngrijit-o. E un ticălos prudent, spuse Roxie cu sinceritatea ei obișnuită. Dacă

[1] Un cocktail de whisky originar din New Orleans (n.tr.)

ar fi spus ceva, chiar și indirect, te-aș fi sunat imediat, pentru că are un frate, și nu exclud să fi lucrat împreună.

– Din spusele lui Carrie, fratele lui n-a atins-o niciodată. Avusese o lungă discuție cu Carrie în vreme ce Lila vorbise la telefon cu cei de la adăpost. Suferise ani de abuz și simțea o vină profundă. Mama n-a abuzat-o fizic niciodată, și nu pot băga în închisoare oameni doar pentru că sunt niște ticăloși. Doamne, își dorea să poată. Sună-mă dacă se mai întâmplă ceva. Și tratează-l pe Bobby Petrie ca pe o comoară. Nu glumesc. Nu vreau nimic dubios la arestarea asta.

– Am înțeles. Și, șefule, nu-i din cauza ta.

– Sunt șerif aici de ani buni.

– Și ea s-a priceput de minune să ascundă, ripostă Roxie. Doctorul Hamet s-a priceput să pretindă că nu se întâmpla nimic. Ar fi trebuit să-ți spună. Ai o jurisdicție întinsă. Nu poți patrula fiecare metru în fiecare zi. Crede-mă, știu. Azi ai făcut o treabă bună, și spune-i prietenei tale că e tare. O să am grijă de tot aici. Relaxează-te!

El se uită la ușa băii. Era întredeschisă, și dinăuntru ieșea abur.

– O să încerc să fac asta. Mă întorc mâine înainte de punerea sub acuzare. Fii atentă și rămâi cu ochii în patru!

– S-a făcut!

El închise și intră înapoi în cameră. Se opriseră la un magazin și își luaseră câteva lucruri de care aveau nevoie, dar el nu se gândise la faptul că ea nu avea haine pentru a doua zi. Nu că ar fi avut nevoie de ele în seara asta.

Ea era în dușul deosebit, din piatră și sticlă. Ochii lui se opriră asupra trupului ei superb, dar observă la ea o oboseală ce-l izbi în stomac. Lila simțea fiecare minut prin care trecuse în acea zi.

Își trase cămașa peste cap și se dezbrăcă și de restul hainelor. Se tot gândea cât de mult avea ea nevoie

de el, dar era un pretext. El avea nevoie de ea. Se gândea tot timpul la ea, viața lui evoluând întru totul după dispoziția și dorințele ei. Dacă îi zâmbea, era fericit. Dacă era tristă, trebuia să găsească o rezolvare. Nu putea rezolva ceea ce o supăra acum, dar o putea ajuta să uite pentru o vreme.

Intră în duș.

– Știi că ai făcut treabă bună azi.

Ea deschise ochii și se uită spre el.

– Sper. Nu știu. Adevărul e că în câteva săptămâni ar putea fi înapoi acasă la el. Am mai văzut așa ceva. Am văzut tot, aceleași femei revenind iar și iar, și aceiași bărbați care le trimiseseră la spital cum veneau să le ia. La Urgențe era altceva. Acolo nu ajungeam să cunosc pe nimeni. Nu eram pe deplin răspunzătoare, dacă înțelegi ce vreau să spun.

El se duse în spatele ei și luă săpunul, făcând mult clăbuc în mâini.

– Știu exact ce vrei să spui. Eu obișnuiam să mă simt răspunzător pentru o mulțime de cazuri. Dar într-un oraș mare era ușor să te distanțezi. Aici, îi cunosc pe toți. Poate nu atât de bine pe cât ar trebui, după cum a demonstrat ziua de azi, dar îi cunosc. Nu sunt niște nume într-un dosar de care nu prea îmi amintesc. Ei sunt oamenii în preajma cărora am crescut. Mama lui Carrie a fost prietenă cu mama mea. Obișnuia să aducă o tavă cu prăjituri de fiecare Crăciun. Carrie e mai mică decât mine, dar îmi pot aminti cum stătea lângă mama ei și oferea prăjituri. Cum de n-am văzut că suferă?

Își puse mâinile pe umerii ei și începu s-o spele. Ea oftă și își lăsă capul în jos.

– Nu e treaba ta. E a mea. Nu poți face nimic dacă ea nu vorbește cu tine. N-o poți sili să-ți spună adevărul. Părerea mea e că ei au izolat-o intenționat.

– Păi, o să merg mai des la oamenii care locuiesc pe insule, promise el. O să încerc să fac astfel încât să fie

o vizită prietenoasă, dar trebuie să mă asigur că nu se petrece nimic acolo.

– Când te duci, le poți spune că doctorul Hamet a ieșit la pensie? Am obosit să le spun că nu sunt noua lui asistentă. Începu să-și relaxeze mușchii. Îl cam urăsc pe omul ăla. A fost comod. Ce bine e...

El o trase din nou aproape de el și îi plăcu felul în care ea se relaxa, ca și cum avea încredere că el n-avea s-o lase să cadă. Armie își ridică mâinile spre sânii ei, cuprinzându-i și simțind felul în care sfârcurile se întăreau sub mâna lui.

– Te am acum aici, exact unde vreau, *chérie*. Departe de stresul muncii. Cred că, de fiecare dată când vei fi prea prinsă în toată drama pe care o poate crea orașul ăla, o să venim aici și o să mâncăm și o să bem, apoi o să te duc într-o cameră elegantă de hotel și o să fac asta. O să-mi pun mâinile pe tine și n-o să le iau decât când o să-mi strigi numele de trei sau de patru ori.

– N-aș face așa ceva, spuse ea cu un chicot răgușit. Sunt o doamnă, șerifule.

– Ești doamna mea. Simți cum îl cuprinde dorința și își aminti ce uitase. La naiba! Lila, scumpo, trebuie să cobor.

Sau ar putea să sune la recepție, cerând să le aducă cineva prezervative. Cu siguranță aveau prezervative.

Ea se întoarse și își înclină capul. Mâinile ei se lipiră de pectoralii lui, și le duse spre umeri.

– Armie, am glumit cu bolile. Știu că ai făcut un control complet acum trei luni. Inclusiv analize de sânge și teste pentru aproape orice. Apropo, va trebui să discutăm în curând despre nivelul ridicat al colesterolului tău. De atunci ai făcut sex neprotejat?

– Singura persoană cu care am fost de ani întregi ești tu. Zilele mele de Don Juan s-au terminat cu mult timp în urmă.

Insinua ea ce credea el că insinua?

– După cum ți-am spus, eu iau anticoncepționale și n-am făcut sex cu nimeni decât cu tine de mai bine de un an. Așa că nu-l face pe un biet valet să fugă să îți aducă prezervative. Fă dragoste cu mine, Armie! El nu trebui rugat de două ori. Îi acoperi gura cu a lui și se dezlănțui.

Lila știa că ar fi trebuit să se ducă înapoi la dispensar dar când el o invită la cină, ea își dori să aibă parte de ceva timp cu el. Voia să fie doar ei doi.

Cum de se îndrăgostise de bărbatul ăsta într-un timp așa scurt? Nu era deloc partenerul pe care și-l imaginase pentru ea. Crezuse că avea nevoie de cineva prosper, cu studii înalte, motivat.

Se dovedi că sexy, blând și concentrat asupra ei întrecea toate celelalte chestii. Armie LaVigne era un bărbat care știa cum să iubească, și oricine ar fi cea cu care el ar rămâne era o femeie norocoasă.

De ce să nu fie ea femeia aceea?

O sărută ca și cum avea nevoie de ea. Mâinile lui alunecară pe spate și o cuprinseră de posterior.

Avea un efect neașteptat asupra ei. Crezuse că s-ar putea bucura de o relație fizică cu el, dar lucrurile mergeau spre ceva mai profund. Cu mult mai profund. Îi plăcea de el, îi plăcea de fiica lui, îi plăcea să simtă cum într-o mică măsură începeau să fie ca o familie. Era periculos, dar nu se putea opri. Nu putea lua decizii înțelepte în legătură cu bărbatul ăsta.

Dădea dependență. Ea se înmuie și îi lăsă limba să pătrundă în gura ei, alunecând pe lângă a ei și provocând un nou val de excitație ce-o făcu să amețească. Își trecu mâinile peste mușchii puternici ai spatelui lui și îi plăcu senzația de a fi prinsă între trupul lui cald, masculin și căldura dușului. Câteodată, lumea părea așa rece, dar aici era în siguranță.

Poate că de asta începea să devină dependentă – de simțământul de siguranță. Ah, știa că lumea nu era

sigură. Acel accident blestemat și ce se întâmplase cu Carrie confirmau ceea ce știa deja, dar exista un loc sigur. Locul acesta pe care-l găsise cu Armie.

– *Tu me rends fou, mon ange*[1].

Cuvintele fură șoptite pe pielea ei pe când îi depunea sărutări în jos, spre gât.

– Vreau să mă înveți. Vreau să învăț franceza. Poate că ar ajuta-o cu unii dintre pacienții ei. Câțiva vorbeau un amestec de franceză, engleză și cajun pe care nu-l înțelegea în totalitate.

El înălță capul și afișă cel mai sexy zâmbet.

– Te pot învăța. Repetă după mine. *Armie est le meilleur amant du monde.*

Ea recunoștea o capcană când dădea de ea.

– O să spun ceva cum că tu ești cel mai sexy bărbat?

El clătină din cap.

– Cel mai bun amant.

Ea ar putea învăța acele cuvinte, pentru că erau adevărate. Se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor pe buze.

– *Armie est le mellar amour da mande.*

El rânji.

– Habar n-am ce zici, dar ador felul în care o spui. O mână poposi pe ceafa ei. Hai s-o luăm încet! Repetă asta! *Armand est mon homme.*

– *Armand est mon homme.*

– Eu sunt bărbatul tău, *chérie*. E tot ce vreau să fiu.

– Tu ești bărbatul meu.

Nu erau cuvintele pe care ar fi crezut că avea să le rostească vreodată. Erau cuvinte potrivite pentru romanele de dragoste, nu unele care să vină din gura ei. Acele cuvinte erau o declarație de intenție, intenția de a încerca de a fi împreună, de a se sprijini unul pe celălalt. El îi spunea că putea conta pe el.

– Eu sunt femeia ta.

[1] În limba franceză, în original, „Mă înnebunești, îngerul meu." (n.tr.)

– *Tu est ma femme*, admise el și puse din nou stăpânire pe gura ei.

Apoi nu mai vorbiră. Erau doar mâinile lui și gura lui și trupul lui lipit de al ei. Exista comunicare, legătură prin săruturi și mângâieri și felul în care trupul lui masiv se înfiora când ea îl atingea.

Îl explora. Cumva, îl redescoperea cu fiecare atingere. El o lăsă să-l cerceteze. Mâinile ei rătăciră pe trunchiul lui și în jos pe picioarele lui musculoase. Fusese atât de darnic cu ea în pat, dar uitaseră câteva lucruri. Ea fusese atât de prinsă de dominația lui în pat, că uitase cât de plăcut era să dăruiască și ea.

Îngenunche, simțind căldura dușului în spate.

– *Tu vas me tuer, mon amour*[1], spuse el cu ochii mai fierbinți decât dușul.

Pentru asta, ea n-avea nevoie de nici o traducere. Făcuse asta rar. Sexul nu fusese un răsfăț, ci o funcție a corpului, un lucru de care se bucura și pe care-l uita, și după aceea se întorcea la muncă sau la somn. Acum, voia să se desfete cu el. Voia să încerce toate lucrurile ce înainte păreau lipsite de importanță. Întinse mâna și-l mângâie, plăcându-i cum îl simțea în mână. Pielea era catifelată, dar el era tare, dorind-o.

– Asta vreau, *chérie*. Vreau să mă atingi peste tot.

Își ținea capul lăsat în jos, uitându-se la ea în vreme ce se juca cu el. Își duse mâinile să se joace cu părul ei, și ea știu că nu avea să treacă mult până când el avea să preia controlul.

N-o deranja. Niciodată el n-o condusese greșit, dar intenționa să se bucure de aceste puține momente când ea era la conducere. Se aplecă și îi linse capul penisului. Acesta îi zvâcni în mână, dar ea îl ținu strâns. Îl mângâie din nou și îi mai dădu un sărut ușor.

– O să mi-o plătești, nu-i așa?

[1] În limba franceză, în original, „O să mă omori, dragostea mea." (n.tr.)

El doar îi zâmbi. Bărbatul ăsta putea petrece ore în șir jucându-se cu ea. Nu avusese niciodată un iubit care s-o inunde cu afecțiunea lui așa cum făcea Armie. Trebuia să îi răspundă și ea la fel, să-i spună exact cât de mult îl plăcea.

Și o făcu. Fiecare geamăt și fiecare șuierat ce ieșeau din gura lui îi spuneau cât de mult îl afecta ce-i făcea ea. O strânse mai tare de păr, așa cum Lila anticipase, și ea chicoti.

– Ador felul în care râzi. Îmi place și mai mult când simt râsetul tău pe mădularul meu, spuse Armie, vocea devenindu-i mai intensă – și accentul la fel. Când era excitat la maximum, accentul lui cajun apărea mai pronunțat decât în viața de zi cu zi, ca și cum, când era cu ea în cel mai primar și intim sens, devenea mai mult el însuși. Ca și cum ea primea o parte a lui Armie pe care n-o căpătase nimeni altcineva.

Era singurul bărbat care o făcea să râdă în mod regulat. Dacă primea o parte secretă a lui Armie, el căpăta o parte a ei de care ea nici nu fusese conștientă. Cu el descoperea că nu-i mai era teamă. Se putea relaxa. Bărbatul și locul ăsta aveau un efect magnific asupra ei.

– Ia mai mult, ceru el răgușit, trăgând-o ușor de păr.

Îi plăcea până și faptul că o durea puțin când o trăgea el de păr. O străbăteau mici șocuri.

Își relaxă maxilarul și îl supse, învârtindu-și limba de jur împrejur. Murmurând pe el, cu o mână îl mângâie în sus și în jos.

El o trase de păr, ridicând-o.

– Nu pot. Trebuie să intru în tine. Ți-am dus dorul toată ziua.

Întinse mâna, și ea i-o luă, lăsându-l să o ridice în picioare. Întregul ei corp pulsa de dorință, ca și cum își putea auzi sângele cum zvâcnea. O trase aproape de el, și dintr-odată spatele îi era lipit de peretele de piatră al dușului.

– *J'ai besoin de toi*[1], spuse el ridicând-o. Pune-ți picioarele în jurul meu! Trebuie să fiu cu tine.

Și ea avea aceeași nevoie. Avea nevoie să simtă legătura cu el. Era viscerală, și adevărată, și de netăgăduit când el făcea dragoste cu ea. Își înfășură picioarele în jurul mijlocului lui pe când el se împingea în ea. Orgasmul lovi, și ea îi strigă numele. Se agăță de el, renunțând la orice fel de control și lăsându-se purtată de magnificul val.

Trupul lui înțepeni când termină, înfigându-se în ea.

Ea se ținu de el, și o dulce langoare îi cotropi simțurile, iar ea își dori ca acest moment să nu se termine niciodată.

Ore mai târziu, Armie era întins pe spate și oftă mulțumit. Lila se mișcă și își puse capul pe pieptul lui. A doua oară fusese la fel de bine ca prima. Trupul lui era sătul, sufletul – mulțumit. Așa își încheiase ultimele câteva nopți, și nu era sigur că se mai putea mulțumi să doarmă singur. Totuși, nu voia să forțeze nota.

– Ai vorbit cu Roxie?

Întrebarea fu pusă pe un ton moale, dar reuși să-i tulbure pacea. Nu voia să vorbească despre asta, dar știa că ea avea să își facă griji.

– Bobby e închis. N-o să aibă ocazia să iasă până mâine, când vine judecătorul din nou. Dar trebuie să știi că o să depună cerere de eliberare pe cauțiune.

– Știu. Am văzut întâmplându-se și înainte. Știu cum un bărbat ca ăsta poate manevra sistemul.

– Te simți bine? Se uită la ea, văzându-i curba obrazului și părul care-i cădea pe umeri. Probabil ți-a fost greu să faci asta azi. Îmi imaginez că te-ai gândit la prietena ta.

Pentru o clipă, ea căzu pe gânduri.

– Sunt într-o situație din care nu pot ieși. Atâta vreme cât lucrez în sistemul medical, voi fi mereu acolo.

[1] În limba franceză, în original, „Am nevoie de tine." (n.tr.)

Întotdeauna va trebui să aleg dacă să te implic în viața unui pacient, și, în clipa în care te implic, se vor întâmpla două lucruri. Cred că, de fapt, trei.

El știa exact care erau acele lucruri.

- Ea scapă. El o prinde. Sau ea se întoarce la el, și el ridică iar mâna la ea. Poate că n-o omoară, dar viața ei nu va fi cum ar fi putut fi. Nu va avea șansele pe care ar trebui să le aibă. Va trăi în teamă. Tu va trebui să iei mereu decizia asta, dar vreau să știi că întotdeauna o să te sprijin. Trebuie să respect legea, dar o să fac tot ce pot pentru a te ajuta.

Ea îl luă de mijloc.

- Mulțumesc! Asta ușurează situația. Polițiștii din orașele mari se implică, dar n-au timp să facă verificări mai mult de o dată. Sunt prea mulți oameni cu care trebuie să aibă de-a face. Noi doi am putea schimba ceva dacă încercăm. Dacă o să îi pot face pe oameni să aibă încredere în mine.

El o mângâie pe spate.

- O să aibă. Durează, dar tu poți face o mare schimbare aici. Știu că lucrurile se schimbă repede în lumea largă, dar noi suntem izolați, și e mai rău în zonele mărginașe ale ținutului. Faptul că o femeie se ocupă de dispensar ar putea să le învețe pe fetele noastre că există pe lume ceva mai mult decât măritișul.

Ea se ridică, neobosindu-se să tragă cearceaful în jurul ei. Sânii erau dezgoliți, părul revărsându-i-se pe umeri. Arăta ca o femeie care fusese bine iubită. Mai arăta și ca una care nu știa ce să mai spună. Lila își mușcă buza de jos și se uită la el.

- Spune orice ai vrea să spui.

Asta era momentul în care ea avea să-i spună că își dăduse seama că-i lipsea viața într-un oraș mare?

- Știai că Noelle a obținut note uimitoare la teste?

El se relaxă.

– La naiba, da! A avut note foarte mari. N-am idee cu cine seamănă așa deșteaptă. Sincer, eu și mama ei n-am fost chiar așa grozavi la școală. Noelle este, categoric, cel mai bun lucru pe care l-am făcut amândoi.

Acum, nu îl mai durea atât să se gândească la Monica. Era o amintire dragă atenuată de regretul că nu mai era aici. Accidentul nu fusese din vina ei. Fusese o mamă bună pentru Noelle. Doar că nu-i plăcuse să fie soție de polițist și categoric nu voise să locuiască în Papillon.

– Știi cât de incredibil e asta? Are o mulțime de opțiuni, Armie.

Dar n-avea, și deja discuția îl stânjenea. Ura faptul că fata lui nu putea să aibă aceleași șanse pe care le aveau alți copii, dar se ocupase de asta cu mult timp în urmă. Făcuse tot ce era mai bine.

– Da, școlile online pot face lucruri uimitoare în zilele astea. A vorbit cu tine despre teste?

– Nu chiar. Inspiră adânc înainte de a continua: A aruncat scrisoarea de la consilieră. Am găsit plicul pe jumătate aruncat în coș. Nu-mi aminteam să-l fi pus acolo. L-am deschis să mă asigur că nu era ceva ce trebuia să păstrez. Consiliera o încurajează să aplice la câteva facultăți renumite și respectate. Nu la școli online. Universitatea din Austin i-a trimis detalii despre cum să aplice.

Fata lui în Austin? În nici un caz. Totuși, era surprins că Noelle nu pomenise despre scrisoarea consilierei. Sau poate că nu era. Cum s-ar simți să știe că ar fi acceptată și nu ar putea merge?

– Noelle știe ce face.

– Vezi tu, nu cred că știe. Are 16 ani. Și, ca să fiu sinceră, nu cred că fizioterapia prescrisă de doctorul Hamet e de ajuns. Practic, a pus-o să facă ceva doar ca să nu i se atrofieze mușchii. Cred că ar fi trebuit să facă tot posibilul pentru a vedea cât de mobilă poate fi. N-a făcut multe testări.

– Știa cât de mobilă poate fi. Ceea ce nu era deloc mult. Armie fusese îngrozit când își dăduse seama că nu putea face nimic pentru a o ajuta pe fata lui.

– Nu cred.

El se ridică, pentru că se părea că timpul pentru plăcere se terminase.

– De ce nu crezi?

– Din cauza locului unde e leziunea, îi explică Lila. E foarte jos pe coloană, și e parțială. Ea simte ceva. Chiar am văzut-o mișcându-și șoldurile puțin. Cred că, în timp și cu răbdare, ar putea merge în cârje.

– Doctorul Hamet n-a spus așa ceva.

– Asta a spus specialistul.

Trecuse prin asta de o mie de ori.

– Specialistul care a consultat-o a spus că era foarte puțin probabil.

– A spus că fără fizioterapia adecvată nu va putea s-o facă, îl contrazise ea.

El scutură din cap.

– Ne-a spus că ar fi dificil și dureros și că probabil n-ar ajuta.

– Și ce a spus doctorul la care ați mers pentru o a doua opinie? Armie, știu că asta te face să te simți incomod, dar e important. M-am uitat la cine v-a trimis doctorul Hamet. Era un vechi prieten. *Vechi* fiind aici cuvântul-cheie. Și lucra într-un spital mic.

– Vrei să zici că n-avem doctori buni?

Ar fi trebuit să știe că ea avea să aducă acel argument.

– Spun că există un motiv pentru care se zice să angajezi un avocat bătrân și un doctor tânăr. Doctorii mai tineri se pun la curent cu noile cercetări. Nu spun că doctorii mai în vârstă nu pot fi grozavi, dar, dacă specialistul semăna cu doctorul Hamet, sigur susținea că vechile metode sunt cele mai bune. Sunt șocată de cele câteva medicamente pe care Hamet li le prescrie oamenilor. Există medicamente mai bune acum, cu mai puține

efecte secundare. Nu poartă discuții despre nutriție și despre cum afectează asta diabetul. Pur și simplu, le dă medicamente și le spune să se descurce. Cred că așa s-a întâmplat cu Noelle. A ales calea cea mai comodă.

Vechea vină își făcu apariția în el, și categoric nu-i plăcea cuvântul *comod*.

– Am făcut tot ce mi s-a spus să fac. Lui Noelle nu-i plăcea fizioterapia. O durea, și oricum n-ar fi mers. Știi ce înseamnă să-ți vezi copilul suferind de durere? Nu e că fenta terapia. Face exerciții. E puternică în partea de sus a trupului.

– Și asta e grozav, dar cred că o să-i prescriu niște tratamente noi. O putem ajuta mult mai mult.

El oftă, dorind să încheie discuția. Ea era expertul aici. Dacă ea considera că putea ajuta, n-avea de gând s-o oprească.

– Bine. Cred că vrem să încercăm, dar nu vreau să-i dau speranțe deșarte.

– Dacă ai fi în locul ei, ai prefera să încerci și să dai greș decât să nu încerci deloc, nu?

Ea arăta atât de serios, că lui i se frânse puțin inima. Se aplecă și o sărută.

– Bine. O să vorbesc cu ea, și tu fă ce crezi că e mai bine. O să mă asigur că merge la toate programările.

– Mulțumesc! Mi-am făcut griji.

Se întinse din nou în pat.

El făcu la fel, bucuros că discuția se terminase. Poate că ar fi bine pentru Noelle să iasă mai mult. Avea să discute cu ea despre facultăți. Evident că acum nu putea urma o facultate de prestigiu, pentru că nu se putea descurca de una singură, dar ar putea să-i vorbească despre o facultate aflată mai aproape de casă. Era una la o oră distanță. Avea să fie greu, dar poate ar găsi un mod de a o duce și de a o aduce la și de la școală.

– Te-ai gândit să mai ai și alți copii? întrebă Lila.

Loviturile continuau să vină.

– Nu chiar. Am 40 de ani.

– Asta nu înseamnă că ești bătrân. În ziua de azi, mulți oameni încep să facă copii la 40 de ani.

– Mulți oameni n-au un copil cu dizabilități de care trebuie să se ocupe.

– Nu-i totuși un copil, așa-i? cugetă Lila. E o tânără femeie, și nu va fi mereu acasă.

El se gândi că Noelle și-ar putea găsi un soț. Probabil că da, pentru că era frumoasă. Doamne, nu-i venea în minte nici un adolescent din oraș căruia să i-o poată încredința pe fiica sa. Se rostogoli pe partea lui.

– De ce întrebi?

Ea se uită la el cu ochi mari și luminoși în lumina difuză a lămpii de pe noptieră.

– Nu știu. Sunt curioasă, cred.

Lucrurile deveneau serioase. Știa, dar nu era sigur, că era pregătit pentru această discuție.

– Nu m-am gândit deloc la asta. Monica a avut o perioadă grea când a fost însărcinată cu Noelle. N-a vrut să mai încerce. Cred că m-am obișnuit cu ideea de a avea un singur copil. După aia, am divorțat, și a survenit accidentul, și nu m-am gândit să mă recăsătoresc și nici să ies la întâlniri până când nu te-am cunoscut pe tine. Mă gândeam că n-ai vrea copii.

Asta păru s-o surprindă.

– De ce?

Asta era o discuție pe un teren minat.

– Ești foarte concentrată asupra carierei.

– Partea comică este că, dacă aș fi fost bărbat, nici măcar nu te-ai fi gândit că asta m-ar împiedica să vreau un copil. Cealaltă chestie amuzantă e că acum vreo doi ani aș fi spus că ai dreptate. Aș fi zis că ultimul lucru din lume pe care-l voiam era să fiu mamă. Eu n-am avut mamă. Adică, am avut, și acum ea e bine, dar pe vremea când eram mici... Copiii au nevoie de stabilitate. Eu n-am avut așa ceva.

– Pentru că mama ta era dependentă?

– Ah, da. Era dependentă de o mulțime de lucruri. În principal, cred că era dependentă de a nu rezolva treburile. Întotdeauna prefera să fie ametită. A început cu alcool și bărbați.

– Când a început să facă pușcărie?

– Prima dată, aveam șase ani, îi explică Lila. A venit mătușa mea și a locuit cu noi cât timp mama a stat la zdup, dar nu avea un prea mare chef de patru copii mai mici de zece ani. Era acolo, dar totodată nu era. Petrecea cea mai mare parte din timp învățându-ne cum să ne purtăm singuri de grijă. A fost greu, dar mai târziu m-am simțit recunoscătoare pentru aceste lecții.

El nu era deloc încântat să se gândească la copilăria ei.

– Ar fi trebuit să aibă grijă de voi.

Lila ridică din umeri.

– Nu eram ai ei. Ea nu își dorise niciodată copii și n-avea de gând să-și petreacă viața făcând ordine în mizeria surorii ei. Am descoperit că, dacă nu-i ceream prea multe, era dispusă să ne ajute cu Protecția Copilului. La asta se rezuma viața noastră: să convingem Protecția Copilului să nu ne despartă. Nimeni nu voia să ia spre creștere patru copii orfani. Am învățat cum să avem grijă unul de altul, cum să ne încurajăm să fim cei mai buni, pentru că ăsta era singurul mod în care puteam scăpa din parcul de rulote.

– Te-ai maturizat repede.

– N-am prea avut copilărie, dar în ultimul timp mă gândesc tot mai mult la cum aș putea să-i ofer unui copil una fericită. O copilărie, vreau să zic. Multă vreme, am crezut că n-ar trebui să am copii pentru că am avut o copilărie grea, dar știu ce nu trebuie să fac. Asta e mare lucru.

Cum ar fi s-o ia de la capăt? Ar avea vreun drept, având-o pe Noelle de care trebuia să aibă grijă?

– Hei, spuse întinzându-se și mângâindu-i părul, cu o privire blândă pe față. Discutăm doar, Armie. Nu-ți cer sperma. Pe cuvânt că iau anticoncepționale.

– Nu mă gândeam că mă minți.

Avea încredere în ea.

– Dar te întrebi cum o să ne fie pe termen lung dacă eu vreau copii, iar tu, nu, sublinie ea.

– Nu m-am gândit la asta. Sincer, nu m-am mai gândit prea mult la viitor de când cu accidentul, recunoscu el. Am trăit de la o zi la alta. Stăteam treaz nopțile rugându-mă ca fata mea să fie bine. După accident, a fost depresivă.

– Bineînțeles că a fost.

Ura și doar să se gândească la acele prime câteva luni.

– Mă duceam la ea în cameră noaptea să mă asigur că trăia. La fel cum făceam când era bebeluș și trebuia să mă trezesc în toiul nopții să mă asigur că respira.

– Ai făcut o treabă uimitoare cu ea. Să nu crezi că faptul că vreau să încerc ceva nou cu terapia ei spune ceva despre ce fel de tată ești. Se dădu mai aproape, cuibărindu-se lângă el. Nu trebuie să vorbim despre asta acum. Nu știu de ce îmi vine în minte. Ar trebui doar să ne distrăm.

– Asta nu-i distracție, Lila. Era serios în ce o privea, și asta însemna să înțeleagă faptele. Eu nu mă joc. N-am o aventură oarecare. Pot să mă gândesc la asta pentru un timp? Nu știu ce vreau când vine vorba despre mai mulți copii, dar știu că te vreau în viața mea. Vreau asta.

O sărută și simți că ea se relaxează lângă el.

Vibratul telefonului întrerupse momentul. Vru să îl ignore, dar trebuia să răspundă, pentru că poate era Noelle și avea nevoie de el.

Pe fața Lilei apăru un zâmbet.

– Haide, șerifule! Nu-ți voi face niciodată zile fripte pentru că trebuie să răspunzi la telefon. Și eu sunt la datorie în mare parte din timp.

Existau avantaje deosebite când făceai curte unei femei care era și ea în prima linie de intervenții. O sărută pe frunte și se întoarse să-și ia telefonul.

Și îl trecu un fior rece, pentru că nu era Noelle, care poate l-ar fi sunat pentru că i se blocase tableta și nu-și amintea cum s-o repare. Era Roxie, care nu l-ar fi deranjat niciodată decât dacă era ceva serios.

– Ce se întâmplă?

– Trebuie să vii acasă, șefule, spuse Roxie. A fost un incident. O casă a luat foc. Pompierii încearcă să salveze ce pot, dar nu cred că au prea multe șanse.

– A cui casă?

Știa răspunsul înainte ca ea să spună cuvintele.

– E casa Lilei.

Armie se ridică, pentru că noaptea lor în oraș luase sfârșit.

capitolul 13

– Nu știu ce vrei să zic, domnule șerif. Bobby Petrie stătea în micuța celulă, cu mâinile în șolduri. Evident că n-am putut da foc la nimic. Eram aici.

– Aș vrea să știu unde era fratele tău azi-noapte.

Bănuia că Donnie Petrie fusese ocupat cu o seară în urmă. Micuța casă a Lilei fusese complet distrusă. Ajunseseră înapoi în Papillon în toiul nopții, dar dimineața adusese cu sine imaginea casei ei distruse. Lila îl ținuse strâns de mână în timp ce se uita la casa căreia îi spusese pentru scurt timp cămin, apoi se dusese la muncă.

La fel și el.

Bobby arăta de parcă dormise excelent. Avea ochii limpezi în dimineața asta în vreme ce se uita la Armie printre gratiile celulei.

– Va trebui să-l întrebi pe el, dar presupun că era ocupat încercând să-mi găsească un avocat, pentru

că singurul avocat din oraș ne-a refuzat. Probabil a petrecut toată noaptea la telefon încercând să rezolve ceva. Te asigur că fratele meu n-ar fi dat foc casei unei femei oarecare.

Armie simți că Roxie venise lângă el. Ca și cum voia să se asigure că el n-avea să-l omoare pe deținut.

– Nu era o femeie oarecare și știi asta. Ai noroc că domnișoara Daley nu era în casă în momentul ăla.

Bobby ridică din umeri.

– De ce să vreau să-i fac rău Lilei Daley? Tot ce a încercat să facă a fost s-o ajute pe nevastă-mea. Ea nu înțelege cât de bolnavă e Carrie. Eu sunt de vină. Ar fi trebuit să discut cu ea. Ar fi trebuit să-i spun că nevastă-mea o poate lua razna câteodată și că îi place să-mi atragă atenția. Asta-i tot. Ar trebui să vorbești cu doctorul Hamet. El știe despre toate problemele neveste-mii.

– Nu poți s-o prostești pe doctorița Daley așa cum ai făcut cu Hamet.

N-avea de gând să-l lase pe Bobby să tulbure apele aducându-l pe doctorul Hamet în discuție.

– Nu încerc să prostesc pe nimeni. Îmi fac griji pentru nevastă-mea. Reuși să sune de parcă s-ar fi sinchisit. Uite ce e, înțeleg că ea a spus tot felul de povești cum că îi fac eu rău, și chiar i-am făcut, dar nu fizic. Am o aventură cu o altă femeie. De asta încearcă să se răzbune pe mine. Bănuiesc că o să ajungem la tribunal. Dacă aș putea vorbi cu ea, să-i spun că îmi pare rău c-am înșelat-o, sunt sigur că ne-am putea descurca între noi. Știi cum pot fi femeile.

– Nu știu! exclamă Roxie. Ia spune-mi tu cum pot fi femeile!

– Răzbunătoare, răspunse Bobby, cu o privire ascuțită. Câteodată, nimic din ce faci nu e de ajuns pentru o femeie. Păru că scapă de întunecimea care-i încețoșase pentru scurt timp ochii. Sau reuși să-și pună din nou

masca. Căsnicia e grea. Categoric e mai complicată atunci când nevasta e bolnavă mintal.

Era ușor de văzut că Bobby știa cum să abordeze situația. Problema era că Armie știa că unii oameni aveau să creadă spusele lui Bobby. Lila urma să fie cea care să le explice judecătorului și juriului că acele leziuni n-ar fi putut fi autoprovocate sau accidentale.

Lila putea fi cea care să încline balanța dreptății în cazul ăsta, și nu încăpea nici o îndoială că avea să o facă. Lila nu avea să dea înapoi.

– Domnule șerif, pot să-ți vorbesc în birou?

Roxie se îndepărtă de celulă.

Era evident că încerca să-l facă să renunțe, și bine făcea, pentru că, dacă nu pleca de acolo, risca să sară să-l strângă de gât pe nenorocit. Lila avea să stea în calea acestui bărbat, care dovedise deja că era capabil să-i facă rău unei femei.

O ascultase pe Carrie în lungul drum spre New Orleans și o crezuse. Chiar dacă Carrie nu i-ar fi spus povestea ei, ar fi mers pe logica Lilei.

N-ar fi de nici un ajutor nici pentru Carrie, nici pentru Lila ca el să-și piardă cumpătul aici și acum. Inspiră adânc și îl înfruntă pe Bobby.

– Fă-te comod! Aud că judecătorul se mișcă încet zilele astea. O să-ți spun dacă apare avocatul tău. Și să nu crezi că, dacă ieși pe cauțiune, n-o să fiu cu ochii pe tine. Dacă te văd măcar că respiri în preajma Lilei Daley, ne întoarcem exact aici.

Se răsuci și plecă înainte ca Bobby să mai poată spune ceva. Înclină din cap când Major intră, gata să-și facă tura. Roxie își petrecuse noaptea la secție, dar nu arăta rău.

Ah, tinerețea! El îmbătrânea, și nopțile pierdute i se vedeau pe chip. Voia să se fi trezit chiar acum, cald și cu Lila cuibărită lângă el. Ar fi sărutat-o și ar fi făcut din nou dragoste cu ea, apoi s-ar fi îmbrăcat și ar fi mers

la Café du Monde. Ar fi condus-o înapoi vorbindu-i tot drumul.

La naiba, se îndrăgostea de femeia aceea, și asta ar putea fi periculos, pentru că ea ar putea să vrea mai mult decât era el dispus să-i dea.

- Trebuie să aducem un investigator de incendii cu premeditare din New Orleans. Va ajunge aici mâine după-masă, dar deocamdată departamentul de pompieri spune că e posibil să fi fost o defecțiune la cablurile electrice, spuse Roxie de îndată ce închise ușa. Se crede că a început în spălătorie și că focul s-a întețit rapid. Ceva legat de ziare vechi.

Lila plănuise să recicleze cantitatea imensă de hârtii pe care o adunase Bill, dar nu apucase. Și locul ăla avea, negreșit, cablare defectuoasă. Văzuse el însuși asta. Totuși, era o coincidență extrem de mare.

- Vreau să știu unde era Donnie Petrie și, dacă tot suntem la asta, vreau să mă asigur că Mama Petrie era pe insulă aseară. Ar fi capabilă de așa ceva.

- Mă ocup imediat. Nu crezi ce zice comandantul pompierilor?

- Nu știu. E un om capabil, dar nu e investigator de incendii. O să aștept până când primim raportul ăla. Până atunci, vreau să stăm cu ochii pe Lila.

Ea pierduse tot. Nu avea nici măcar haine. Era sigur că sora ei se ocupa deja de asta. Lisa apăruse la fața locului la câteva minute după ce ajunseseră ei acolo, îmbrățișând-o pe sora ei și plângând de mama focului.

Lila nu ar plânge. Nu în public. Ar aștepta până când ar fi singuri, și chiar și atunci, el ar trebui să facă dragoste cu ea. Când i-ar doborî toate zidurile, ea ar ceda și ar lăsa tensiunea să dispară.

Plănuia să se mute la familia Guidry? Deasupra barului era un apartament. Sau putea sta în casa Lisei și a lui Remy, aproape de oraș.

Nu voia asta. Era ticălos dacă se gândea să se folosească de ocazia asta ca s-o facă să se mute cu el? Dacă se muta cu el, avea ea să se integreze, poate atât de bine încât să uite de problemele pe care le aveau? Ar putea-o convinge să dea uitării posibilitatea de a avea copii împreună?

Voia să facă asta? Ideea de a o vedea pe Lila cu un copil în brațe i se părea plăcută.

Ideea de a iubi acel copil, de a-și face griji pentru el, gândul că există riscul de a-l pierde era lucrul care îl făcea să ezite.

Se auzi o bătaie la ușă, și intră însuși obiectul grijilor lui.

– Tată, Lila e bine? Noelle intră cu rucsacul în poală. Avea înăuntru cutia cu mâncarea de prânz, câteva cărți și laptopul, ca să-și poată face temele când nu avea de răspuns la telefon.

Urma să fie prinsă aici, lucrând la recepție într-o secție mică de poliție pentru tot restul vieții? Întotdeauna fusese fascinată de chimie. Când era copil, voise o trusă de chimie când alte fete de vârsta ei ceruseră de Crăciun păpuși Barbie. Faptul că nu putea merge nu ar împiedica-o să lucreze într-un laborator. Dar avea nevoie de pregătire pentru a ajunge acolo.

Cum să facă asta? Nu putea locui la cămin. Casa lui era echipată pentru scaunul cu rotile și pentru toate dificultățile ce însoțeau lipsa ei de mobilitate. N-o putea trimite într-o lume unde nimănui nu-i păsa.

Dar nu asta era grija căreia fiecare părinte trebuia să-i facă față?

– E bine, spuse Roxie. Lila nu era în casă atunci. Era în New Orleans cu tatăl tău.

– Nu întrebam dacă e bine din punct de vedere fizic, răspunse Noelle. Și-a pierdut casa. Eu aș fi devastată.

– Daley e o tipă tare. Roxie se strecură pe lângă scaun, să ajungă la ușă. Deja s-a întors la muncă. Îmi place

de ea. Aș vedea-o păzindu-mi spatele. Șefule, mă duc acasă. Mă întorc pentru tura de noapte. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva!

Noelle se întoarse spre el când ușa se închise.

- Serios, e bine?

- Cât de bine poate fi, răspunse el. Trebuie să-ți vorbesc despre asta. N-are casă. Ar putea să meargă la sora ei.

- Sau ar putea sta cu noi, replică prompt fata.

- Înțelegi că s-ar putea să existe un motiv pentru care i-a ars casa. Voia să fie prudent în legătură cu asta. Nu voia s-o sperie. Poate a fost o defecțiune la cablurile electrice.

- Sau s-ar putea să fi fost mâna nemerniculuí ăluia care e în celulă. Arătă spre parterul secției. N-a făcut-o personal, dar poate să fi comandat asta. Voia să-i facă rău Lilei pentru că a ajutat-o pe Carrie să plece de la el. Am auzit că i s-au întâmplat tot felul de lucruri groaznice pe insulă. Știai că unii oameni cred că familia Petrie face trafic de droguri?

El mormăi.

- Nu lua în seamă bârfele.

Deși acum asta s-ar putea dovedi de ajutor. N-o acuzau pe Lila că-și băga nasul în treburile altora?

- Aseară, am fost la cafenea, și cineva a spus despre Lila că e o străină, iar Dixie aproape că i-a zburat capul, îi explică Noelle. Pe cuvânt, a spus tuturor că, dacă au vreo problemă cu noua doctoriță fiindcă ajută femeile să scape de bărbații lor abuzivi, atunci vor trebui să înțeleagă că nu sunt bine-veniți în cafeneaua ei. O grămadă de bătrâni au amuțit rapid.

Cum localul lui Dixie era unul din puținele locuri din oraș unde găseai un mic dejun bun, Armie putea paria că așa făcuseră. Era bine de știut că aveau cel puțin o persoană de partea lor. Totuși, asta nu rezolva problema.

– N-am nici o dovadă că familia Petrie a avut ceva de-a face cu incendiul și s-ar putea să mai treacă ceva timp până când o să am. Asta înseamnă că Lila ar putea fi în pericol. Dacă vine să stea cu noi... înseamnă că și tu ai putea fi în pericol.

– O să fiu bine, și cred că făptașul o să se gândească de două ori înainte să vină după ea în casa șerifului. Ar trebui să stea cu noi.

Asta sperase el să audă de la fata lui. Și adevărul era că ar fi o prostie din partea familiei Petrie să continue în direcția asta. El avea un sistem de securitate ca lumea, și casa lui nu era așa vulnerabilă cum fusese a ei.

– O să vorbesc cu ea. Acum, spune-mi de ce ai aruncat scrisoarea consilierei.

Ea făcu ochii mari și se îmbujoră.

– Cum de știi despre asta?

– Lila a găsit-o. Nu a știut ce era.

Noelle se încruntă.

– Aș fi vrut să mi-o înapoieze, în loc s-o citească.

– De ce, scumpo? Nu este nimic de care să te simți jenată.

– Și nici ceva de care să mă entuziasmez. Nu înseamnă nimic. O să găsesc o școală online și o să-mi iau diploma în afaceri. Poate una de contabilitate. Întotdeauna e de lucru pentru contabili.

Cumva, n-o vedea pe post de contabil.

– Credeam că vrei să fii chimistă.

– Nu pot obține un master în chimie online – nu unul ce mi-ar oferi un post bun –, și nu-i o cerere prea mare de chimiști în Papillon. Sunt realistă, tată. Consiliera poate vorbi cât vrea, dar nu ea va trebui să găsească un mod de a circula prin campus. E bine aici.

– Lila crede că s-ar putea să ai mai multă mobilitate dacă îți schimbă procedurile de fizioterapie.

Nu voia să-i dea speranțe deșarte, dar nici nu voia ca ea să nu încerce.

Fata lui scoase un lung oftat.

– Vrea să mă facă bine.

Era posibil ca așa să stea lucrurile.

– Cred că pentru Lila e un mod de a-ți arăta că ține la tine. Oricum trebuie să faci exerciții, așa că de ce să nu încerci? La urma urmei, te-a mai ajutat. După ce te-a ajutat să cumperi chestia aia, sunt foarte sigur că factura noastră de electricitate se va dubla.

Fata făcu o figură întrebătoare ce fu repede înlocuită cu una de totală groază când își dădu seama despre ce vorbea tatăl ei.

– Tată!

Își întoarse scaunul și se năpusti afară.

Armie zâmbi uitându-se în urma ei și se gândi cum să le aducă sub același acoperiș pe cele două femei pe care le iubea. Poate că i-ar putea arăta Lilei ce familie frumoasă ar putea fi.

N-avea nimic. Absolut nimic. Avea 30 și ceva de ani și n-avea nimic pe numele ei. Nu avea nici măcar o mizerabilă de remorcă a ei. Cum de ajunsese aici?

Obișnuise să aibă lucruri frumoase. Ah, la muncă avea halate, dar în zilele libere purta haine de marcă și una dintre prețioasele ei perechi de pantofi Louboutin. Purtase o poșetă Chanel pentru care se chinuise din greu să strângă bani. Apartamentul pe care-l împărțise cu Brock fusese superb mobilat. Renunțase la mare parte din toate astea când îl părăsise, dar crezuse că mai târziu avea să își poată aranja coșmelia ei de pe canal.

Și nu fusese chiar o coșmelie. La început, păruse doar o grămadă de gunoi, dar încet găsise mici comori – cărți pe care voia să le citească, discuri de ascultat, o carte de rețete pe care voia să le încerce. Totul dispăruse.

Un zgomot de bătaie din coadă îi spuse că nu era singură. Peanut stătea lângă ea, cu capul ridicat și cu ochii mari uitându-se spre ea ca și cum știa ce făcea. Trebuia

să cumpere mâncare pentru câine. Și un bol. Și un pat. Și tot. Avea bani pentru toate astea?

– Lila? Ești bine? Asta a fost ultima programare pe ziua de azi. Mabel stătea în ușă, cu geanta pe umăr. Vine Lisa să te ia? Scumpo, poți veni acasă cu mine. Poate că am și ceva să ți se potrivească.

Poate dacă Mabel ar fi cu vreo zece centimetri mai înaltă. Nici nu se gândise cum să procedeze cu hainele. La dispensar avea două rânduri de halate. Trebuia să se descurce cu ele până când avea să se ducă la cumpărături. De unde să cumpere? Cel puțin, avea mașină. Nu că o folosise prea mult în ultima vreme.

– Mulțumesc, dar cred că o să stau aici să fac niște liste cu ce îmi trebuie. Știa că Lisa urma să vină s-o ia și că avea să fie mai mult decât dispusă să meargă la cumpărături, dar nu putea s-o vadă pe sora ei acum.

Se întrebă dacă ar putea sta aici. Exista o cameră de gardă chiar foarte drăguță. De obicei, nu era folosită, căci dispensarul nu era deschis non-stop, dar avea un pat și o baie cu duș. Erau și un frigider și un cuptor cu microunde în sala de așteptare.

Se auzi clopoțelul ce anunța că era cineva la intrare.

Poate venise sora ei. Îi spusese Lisei că avea s-o sune când avea nevoie de ajutor, dar Lisa nu prea se pricepea să asculte. Se duse spre recepție, cu Mabel și Peanut după ea.

O tânără cunoscută stătea de cealaltă parte a ușii de sticlă, cu pungi în mâini și un cărucior lângă ea. Hallie Rayburn zâmbi, și Lila deschise ușile.

– Bună, Hallie! E totul în regulă cu mama ta?

Nici Hallie, nici bebelușul nu aveau programare. Auzise că Janice se simțea bine, acum, că venise acasă de la spital, deși nu era deloc mulțumită că nu-și putea îmbiba toate legumele în unt la fiecare masă. Primise o săpunea lă pentru că puiul prăjit nu era pe lista de alimente permise pe care i-o dăduse Lila.

– E bine, deși recunosc sincer că era mai ușor de suportat când îi puteam spune că mi-e foame pentru a scăpa de ea pentru o vreme. Acum, că e pe dieta sănătoasă pentru inimă, se bagă tot timpul în treburile mele. Dar sunt aici din alt motiv. Eu și Seraphina am mers și ți-am făcut rost de niște lucruri de care am crezut că ai putea avea nevoie. Dixie ne-a spus că te-ai întors la dispensar după seara trecută, și ne-am închipuit că n-o să ai timp de mers la cumpărături. Nu-i mare lucru, dar ar trebui să acopere strictul necesar.

Lângă cărucior erau câteva pungi mari.

– Nu trebuia să faci asta.

– Ah, ne-am distrat tare, și, odată ce oamenii au aflat, au contribuit cu niște bani. Cu asigurarea o să mai dureze, așa că noi toți știm că ai nevoie de câte ceva. E greu să faci rost repede de provizii aici. În afară de asta, a trebuit să mergem până în Houma, la noul supermarket de acolo. Știu că nu-i nimic special, dar reprezintă strictul necesar. Ți-am luat jeanși, lenjerie și sutiene. Știu că sună ciudat, dar mă pricep să apreciez mărimea la sutien. Soțul meu spune că într-o altă viață am fost un bărbat pervers. Tu ai 34 B.

Așa era. Lila încuviință din cap, încă încercând să priceapă ce se întâmpla.

Hallie rânji, evident mulțumită de sine.

– Mai sunt șampon și balsam, și domnișoara Marcelle a mai pus un gel. Ți-am luat și câte ceva pentru machiaj. La tine clar merge toamna. Asta-i paleta de culori pe care ți-am luat-o. Ți-am mai luat și ciorapi. Ciorapii sunt importanți. Mie nu-mi place să am picioarele reci.

Îi cumpăraseră produse cosmetice? Nu le cunoștea pe femeile astea prea bine, dar se dăduseră peste cap să-i asigure un minimum de confort?

– E tare drăguț din partea voastră!

– Păi, mi-ai salvat copilul. I-ai salvat și mamei viața. S-a întâmplat destul de recent încât să fiu încă

recunoscătoare, așa că bucură-te de atenție, doctore. Și mai e și faptul că ești aici. Știu că nu m-am purtat prea bine cu tine în acea primă zi, dar mă simt mai liniștită în ce privește viitorul lui Gracie știind că ești aici și că o să faci tot posibilul ca ea să fie sănătoasă. Dacă n-ai fi preluat dispensarul, ar fi trebuit să mergem o oră cu mașina pentru orice fel de tratament. Mulțumesc!

Nimeni în afară de frații ei nu făcuse așa ceva pentru ea. Se uită în pungi. Erau jeanși și tricouri, un pachet de chiloți albi de bumbac simpli și două sutiene. Și mai erau și ciorapi. Ciorapi pufoși, roz cu purpuriu, cu unicorni pe ei.

Nimic de marcă sau extravagant. Nimic ce spunea *sunt plină de succes.*

Totul spunea *cineva ține la mine.*

– Am mers și la raionul pentru animăluțe de casă. Ne-am închipuit că nici lucrurile lui Peanut n-au rezistat, explică Hallie.

Cumpăraseră mâncare pentru câinele ei.

– Hei, cam devreme cu datul de apă la șoareci, spuse o voce profundă.

Armie. Armie era aici și arăta mare și de nădejde.

Lila se aruncă în brațele lui și se lipi strâns de el.

– Mi-au cumpărat ciorapi.

– Nu-i plac ciorapii, șerifule? întrebă Hallie.

Armie o strânse.

– Cred că-i plac enorm ciorapii. Pariez că a trecut mult timp de când altcineva în afară de fratele și surorile ei a încercat să aibă grijă de ea.

Era greșit. Ea înălță capul ca să-l poată privi în ochi.

– Și tu ai grijă de mine.

Lui i se îmblânzi privirea.

– Da, am grijă, *chérie.* E tot ce vreau.

Ea se dădu înapoi și se întoarse spre Hallie, ștergându-și lacrimile.

– Mulțumesc! Și te rog mulțumește-le tuturor celor care au ajutat. Nu pot să spun cât înseamnă pentru mine.

Hallie o îmbrățișă. Lila nu îmbrățișa pacienți. Nu făcea chestia cu apropierea de oameni, pentru că, adesea, oamenii o dezamăgeau.

Aici nu era la un mare spital, unde oamenii vin și pleacă și ea abia dacă își amintea numele lor. Îi cunoștea pe oamenii ăștia, ajunsese să țină la ei – și asta o speria.

Venise în orașul ăsta să se ascundă, dar avea s-o sileas că să se schimbe. Urmase medicina pentru că i se păruse cea mai bună cale de ieșire din sărăcia copilăriei. O făcea să se simtă deșteaptă, puternică și importantă. Fusese un obiectiv de cucerit.

Aici avea să fie nevoită să fie mai mult. Avea să fie nevoită să continue din motive diferite. Urma să fie un furnizor de asistență medicală primară, pentru că oamenii ăștia erau vecinii ei, comunitatea ei.

Familia ei.

O îmbrățișă pe Hallie și, cumva, în ciuda a tot ce se întâmplase, se simți mai importantă decât înainte.

Hallie și Mabel plecară peste câteva minute, părând să înțeleagă că avea nevoie de un timp să se liniștească. Fu lăsată singură cu bărbatul de care se îndrăgostea. Nu crezuse că așa ceva i s-ar putea întâmpla. Crezuse că nu era capabilă de sentimente atât de profunde față de cineva din afara familiei.

Cum ar fi să facă un copil cu bărbatul ăsta? Încă un lucru pe care nu-l dorise înainte să-l cunoască pe el. Cu Armie lângă ea, s-ar putea să facă toate acele lucruri pe care îi fusese teamă să le facă.

El se uită la ea.

– Venisem să te scot la cină și să te conving să mergi acasă cu mine.

– Vrei să rămân peste noapte?

– Vreau să te muți cu noi. Își puse pălăria pe biroul de la recepție și arăta gata să-și pledeze cauza. Știu că n-a trecut prea mult timp. Înțeleg că probabil ne mișcăm mai repede decât ar trebui, dar mai cred și că lucrurile se întâmplă dintr-un motiv.

– Casa mi-a ars ca să ne mutăm împreună?

– Nu. Era incredibil de simpatic atunci când era agitat. N-a sunat cum trebuie. Cred că ce încerc să spun e că uneori lucrurile se întâmplă, și noi trebuie să reacționăm la ele. Și prima mea reacție a fost să te strâng lângă mine și să te iau acasă. Mă rog, nu prima reacție. Prima reacție a fost să merg și să-i găsesc pe Bobby Petrie și pe fratele ăla al lui, să-i strâng de gât pe amândoi și să-i las pradă aligatorilor. Dar n-am făcut asta pentru că încerc să fiu mai puțin violent. Așa că o să merg pe a doua reacție.

– Care e să mă târăști în bârlogul tău.

Doamne, era nebună după el. Armie părea pus în încurcătură.

– Nu așa. E alegerea ta... Faci mișto de mine, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

– Vii acasă cu mine.

Din nou, tot ce avea de făcut era să încuviințeze din cap. El se apropie de ea.

– Te vreau acasă cu mine – și la fel și Noelle. Te vreau în viața mea și în patul meu în fiecare zi.

– Da.

Ea făcea pasul. Nu conta că nu discutaseră totul. Tot ce conta era să fie cu el.

Fața lui fu luminată de cel mai frumos zâmbet.

– Da?

– Da.

O înghesui, și ea se trezi cu spatele lipit de recepție și cu mâinile lui pe șoldurile ei.

– Îmi place când îmi spui da.

Ea își ridică mâinile spre umerii lui lați. Avea să locuiască de-acum cu el. Asta făcea pierderea casei mai ușor de suportat. Poate că pierduse o casă și câștigase o familie.

- Am de gând să spun de multe ori da.

El își coborî capul spre al ei și era pe punctul de a o săruta, când se auzi din nou clopoțelul. Și cineva care bătea în ușa de sticlă.

- Doc! Doc! Nu-l mai săruta pe șerif și dă-mi drumul înăuntru. Zep Guidry stătea afară, împreună cu sora lui, care ținea în mână un mic răcitor.

- Lila, Zep e un idiot care a crezut că poate tăia mai bine crengile decât peisagistul local, strigă Sera prin ușă.

- Încercam să fac economie pentru mama, o contrazise Zep.

- Încercai să-i ceri tu banii ăștia pentru tine, nemernicule! Sera scutură din cap și ridică răcitorul. Nu-i bun să taie crengi, dar și-a tăiat cu succes degetul mic. Îl am aici.

Lila se grăbi spre ușă, pentru că avea să fie o provocare.

- Intrați! Cât de curată a fost tăietura?

- Ah, a făcut o treabă grozavă, spuse Sera oftând și dându-i răcitorul. E perfect curată. Totuși, ai grijă! Mama și-a ieșit din minți, și cred că ea și domnișoara Marcelle și-ar putea face apariția pe-aici să efectueze un ritual sau ceva. S-ar putea să trebuiască s-o iei pe ocolite.

- Mă descurc.

Dădu să-l conducă pe Zep în spate.

Armie oftă și se așeză.

- O să aștept aici.

Era bine să aibă pe cineva care să aștepte și chiar și mai bine să știe că o aștepta s-o ducă acasă.

capitolul 14

Armie se trezi în mirosul de cafea și cu senzația că totul era bine pe lumea asta. La naiba, ce-i mai plăcea

să se trezească și să știe că Lila era undeva prin casă. Aproape întotdeauna se trezea înaintea lui. Va trebui să pună o alarmă, pentru că pierdea clipe prețioase cu ea.

În cele două săptămâni de când ea se mutase cu el, avusese o influență decisivă în gospodăria lui.

Cel mai bun lucru era că, acum, Noelle ieșea mai mult. Insistase și o îndemnase cu blândețe să meargă cu ea la biserică. Bineînțeles că asta însemna să meargă *și el* la biserică. Nu era deloc distractiv, dar Noelle își petrecuse timpul cu gașca ei și chiar mersese la film cu câteva prietene pe care și le făcuse.

Lila îl ținuse de mână pe când se uita cum tinerele acelea plecau cu fata lui. Ea fusese cea care-l convinsese că Noelle trebuia să iasă singură și că el trebuia să aibă destulă încredere în ea pentru a-i permite să aibă o viață a ei.

Tot Lila fusese și cea care stătuse trează cu el așteptând ca fata să se întoarcă acasă, uitându-se la punctulețul de pe telefon care-i arăta unde se afla.

– Hei, somnorosule! E aproape timpul să plec. Tu ești din nou în tura de noapte?

El se întoarse și o văzu pentru prima dată în ziua aceea. Îi plăcea să-și înceapă ziua singur cu ea și să o încheie la fel. Chiar dacă ea dormea când el ajungea acasă. Se strecura în pat la patru dimineața, și ea se întorcea ca și cum, chiar și adormită, știa că el era acolo. Nu deschidea ochii și îl lăsa s-o ia în brațe pe când adormea.

– Da, sunt. Cum a mers aseară?

– Bine. Noelle a lucrat la proiectul ei de istorie, și după aia ne-am uitat la un film.

Era îmbrăcată cu halatul și avea părul strâns într-un coc îngrijit ce-l făcea să vrea să-și afunde mâinile în el și s-o ciufulească puțin. Arată splendid după sex, când era complet deschisă în fața lui. El ajunsese să înțeleagă că asta era o latură a Lilei Daley numai pentru el, un dar făcut lui.

– Mă bucur să aud asta. Noaptea mea a fost doar despre afurisitele de mașinuțe de golf. Pe cuvânt că blestematele alea sunt un pericol. Arnold Butler și-a ornat-o pe a lui cu semnalizatoare și cauciucuri supradimensionate. Mergea cu vreo 25 de kilometri pe oră, ținând în loc traficul.

Și bătrânul ăla știa o grămadă de gesturi vulgare pe care le etalase către Armie când acesta îl amenințase că-i dă amendă.

– Noi am fost bine, așa că poate îl scutești pe Major de la a ne mai păzi, ca să încetezi să mai muncești ca un nebun, spuse ea apăsat. Te poți întoarce la tura de zi, lasă-l pe Major să se ocupe de nebuni.

El nu era sigur de asta. Îi pusese pe Major și pe Roxie să patruleze regulat când el nu era acasă. Până acum, totul fusese liniștit. Conform rapoartelor primite, Bobby și Donny Petrie plecau cu barca în fiecare dimineață, ieșind în golf după creveți, și se întorceau noaptea.

– Nu-l deranjează. Nici pe Rox.

Ea se așeză pe pat lângă el.

– Știu asta, dar nu e necesar. Inspectorul de incendii cu premeditare a spus că rezultatele nu sunt concludente. Din nefericire, Bill avea depozitată benzină în garaj, chiar lângă spălătorie. Nici măcar nu începusem să cercetez garajul. M-a intimidat.

Pentru că Bill fusese obsedat de colectatul de obiecte, iar garajul lui nu fusese plin de mașini. Ar fi trebuit să verifice casa cu mai mare atenție.

– Știu. Am citit raportul de zece ori. Mă gândesc să cer o a doua opinie. S-a folosit un catalizator, dar ar fi putut fi benzină, pentru că, deși Bill se pregătea, se pare, pentru apocalipsă sau așa ceva, nu depozita în condiții de siguranță. O să-l amendez pe inspectorul ăla de construcții. Cred că o s-o amendez și pe Miranda.

Lila făcu ochii mari.

– Să nu îndrăznești! A trimis prăjiturele cu lămâie, și au fost incredibile.

– Alea însemnau ceva de genul „Sper că nu mă dai în judecată pentru că te-am înșelat".

– Regretul și teama n-au avut niciodată un gust mai bun, răspunse Lila ridicând din umeri. E în regulă. Banii de asigurare ar trebui să vină în curând. Nu cred că a fost careva din familia Petrie. Cred că plecarea lui Carrie le-a demonstrat că era o bătaie de cap prea mare. Poate că Bobby și-a dat seama că a fost pe punctul de a face ceva ce i-ar fi distrus viața. Se pare că nici măcar n-a încercat să ia legătura cu ea. Am vorbit ieri cu ea, și era bine. Face terapie și încearcă să-și găsească o slujbă. Se gândește să se mute în Dallas.

El își putea imagina că o schimbare de decor i-ar face bine.

– Mă bucur pentru ea, dar sper că plănuiește să depună mărturie împotriva lui. Nu mi-ar plăcea deloc să scape basma curată.

– Cred că așa o să facă. Dă-te mai încolo! Mai am zece minute până când trebuie să plec. Se întinse lângă el și își puse capul pe pieptul lui. Cred că Bobby înțelege că a dat de necaz și o să înceapă să-și caute alt sac de box. Poți să renunți. Știu unde e arma și știu s-o folosesc. Am luat și lecții de autoapărare.

– O să mă gândesc. Nu-i plăcea ideea că cineva stătea la pândă așteptând ocazia să ajungă la ea, dar probabil era paranoic. Inspectorul de incendii îi spusese că locul acela, casa ei, fusese ca o bombă ce stătea să explodeze. Poate ea doar avusese mare noroc.

– Prima ședință de fizioterapie a lui Noelle n-a mers bine, spuse ea cu voce prudentă.

El se uită la ea.

– Ea a zis că a fost în regulă. A spus că noua fizioterapeută e drăguță.

– Fizioterapeuta consideră că Noelle nu s-a străduit.

– Atunci, greșește. Ea muncește din greu.

Întotdeauna făcuse așa.

– O să merg azi acolo să verific, promise Lila. Noelle mi-a spus același lucru. A zis că a fost bine, dar că nu s-a întâmplat nimic. Părea foarte dezamăgită. Aici, cuvântul-cheie e răbdarea. Ar putea fi un proces de lungă durată.

– Ar putea să nu aibă nici un rezultat. Și tu trebuie să ai răbdare cu ea. Și-a pus în minte că e puternică așa cum e. Nici unul din noi nu știe cum e să fii în pielea ei.

Pentru moment, ea tăcu.

– Aseară, era fericită când a ajuns acasă. Cred că i-a făcut bine să iasă cu prietenii. Dar știu că au invitat-o din nou în weekendul ăsta, și ea a refuzat. Am auzit-o când vorbea la telefon. A spus că tu n-o lași.

– N-am zis niciodată așa ceva, dar i-am spus să dea vina pe mine dacă nu vrea să facă ceva. Începu să se îngrijoreze că poate seara trecută nu decursese atât de bine pe cât crezuse el. O să vorbesc cu ea.

Ăsta era singurul lor punct conflictual. Săptămânile de când Lila se mutase cu ei fuseseră unele dintre cele mai fericite de care-și amintea, dar putea spune că începuse s-o enerveze pe Noelle când Lila o presa în legătură cu viitorul. Salvase câteva mese în familie schimbând subiectul despre ce facultate avea să urmeze Noelle și ce voia ea să facă în viață.

Era mai rău de când Lila începuse să vorbească despre toate acele terapii noi și despre cercetările făcute.

El știa că ea încerca să ajute, dar era responsabilitatea lui să se asigure că Noelle se simțea în largul ei. Era treaba lui să-i spună lui Noelle că era bine așa cum era.

– Bine. Azi o s-o duc la terapie, spuse Lila. N-am nimic după două, când trebuie să verific din nou degetul lui Zep. Din fericire, a fost ceva cu care m-am descurcat. Era doar vârful. Nu, n-ai idee câte glume a făcut pe tema asta.

Era sigur că să ai de-a face cu Zep Guidry în calitate de furnizor de servicii medicale era aproape la fel de rău ca să ai de-a face cu el în calitate de ofițer de poliție.

– Îmi pot imagina.

– Ce faci azi?

Nu aștepta nerăbdător ziua de azi.

– Trebuie să particip la o ședință de planificare. Târgul orașului e săptămâna viitoare. Trebuie să mă asigur că există o oarecare securitate. Avem câțiva voluntari. Trebuie să îi învăț protocoale pentru controlul mulțimilor.

– Avem protocoale pentru controlul mulțimilor? Avem mulțimi?

Abia aștepta s-o ducă pe iubita lui la prima petrecere mare a orașului.

– N-ai văzut ce se poate întâmpla la una dintre chestiile astea. În special la unele dintre standurile cu mâncare. Anul trecut, au adus gogoși cu unt, și lumea aproape că s-a călcat în picioare.

Lila gemu.

– O să fac niște fluturași care să avertizeze despre pericolul reprezentat de mâncărurile prăjite și de unt. Și de mâncarea de la târg. Suntem siguri că toți vânzătorii au autorizații de la departamentul de sănătate?

– Am crezut că încerci să faci oamenii să te placă.

Ea ridică din umeri.

– O să mă placă atunci când o să le salvez arterele.

– Ba nu, insistă el. Ei nici măcar nu știu ce fac arterele astea. În plus, sora ta ar conduce revoluția dacă ai interzice mâncarea prăjită.

– Asta așa e. Îl sărută pe piept. Trebuie să plec, scumpule. Am făcut cafea și, da, în sfârșit m-am prins că ai pus cicoare în amestecul meu. Iese ceva delicios.

– Hei, iubești toate lucrurile cajun.

Ea strâmbă din nas și plecă.

El se sili să se scoale. Ea avea dreptate că muncea ca nebunul. Nu avea să mai poată face asta prea multă vreme. Începuse să devină agitat din cauza îngrijorării și a lipsei somnului. Cu o zi în urmă, dăduse trei amenzi pentru nerespectarea reglementării referitoare la excrementele de câine, deși de obicei dădea doar avertismente. Proprietarul unui Labradoodle cu un evident colon sănătos îl acuzase că era un polițai prea preocupat de rahat.

Nu putea să se ocupe de oamenii ăștia fiind nedormit. Cafeaua și un duș fierbinte îl puteau ține în funcțiune pe termen limitat. Reușise să-și țină în frâu dispoziția morocănoasă față de Lila și de Noelle, dar restul oamenilor începeau să observe. Era agresiv.

Noelle stătea la masa de mic dejun cu laptopul și cu un bol mare în față. Își ridică privirea.

- E terci de ovăz. Lila l-a făcut la slow cooker aseară. E foarte bun.

Se uită din nou la ecran. El își puse o cană de cafea. Era prea obosit pentru asta, dar nu-i plăcea că fata lui era încordată și nu înțelegea motivul.

- Am auzit că te-ai hotărât să nu ieși în weekendul ăsta. Am crezut că te-ai distrat.

Ea nu își ridică privirea.

- M-am distrat. Filmul a fost bun, dar am mult de lucru.

- Primesc rapoartele despre progresul tău. Ești în avans, scumpo.

- Nu vreau să merg.

- Fetele alea au spus sau au făcut ceva nepotrivit?

- Nu. Doar că nu vreau să merg. Și cred că ar trebui să vorbești cu iubita ta despre faptul că nu e mama mea. Noelle strânse din buze. Uite ce e, îmi place de Lila, chiar mult, dar încep să cred că poate ea nu mă place pe mine.

- De ce spui asta?

– Tot timpul îmi spune cât de deșteaptă sunt și cât de multe aș putea face.

– Asta nu pare ceva rău.

– Ba este, atunci când eu, de fapt, nu pot face nimic din toate alea. Nu pot să mă duc la facultate, tată.

– M-am gândit la asta. Poate reușim să găsim o soluție. O să fiu cinstit cu tine, nu te văd mergând la facultate în Austin și trăind de una singură, dar poate nu strică să căutăm o facultate în zonă pe care să o poți urma. Și poate ar trebui să ne gândim la o mașină pe care o poți conduce.

Ea păli în lumina dimineții.

– Nu conduc, nu.

– Scumpo, la un moment dat, va trebui să înveți.

Chiar credea că n-avea să conducă niciodată?

Acum se uită în ochii lui, și el văzu dezamăgire.

– Te-a prins.

– Cum m-a prins?

Ea scutură din cap.

– Nu, nimic. Cum am spus, îmi place de Lila.

Îl cuprinse frustrarea.

– Spune-mi! Nu pot rezolva problema dacă nu știu despre ce e vorba.

– Am început să mă întreb dacă nu cumva nu vrea să fie împovărată cu o fată vitregă într-un scaun cu rotile. Mă tot îmboldește să încerc lucruri pe care nu le pot face. Poate că vrea să mă trimită de aici ca voi doi să vă întemeiați o familie și să nu trebuiască să vă ocupați de mine.

Ah, urma o discuție. O discuție în familie.

– Nu asta vrea. Se gândește la tine și la ce e mai bine pentru viitorul tău.

– N-am un viitor, izbucni Noelle cu o furie sălbatică pe care nu i-o mai auzise până acum. Nu unul care include mersul la facultate și locuitul la cămin. Abia reușesc să mă așez pe scaun din pat, cu atât mai puțin să mă descurc

prin campus. O să merg să fac fizioterapie pentru că se pare că asta vrea să fac pentru a fi mulțumită de mine, dar nu vreau s-o aud cum se plânge că sunt leneșă.

- Nimeni nu spune asta. Cu siguranță, nu Lila. Îți spune așa ceva când eu nu sunt aici?

- Nu, răspunse Noelle. E întotdeauna pozitivă în legătură cu asta, dar trebuie să mă întreb. Știu că sunt o povară.

- Nu ești o povară. Ești fata mea și tu ești pe primul loc în viața mea. Trebuia să fie. Era foarte sigur că voia să se însoare cu Lila, dar Noelle trebuia să fie pe primul loc. O să vorbesc cu Lila. Poate că ar trebui să stăm și să discutăm toți trei.

În ochii fetei lui apărură lacrimi.

- Nu vreau să mă urască. Vreau ca lucrurile să rămână la fel. Nu mă poate plăcea așa cum sunt?

- Te place. Îl durea inima pentru ea, dar se înșela în legătură cu Lila. Trebuia. Ești de acord să te ducă ea la terapie? Te pot lua eu, dar am o ședință, și s-ar putea să dureze mult.

Ar putea să iasă din ședință? Ar trimite-o pe Roxie, dar ea era și mai puțin tolerantă decât el, și s-ar putea sfârși cu arestarea membrilor consiliului.

Noelle își trase nasul.

- Da, pot merge cu ea. Mare parte din timp, ne împăcăm bine. Aseară a fost plăcut, deși a încercat să mă învețe cum să fac terciul de ovăz. Nu pot găti. Tot încearcă să mă învețe lucruri.

Încerca prea tare.

- Lila e genul de femeie care se dedică total lucrului de care se ocupă. Trebuie să fie așa pentru a-și face meseria în felul în care o face. Încearcă să rezolve probleme și să fie un bun exemplu pentru tine. Ai răbdare cu ea. Îți vrea binele.

- Sper.

Noelle se uită la computer.

El își luă o cafea și se gândi cum ar putea să se descurce pe noul teren minat.

Pe Lila o cuprinse frustrarea, și era gata să-și smulgă părul din cap.

– Știu că n-a mers așa cum ai sperat, dar e devreme și trebuie să încerci din nou.

– Nu vreau să încerc din nou, se plânse Noelle, uitându-se la barele paralele de parcă erau un șarpe gata s-o muște.

Din nefericire, șarpele ăla era singurul mod de a ajunge acolo unde trebuiau să meargă. După ce fizioterapeuta, o tânără pe nume Tanya, îi spusese că Noelle fusese foarte reticentă la noua schemă terapeutică, decisese să intre și să preia problema ea însăși. Noelle nu fusese prea veselă când ea intrase în clădire cu ea. Categoric, nu fusese veselă când Lila preluase ora de terapie. Nu văzuse altă cale. La început, intenționase doar să se uite. Intrase și se așezase în fundul sălii. Noelle ignora tot ce-i spunea terapeuta și, în clipa când Tanya se întorsese cu spatele, Noelle începuse să flirteze cu băiatul care se recupera după o fractură a gleznei. Era o chestie tipică pentru o adolescentă, dar Lila trebuia să facă ceva în legătură cu asta.

Noelle fusese în regulă în timpul încălzirii și al procedurii de stimulare electrică a nervilor. Doar când ajunseseră la partea de exerciții devenise încăpățânată. Lila o privise cu mare atenție, și toate dovezile arătau că lui Noelle pur și simplu nu-i convenea ca programul ei normal de negare și flirt să fie întrerupt. Într-un fel, era încurajator. Noelle părea întotdeauna perfectă. Asta dovedea că putea fi o adolescentă rebelă, la fel ca toate celelalte. Însemna că sub aparența ei placidă exista un foc. Urmau să aibă nevoie de asta.

Răspunsese bine la încălzire. Toate diagramele indicau că era mai mult decât pregătită pentru asta. Dar adevărata luptă fusese s-o ridice în picioare.

– Cred că ar mai trebui să faci zece minute.

De fapt, făcuseră un foarte mic progres. Era sigură că Noelle nu putea să-și dea seama, dar tocmai de aceea avea un terapeut.

– Categoric. Tanya încuviință din cap cu evidentă satisfacție. Am încercat luni în șir s-o determin să facă asta. Nu știu de ce, dar crede că nu poate.

Terapeuta nu putea face mai mult de atât, dar Lila putea. Cel puțin față de Noelle. Putea duce lucrurile mai departe.

– Mă doare.

Noelle se uită la ele încruntată.

Bineînțeles că durea, dar să stea pe scaunul acela pentru tot restul vieții fără a-și acorda șansa de a încerca ar durea mai mult. Necazul era că fetele de 16 ani credeau că știau tot. Ea ar trebui să știe. Fusese una dintre ele.

– Durerea este senzație, și senzația este bună în cazul ăsta.

– Îți tot spun asta de luni întregi. O să doară, dar o să devină din ce în ce mai ușor pe măsură ce o să exersezi, îi explică Tanya. Te descurci. Poți s-o faci.

Noelle nu spuse nimic și nu se uită la nici una din ele. Lila privi în jur. Rămăseseră doar ele. Poate că intimitatea ar fi o idee mai bună. Poate că atunci Noelle i-ar spune de ce nu încerca.

– Tanya, cred că mă pot ocupa eu de restul ședinței.

Tanya încuviință din cap ca și cum ar fi înțeles și apoi se uită la Noelle și oftă.

– Ar trebui s-o asculți, scumpo. Am încercat să-l fac pe doctorul Hamet să-și schimbe procedurile de fizioterapie timp de luni. I-aș da-o femeii ăsteia pe mână chiar și pe fata mea. Ne vedem săptămâna viitoare!

Lila aşteptă până când ea plecă şi rămaseră singure înainte de a se întoarce spre pacienta ei foarte încăpăţânată.

– Noelle, trebuie să ai încredere în mine. Ştiu că nu crezi, dar ziua asta a fost foarte încurajatoare. Hai să mai facem încă zece minute, apoi te duc înapoi la masaj!

Ar accepta mici victorii cu Noelle. Dacă ar fi fost altcineva, Lila ştia că i-ar fi servit discursul cu atitudinea dură spre binele lui şi ar fi plecat până când pacientul era dispus să lucreze. Ştia al naibii de bine că, în afară de cazul când pacientul voia, nici un fel de rugăminţi sau negociere n-ar funcţiona.

Dar ea era pacienta *ei*. Copilul ei. Ştia că n-ar trebui să gândească aşa despre ea, dar ajunsese s-o iubească pe Noelle. Nu era dispusă s-o lase baltă şi ştia că, după ziua de azi, urma o discuţie serioasă cu Armie despre asta. Poate că i-ar sfâşia inima să vadă că el nu ar asculta. Dar nu era sigură că ar putea trăi împăcată dacă nu i-ar convinge să încerce.

Noelle se uită la ea, strângând cu încăpăţânare din dinţi.

– Nu pot merge, Lila. Ţi-am spus azi de o sută de ori.

Doar dacă s-ar strădui să meargă cu aceeaşi înverşunare cu care o contrazicea, poate că ar fi mers deja.

– Crezi că n-am văzut că şoldurile tale se mişcă? Nu le-a mişcat vântul.

Observă că Noelle părea speriată.

– N-ai văzut bine. Nu le-am mişcat. Nu le pot mişca. Nu pot mişca nimic de la mijloc în jos.

Era aşa enervantă, şi erau atât de aproape.

– Ba da. Le mişti mai mult decât crezi. Şi simţi câte ceva şi mai jos de mijloc. Amândouă ştim asta. Ţi-am explicat că, din cauza localizării leziunii tale, există mari şanse să îţi poţi recăpăta ceva din mobilitate. Dar trebuie să munceşti. Noelle, nu ai decât un termen limitat

înainte să nu mai fie cale de întoarcere. Știu ce ți-a zis doctorul, dar n-are dreptate.

- Și tu ai dreptate?

Doctorul Hamet avea să apară, pentru că se presupunea că trebuia să-i „supravegheze" activitatea. Urma să aibă ce auzi și mai ales o descriere consistentă a cuvântului *incompetență*.

- Da, am. Așa că hai să te ridici și să mai faci zece minute, după care te poți odihni!

Noelle își scutură coada de cal de un castaniu-închis.

- Încă zece minute de iad n-o să rezolve nimic.

Asta era. Văzuse asta și la alți pacienți, auzise de la prieteni de-ai ei specializați în fizioterapie. Adesea, exista o singură șansă de a convinge pacienții că puteau s-o facă. În special, în cazurile dificile. Dacă ar fi venit în Papillon imediat după accidentul lui Noelle, poate că nu ar fi fost aici. Noelle poate ar umbla deja în cârje, și aceste ședințe ar fi despre cum să-și depășească limitele și cum să fie mai puternică. În schimb, Noelle și Armie fuseseră bombardați cu informații de rahat și acceptaseră, pentru că amândoi fuseseră prea traumatizați să meargă să ceară o a doua părere. Trebuia să depășească aceste piedici, altfel nu puteau obține vreun rezultat.

- Nu, va fi un drum lung și dureros, dar la capătul lui o să poți merge. Poate că nu vei mai putea merge niciodată fără cârje, dar vei fi mobilă.

- Atunci, de ce să nu rămân în scaun? întrebă Noelle, vădit exasperată. Știu că faci asta pentru că ai impresia că, dacă mă voi putea mișca, o să merg la facultate și o să studiez ceva important, dar cum o să fie când o să ajung acolo? Tot n-o să mă pot mișca. Tot n-o să fiu normală. Ai vrea să fii ciudata la care se holbează toți?

N-avea de gând să discute despre așa ceva. Era ridicol. Era momentul să intre în acțiune dragostea aia mai strictă. Cu rugatul nu mergea. Blândețea îi dădea de înțeles

lui Noelle că putea continua să se certe și că până la urmă avea să capete ce voia.

– Noelle, ridică-te și termină ce ai de făcut! Nu ne mișcăm de aici până când nu termini. Putem sta aici toată noaptea. Tatăl tău o să vină să ne caute, și atunci îi poți explica de ce nu putem merge acasă.

– Sunt obosită.

– Nu vreau să aud scuze. Poți veni cu un milion din astea, și nici una nu e valabilă. Oamenii vor găsi mereu motive să arate cu degetul și să se holbeze. Crezi că niște cârje sunt mai rele decât un scaun cu rotile? Doamne, ăsta e motivul pentru care nu vrei să încerci? Pentru că, dacă încerci, n-o să ai o scuză să nu pleci din oraș? Ți-e frică de lumea aia mare și rea, scumpo?

În sfârșit, în ochii ei apăru ceva din flacăra adevărată.

– Să te ia dracu', Lila! Crezi că nu știu de ce faci asta?

Câteodată, o încăierare violentă era exact lucrul de care era nevoie.

– O fac pentru că la sfârșit o să-mi mulțumești. Aici, nu sunt prietena ta. Aici, sunt furnizorul tău de asistență medicală primară, și faci ce spun eu. N-o să te cocoloșesc.

Noelle era destul de răsfățată acasă. Îi devenise foarte clar pe când o privise pe tânără cum refuza de fiecare dată când fizioterapeuta încerca s-o ridice de pe scaun că ceva o motiva pe Noelle – și nu era durerea. Era teama. Exista doar un singur mod de a o învinge, dar erau în criză de timp. Deja pierduseră prea mult. N-avea să fie cea care pur și simplu o lăsa pe această tânără strălucită să-și irosească șansa la normalitate.

– Nu ești deloc prietena mea. Încerci să-l câștigi pe tata.

Era evident că avea să iasă urât. Din fericire, nu se dădea înapoi de la o confruntare.

– Deja l-am câștigat pe tatăl tău. Crezi sau nu, fac asta atât pentru el, cât și pentru tine. Într-o zi, o să înțeleagă

că a abordat greșit situația, și vina o să-l roadă pentru totdeauna. Acum, dă-mi mâinile, și o să mergem la bare.

- Vrei să scapi de mine.

Nu se putu abține să nu-și dea ochii peste cap.

- Sigur, vreau să scap de tine. Îl vreau pe tatăl tău doar pentru mine. Pierdem timpul.

În ochii lui Noelle apărură lacrimi.

- De ce ești așa rea?

Schimbarea era evidentă. Din nou, era ceva ce văzuse de o sută de ori. Pacientul începea prin a fi agresiv și, când asta nu mergea, încerca să joace cartea compasiunii. Nu-și putea permite compasiune. Compasiunea ar pironi-o pe Noelle în scaunul ăla.

- Sunt rea pentru că tu ești prea încăpățânată să vezi că îi dai voie fricii să te țină în scaun. Asta vrei? Vrei să stai acolo pentru tot restul vieții? Vrei ca restul lumii să te slugărească? Asta pare a fi foarte ușor.

Cuvintele erau răutăcioase și complet neadevărate, dar Lila încerca s-o împingă pe Noelle într-un colț unde să lupte pentru ea însăși. Lupta pentru ea însăși ar putea-o determina să iasă din cercul vicios în care se afla. Dacă Lila trebuia să fie lupul cel rău pentru o vreme, era dispusă s-o facă. Câteodată, pacientul avea nevoie să se lupte cu cineva, să învingă un ticălos și să demonstreze ceva.

- E al dracului de greu.

Din nefericire, asta nu ieșise din gura lui Noelle. Se uită, și Armie stătea acolo, cu ochii reci ca gheața. Azi nu era în uniformă. Avea pantaloni, o cămașă și mocasini. Arăta de parcă tocmai ieșise dintr-o discuție de afaceri, ceea ce, având în vedere ce îi spusese de dimineață, chiar așa era. Și arăta furios.

Ea avea multe de explicat. Știa că trebuia s-o facă, dar nu se așteptase ca el să vină în cel mai nepotrivit moment. Era necesar să facă amândoi front comun, altfel

Noelle ar folosi divergențele ca pe un alt mod de a rămâne în cutia unde se pusese singură.

– Hai să vorbim în birou! Noelle, nu s-a terminat.

Noelle începu să plângă de-a binelea, cu ochii mari strălucind și roșie la față.

– Tati, vreau să merg acasă.

– Noelle, trebuie să vorbesc între patru ochi cu Lila pentru o clipă. Mai bine du-te și ia-ți lucrurile, și așteaptă-mă în hol, spuse Armie pe un ton ce nu lăsa loc vreunei obiecții.

Venise șeriful.

Noelle se uită la ea, dar în ochii ei nu era triumf. Plângea.

– Îmi pare rău că n-am fost ce ai vrut tu să fiu.

Lila gemu și dădu să se aplece spre ea.

Armie intră între ele.

– Nu-i mai spune nici un cuvânt.

Noelle se îndreptă spre hol.

– Ce vrea să însemne asta?

Era evident că el nu înțelesese ce se întâmplase. Așa mergea câteodată terapia, și uneori exact așa erau părinții și adolescenții.

– Înseamnă că nu pot crede că ai vorbit așa cu ea.

– Știu că am fost aspră, dar avem un termen-limită, Armie, și luatul cu binișorul nu funcționează, îi explică ea. Ceva se întâmplă cu ea, și nu vrea să vorbească despre asta. Ceva o reține, și eu trebuie să o fac să recunoască asta, ca să putem s-o punem pe picioare înainte de a pierde șansa.

– Șansa asta a dispărut în ziua în care nu și-a mai putut folosi picioarele, insistă el. Nu intenționez să te las să îngreunezi situația pentru ea.

De ce nu asculta? Putea fi atât de logic, dar în privința asta era o afurisită de stâncă de care ea își izbea capul.

– Asta încerc să-ți spun. Nu cred că trebuie să-și piardă complet uzul picioarelor, dar îi e frică.

El își puse mâinile în șolduri și se aplecă asupra ei.

- Da, îi e frică de tine. Crede că încerci să scapi de ea, și, după ce am auzit cum i-ai vorbit, trebuie să pun la îndoială tot ce știu despre tine.

Cum să-i explice?

- Fizioterapia poate fi un proces dificil. Ai cunoscut vreodată pe cineva care a făcut fizioterapie? Ai spus că partenerul tău a fost împușcat. Ai fost vreodată la una dintre ședințele lui de terapie?

El scutură din cap.

- E altceva. El era polițist. Putea să facă față.

- Și Noelle poate face față. Știi ce-aș fi făcut oricui altcuiva în afara familiei care refuza să facă exercițiile? I-aș fi spus că mă putea găsi când avea să ia în serios vindecarea și aș fi plecat.

- Păi, îmi doresc al dracu' de mult să fi făcut asta și cu Noelle, pentru că singurul lucru de care n-are ea nevoie e mai multă negativitate.

- Nu, ea trebuie să creadă că poate face asta, și tu n-o ajuți. O ții pe loc răsfățând-o. În clipa în care îi ieșiră cuvintele pe gură, știu că fusese o greșeală. Armie, știu că încerci...

El îi tăie vorba.

- Nu, te rog, spune-mi ce crezi. Nu sunt un tată destul de bun? Cum dracu' știi tu asta? N-ai avut niciodată un tată. E imposibil să știi ce înseamnă să crești un copil, pentru că tu n-ai avut niciodată părinți.

Uau. Ea inspiră profund, căci cruzimea acestor cuvinte o lovi în adâncul ființei. Îi vorbise despre copilăria ei pentru că îl iubea și voia ca el să știe totul despre ea. Nu pentru ca el să îi poată arunca asta în față, transformând cuvintele într-o armă pentru a câștiga o luptă pe care ea nici măcar nu se gândise s-o poarte.

Trebuia să se stăpânească, altfel avea să sfârșească prin a plânge, și n-avea de gând să facă asta. Avea să se comporte cu profesionalism.

– Lipsa mea de dragoste părintească n-are nimic de-a face cu cunoștințele mele medicale. Toate studiile arată că, dacă n-o ridic în curând în picioare, nu va mai merge niciodată. Nu înțeleg de ce tu vrei s-o ții în scaunul ăla – decât dacă ți-e teamă și te simți vinovat, așa că o răsfeți. Ai făcut asta când era mai mică pentru că ești tatăl ei. Pariez că soția ta era cu disciplina. Ei bine, ea nu mai trăiește, și câteodată trebuie să fii dur. Noelle e deșteaptă și puternică, dar este și cocoloșită.

– Cum poți spune că e cocoloșită? Știi prin ce a trecut?

– Știu că vrea să rămână în scaunul ăla în loc să încerce să meargă. Știu că e dispusă să renunțe la toate visurile ei pentru că pare mai ușor decât să muncească. Sincer, chiar dacă are să-și petreacă restul vieții în scaunul ăla, poate merge la facultate. Lumea face asta tot timpul. Poate avea o viață. Poate fi puternică și independentă.

Armie făcu ochii mari.

– Tu chiar vrei să scapi de ea.

– Îți bați joc de mine? Pentru că vreau s-o ajut să aibă o viață sunt o netrebnică, plănuind să-mi exilez rivala? Pe ce lume trăiești?

– Evident, nu în aceeași lume cu tine, ripostă el. Aici, noi nu îi hărțuim pe oamenii pe care-i iubim. Nu-i doborâm.

– E deja la pământ, Armie. Toți suntem. Fiecare dintre noi. Cum ne adunăm de jos și mergem înainte e măsura sufletelor noastre. Nu-i răpi această luptă. Asta e viața ei. Crezi că n-am văzut asta? Mama a spus că va deveni abstinentă. A spus că va începe de mâine, și mâine n-a mai venit niciodată, și așa și-a petrecut mare parte din viață, lăsând-o să se irosească.

El scutură din cap.

– N-o compara pe fata mea cu drogata de maică-ta.

– De ce nu? Ea e dependentă de scaunul ăla. Știi câți oameni care n-au de ales ar face moarte de om să fie în locul ei? Să poată face treaba, să simtă durere, astfel

încât să aibă șansa de a merge din nou? Spune-i să fie curajoasă. Spune-i să încerce. Spune-i să te facă mândru de ea, pentru că e luptătoarea pe care ai crescut-o să fie astfel. Nu lăsa un moment să definească tot restul vieții ei.

Ei bine, categoric abandonase atitudinea de doctor, dar n-avea de gând să plângă. Putea simți lacrimile, dar nu-și putea însuși lupta asta făcând-o despre ea. Era despre Noelle.

– Deja a făcut-o, și n-am de gând s-o supun la așa ceva. Armie se dădu înapoi. Îmi iau fata acasă acum. Sper că e primită înapoi în centrul ăsta, pentru că înțeleg că are nevoie de terapie de întreținere, dar nu mai vreau să te ocupi tu de ședințele ei. Trebuie să revină la Tanya.

Nu voia s-o asculte? Poate că trebuia să facă un pas înapoi și să abordeze problema din alt unghi. În clipa asta, erau amândoi tulburați. Era bine să se calmeze, să ia un pahar de vin și să discute logic.

– Sigur că e bine-venită.

El se uită o clipă la ea.

– E fata mea, Lila.

– Știu asta. De ce crezi că lupt cu atâta îndârjire?

Întinse mâna spre el. Era prima lor ceartă serioasă, și fusese complicată.

El închise ochii când mâinile ei îl atinseră.

– Trebuie să fac ce-i bine pentru ea.

– Și asta știu.

Aveau să discute, și el avea să vadă că asta era tot ce încerca ea să facă. El deschise ochii, și ea își dădu seama că lucrurile nu aveau să meargă așa cum voia ea.

– Cred că ar trebui să te duci la sora ta. Cred că avem nevoie să stăm o vreme despărțiți. Ar trebui să mă concentrez asupra lui Noelle.

Ea făcu un pas în spate; ce auzise nu avea nici un sens. Era o ceartă. Nu trebuiau să se despartă din cauza unei certe.

– Mă dai afară pentru că eu și Noelle am avut un dezacord?

– I-ai spus niște lucruri groaznice. Nu-ți pot permite să faci asta.

Ea de-abia mai putea respira.

– Credeai că o să ne înțelegem minunat tot timpul?

– Noelle se împacă bine cu toată lumea.

– Da, și asta e o problemă. Nu poți pricepe? Nu poți pricepe că nu-i normal să nu se certe cu nimeni? Îi e frică să lupte chiar și pentru ea însăși.

El ridică o mână.

– N-am de gând să ascult tâmpeniile astea. E o fată drăguță. Și nu trebuie să lupte pentru ea însăși, fiindcă eu sunt aici să lupt pentru ea.

– Dar nu lupți. Simți cum o cuprinde furia. El fusese o iluzie. Dacă se pierduse cu firea pentru că avuseseră o singură afurisită de ceartă, n-ar fi rezistat niciodată împreună. Ea era dificilă. Știa asta, dar crezuse că el era singurul bărbat din lume care ar putea sta lângă ea. Nu lupți deloc pentru ea. O cocoloșești și o s-o faci până când n-o să mai aibă o viață, și chestia e că nici tu n-o să ai una.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Ah, pentru că n-o las să accepte abuzul tău, nu pot avea o viață?

– Și tu ești blocat în acel moment. Nu te poți ierta că n-ai fost în mașina aia cu ea. Știa că el nu avea s-o asculte, dar nu se putu opri din vorbit. Îl iubea. Probabil n-avea să mai iubească pe nimeni așa cum îl iubea pe el, dar știa când un bărbat terminase cu ea. Accidentul n-a fost vina ta, dar partea asta este. Ești tatăl ei. Trebuie s-o protejezi. Chiar și de ea însăși. O să trimit pe cineva să-mi ia lucrurile. Nu că ar fi multe de luat.

– Ai putea să-ți ceri iertare. El inspiră adânc și păru că ajunge la o hotărâre. Ai putea să-ți ceri iertare de la Noelle, și poate după aceea am putea face ceva.

Și data viitoare când avea să facă o mișcare greșită? Avea să își petreacă tot restul vieții cerându-și iertare?

– Problema este că nu cred că am greșit și niciodată nu voi crede. Nu legat de asta. La revedere, Armie!

Ieși, îndreptându-se spre holul care ducea în parcare. De-abia putea vedea de lacrimile care-i inundaseră ochii. Se abținuse până acum.

Noelle stătea acolo. Era un dezastru, rimelul curgându-i pe obraji.

– Lila, îmi... îmi pare rău. N-am vrut să vă fac asta ție și lui tata.

Chiar nu era vina ei. Se lăsă pe bancă lângă scaunul lui Noelle, pentru că nu voia să se aplece asupra ei. Ce avea ea de spus trebuia spus ochi în ochi.

– Știu, scumpo. Vreau să te gândești la asta. Tu îți ești de ajuns. Îți ești de ajuns să te ridici, să răzbați și să mergi. Tu singură îți pui piedici. Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești.

Armie stătea în ușă.

Ea se ridică și plecă, simțind cum el o urmărea cu privirea.

Când ajunse la mașină, își reprimă lacrimile și se îndreptă spre singurul loc în care mai putea merge.

capitolul 15

– Hei, ți-am adus niște ceai.

Lisa intră în micul apartament aflat deasupra restaurantului Guidry's ce-i servea Lilei drept reședință temporară.

– Mulțumesc! Se ținuse tare timp de ore întregi, ceva ce învățase după anii petrecuți la spital. Propria dramă putea aștepta. Deși, dacă se gândea, era ceva ce căpătase în copilărie.

Peanut se uită la ea de la locul lui. Câinele părea să știe că se întâmplase ceva groaznic și rămăsese aproape de ea.

Lisa se așeză la capătul patului, cu o privire îngrijorată pe față.

– Aș vrea să vii să stai acasă la noi. Vreau să am grijă de tine.

Faptul că cineva avusese grijă de ea o adusese din capul locului aici. Căzuse în cea mai blândă și dulce capcană dintre toate, cea care păruse un paradis. Dar, în după-masa asta, capcana se deschisese brusc, și ea fusese distrusă. Reușise să se târască de acolo, dar se temea că își lăsase o bucată bună din ea în casa aceea unde fusese pentru scurt timp fericită.

– Sunt bine. N-a mers. Am înaintat mult prea repede.

Asta le spunea tuturor celor care o întrebau. Fusese o greșeală să se mute împreună.

Ce-ar spune Armie? Ar trâmbița prin oraș că ea îi abuzase fata? I-ar întina reputația ca s-o facă să plece? Ea ar fi zis că nu, dar nu anticipase nici cât de departe ar merge el ca s-o protejeze pe Noelle – și pe el însuși. După tragedie, el găsise un loc unde se simțea confortabil, și viața părea în ordine, iar ea era cea care îl amenința.

– Ba nu. Ce s-a întâmplat? Lisa o sfredeli cu o privire iscoditoare. Nu plec până când nu-mi zici. Știi cât de perseverentă pot fi. Asta o să auzi pentru următoarele câteva săptămâni. „Ce s-a întâmplat, Lila? Cum te pot ajuta, Lila?“ Își puse mâna pe piept și afișă o expresie șocată. „Ah, vai de mine, am făcut ceva, Lila?“ Uite, asta e manipulare, pentru că știu al naibii de bine că n-am greșit cu nimic, dar o să te enerveze, așa că ăsta e drumul pe care o să merg.

Asta făceau surorile. Te băteau la cap și nu le păsa de limitele personale când îți voiau binele. Asta încercase ea cu Noelle, pentru că știa că așa ar fi făcut oricare dintre frații ei pentru ea.

Armie greșea. Poate că nu avusese doi părinți iubitori, dar îi avusese pe Will, pe Laurel și pe Lisa. Se iubiseră și se sprijiniseră unii pe alții. Se învățaseră unii pe alții ce însemna să fie o familie.

– Ne-am certat. S-a despărțit de mine. Îl mângâie pe Peanut, prezența lui liniștind-o.

Lisa icni.

– Ce-ai făcut?

– De ce crezi că am făcut eu ceva?

– Pentru că te cunosc de-o viață. Poți fi o scorpie.

Putea, dar de data asta fusese scorpie din motive întemeiate.

– Am forțat-o pe Noelle la fizioterapie. Am încercat s-o ridic și s-o fac să meargă și am spus niște lucruri urâte cum că îi e mai ușor să stea în scaunul ăla. Cred că eram la un pas de a o enerva într-atât încât s-o facă doar ca să-mi scoată ochii.

Lisa oftă.

– Așa cum ai făcut când am picat la fizică. Îmi aduc bine aminte. Tu și Will m-ați enervat în asemenea hal, că nimic nu m-a împiedicat să iau examenul ăla și să vă arăt eu vouă. Știi că Laurel a făcut la fel, și tu doar ai ajutat-o. A luat notă de trecere, și tu ai fost fericită. Eu am luat un zece minus, și tot ce ai făcut a fost să mă bați pe spate și să-mi spui că știai că o să reușesc.

Lila era cu doar câțiva ani mai mare decât frații ei mai mici, dar fusese cea care se asigura mereu că-și făceau temele și că mâncau de cină.

– Laurel n-a fost niciodată bună la mate și la științe. Avea alte talente. Tu erai leneșă și te legănai în brațele inteligenței tale înnăscute. Dacă rămâneai repetentă atunci, școala ar fi cerut o discuție cu părinții. Noi n-aveam pe cine să trimitem.

Anii aceia fuseseră tare grei; fuseseră tot timpul pe muchie de cuțit. Nu putea repeta asta. Nu își putea cere pur și simplu scuze pentru ceva ce nu regreta doar

ca să se întoarcă la el. Era inevitabil ca ea și Noelle să se ciocnească din când în când, și lucrurile s-ar repeta. Ar fi din nou pe muchie de cuțit, la fel ca în copilărie - să fie perfectă sau să piardă totul.

- Hmm, nu m-am gândit la asta așa. Ca adolescent, părea nedrept, spuse Lisa.

- Da, mă rog, sunt sigură că Noelle ar fi de acord cu tine. Cu siguranță Armie este. Mi-a cerut să plec, pentru că, dacă aș fi rămas, n-ar mai fi pus-o pe Noelle pe primul loc. Chestia este că și eu încerc să fac același lucru.

Știuse că aveau să se certe pe tema asta, totuși o făcuse.

- Nu vrea ca ea să facă fizioterapie?

- Crede ce i-a spus bătrânul doctor. Nu vrea o a doua opinie, pentru că nu vrea să-i dea lui Noelle speranțe deșarte. Eu chiar cred că e mai bine decât fără nici o speranță. Cel puțin, dacă ar fi crezut că există vreo șansă, ar fi încercat să afle cum să fie mai independentă. Armie a adaptat toată casa astfel încât ea să nu se forțeze. Asta e grozav, dar lumea n-o să fie la fel. Nu e la fel pentru ceilalți. A făcut o treabă bună pentru ca ea să se simtă în largul ei, dar n-o învață aptitudini esențiale de viață. Eu am încercat s-o învăț cum să se descurce prin casă. Ea îmi spune că nu poate. Chiar crede că oamenii în scaun cu rotile nu pot găti sau spăla? Pentru că e ridicol. Chiar și dacă n-o să se ridice niciodată din scaunul ăla, poate fi independentă. Poate merge la facultate și poate studia ce vrea. Poate avea o viață împlinită și să facă lucruri uimitoare, dar nu și dacă nu va crede în ea însăși.

- Trebuie să vorbești cu el, o îndemnă Lisa.

- Am încercat. El a zis că nu ar lua în considerație să vorbească cu mine decât dacă îmi cer iertare de la Noelle. Presupun că mai vrea și să n-o mai forțez să încerce să meargă. Mai erau și alte lucruri de care îi era teamă. Poate că e mai bine așa. Nu pentru Noelle, ci pentru mine. Nu cred că ar fi mers între noi pe termen lung,

pentru că nu cred că ar încerca vreodată să riște să mai aibă un copil, și eu nu știu dacă pot trăi fără a încerca să am unul.

Lisa făcu ochii mari.

- Nu mai vrea copii? Vreau să zic, înțeleg că a trecut prin asta o dată, dar ți-a spus așa de-a dreptul că nu mai vrea alți copii?

- A zis că trebuie să se gândească. Poate că dacă l-aș fi cunoscut în alte circumstanțe... Nu e rău sau greșit ca el să nu mai vrea copii. Categoric nu-l face să fie o persoană rea, doar una nepotrivită. Sau poate erau mult prea nepotriviți ca relația lor să fi funcționat vreodată. Era atât de obosită. Cred că îi plăcea ideea de a avea o femeie în viața lui, dar realitatea s-a dovedit a nu fi chiar așa grozavă. Pentru o vreme, i-a convenit să fie cu mine, și după aia nu i-a mai convenit și m-a dat afară.

- Nu cred că asta a fost. V-am văzut împreună. Era mai fericit decât l-am văzut vreodată.

- Păi, n-am meritat să lupte pentru mine, spuse ea tristă. Crezi că o să le zică tuturor că am încercat să-i fac rău lui Noelle?

- Ce? De ce să facă asta?

- Pentru că, dacă nu merge treaba cu dispensarul, o să plec din oraș, explică ea. Va trebui. Trebuie să am o slujbă. Dispensarul nu aduce mulți bani. Chiar puțini, de fapt, dar trebuie să am o modalitate de a o plăti pe Mabel și de a continua să funcționez. Încep să am pacienți, dar Armie ar putea opri asta cu câteva vorbe. Eu sunt străina.

Privirea Lisei se înăspri.

- Dacă o vorbește de rău pe sora mea, o să aibă de-a face cu mine.

Ea nu voia s-o bage în bucluc pe Lisa, care se potrivea bine aici. Iubea locul ăsta. Lila începuse să se simtă ca acasă în Papillon, dar nu putea lupta dacă Armie se decidea că n-o voia aici. I-ar putea afecta afacerea surorii ei.

– Nu știu. Poate că aș putea încerca să găsesc pe cineva în locul meu. Ultimul lucru de care am nevoie e ca Guidry's să-și piardă afacerea din cauză că eu sunt sora ta. Dacă plec, ar putea să uite asta.

Ușa se deschise, și intră Remy.

– Nu pleci nicăieri, Lila. Locul tău e aici, și te asigur că nimic din ce spune Armie nu poate face rău afacerii ăsteia. Eu și Dixie avem singurele localuri din oraș, și ea n-are bar. Te asigur, dacă au de ales între a-i face șerifului pe plac și a-mi face mie, oamenii o să se gândească la faptul că eu n-o să servesc nici o persoană care încearcă să alunge din oraș un membru al familiei mele.

Lila se ridică, și Peanut sări pe podea, așezându-se lângă ea.

– Tu erai cu urechile ciulite la ce discutăm?

Remy avu bunul-simț să roșească ușor.

– Păi, Zep făcea deja asta, și am zis că nu trebuie să știe mai mult decât mine.

De după colț apăru capul lui Zep.

– Scuze! Am văzut că doamna doctor aici de față era supărată și am vrut să știu dacă ar trebui să dau vreun pumn cuiva.

Ea oftă.

– În primul rând, sunt asistentă practiciană. În al doilea rând, nu. Dacă dai cuiva un pumn și îți vatămi din nou degetul ăla, nu ți-l mai cos. Dacă îți place degetul tău mic, nu te bate pentru următoarele opt săptămâni sau așa ceva.

Zep scutură din cap.

– Nimeni n-o să-ți spună asistenta practiciană Daley. E prea lung. Și, în cazul ăsta, o să găsesc o altă cale să te apăr. Pot inventa tot soiul de feluri în care să-l scot din țâțâni pe șerif. Nu poți să pleci. Avem nevoie de tine. Mi-am dat seama, mai nou, că e important să avem un membru al comunității medicale în familia noastră. Dacă am o mahmureală de zile mari, pot să-mi fac

apariția în dispensar și tu o să mă rehidratezi. De asemenea, pot să te fac să-mi scrii un bilet cum că mi-au ieșit bine analizele pentru bolile cu transmitere sexuală. Elimină o mulțime de pași.

Cel puțin, exista cineva care o putea face să zâmbească și acum, chiar dacă era din cauza atitudinii lui de prostănac.

– O să-ți scriu biletul ăla. Ar trebui s-o tragi în folie de plastic. Dar trebuie să iau în calcul faptul că e greu să profesez în orașul ăsta. Remy, te rog, nu spune nimic. O să vorbesc eu cu el. O să-i promit că n-o să-i stau în cale și o să am o atitudine profesională când o să ne întâlnim.

Remy se încruntă.

– În câteva zile, o să-și dea seama că a fost un idiot și o să se răzgândească. Ești pregătită pentru asta?

Ea nu era pregătită să se gândească la nimic în afară de a se întinde în pat și a dormi. Dacă reușea să adoarmă.

– Nu cred. Chiar dacă o face, va fi doar o chestiune de timp până când o să fac ceva care o să-l enerveze din nou.

Privind în retrospectivă, putea vedea că accidentul fusese cel care-i salvase prima dată. Ea îl făcuse de râs în cafenea în acea zi, și doar faptul că oamenii din oraș ajunseseră s-o vadă drept eroină îl făcuse să se răzgândească. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, ei n-ar fi continuat. Poate că ar fi fost mai bine, pentru că n-ar fi fost atât de greu să colaboreze cu el acum.

– Mă duc să-ți iau lucrurile, promise Lisa.

– Nu, mă duc eu. Zep făcu semn din cap în direcția Lisei. Dacă te las pe tine, probabil o să ajungi la zdup, pentru că poți fi rea când vrei. Cu siguranță Remy ar ajunge la închisoare. I-a promis o bătaie lui Armie dacă te rănește, și fratele meu se ține întotdeauna de cuvânt. Se pare că eu sunt singurul cu minte de aici. Cine ar fi crezut?

Categoric, nici unul dintre ei trei.

– O să-i trimit un mesaj să-i spun că mergi tu. Mulțumesc! E o singură sacoșă, plus lucrurile lui Peanut. N-am mare lucru.

N-avea multe și se părea că situația nu avea să se schimbe prea curând.

– Cred că voi două aveți nevoie de o sticlă de vin și de cele mai bune chipsuri pe care le-ați mâncat vreodată. Cel puțin, asta pretinde bucătarul meu. Remy îi aruncă un surâs. Le vreți aici sau preferați să ieșiți în grădină? E aproape goală, și apa e frumoasă la ora asta. Cred că Otis mișună pe aici.

Băutură și aligatori.

– Sigur. În grădină ar fi bine. Dă-mi un minut și cobor. Mulțumesc mult că mă lași să stau aici. Aș putea să stau la dispensar, dar aici e mai drăguț.

– Asta nu spune multe, *ma soeur*, răspunse Remy. Dar ești întotdeauna bine-venită. Și sper că te vei gândi serios să rămâi în oraș, chiar dacă șeriful e un nemernic. Câteodată, bărbații sunt niște ființe tâmpite, și avem nevoie de timp să lămurim lucrurile.

Remy ieși, și Zep îl urmă, salutând-o cu mâna bandajată.

Ușa se închise, și rămase din nou cu sora ei și cu câinele.

Pentru un moment, Lisa tăcu.

– E în regulă. O să fie bine.

Ea încuviință din cap.

– Știu.

Dar, în adâncul ființei ei, durerea... Doamne, ce durere! El plecase. Probabil o ura. Credea că intenționa să-i facă rău fetei lui. Ăsta era cel mai grav lucru. Nu își făcea griji pentru ea. El o ura, și ei îi era dor de el. Deja îi ducea dorul.

Lisa se apropie și o îmbrățișă pe Lila.

– Să nu faci vechile greșeli. Descarcă-te! Lasă-mă să fiu aici pentru tine. Nu ține în tine, pretinzând că totul e în ordine. Lasă-mă s-o sun pe Laurel și s-o pun pe video, și hai să avem și noi grijă de tine de data asta. L-ai iubit. Nu-i o greșeală să recunoști. Te rog, nu ține asta în tine. Dacă ești cu adevărat așa calmă, e bine. Dar, dacă simți nevoia să plângi, nu te ascunde. Nu vine nimeni să ne ia de aici. Crezi că nu știu cât de greu a fost pentru tine și Will? Știu. Lasă-mă să fiu eu cea puternică pentru tine de data asta! Te rog, lasă-mă să te răsplătesc! Și, da, mă pun eu în centrul atenției pentru că mă tem că tu n-o să te pui niciodată pe primul plan.

Bunătatea surorii ei avu efect acolo unde răcealа lui Armie nu reușise. Era adevărat. Ținea în ea, o reminiscență din copilărie, dar una de care nu mai avea nevoie. N-avea să mai fie niciodată femeia care plângea din orice, dar pentru anumite lucruri merita să plângi.

Dragostea ei merita niște lacrimi.

– L-am iubit. Eu niciodată...

Cuvintele nu-i veneau.

Lisa o strânse în brațe.

– N-ai cunoscut niciodată pe cineva ca el. Știu. Este în regulă.

Lila își dădu drumul, o lăsă pe sora ei s-o consoleze. Lacrimile pe care și le reținuse toată ziua se revărsară în sfârșit.

El plecase, și cu el plecase o parte mare din inima ei.

Armie se simțea ca un zombi. Se mișca, spunând toate acele lucruri pe care trebuia să le spună, dar nu putea simți nimic. O pusese pe Noelle în mașină, mersese acasă, rămăsese calm, dar se simțea ca și cum încă era prins în acel moment când își dăduse seama că trebuia s-o părăsească pe Lila.

Deja îi ducea dorul.

Trebuia să se concentreze asupra fetei lui. Ea era cea care avea nevoie de el.

– Vrei să mănânci ceva? Pot să comand pizza. Știa că ar trebui să facă ceva sănătos. Dar, dacă deschidea frigiderul, vedea ce plănuise să gătească Lila pentru ei. Sigur erau acolo, pregătite și gata de a fi folosite, pentru că prietena lui era foarte organizată.

Nu era prietena lui, și ăsta era cel mai tâmpit cuvânt din lume. Nu era o fată și era mult mai mult decât o prietenă. Era iubita lui. Perechea lui. Fiecare gând cu care se trezea și alinarea lui.

Cum de se ajunsese la un asemenea rahat? Crezuse că Noelle era în siguranță cu Lila. Fusese cea mai mare ușurare că cineva fusese acolo să-l sprijine și să fie partenera lui. Putea lucra în tura de noapte fără a-și face griji în fiecare secundă. Putea să aibă încredere în ea dacă Noelle avea nevoie să meargă undeva.

„Vrei ca restul lumii să te slugărească? Asta pare a fi foarte ușor."

Nimic din anul trecut nu fusese ușor pentru nici unul dintre ei. Noelle avea nevoie de cineva care s-o sprijine și care nu să țipe la ea.

„Așa cum țipa tatăl tău la tine când petreceai prea mult timp umblând după fete în liceu și nu te ocupai de teme? A fost dur ca naiba cu tine, și i-ai mulțumit bătrânului pentru că te-a făcut să mergi la facultate. Ai fi lucrat la un fast-food dacă n-ar fi fost el care să-ți fi tras șuturi în fund."

Tatăl lui. El fusese regele dragostei severe. Dar Noelle n-avea nevoie de asta. Nu avea nevoie.

– Nu mi-e foame.

Ea stătea la masă la fel de tăcută cum fusese în mașină pe drumul spre casă. Plânsese, dar în tăcere, și asta îl înfuriase și mai tare.

Cum de nu văzuse?

– Întotdeauna a fost așa rea cu tine?

Ea întoarse capul, uitându-se la el cu ochii roșii de plâns.

- Nu. Absolut deloc. Tată, ne certam. Ea mă forța, și eu nu voiam.

- N-are dreptul să vorbească așa cu tine.

- A fost o scorpie, dar și eu am fost la fel.

N-avea importanță ce făcuse Noelle.

- Ea e adult, și mă îndoiesc sincer că tu ai fost o... Nu vreau să folosești limbajul ăsta.

Noelle strânse pumnul, cu trupul încordat.

- Am 16 ani. Aproape 17, tată. Te asigur că folosesc mult limbajul ăla. Nu putem să vorbim cu ea? Poate că, dacă vorbim cu ea, o să se împace cu ideea că o să fiu în scaunul ăsta pentru tot restul vieții. Știu că încearcă să ajute.

Oare? Așa crezuse și el. Dar dacă asta însemna ideea ei de ajutor, n-avea ce căuta în casa lui. El trebuia să aibă grijă de Noelle, și asta însemna s-o încurajeze.

„Nu poți pricepe că nu-i normal pentru ea să nu se certe cu nimeni? Îi e frică să lupte chiar și pentru ea însăși."

Pasivitatea lui Noelle era ceva normal? Ea fusese întotdeauna o fată tăcută și studioasă, dar după divorț nu se certase niciodată cu el. Nici măcar o dată. El crezuse întotdeauna că era norocos, dar dacă motivul nu era faptul că ea credea că el avea întotdeauna dreptate? Dacă bunăvoința ei de a accepta ce-i spunea el era pentru că îi era teamă de ce s-ar întâmpla dacă tulbura apele?

- Ești fericită aici, da, scumpo?

Încordarea o părăsi cu un lung oftat, ca și cum fusese tăiată o frânghie.

- Bineînțeles.

- Probabil a fost ciudat să ne mutăm aici după ce mama ta a murit.

- Tată, îmi place aici.

Lila greșea. Lila nu înțelegea ce înseamnă să ai un copil cu dizabilități. Nu știa ce înseamnă să-ți faci griji pentru un copil, cum era ca tot ce făcea el să afecteze viața fetei lui.

Se auzi un ciocănit în ușă, și el se uită la bagajul pe care-l făcuse. Când sunase Remy, el se silise să adune lucrurile Lilei și să le pună într-o sacoșă de hârtie. Lucrurile ei. Doamne, ce puține erau! O dăduse afară cu atât de puțin. Avea câteva schimburi de haine, niște șlapi, trist de puține chestii feminine. N-avusese timp s-o ducă la cumpărături, și ea nu se plânsese. Doar împrumutase de la Noelle și glumise că imediat ce veneau banii de la asigurare ea și Noelle aveau să dea iama prin magazine.

Totul fusese o mare minciună?

Nu aștepta cu nerăbdare această confruntare. Remy n-avea nici el copii. Nu încă. Pe Remy îl interesa acum doar că Lila fusese făcută să sufere. Nu încăpea îndoială că Armie o făcuse să sufere. Văzuse asta în privirea ei uimită, dar ea nu plânsese. Nu. Adunase totul în ea, și nu exista nimeni lângă care ea să se cuibărească și căruia să-i împărtășească acea parte sensibilă a ei.

Deschise ușa și scoase un oftat de ușurare.

În ușă stătea Zep, cu acea veșnică privire amuzată pe față.

– Hei, am venit să iau lucrurile Lilei. Intră când Armie se dădu la o parte. Hei, Noelle! Ce mai faci?

Noelle se mișcă de lângă masă, venind înspre living.

– Ce face ea?

– Care ea? Ah, Lila. Zep ridică din umeri. Mă știi. Nu-s bun să descifrez femeile. Dacă aș fi fost, aș fi fost aruncat la răcoare mult mai rar, pentru că mi-aș fi amintit să nu mă culc cu polițiste.

– Zep! Armie era foarte sigur că Roxie n-ar vrea să știe tot orașul despre acea unică noapte în care păcătuise.

Noelle își dădu ochii peste cap.

– Toată lumea știe, tată. Și toată lumea știe că Roxie încă ține la el și se urăște pentru chestia asta. Vreau să știu de Lila. Mă urăște?

Armie trebuia să clarifice ceva pentru fata lui.

– N-a fost vina ta. Nimic din toate astea nu e din vina ta. Mai bine du-te și alege un film și comandă pizza.

Pentru o secundă, văzu o sclipire în ochii lui Noelle. Apoi, ea se retrase în sine, privirea ei devenind obosită.

– Am de lucrat la un proiect. Mă duc la mine în cameră.

La naiba! Trebuia să-i acorde timp. Și el avea nevoie de timp. Lila intrase ca o furtună și plecase la fel, lăsând un dezastru în urma ei.

„N-a plecat. Tu ai dat-o afară. Ar fi putut fi aici acum, discutând situația, dacă ți-ai fi luat un răgaz să te calmezi înainte să-i dai ultimatumuri."

Acum, nu-și asculta vocea interioară. Subconștientul lui căuta orice scuză s-o ierte și s-o aducă înapoi. Era egoist. O voia pentru el însuși. Fusese în regulă și când ea fusese cel mai bun lucru pentru Noelle, dar acum se dovedise că acel instinct fusese greșit.

Merse la bufet, unde pusese sacoșa cu lucrurile personale și cealaltă sacoșă de hârtie pe care o folosise pentru a aduna lucrurile câinelui, și îl săgetă vinovăția. Nici nu era sigur de ce se simțea vinovat – pentru că-i ceruse Lilei să plece sau pentru că o adusese în casa lui de la bun început.

– O să fie bine, spuse Zep uitându-se în jur. Nu-ți face griji pentru Lila! E puternică.

– Da, așa e.

Avea o personalitate puternică. Câteodată, te irita, dar, ah, când erau pe aceeași lungime de undă, nu se simțise niciodată mai bine în toată viața lui.

– Are munca ei. E foarte dedicată dispensarului ei. Eu, personal, sunt fericit că o avem aici.

Armie încuviință din cap și își dori ca Zep să plece și el să poată sta și rumega la cum să-și pună viața în ordine.

Zep ridică din sprâncene.

– Încă are postul ăsta, da?

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că sunt tare de tot când e vorba să trag cu urechea, și prin tare vreau să spun chiar grozav. Am auzit-o pe Lila întrebând-o pe Lisa dacă ea crede că tu ai încerca s-o alungi din oraș.

Ea credea asta?

– De ce aș... N-aș lipsi orașul de un cadru medical profesionist doar ca să n-am de-a face cu fosta mea prietenă.

– Bine, pentru că eu cred că ea își face griji că tu ai face asta.

– Nu i-am dat niciodată vreun motiv să creadă că aș fi crud cu ea.

Zep încuviință din cap.

– Da, bine. Câteodată, lucrurile nu sunt așa cum par. Nu că eu aș ști multe, dar există chestia aia cu percepția de care-mi amintesc din liceu. Tocmai mă gândeam la asta dintr-un oarecare motiv. Cred că ea are o percepție greșită despre tine.

– Categoric are dacă își închipuie că o s-o alung din oraș. Ar fi ridicol. Nu făcuse niciodată ceva care s-o determine să creadă că era genul ăla de bărbat. Sigur, putea fi tăios, și la muncă folosea un ton diferit. Trebuia. Sunt șeriful. Trebuie să fiu intimidant într-o oarecare măsură, dar n-am încercat niciodată s-o intimidez.

– Poți fi intimidant chiar și când nu încerci, răspunse Zep. Eu cam știu.

Zep se întoarse, și Armie voia să-l lase să plece. Voia să-l lase să iasă și să nu mai spună nimic.

– Ea chiar e bine?

Trebuia să știe.

Zep ținea amândouă pungile într-o mână.

– E tristă. Cred că se gândea că tu ești alesul. Nici asta nu înțeleg. Nu cred că există un magic „ales", dar e evident că ea considera că ești special. N-am văzut-o niciodată pe femeia aia plângând. Bine, n-am văzut-o nici acum, dar am auzit-o.

– Plângea? Armie ura gândul ăsta. Își păstra sentimentele pentru ea, controlându-le întotdeauna, cu excepția momentelor când era cu el.

– Cred că Lisa a convins-o că e în ordine să plângă. Avea nevoie de asta. Zep îl bătu prietenește pe braț. Deci, cam asta-i, șerifule. Nu trebuie să te simți prost. A plâns și când am plecat eu – ea și Lisa ieșeau în grădină să bea niște vin și probabil să vorbească despre cât de nemernic ești. Ea e deja pe cale să depășească momentul ăsta. Ai noroc. Lila nu e genul care să se agațe de un bărbat. N-o să vină alergând la tine, rugându-te s-o iei înapoi. Ai avut noroc cu ea. Ai scăpat basma curată.

– N-am încercat să scap de ea.

Zep ridică dintr-o sprânceană.

– Deci tu ești cel care o să se agațe?

– Nu, ți-am spus. N-a mers. Încercam doar să spun că nu m-am trezit azi-dimineață cu gândul să mă despart de ea.

– Ah, mă gândeam că poate ți-ai dat seama că nu-ți place să stai cu ea, comentă Zep. Știu că tu ești bătrân și alea, alea, și bătrânilor le place să se așeze la casa lor. Am crezut că ți-ai dat seama că ea nu era bună la treaba cu gospodărirea casei.

– Nu mă interesa ca ea să se ocupe de casă.

Deși o făcuse mult mai bine decât el. Putea ține casa curată, dar Lila venise și organizase lucrurile, se ținuse de un program, astfel încât el nu mai ieșea în fugă în fiecare dimineață. Începuse s-o învețe pe Noelle cum să gătească. Deși Noelle susținuse că nu putea.

Era periculos. Aragazul lui era pe gaz, și nu era construit pentru o tânără în scaun cu rotile. Deci ea nu avea

să gătească niciodată? Ar fi greu. Lumea nu avea să se schimbe pentru ca ea să se acomodeze. Trebuia să se adapteze ea. Adaptarea era necesară pentru o viață bună. El fusese nevoit să se adapteze. Toată lumea trebuia să se adapteze.

– Scuze, zise Zep, sunând oricum numai a scuze nu. N-am vrut să te jignesc. Cum am spus, nu înțeleg toată treaba asta cu îndrăgostirea. Sexul, da, îl înțeleg, dar, după cum plângea femeia aia, bănuiesc că era despre ceva mai mult decât despre sex.

– Nu că ar fi treaba ta, dar am avut un dezacord legat de modul în care se ocupa de fata mea.

– Ah, Doamne, dacă nu-nțeleg chestia cu îndrăgostirea, categoric nu înțeleg treaba cu copiii. O să îi duc astea Lilei. Se opri la ușă. N-ar trebui să întreb, dar sunt nelămurit. Deci, tu ai vrut să aibă o relație cu Noelle? Sau n-ai vrut?

– Bineînțeles că am vrut ca ea să aibă o relație cu Noelle. Nu pot fi cu o femeie care nu are o relație cu fata mea. Cred că am crezut că Lila ar vrea să fie o figură maternă pentru ea. Am greșit.

Pentru că mamele nu erau dure cu copiii lor.

A lui fusese. A lui fusese o adevărată mamă războinică, pogorând iadul asupra lui la nevoie.

Dar ea nu i-ar fi spus lucrurile alea dacă el ar fi fost într-un scaun cu rotile. Dacă i s-ar fi luat totul, mama lui ar fi fost genul acela iubitor.

Zep se rezemă de ușă.

– Ah, a ignorat-o pe Noelle? Nu pare ceva drăguț.

– N-a ignorat-o. A fost rea cu ea.

– Nici asta nu sună ca Lila, cugetă Zep. E sarcastică și puțin rece, dar nici măcar cu mine nu e rea. Ah, mă amenință cu bătaia, dar de fapt are grijă de mine. Doctorii pot fi în felul ăsta. Am aflat că toți cei care practică medicina pot fi mult prea sinceri cu un bărbat. Nu e mereu așa ușor de auzit, dar e necesar. Dar ce știu

eu, frate? Hei, mă duc la o petrecere de burlaci săptămâna viitoare. Poți să te aprovizionezi cu Dr Pepper? Îmi trebuie o sticlă de dimineață, și amândoi știm că o să ajung la răcoare. Noapte bună, șerifule!

Zep închise ușa în urma lui, și Armie rămase să constate exact cât de singur era.

capitolul 16

-Am primit un telefon că șeriful aduce pe cineva, spuse Mabel patru zile mai târziu. Se pare că a avut loc un incident pe autostradă, și are nevoie de o analiză de sânge. Șoferul nu vrea să sufle în etilotest. Cu toate astea, nu a trecut testul de ebrietate la fața locului, căzând în canal și scrântindu-și glezna.

Lilei i se încleștă stomacul, dar știa că asta trebuia să se întâmple. Știa că în cele din urmă avea să stea față în față cu Armie. Amândoi erau în prima linie în micul lor oraș. Era inevitabil să lucreze împreună la un moment dat.

Șocant era cu ce nu fusese silită să se confrunte. Se așteptase să-i înconjoare o avalanșă de bârfe. Toată lumea din oraș știa că ea se mutase cu Armie și cu Noelle. Doi oameni începuseră chiar s-o chestioneze discret despre nuntă. Firește, cei doi erau florăreasa orașului și Dixie, care deja plănuia să facă aprovizionarea cu mâncare a petrecerii.

Nimeni nu-i spusese un cuvânt. Era ca și cum lumea nu știa că nu mai era posibila viitoare doamnă Lavigne.

-Când o să ajungă?

Mabel pregătea deja documentele.

-A spus că în cinci minute. Nu e o urgență. Armie nu crede că și-a fracturat glezna. N-a vrut să-l arunce pe băiat în celulă până când nu te uiți la el. Mă duc să pregătesc o sală de consultații.

Plecă înainte ca Lila să apuce să-i spună să se ducă ea în întâmpinarea șerifului.

Nu era genul ăsta. Nu era femeia care să își piardă cumpătul când un fost prieten își făcea apariția. La dracu', rămăsese în relații bune cu câțiva dintre foștii ei. Nu cu cel care se dăduse la surorile ei, dar vreo doi bărbați cu care ieșise în facultate erau oameni pe care se putea opri să îi salute și cu care să schimbe câteva vorbe despre familiile lor.

Bineînțeles că nu plânsese după bărbații aceia. Nu se trezise în toiul nopții întinzând mâna după ei și rugându-se ca totul să fi fost un coșmar. Acele despărțiri fuseseră logice. Își continuase viața fără acea groaznică durere în stomac că ceva lipsea și nu putea fi înlocuit.

Ușile se deschiseră, și iată-l – mare, masculin și nemaipomenit. Faptul că era un nemernic ce nu-și putea depăși temerile nu schimba felul în care trupul ei reacționa la prezența lui. Nu voia să facă nimic mai mult decât să se arunce în brațele lui.

Doar că brațele lui erau ocupate cu un băiat beat care se văicărea.

– N-am făcut nimic rău. A fost aligatorul. Ăla m-a făcut să derapez. Cuvintele se auzeau nedeslușit.

Mabel intră grăbită, împingând un scaun cu rotile.

– Pune-l aici, șerifule! Îl duc în spate și încep prin a-i lua pulsul, și apoi consultația preliminară.

– Vin și eu.

Ar fi un bun pretext să nu rămână singură cu Armie. Pare greu să te ocupi singură de el.

Băiatul avea puțin peste 20 de ani, dar rânji la Mabel ca și cum ar fi fost cea mai sexy ființă pe care o văzuse vreodată.

– Hei, frumoasă doamnă!

Mabel se încruntă și se uită spre șerif.

– Categoric o să-i fac o analiză de sânge. Mă descurc eu cu cățelandrul ăsta. Lila, rămâi aici și află ce s-a

întâmplat. Te chem când o să fie gata de consultație. Gura, copilașule! Și să nu care cumva să încerci să flirtezi cu mine. Mie îmi plac bărbații mai copți și cumva plăpânzi. Întâi încearcă și după aia critică.

- Scuze că nu te-am avertizat înainte.

Armie stătea în sala de așteptare.

Ea își luă carnețelul. Profesional. Așa depășise asta. Era prima dată și cu siguranță avea să fie cel mai greu. Peste câteva săptămâni, urma să fie mai ușor. Avea să-i poată zâmbi fără să i se facă rău în adâncul ființei. Peste o lună sau două, nu avea să o mai ia cu rău. Avea să fie nostalgică. Peste un an, poate că avea să se întrebe ce văzuse la el. Tot ce trebuia să facă era să aștepte, și timpul avea să facă minuni. Întotdeauna se întâmpla așa.

- Cum de s-a rănit, domnule șerif?

El ezită, ca și cum se așteptase la ceva diferit, dar își reveni repede.

- L-am tras pe dreapta pe autostradă. Mergea în zigzag, și nu numai din cauza lui Otis. A intrat cu mașina într-un șanț. Cred că voia să fugă de mine. N-a reușit.

- Deci a fost implicat într-un accident auto?

Era greșit să spere la ceva mai complicat? Poate avea leziuni interne. Asta i-ar ocupa mintea.

- Nu chiar. Mergea cam cu treizeci de kilometri pe oră. Sunt foarte convins că el credea că era implicat într-o urmărire de mare viteză. Poate că în corpul băiatului e ceva mai mult decât alcool. A ieșit de pe carosabil și a intrat în noroi. Plouase, așa că pământul de la marginea autostrăzii era incredibil de moale. Herve va trebui să scoată mașina aia de acolo.

Ea știa locul. Îl evita. Dacă Otis era pe carosabil în acel loc de pe autostradă, îl aștepta să plece. Exact din acest motiv își descărca pe telefon cărți audio. Nu era din cauză că găsise în casa acum făcută scrum niște cărți cu caracter sexual explicit și devenise dependentă de ele.

- Deci cum de și-a vătămat glezna?

Era din cauza cărților romantice. Putea da vina pe ele pentru toate emoțiile astea nătânge. Citise mult prea multe romane romantice în ultimele două săptămâni și îi afectaseră creierul.

– Am încercat să-i fac un test de ebrietate la fața locului, recunoscu Armie. Știu, e evident că e mangă, dar trebuie să urmez un protocol. S-a împiedicat și a aterizat greșit. Știam că trebuie să-l aduc aici înainte să-l bag la răcoare. Nu cred că-i periculos, pentru că altfel i-aș fi luat și pe Roxie sau pe Major, să stea cu el în timpul consultului.

– E în regulă. Era ceva cu care se putea descurca. Am avut de-a face cu situații mult mai rele. Spitalul la care am lucrat în Dallas deservea sistemul districtual de închisori, așa că nu ar fi prima dată când tratez un deținut. Mai e altceva? Mă duc să-l examinez, apoi o să-i facem o radiografie.

– Ești bine? întrebă Armie cu voce joasă.

Ea îi aruncă un zâmbet despre care spera să nu arate pe atât de fals pe cât era de fapt.

– Sunt bine. Mulțumesc!

Urmă o pauză jenantă când amândoi se uitară unul la altul. Ea încercă să spună ceva spiritual, dar nu fusese niciodată punctul ei forte. Poate că trebuia să se răsucească și să plece.

– Merge bine? Dispensarul, vreau să zic.

Cu doar câteva zile în urmă, se simțise în largul lui în preajma ei. Stătuse pe scaunele alea așteptând-o să termine munca, pentru a pleca împreună acasă.

– Începe să se miște. Lucru care mă bucură. Am făcut multe controale medicale la copii mulțumită lui Hallie și Seraphinei, care au vorbit cu prietenele lor. Mă împac bine cu clubul tinerelor mame. Și l-am adus pe Gene să-i fac niște analize.

– Serios? Cum ai reușit?

Nu fusese ușor.

– Am vorbit despre diverse înregistrări audio și l-am dus într-un tur să vadă cum laboratoarele distrug probele ca să nu poată fi luate și lăsate la locul unei crime astfel încât oameni nevinovați să poată fi implicați în omoruri. După aia, am semnat un document ce menționa că nu i-aș înscena niciodată implicarea într-o crimă pe care n-a comis-o. Apoi am ascultat timp de trei ore cum poliția a dat-o în bară cu o crimă în Lafayette. Trebuie să recunosc, a fost mult, dar nu mai trebuie să fac asta timp de un an.

Fața lui fu luminată de cel mai uluitor zâmbet.

– Ah, ce-aș mai fi vrut să văd asta! Mă bucur că merge bine. Ți-am spus că orașul ăsta se va acomoda și te va accepta. Deveni serios, și ochii i se întunecară. Mi-a fost dor de tine!

Naiba să-i ia! N-avea să meargă într-acolo. Nu.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

De ce o fi spus asta? Avea mai multă minte decât atât, dar el stătea exact în fața ei.

– Ce-ar trebui să facem cu privire la asta?

Expresia lui se îmblânzi, și aproape că era posibil ca Lila să uite cât de rece fusese față de ea în acea zi.

Aproape.

– Nu știu să fie ceva de făcut legat de asta.

Maxilarul lui se încordă, și ea putu vedea încăpățânarea din privirea lui.

– Poate ar trebui să stăm și să discutăm. Poate că am auzit greșit lucruri. Mi s-a subliniat faptul că percepția și punctul de vedere sunt lucruri importante și pot fi răstălmăcite. Să nu fi înțeles?

– Am spus exact ce ai auzit, Armie. N-am vrut să spun că am impresia că viața lui Noelle e ușoară. Aia a fost o manipulare, ca să încerc să ațâț focul care zace în ea. Voiam ca ea să vrea să-mi demonstreze că greșesc.

Nu era sigură de ce reluau discuția aceea, dar în ea apăru o scânteie de speranță. Dacă el era dispus

să asculte, poate că ar putea încerca din nou. Ar merge mai încet de data asta. Fusese o greșeală să se mute cu el. Ar trebui să petreacă mai mult timp împreună toți trei.

– Dar ai fost bine intenționată?

Ei nu-i plăcea deloc faptul că el simțise nevoia să întrebe asta.

– Am vrut s-o fac să încerce ceva ce nu voia să încerce, ceva ce ar putea sfârși prin a fi incredibil de bine pentru ea. Câteodată, în terapie trebuie să fii dur, dar totul se face în interesul pacientului.

El se gândi la asta pentru o clipă.

– Bine. Îmi pare rău că ți-am vorbit așa cum am făcut-o. Eram supărat. Cred că amândoi am fost și am permis ca lucrurile să scape de sub control.

Era chiar așa simplu?

– Îmi pare rău că ne-am certat și îmi pare rău că nu mi-a venit în minte ceva mai drăguț să-i spun lui Noelle. Fac asta de mult timp și pot părea rece, chiar dacă nu sunt. Sper să putem sta să discutăm despre asta, pentru că am vorbit serios. Chiar mi-e dor de tine.

– Mie mi-e un dor nebun de tine. Se întinse și-o luă de mână. Vreau să te văd din nou. Poate că putem lua cina împreună și să discutăm.

I-ar plăcea asta mai mult decât orice. Aveau multe de discutat.

– Ar fi plăcut. Doar că trebuie să-mi promiți că n-o să mă dai afară data viitoare când eu și Noelle o să avem o ciocnire, pentru că e normal și firesc să facem asta. Când se întâmplă, ar trebui să stăm cu toții și să găsim o rezolvare. Sau un terapeut. De fapt, cred că ședințe regulate de terapie ne-ar ajuta pe toți. În special pe Noelle.

Nu putea să se poarte cu mănuși. El îi dădu drumul la mână.

– N-aveam de gând s-o includ pe Noelle în asta. Cred că aici am greșit prima dată.

– Să n-o incluzi pe Noelle? Să n-o incluzi în ce?

– În relația noastră. Cred că ar trebui să păstrăm separat cele două lucruri. E evident că ai o problemă cu felul în care îmi cresc fata. M-am gândit mult la asta, și soluția e să păstrăm separat cele două părți.

Ea simți cum o cuprinde o amorțeală. Trebuia să fie amorțită, pentru că altfel avea să izbucnească din nou.

– Deci eu nu mai vin niciodată la tine acasă? Îți faci apariția acasă la mine și ne regulăm, după aia pleci și te duci la familia ta adevărată?

El strânse din dinți.

– Nu așa priveam eu problema.

Dacă n-o voia în preajma lui Noelle, de fapt n-o voia deloc. Viața lui gravita în jurul fetei sale. Îi cerea să accepte un rol secundar. Nici măcar n-ar fi prietena lui. Ar fi bună doar de-o tăvăleală. Nu-i scăpă ironia. La început, exact asta voise. Când se întâlniseră, ea voise să-l pună într-o cutie și să-l păstreze acolo. Soarta crudă făcuse ca acum el să fie cel care voia o astfel de relație. Pentru că ea descoperise mult mai mult, ajunsese să vrea mai mult. Era ca și cum ea era Grinch, și inima ei crescuse, dar locuitorii din Whoville dintr-odată nu mai voiau să cânte.

– Se întâmplă că o iubesc pe Noelle.

– Ai reușit de minune să-i demonstrezi că n-o iubești.

Tonul lui redeveni de gheață.

– Dacă ea crede cu adevărat asta, atunci îmi pare rău, pentru că eu chiar o iubesc, dar dragostea nu-i întotdeauna drăgălașă și dulce. Câteodată, e dură. Drăgălășenia și amabilitatea pot fi foarte fragile. Dragostea n-ar trebui să fie fragilă, dar a ta a fost, cu siguranță, Armie.

– Îmi pare rău dacă crezi așa. Mi nu mi s-a părut fragilă. Încă simt pentru tine mai mult decât am simțit pentru oricare dintre femeile pe care le-am cunoscut vreodată, dar ea e fata mea, și trebuie s-o pun pe primul loc.

– Nu încerc s-o iau de lângă tine, dar nu asculți de un sfat medical rațional.

El strânse pumnii.

– Nu vreau s-o forțez.

– Câteodată, avem nevoie de un brânci, insistă ea. O tratezi de parcă ar fi făcută din sticlă, și nu e așa. E puternică și va fi și mai puternică dacă poate răzbate prin asta.

El se dădu un pas înapoi.

– Nu pot crede că m-am gândit că ar merge între noi. Nu înțeleg de ce discutăm despre asta. Trebuie să ai întotdeauna dreptate?

– Cu asta am dreptate. Nu înțeleg de ce nu ești acolo în sală, antrenând-o. Are o șansă de a merge din nou. Știu că te simți vinovat de accident, dar...

El înțepeni.

– Oprește-te! Am încercat crezând că tu ai vrea să salvăm ceva din relație, dar îmi dau seama că nu va funcționa.

Ea simți cum o cuprinde furia.

– Să salvăm partea de relație în care tu te alegi cu sex și eu nu fac parte din viața ta adevărată? Mulțumesc mult! E greu pentru mine, dar du-te și găsește-ți Mirandele din lumea asta. Sunt sigură că vor juca rolul pe care-l vrei tu.

– Rol?

Furia era mai bună decât jalea.

– Da, rolul în care jumătatea ta e dulce, și e de acord cu tine, și îți face viața plăcută, și nu trebuie să te certi niciodată, și viața nu se schimbă.

El se îndreptă de spate, stând exact în fața ei, ca un boxer înfruntându-și adversarul.

– Așa să fie treaba? Mă întreb de ce ai stat. Dacă am luat tot și n-am dat nimic înapoi, de ce ai fost cu mine?

Pe vârful limbii îi stăteau milioane de răspunsuri obraznice și răutăcioase. „Pentru că oferi orgasme grozave. Pentru că e evident că sunt masochistă." Renunță la ele pentru că nici unul nu funcționase. O inundă un profund sentiment de tristețe.

– Pentru că, atunci când mă iubeai, când mă iubeai cu adevărat, eram o ființă mai bună. Pentru că m-am putut deschide în fața ta și am putut înțelege în sfârșit cine sunt. Nu știu. Poate că nu e vorba doar despre tine. Poate e și ce s-a întâmplat acolo, la spital. Dacă te-aș fi întâlnit înainte de ziua aia, aș fi luat ce ofereai și nu m-aș mai fi gândit prea mult. Cu siguranță n-aș fi pierdut cea mai bună relație din viața mea din cauza unei fete de 16 ani, dar ăsta e un soi de Waterloo, e o luptă. Aici, stau și îmi afirm punctul de vedere, și tu nu înțelegi, dar o fac pentru că te iubesc și o iubesc și pe ea și nu pot sta să văd cum voi doi permiteți ca un moment să distrugă tot restul vieții voastre. Pentru că acum vreau mai mult. Tu m-ai făcut să vreau mai mult. La final, o să plec, pentru că acum mă iubesc într-un fel în care n-am făcut-o înainte, în felul în care tu m-ai învățat să o fac. Nu pot accepta o jumătate de viață și nici tu n-ar trebui.

El stătea acolo, uitându-se la ea.

– Nu știu ce să spun la asta.

– Pentru că nu ești pregătit. Poate că, dacă ne-am fi întâlnit într-un alt moment, lucrurile ar fi stat altfel. Îți doresc noroc. Simți lacrimi pe obraz. Lacrimi prostești, dar erau acolo cu un motiv. Erau acolo pentru că îl iubea. Erau acolo pentru că se iubea și pe ea. Asta era nebunia. Descoperise că nu putea iubi pe nimeni până când nu era în regulă cu ea însăși. Acum, mă duc să îmi fac treaba.

– N-o să spun nimic, zise el când ea dădu să plece. Cuvintele lui o făcură să se oprească și să se întoarcă. Despre despărțirea noastră. Dacă cineva întreabă, o să le spun că nu-i treaba nimănui.

– Și eu o să fac la fel.

– Și n-o să spun niciodată ceva de rău despre tine. Știu că ești bună în ceea ce faci. Sunt recunoscător că ești aici. Îmi pare rău că n-a mers. La naiba, Lila, nu vreau să fac asta!

Dar trebuia, pentru că nu era pregătit să meargă mai departe. Asta era cea mai tristă parte din toate. O ajutase. Ea era gata să depășească acel groaznic moment și să-și vadă de viața ei, dar el nu era. Ea nu făcuse la fel pentru el. Până la urmă, ea nu era femeia care-l putea face să aibă mai multă încredere în el însuși.

Îi reveniră în minte vorbele surorii ei. Îl iubise. El n-o iubise la fel. Nu era vina lui.

– O să fie în regulă. Dacă încercăm, o să răzbatem prin asta și o să fim în stare să ne uităm unul la altul fără a ne simți prost.

– O să regret întotdeauna ca te-am pierdut.

Ea se întoarse, pentru că nu mai era nimic de spus.

– Hei, Armie, ai de gând să joci sau stai acolo holbându-te la cărți?

Armie ieși suficient de mult din starea jalnică în care se afla ca să se uite la cărțile din mână. Rege, regină, suită. Privi la cele trei cărți de pe masă. O regină, un as și doi de treflă. Bună mână, dar asul îl enerva.

Al dracu' să fie dacă avea vreo importanță. Decartă și se rezemă de spătar.

– Am ieșit.

Trecuseră patru zile de când vorbise cu Lila. O vedea regulat. Ea obișnuia să-l scoată pe Peanut la plimbare în jurul pieței orașului în timpul pauzei de prânz. El găsea motive să stea în afara secției în timpul prânzului, ca s-o poată saluta. Plimbările ei deveneau din ce în ce mai lungi, pentru că oamenii din oraș se opreau și îi puneau întrebări. Era sigur că asta făceau, pentru că inevitabil arătau spre o parte a corpului, și apoi Lila afișa acea privire ce-i spunea lui că avea răbdare.

Când avea să înceteze să se gândească la ea în fiecare clipă a zilei?

Rene se uită la el din partea cealaltă a mesei. Mai rămăseseră ei doi la mâna asta. Major și Remy deja renunțaseră.

- Ori începi să te pricepi să mă citești, ori mintea nu ți-e la joc.

Rene întoarse cărțile și îi arătă asul și regina ce l-ar fi costat trei dolari.

Nu jucau niciodată pe mize mari. Acest poker lunar era mai mult despre prietenie și ieșit în oraș într-o noapte decât despre a face bani. Juca o dată pe lună de când se întorsese acasă, și Rene hotărâse că ei toți au nevoie de o noapte în oraș ca băieții. Bineînțeles, pentru Rene, nu era o ieșire în oraș, pentru că mai mereu jucau la el, dar conacul Darois avea zece dormitoare, o cameră spațioasă dedicată în întregime vinului, o sală de cinema, două bucătării diferite și o aripă pentru camerele personalului. Armie presupunea că să meargă la casa de lângă piscină putea fi ca o vacanță pentru Rene.

Stăteau în jurul unei mese de poker făcute la comandă, dar mintea lui Armie era hăt departe.

Remy se dădu în spate, scuturând din cap.

- La naiba, mă bucur că m-am retras.

Se așteptase la o oarecare mânie din partea lui Remy. Faptul că el, cumnatul Lilei, urma să fie prezent îl făcuse să stea în cumpănă dacă să meargă. Îl sunase pe Rene și încercase să se eschiveze, dar acesta insistase, jucând cartea vinovăției, de vreme ce el fusese ținuit în casă singur după ce i se dăduse drumul din spital. Avea nevoie de prietenii lui.

Remy îi dăduse mâna când intrase, și lucrurile fuseseră straniu de normale.

Major se ridică și se întinse.

- Mă duc să-mi iau o bere.

Quaid Harvey înclină din cap spre el.

- Adu-mi și mie una, dacă nu te superi.

Rene luă carafa de cristal din fața lui și își turnă două degete în pahar.

– Rămân la acest scotch perfect.

Armie se încruntă spre Rene, pentru că piciorul lui era în prezent în ghips, sprijinit pe un scaun.

– Nu iei analgezice?

Era sigur că Lilei nu i-ar plăcea ca pacientul ei să bea alcool cât timp lua calmante.

Rene flutură din mână a lehamite.

– N-am mai luat chestiile alea de zile întregi. Probabil o să-mi doresc să nu fi făcut asta când o să am prima ședință de fizioterapie, dar acum mă simt bine.

Quaid se aplecă spre el.

– O să te simți mai bine când o să intentăm proces.

Rene gemu.

– N-o dau în judecată pe Janice Herbert. E și așa destul de rău că grupul ei de studiu al Bibliei vine aici o dată pe zi să se roage pentru mine. Nu-mi imaginez ce-ar face femeile alea dacă aș da-o în judecată. Rene adună potul și luă o gură de scotch. Unde este Noelle în seara asta?

– Stă Beth cu ea.

Rar o lăsa singură pe Noelle. Fusese tânăra mai mult de câteva minute singură de la accident încoace? Obișnuia să tânjească după timpul acela. Chiar copil fiind, stătea în camera ei ore întregi, citind. Acum, el era îngrozit că ceva rău se va întâmpla și nu va putea să aibă grijă de ea.

– Am auzit că Beth se răscoală.

Major chicoti, dându-i lui Quaid berea.

Quaid lovi cu palma în masă, cu un zâmbet larg.

– Tatăl ei m-a întrebat dacă pot s-o împiedic legal să părăsească statul. I-am spus că va trebui să cadă la o înțelegere cu șeful lui, pentru că tribunalul va decide contra închiderii propriei fiice în casă doar ca să nu poată merge la facultate.

– De ce nu vrea ca fata să meargă la facultate? întrebă Armie.

– Ah, nu cu facultatea au o problemă Marge și Hank. Faptul că Beth a obținut o bursă la UCLA i-a scos din țâțâni, explică Quaid. El e absolut sigur că, în clipa în care Beth pune piciorul în California, ori va fi omorâtă, ori se va alătura unei secte.

– Bravo lui Beth! spuse Remy încuviințând din cap. E important să ieși și să vezi lumea. Noelle unde se gândește să meargă la facultate?

De ce punea toată lumea aceeași întrebare tâmpită?

– Caută niște școli. Cred că va studia afacerile.

– Serios? Credeam că-i place știința, cugetă Rene. Mi se pare că-mi amintesc cum tu spuneai mereu că era înnebunită după chimie. Nu făcea un curs pentru avansați la chimie înainte de accident? A putut să-l termine?

– S-a decis să schimbe direcția.

Fusese surprins, pentru că școala ei îi oferea posibilitatea de a urma acel curs. Își închipuise că avusese destule pe cap și nu o forțase.

– Toată munca, și nu l-a absolvit? întrebă Rene.

– La vremea aia, trecea prin multe. Și el la fel. Era timpul să înceteze să încerce doar să ajungă cu bine la capătul unei zile și să înceapă, în schimb, să-și facă griji despre viitor? Mă mir că Beth chiar se gândește să plece în California. E așa apropiată de familie.

Quaid ridică din umeri.

– Vrea să vadă lumea.

– A zburat vreodată cu avionul?

Beth era la fel de protejată ca Noelle.

– Trebuie să înceapă de undeva. Cred că ar trebui să înființez un fond pentru burse. Rene se uită spre Quaid. Hei, când Hank mă dă în judecată pentru că plătesc cheltuielile de călătorie ale fetei lui, mă poți apăra. Acuma, ia duceți-vă tu și Major și luați tava cu sendvișuri pe care a pregătit-o menajera. Cred că a lăsat

și niște dulciuri. Mi-a spus că băieții au nevoie de combustibil când joacă. Sarcasmul ei devine tot mai ascuțit odată cu vârsta.

Armie dădu să-și împingă scaunul.

– Merg eu.

Rene ridică o mână.

– Nu. Îi trimit de aici pentru că aș vrea să am o discuție cu tine și cu Remy.

Major îi aruncă o privire înțelegătoare, ridicându-se, dar Quaid părea tare grăbit să plece de acolo.

– Haide, prietene! Se întâmplă să știu unde își pitește Rene trabucurile, zise Quaid.

Rene scutură din cap.

– N-ar fi trebuit să-i arăt niciodată umidificatorul.

– De ce ai nevoie? întrebă Remy odată ce ei plecară. Te supără piciorul?

– Piciorul mă doare în fiecare zi, și detest faptul că nu sunt mobil, dar nu despre asta vreau să vorbesc cu voi. Trebuie să știu dacă voi doi vă împăcați bine unul cu celălalt. Nu știu ce s-a întâmplat și nu trebuie să știu, dar e evident că Armie nu se mai vede cu Lila Daley. Știu că lui Remy îi place să protejeze femeile din familia lui în moduri barbare.

– Eu nu le consider barbare. Poate că dreptatea mea e după Biblie, dar e și eficace. Remy se întoarse spre Armie. Eu și Armie suntem în regulă. Lila a zis că nu s-au potrivit, și, atâta vreme cât el o tratează cu respect, n-o să avem nici un necaz. Hei, nu orice relație funcționează.

Dar a lor funcționase. Părea că mergea bine, cu excepția unei singure probleme.

– N-o să fac ceva care să o rănească. Nu ne-am despărțit pentru că nu mai țineam unul la celălalt. Dacă are nevoie vreodată de ceva, orice, o să fiu acolo.

Rene încuviință din cap.

– Excelent! Am vrut să vă spun amândurora că intenționez s-o invit pe domnișoara Daley să iasă cu mine. Accidentul m-a învățat ceva. Nu întineresc, și femeia aia e ca o stâncă. Aș vrea tare mult să văd dacă suntem compatibili.

– Nu.

Cuvântul îi ieși din gură înainte de a fi destul de deștept cât să tacă. N-avea nici un drept să-i spună lui Rene că nu putea să pună ochii pe Lila. Știuse întotdeauna că Rene se potrivea mai bine cu ea. Rene era mai tânăr decât el, nu avea copii. Voia copii.

Doar că visase cu o noapte înainte cum ar fi fost să aibă totul din nou, cu femeia potrivită de data asta. Se însurase cu fosta soție pentru că ea rămăsese însărcinată. Să aibă copii cu Lila ar fi fost un act deliberat de voință.

Un act de speranță.

Cum ar fi să crească doi copii pe care să-i vadă în fiecare zi? Să-i crească împreună cu o femeie pe care o iubea cu adevărat? Își adora fata, dar fusese privat de atâtea fiind tată de weekend.

Fusese doar o mare nepotrivire ca în clipa când o pierduse pe Lila să devină conștient de faptul că voia acea familie.

– Scuză-mă, ce vrea să-nsemne asta?

Rene se uită fix la el.

– Și eu aș vrea să înțeleg, zise Remy încruntat. Nu mi-a plăcut cum te-ai purtat cu Lila, dar înțeleg că poate fi o pacoste. Mi-a mai spus că nu îmi dă voie să te pocnesc, așa că ai grijă ce faci, pentru că n-o să țin cont de asta dacă mă enervezi.

N-avea dreptul să-i interzică lui Rene să o invite, dar avea niște întrebări.

– Nu-mi place ideea ca tu să decizi că e timpul să-ți faci o familie și s-o alegi pe Lila pentru că e la-ndemână. Merită mai mult decât atât.

Rene îl privi cu ochi vicleni.

– A apărut în fața mea și mi-a salvat viața. Nu e ca și cum ar fi o oarecare doamnă drăguță pe care am decis s-o aleg pentru că mă plictisesc. A fost o luptătoare al naibii de bună. În vreme ce sângeram în plină stradă, mă gândeam la cât de uimitoare era. Când stăteam în spital, îmi imaginam diverse feluri în care aveam s-o seduc. Imaginează-ți surpriza mea când am ajuns acasă și nu se vorbea decât despre mutarea pe care o făcuse șeriful.

Nu-i plăcea cât de înflăcărat suna Rene când vorbea despre Lila. Dar, pe de altă parte, cine n-ar fi? Era complicată și dificilă și merita fiecare grăunte de belele.

– Armie, e clar că-i duci dorul, spuse Remy. Știu că-i greu să-ți ceri iertare când ai greșit, dar, crede-mă, funcționează. Milogeala e ceva ce facem toți.

Nu era așa simplu.

– Nu se înțelege cu Noelle.

– Lila o iubește pe Noelle, spuse Remy serios. Mă chinuiesc să pricep asta. Plânge în fiecare noapte. Tu ești, evident, supărat.

– Ce n-a mers? întrebă Rene. N-am auzit bârfe, ceea ce îmi spune că amândoi vă țineți gura, dar eu vreau să știu, pentru că înclin să cred că aș putea ține la ea. Știu că țin la tine. Dă-mi un motiv bun pentru care să nu ies cu ea.

– Nu pot, răspunse el. Dacă ești deștept, o să te ții după femeia aia și o să-ți întemeiezi o familie cu ea, pentru că eu cred că într-o zi o să fie o mamă uluitoare. Poate că trebuie să treacă prin toate astea pentru ea însăși.

– Lila a trecut prin asta. Lila creștea copii când ea însăși era copil, sublinie Remy. De asta ea și Lisa au o relație oarecum încordată. Știi că Lila răspundea de toată casa pe când avea zece ani, da? Fratele ei făcea multe, dar a lăsat-o să se ocupe de Laurel și de Lisa.

Ei nu înțelegeau.

- Trebuie să mă gândesc la Noelle. Am multe pe cap. Motivul neînțelegerii este că Noelle crede că Lila o forțează prea tare la exercițiile de reabilitare.

- Tu ce crezi? întrebă Remy.

- Nu știu ce să cred. Atunci, am fost supărat pentru că Lila vorbea cu Noelle ca un antrenor de fotbal furios. Acum, îmi fac griji că mi-a scăpat ceva, și trebuie să obțin o a doua opinie legat de condiția lui Noelle. Dar, dacă fac asta, mi-e teamă să nu-i dau speranțe deșarte lui Noelle. Urăsc asta. Urăsc faptul că nu știu ce să fac. Urăsc și că sunt singur în asta.

- Nu pari a fi, sublinie Rene. Cel puțin, nu erai. Se pare că Lila a luat frâiele într-o chestiune unde știe mai mult decât tine.

El scutură din cap.

- Tu n-ai fost acolo. N-a trebuit să-ți urmărești prietena când o face pe fiica ta să plângă. Trebuie s-o pun pe Noelle mai presus de orice altceva.

- Se pare că Lila făcea și ea asta. Remy își încrucișă brațele peste piept. Tu crezi că ea n-a înțeles că asta ar putea să iasă prost? Știa cât de sensibil ești când vine vorba despre Noelle.

- Nu sunt sensibil. Bine, dacă sunt sensibil e pentru că ea e fragilă. A pierdut totul în accident. Nu era sigur de ce se apăra. Nu știu ce-i rezervă viitorul. Știu doar că trebuie să-i fac viața cât pot de confortabilă, și Lila nu e de aceeași părere cu mine. Pare că ea crede că ar trebui să-mi abandonez fata în Austin și să nu mai am nici o grijă.

Remy chicoti.

- Eu nu așa văd lucrurile. Lila vrea ca Noelle să se bucure cât mai mult de viață. Nimeni n-a realizat vreodată ceva pentru că se simțea comod. Confortul e ceva ce câștigi mai târziu în viață.

- Ea l-a câștigat supraviețuind, insistă Armie.

Remy scutură din cap, lăsându-se pe spate.

– Uau, e interesant cât de diferite pot fi reacțiile noastre. Stăteam acolo, întins pe asfalt și sângerând, și mă gândeam doar să mai am parte de câteva clipe, de câteva zile. Am fost comod, și asta m-a ținut în loc. Timpul e o chestie curioasă. Pare lung și nesfârșit la început, și după aia îți dai seama că a trecut într-o clipă și nu-l mai poți face să se întoarcă. Mi-e teamă că Noelle e prea tânără să-și dea seama de asta. Pot să te întreb ceva?

– M-ai întrebat destule. Ce mai contează o întrebare în plus? Era sigur că oricare ar fi fost avea să-l facă să arate ca un idiot. Ultimele zile din viața lui fuseseră o lungă sesiune de îndoială de sine. Asta detesta cel mai mult la ce făcuse Lila. Viața lui păruse mai calmă. Mai normală. Apoi apăruse ea și o tulburase, și nu-i plăcea unde ajunsese.

– O să fii mulțumit de ce ai făcut ca părinte dacă Noelle renunță la visurile ei? Rene se aplecă spre el. Am dotat orașul ăsta ca să-i fac viața mai ușoară. N-am făcut-o ca ea să nu mai plece niciodată de aici și ca tu să nu-ți mai faci vreodată griji pentru ea.

Ar fi mulțumit dacă Noelle n-ar încerca vreodată? Care era treaba lui? De la accident, se părea că tot ce făcuse fusese s-o protejeze de toți și tot ce ar fi putut să-i facă rău. O proteja și de un viitor?

– Se pare că tu crezi că Lila o forța, spuse Remy cu voce mai blândă ca înainte. Dar cum ar fi dacă ea încerca să vă impulsioneze pe toți? Ai căutat pe cineva care să se împace cu fata ta, cineva care să-ți facă viața mai ușoară.

Nu era deloc ceea ce căutase.

– Doar am vrut pe cineva la care să pot ține.

– Trebuie să vrei mai mult, frate, răspunse Remy. Trebuie să vrei să iubești o femeie, și asta nu e nici confortabil, nici ușor. Unde e dragoste adevărată, e greu, și o să lupți, și, dacă ești îndrăgostit de o femeie ca Lila Daley, ea o să forțeze. Ar trebui să vrei o femeie care

vă iubește pe tine și pe familia ta într-atât încât să riște totul - și asta a făcut ea. O știu pe cumnata mea de ceva vreme. Am cunoscut-o înainte să fie la un pas de moarte, la spital. O traumă ca asta poate să schimbe un om în bine sau în rău. Lila a ales să meargă înainte. A ales să se schimbe într-un fel ce a făcut-o mai puternică. Mă simt mândru că sunt cumnatul ei. Și ceea ce încerca să facă pentru Noelle nu e un gest egoist. Dimpotrivă. Dacă nu poți pricepe asta, atunci tu ești cel cu probleme, și asta e declarația mea de dragoste severă pentru tine. Suntem prieteni de ani buni, Armie. Am știut încă din clipa în care Lila s-a decis să preia dispensarul că între voi o să iasă scântei. Am știut că ori o să vă urâți, ori veți găsi pe cineva special. Amândoi ați trecut prin ceva groaznic, dar ea e pregătită, iar tu nu ești.

- Ce înseamnă asta?

- Înseamnă că tu încă ești blocat în acel moment când ți-ai dat seama că ai putea să-ți pierzi fata și ai înfășurat-o într-un cocon, dar coconul ăsta ori o s-o înăbușe, ori o s-o țină în loc. Câteodată, trebuie să fii dur cu cei pe care-i iubești ca să ajungă la potențialul lor maxim. Asta încerca să facă Lila. Nu era o scorpie, omule. Era o mamă.

Inima lui Armie se opri la acest gând. El o ținea în loc pe Noelle? Vinovăția lui îi costa singura femeie care ar fi putut să le facă viața fericită?

- O să vorbesc cu ea. Sunt nefericit fără ea, dar nu știu dacă o să mă mai vrea.

De asta se temea.

- Ar trebui să înțelegi că, dacă asta nu merge, o să încerc eu cu ea, sublinie Rene. Îți dau vreo două săptămâni, dar, când o să merg din nou, dacă nu ești cu ea, o să încerc.

El era contracronometru. Trebuia să găsească o rezolvare, altfel avea să piardă totul.

- Bine, atunci. Rene se uită în jur. Unde sunt sendvișurile alea? Hai să jucăm niște poker, băieți!

Armie se lăsă pe spate. Jocul nu conta, dar avea să fie nevoit să facă cel mai mare pariu din viață.

Miza era ea. Miza erau ei.

capitolul 17

Lila se uită cum Noelle începu exercițiul la barele paralele. Stătuse în spate, sperând că această ultimă ședință o învățase pe Noelle ceva, dar se părea că tot ce o învățase fusese cum să scape fără să încerce.

Super.

Noelle se uită la Tanya și scutură din cap. Fusese dispusă să facă toate exercițiile pentru trunchi și toate întinderile ce făceau parte din fizioterapie. Discutase veselă în vreme ce era conectată la unitatea de stimulare electrică a mușchilor. Apoi ajunseseră la bare, și Noelle se închisese complet în sine.

Lilei îi rămase doar să aleagă între două opțiuni de doi bani: să plece sau să intre într-un bucluc și mai mare. Îl evitase timp de trei zile pe tatăl lui Noelle. Fusese destul de ușor. El lucrase în tura de noapte în două zile din cele trei, și ea își luase liber în cea de-a treia. Nu știa ce se petrecea cu Armie, dar, brusc, el voia să vorbească, și asta nu mersese nici înainte.

Adevărul era că făcuse al naibii de multă introspecție și nu mai putea trece din nou prin așa ceva. El voia să îi vorbească pentru că îi era dor de ea. Și ei îi era dor de el, dar nu putea avea încredere în el. Data viitoare când aveau să se ciocnească – și era inevitabil –, urma să îi frângă din nou inima.

Acea ciocnire veni mai repede decât bănuia vreunul din ei. Apăru chiar acum.

Dacă Noelle nu voia să încerce curând, nu aveau să mai existe motive să încerce. Armie nu gândea. Reacționa la ceva groaznic ce se petrecuse, dar Noelle

n-avea timp ca lucrurile să se normalizeze. Timpul ei era pe sfârșite.

Dacă făcea asta, era posibil să-și riște postul.

Dar, dacă n-o făcea, nu și-ar fi făcut treaba.

Înaintă și făcu semn în direcția Tanyei.

- Mă ocup eu de aici.

Noelle făcu ochii mari, dar în ei nu era teamă sau furie.

- Lila. Mă bucur să te văd! M-am gândit de o sută de ori să te sun. Îmi pare așa rău pentru ce s-a întâmplat.

- Și mie îmi pare rău. Își dorise să se fi terminat mai bine. Mă rog, își dorea să nu se fi terminat deloc. Încă nu putea dormi fără să-l viseze pe Armie. Și, în plus, îi era dor de Noelle, dar existau câteva lucruri pentru care merita să lupți, câteva lucruri pentru care merita să pierzi încă o dată. Acum, hai să te punem la bare!

Noelle oftă, scoțând un sunet frustrat.

- Nu asta am vrut să spun.

Ea se pregăti de luptă.

- Știu, dar asta o să faci. N-am venit azi aici să încerc să te conving să îi ceri tatălui tău o a doua șansă. Am venit aici pentru că eu cred în tine. Faptul că tatăl tău a renunțat la mine nu înseamnă că renunț și eu la tine. Mă înțelegi? O să fiu aici la fiecare ședință, până când o să ceară un ordin de restricție. Nu plec până când n-o să fiu silită, și tu o să te duci la barele alea și o să faci ce-ți spun eu.

Ea se înroși la față și se apucă strâns de brațele scaunului.

- De ce? De ce e atât de important pentru tine să merg? De ce nu mă poți plăcea așa cum sunt?

Ea se întrebă de câte ori îi reușise lui Noelle această tactică.

- N-o să meargă cu mine. Te iubesc, și de aia nu renunț. Câteodată, când iubești pe cineva, riști totul pentru acea persoană - chiar și o relație. N-o să las

o inimă miloasă să te coste ani din viață. Spune-mi de ce nu vrei să mergi.

– Îți bați joc de mine?

Era cel mai adevărat lucru ce ieșise din gura copilei ăsteia de săptămâni bune.

– Nu. Nu-mi bat joc de tine. Refuzi să încerci, așa că presupun că nu vrei să mergi.

Noelle începu să clocotească de furie.

– Bineînțeles că vreau să merg.

Furia putea fi un excelent stimul.

– Bine. Atunci, lasă-mă să te ajut!

– Du-te dracu'!

De asta avea nevoie Noelle. Un dușman de învins.

– Da. Mă duc. Acum, o să ne ridicăm. Spune-mi de ce îți este teamă. Pentru că, dacă e vorba despre cădere, să nu-ți fie frică de asta. O să se întâmple. Și știi ce? O să încercăm din nou, și eu o să fiu chiar aici, cu tine. O să fiu aici, să cazi pe mine.

Ea se făcu roșie ca racul.

– Te urăsc!

– Nu mă deranjează. Mă poți urî toată ziua, atâta vreme cât fundul tău se află la barele alea.

– Asta e tot ce contează pentru tine, nu-i așa?

– Da. Îl pierduse pe Armie. Nu putea pierde și lupta asta. Când se gândea la asta, într-un fel, se pregătise toată viața ei pentru așa ceva. Era timpul să-i arate lui Noelle ce era în joc pentru ea. Știi că eu n-am ajutat niciodată pe cineva pe care-l iubeam cu adevărat? Am urmat școala de asistente pentru că eram bună la asta și era o profesiune care mă scotea din sărăcia în care am crescut. Eram înconjurată de toate acele femei pline de viață care simțeau că aceea era vocația lor. Discutau despre cum voiau să îi ajute pe toți oamenii. Înțelesesem asta, dar o să recunosc că la mine funcționează mai mult partea intelectuală decât emoțională. Mai puțin când vine vorba despre oamenii pe care-i iubesc. Cu atâția ani

în urmă, credeam că am urmat școala de asistente ca să mă ridic, și, când m-am trezit cu o armă îndreptată spre cap și viața mea în joc, am putut să mă gândesc doar că nimic din ce făcusem până atunci nu conta.

- Vorbești despre ce s-a întâmplat în Dallas?

Mânia părea că dispăruse, și în ochii lui Noelle scli-piră lacrimi.

- Da, vorbesc despre acel moment, acel chinuitor de lung moment ce părea a însemna mai mult decât toate cele dinaintea lui. Cel care mi-a arătat că sunt neputin-cioasă. Dar ascultam mesajul greșit. Câteodată, nu au-zim lucrurile limpede până când nu suntem de cealaltă parte. N-aș fi vrut să i se întâmple prietenei mele ce i s-a întâmplat, dar nu pot schimba asta. Tot ce pot face e să caut sensul, și iată-te pe tine, Noelle!

Ea făcu ochii mari.

- Ce vrei să spui?

În toată nefericirea prin care trecuse suferind după Armie, aflase un singur adevăr.

- Vreau să spun că, dacă acea zi nu s-ar fi întâmplat, n-aș fi venit aici. Dacă n-aș fi avut arma aia îndrepta-tă asupra mea, n-aș fi pus la îndoială tot ce știu des-pre mine. N-aș fi făcut mișcarea asta ilogică de a veni într-un oraș nebun, unde cea mai deșteaptă tânără pe care am cunoscut-o de multă vreme nu beneficiază de tratamentul de care are nevoie. Dacă n-aș fi crescut în sărăcie, probabil n-aș fi devenit asistentă, și n-aș fi ajuns aici, și nu l-aș fi cunoscut pe tatăl tău. Și tu nu mergi. Asta e menirea mea, Noelle. Tu. Chiar aici și acum. Așa că să nu crezi că mă poți influența. Să nu crezi că mă poți respinge. O să încerci. O să-ți dau tot ce am și, chiar dacă n-o să mergi niciodată, o să te ajut se devii indepen-dentă, ca să poți avea viața pe care o meriți.

- Noelle, o să faci tot ce-ți spune ea să faci, rosti o voce gravă.

Lila se întoarse, și Armie stătea drept acolo. Armie, șeriful ei mare și puternic, stătea cu pălăria în mână și cu lacrimi în ochi. Părea să și le rețină cu greu în vreme ce se uita la fata lui.

– Continuă, acum!

Noelle strânse din dinți.

– Ești de partea ei?

– Nu. Doar că mi-am dat seama că ea a fost întotdeauna de partea ta, și eu stăteam cu propria vină. Du-te la bare, spuse el, îndreptându-se spre ele. Se uită la Lila. Cum o pot ajuta?

Într-un final, înțelesese. Asta îi frânse inima, pentru că era prea târziu pentru ei, dar nu și pentru Noelle. Noelle încă putea să aibă tot ce avea nevoie, și asta includea doi oameni care țineau la ea atât de mult încât să nu renunțe.

– Are o putere grozavă în trunchi. O s-o ducem la bare și o să vedem ce se întâmplă. Armie, n-o să fie plăcut.

– Nu, o să fie dureros și dur, răspunse el cu voce răgușită. O să fie nevoie de o muncă incredibil de asiduă, și poate că n-o să dea rezultate.

– Ba o să dea. Indiferent dacă va merge sau nu, o să știe că a încercat. O să fie mai puternică și dacă n-o să reușească. Învățăm tot ce e important în viață ratând și încercând din nou.

Doamne, așa spera, pentru că, în anumite zile, aceste lecții erau tot ce avea. Asta și rugăciunea că tot ce îndurase avea să merite.

Asta avea să merite – chiar și durerea de a-l fi pierdut pe Armie – dacă Noelle reușea să aibă o viață bună.

– Nu vreau, suspină Noelle, cu lacrimi în ochi.

– Nu-mi pasă de ce vrei tu. Armie era hotărât. Mai ai doi ani până când vei putea pleca din casa mea, și în timpul ăsta mă aștept la anumite lucruri din partea ta. Unul dintre ele va fi antrenamentul fizic – și să faci tot

ce îți cere Lila. Sunt indulgent, dar nu mă răzgândesc în privința asta, scumpa mea. Este viitorul tău.

- Nu mă vrei aici. Vrei să plec, zise Noelle cu glas pierit.

- Nu, dar vreau al naibii de mult să poți pleca dacă asta e alegerea ta. Acum, du-te la barele alea și începe, îi ceru el.

Lila aștepta, cu inima cât un purice, pentru că ăsta era un moment atât de important între tată și fiică. Poate că Armie nu înțelegea, dar și el alegea să meargă din nou. Alegea să încerce să meargă mai departe și să găsească un alt drum.

Noelle stătu acolo pentru o clipă, și Lila își făcu griji că avea să refuze. Adevărul era că puteau ei să forțeze nota cât voiau, dar, până la urmă, Noelle era cea care trebuia să muncească. Ea era cea care trebuia să îndure durerea și să încerce.

Ea scutură din cap, dar în ochii ei era o strălucire.

- Voi doi vreți să mă vedeți căzând? Vreți să mă vedeți că dau greș? Bine. Al dracului de bine!

- Noelle, o certă tatăl ei.

Lila ridică mâna să-l oprească.

- Nu, ea face o alegere matură. Aici, în locul ăsta, poate folosi orice limbaj vrea ca să poată parcurge o ședință.

Armie încuviință din cap.

- Ai dreptate. Se întoarse spre fiica lui. Deci începe, Noelle! Du-te acolo și încearcă!

Ea păru să înțeleagă că era încolțită și că exista doar o singură cale de scăpare.

- Bine. O să vezi. Tu o să fii cel dezamăgit pentru că singurul tău copil e frânt și paradit. Asta e pentru tine. Poate că n-o să fiu o povară dacă mă poți face să merg.

Armie păli.

- Nu ceda la asta. Lila văzuse de toate. Asta nu e Noelle. E teama ei încercând să găsească un drum, și teama nu joacă cinstit. Așa că nu te băga în jocul ei! Du-te la bare, Noelle!

Noelle pufni, dar înaintă cu scaunul.

Tatăl ei era chiar acolo, ridicând-o.

– O pun aici?

– Barele au fost reglate pentru înălțimea ei, și știu că e speriată de cădere, dar podeaua e capitonată.

Tot ar durea, dar securizase locul cât de bine putuse.

– Nu mă tem de cădere. Cui să-i pese dacă eu cad? întrebă Noelle. Ce mai contează încă o lovitură, de vreme ce vă pot dovedi că sunt o afurisită de invalidă? Poate că voi doi mă puteți muta într-un sanatoriu după asta și veți putea avea niște copii perfecți și fără defecte, pe care să-i puteți iubi.

Armie arăta de parcă-i venea să vomite, dar nu șovăi.

– O să vorbim despre asta în curând, Noelle. Nu acum. Acum, muncește. Familia LaVigne muncește.

– Nu prea sunt o LaVigne, așa-i? spuse Noelle chiar când se apucă de bare.

Avea să se împotrivească până la capăt. Lila o ignoră.

– Trebuie să te echilibrezi pe bare. Picioarele îți sunt pe podea. Asta e bine. Azi nu trebuie să facem nimic altceva decât să te obișnuiești să fii la bare. Găsește-ți echilibrul!

– N-am nici un nenorocit de echilibru.

Noelle părea că intenționează să-și folosească noua ei libertate de limbaj.

Spusese că nu are echilibru, și totuși stătea cu ambele picioare pe podea și șoldurile doar puțin deplasate. Terapeuții făcuseră o treabă excelentă păstrându-i mușchii puternici. Și brațele ei subțiri erau foarte puternice. Cu toate astea, fața i se strâmbă pe când se susținea.

– E în regulă. O să mergem încet. Aș vrea să încercăm câte cincisprezece secunde o dată. O să încercăm de trei ori azi, apoi o să creștem, îi explică Lila. Leziunea pe care o ai are o șansă bună să se vindece dacă facem asta corect.

– Cincisprezece secunde o dată? Nu. O să încerc asta o dată și după aia am terminat.

Noelle își mișcă brațele, și atunci se întâmplă. Piciorul ei drept se mișcă de la șold, dar într-un fel ciudat, stângaci. Talpa îi alunecă, și Noelle căzu.

Tatăl ei nu fu destul de iute s-o prindă. Ea căzu la pământ cu un zgomot înfundat.

În încăpere se lăsă liniștea. Lila știa că era un lucru bun, dar câteodată pacientul nu înțelegea. Știa că Armie avea să cedeze curând. Nu avea să își poată vedea copilul chinuit de durere.

El căzu în genunchi lângă fata lui.

– Scumpo, ești bine?

– Mă doare, spuse Noelle, cu umerii tremurând.

– Îmi pare așa rău.

Armie era concentrat asupra fetei lui cu toată ființa.

– Tati, mă doare. Noelle își înălță capul, și bineînțeles că lacrimile îi curgeau șiroaie pe față, dar avea și un surâs. Mă doare piciorul.

Durerea. Putea fi plăcută. Lumea deveni plină de lacrimi, cei doi oameni din față creând o imagine pe care Lila nu avea să și-o poată scoate vreodată din minte.

Era de ajuns.

Trebuia să fie.

Se uită la Armie și la Noelle cum se țineau în brațe și își dori să fie cu ei. Simțea o durere în corp, dar se dădu cu un pas în spate. Nu făcea parte din acea familie și era timpul să-i lase în pace, să-i lase să se apropie în acest nou început. Avea să fie acolo la următoarea ședință. Avea să se uite cum Noelle se vindecă și își recuperează viitorul.

Și poate că, într-o zi, Armie avea să fie pregătit pentru o relație. Probabil nu cu ea, dar ea avea să fie fericită pentru el, deoarece îl iubea. Inima ei suferea în vreme ce ea se sili să plece de acolo. Asta era dragostea, adevărata dragoste. Nu era egoistă. Nu era pasiunea nebună

a tinereții ei. Era o credință liniștită în altă persoană, o rugă ca iubirea ei să-l poată proteja chiar dacă sentimentele nu erau reciproce.

– Ai putea să termini tu ședința? o întrebă pe Tanya. Știa că ar trebui să rămână acolo să se asigure că Noelle se întorcea la scaun și să discute cu ea despre niște exerciții pe care să le poată face acasă, dar acum nu putea să stea față în față cu ei. Poate că ei aveau să încerce să vorbească cu ea, dar ar fi din recunoștință. Data viitoare avea să fie mai bine pregătită emoțional, dar acum trebuia să se ducă la dispensar, să-și ia lucrurile și să meargă spre Guidry's, unde o să plângă pentru un timp pe umărul surorii ei.

Tanya încuviință din cap, și ea cu ochii plini de lacrimi.

– Bineînțeles. Lila, azi ai făcut ceva grozav.

Lila îi mulțumi și ieși din aerul răcoros al clădirii în căldura verii din Louisiana. Se făcuse noapte, și probabil Mabel închisese deja dispensarul. Merse grăbită pe stradă, pentru că în ultima vreme era oprită de toată lumea care se plimba pe strada care lega dispensarul de sala de gimnastică terapeutică. O întrebau despre orice dureri aveau sau îi serveau ultimele bârfe. Seraphina îi vorbea despre băiatul ei, Luc, iar Dixie își scotea capul pe ușa cafenelei s-o întrebe cum i s-a părut supa zilei.

Papillon însemna acasă.

Ciudat cum se ajunsese la asta!

Își folosi cardul să deschidă ușile dispensarului, puțin surprinsă că nu fuseseră încuiate manual.

– Mabel? Mai ești aici?

Voia să plece înainte să ajungă Armie. El sigur avea să apară la un moment dat, dornic să aibă o lungă discuție. Urma să spună toate lucrurile corecte, dar, din nou, aveau să fie legate de recunoștință.

Le trebuia foarte mult timp să își dea seama ce voiau fără agitația evadării din locurile unde fuseseră blocați.

O izbi mirosul de benzină. De unde venea? Stația de benzină era la mai mult de o stradă distanță. Până acum, nu simțise mirosul aici.

- Ce dracu' ar trebui să facem acum? se auzi o voce gravă.

N-aveau pacienți. Nu unii programați, dar putea să fi apărut o urgență. Se întrebă de ce n-o apelase Mabel pe pager. Traversă sala de așteptare spre sălile de consultații. Mirosul deveni mai puternic. Spera să nu fi fost un accident cu benzină.

Doar că mirosul părea să vină dinspre recepție.

Computerul era ud.

- Cum era să știu că scorpia aia încă e aici?

Întregul ei trup începu să tremure, pentru că din nou avea necazuri.

Armie abia dacă își putea vedea fata prin lacrimile ce-i împânzeau ochii. Își mișcase picioarele. Nu se mișcase cine știe cât și ajunsese direct la podea, dar speranța era un lucru uimitor.

Lila le dăruise asta. Fusese un izvor de putere, neabătută în credința ei. Intrase și o văzuse, și primul lui instinct fusese să cadă în genunchi și să-i ceară iertare. Nu fusese mirat că Lila venise pentru ședința lui Noelle. Îi ignorase telefoanele și mesajele timp de zile, dar nu o abandonase pe fata lui.

- Scumpo, sunt așa mândru de tine!

Fața lui Noelle era roșie de emoții.

- Îmi pare rău că n-am încercat. Nu voiam să dau greș.

- Singurul mod în care ai da greș ar fi să nu încerci. Înțelegea asta, dar lecția pe care o învățase pe când era copil se pierduse în durere și în griji pentru ea. E singurul motiv? Scumpo, trebuie să-mi spui. Amândoi

am avut rețineri. Tu n-ai vrut să înveți nici unul dintre lucrurile pe care Lila a încercat să te învețe. De ce ți-e frică să fii mai independentă?

– Știu cât de greu a fost pentru tine să-ți schimbi întreaga viața după moartea mamei și cu mine blocată în scaunul ăsta. Dar asta ne-a apropiat mai mult. Nu voiam ca lucrurile să se schimbe. O să fie greu, și ție nu-ți place să mă vezi cum mă chinuiesc. Te supăra așa tare. Nu voiam să te rănesc și mai mult.

Ah, ar fi trebuit să aibă discuția asta de atât de mult timp.

– N-a fost greu. Urăsc ce vi s-a întâmplat ție și mamei tale, dar faptul că am ajuns să-mi petrec fiecare zi cu tine a fost cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat vreodată. Să fiu tatăl tău e bucuria vieții mele, Noelle. Dar ți-am făcut un deserviciu pentru că eram fericit. Voiam ca lucrurile să rămână la fel, ca să nu-mi fac din nou griji pentru tine. Dacă erai acasă, erai în siguranță. Viața nu e despre siguranță, fetițo. Viața e despre a-ți asuma riscuri și a te sili să fii cea mai bună Noelle posibil. Eu am uitat asta.

– Te iubesc, tată! Îmi pare foarte rău că am fost așa încăpățânată.

Nu fusese singura.

– Și mie îmi pare rău. Să știi că de aici înainte o să te forțez. Și mie mi-a fost frică. Eu te-am pus în mașina aia.

Ea scutură din cap.

– Voiai să mă vezi. Și eu voiam să te văd. Trecuse prea multă vreme. Aș fi putut aștepta până dimineață, dar n-am vrut să pierd timpul pe care îl aveam împreună. M-am certat cu mama în seara aia.

Nu era vina nimănui. Toți fuseseră bine intenționați. Fusese un accident, unul pentru care deja era vremea să-și acorde iertarea.

– O să depășim asta. O s-o facem ca o familie. Îți promit că, data viitoare când o să mă simt vinovat, o să

discut despre asta. Și, data viitoare când tu o să crezi că ești o povară, spune-mi, și o să-ți reamintesc toate feluriile în care ești iubită.

Îngenunche și o căută din priviri pe Lila. Ar trebui să fie aici, cu ei. Ea era motivul pentru care se aflau aici. Doamne, trebuia s-o țină în brațe, să-i spună că îi părea rău că nu înțelesese ce încercase să facă.

Trebuia să-i spună cât de mult o iubea.

- Cred că a plecat, spuse Noelle, permițându-i s-o ajute să se ridice.

Tanya era acolo, ținând scaunul, când el se ridică în picioare și o ridică și pe fata lui.

- S-a întors la dispensar. Cred că încerca să vă ofere un respiro. Ah, Noelle, cât de mult mă bucur pentru tine!

Fata lui era ușoară la el în brațe, dar el îi confundase greutatea cu fragilitatea. Noelle era puternică și putea să răzbată prin toate astea. El avea să îi fie alături. Trebuia să se asigure că Lila era cu ei. Nu erau întregi fără ea.

Noelle se așeză și apoi făcu semn din cap spre fizioterapeută.

- Vreau să încerc din nou. Lila a spus că ar trebui să încerc măcar de trei ori.

- Pot aranja asta, dar o luăm încet. Lila o să mă mănânce dacă o să te lovești. Tanya zâmbi spre Armie. E în regulă, șerifule. Mă pot ocupa de restul ședinței dacă vrei să mergi la dispensar și să vorbești cu ea.

- Pot să am un minut cu fata mea?

Trebuia să clarifice ceva. Nu putea merge înainte fără cea mai importantă parte a viitorului său personal.

- O să iau niște apă, spuse Tanya făcându-i cu ochiul. Mă întorc imediat.

El se îndreptă spre fata lui.

- O să mă însor cu Lila. O iubesc și te iubesc. Întotdeauna te voi iubi, dar...

Noelle ridică mâna să-l oprească.

– Dar nu voi fi aici întotdeauna, tată. O să merg la facultate. O să fiu chimistă și o să am propria familie. Și eu o iubesc pe Lila. Nu mă pot gândi la altcineva pe care să o vreau ca mamă vitregă. Și, tată, știu că ți-e frică să mai ai copii, dar cred că ar trebui. Cred că aș fi o soră mai mare nemaipomenită.

Se întâmplase ceva cu ea în timp ce făcea acei primi pași șovăielnici. Se maturizase și devenise mai încrezătoare. Fusese o fetiță speriată, dar acum pe scaun stătea o femeie, una care avea să lupte pentru ea însăși.

Armie se aplecă și o sărută pe frunte.

– Sunt de acord. Cred că orice copil care te are pe tine drept soră va avea un model al naibii de bun. O s-o aduc înapoi. Promit!

Înclină din cap spre Tanya și ieși din clădire.

Venise timpul s-o aducă acasă pe soția lui.

capitolul 18

– Cred că voi, băieți, ar trebui să ieșiți de aici.

Vocea lui Mabel se auzi limpede, dar în ea se simțea un tremur.

Lila dădu să se retragă. Nu recunoștea vocile, dar se temea că ar putea să știe cine erau. Dacă avea dreptate, nu erau deloc aici pentru îngrijiri medicale. Computerul fusese inundat cu benzină și la fel și fișetele, după cum se putea vedea. Cineva voia să distrugă toate fișele pacienților, și era o singură persoană care ar putea dori asta.

Procesul lui Bobby Petrie era programat în următoarele câteva luni, și procurorul districtual avea să ceară acele dosare în curând. Avea să i se ceară Lilei să depună mărturie și să ofere toate informațiile medicale pe care le avea. Dacă n-avea radiografiile și fișele, analizele făcute, tot ce putea oferi era mărturia ei, care s-ar putea să nu fie de ajuns.

– Da, pentru că o să pretinzi că nu s-a întâmplat niciodată, așa-i?

Mabel rosti cu un nod în gât:

– Nu trebuie să spun nimănui.

Draga ei prietenă era așa speriată. Își dădea seama după vocea tremurată.

Armie. Trebuia să ajungă la sala de fizioterapie și să-l aducă pe Armie. Nu știa câți oameni erau în spate. Paria că amândoi frații Petrie erau acolo, dar era sigură că veniseră și ceva veri. Toți de acolo păreau să aibă arbori genealogici de tip labirint și se sprijineau reciproc.

Dădu să se întoarcă, dar întârziase. Mabel se poticni pe hol, cu buza însângerată și cu o armă în spate. Era ținută de Bobby Petrie. Fratele lui Bobby era cu el și își îndreptă imediat arma spre ea.

– Stai dracu' pe loc!

Pentru o clipă, revenise în acea încăpere, cu ușa baricadată și cu sânge pe podea. Putea simți mirosul metalic, putea simți gustul sângelui în gură, pentru că își mușcase buza să nu țipe, putea auzi sunetul gâtuit al prietenei ei care încerca să respire în ciuda faptului că plămânii ei nu mai funcționau.

Era din nou acolo, dar de data asta avea cu mult mai mult de pierdut. Dacă murea, nu avea să îi mai vadă pe Armie și pe Noelle. De data asta, nu ar muri pur și simplu. Ar pierde viața la care tânjea. De ce plecase? De ce nu-i spusese lui Armie că nu i se mai permitea s-o lase să plece din nou, că puteau să se certe, dar nu se puteau despărți, pentru că le era menit să fie împreună? Fie ce-o fi!

Doamne, era mai rău când avea atâta de pierdut.

Pericolul era real, dar ea nu se afla în același loc. Trebuia să-și amintească. Era în Papillon și trebuia să înfrunte asta, pentru că n-avea de gând s-o piardă pe Mabel.

– Lila, credeam că ești plecată.

Mabel ridică mâinile, în vreme ce Bobby se mișcă în spatele ei, luând-o de gât. Arma era lipită de tâmplă.

Nu ar mai fi cale de întoarcere după o împușcătură. N-avea să mai fie timp s-o îngrijească pe Mabel dacă el trăgea.

– Credeam că voi două sunteți plecate, spuse Bobby. Dispensarul ar trebui să fie închis la ora asta. Ați închis la șase azi. Acum, e șapte și jumătate. Amândouă ar trebui să fiți acasă.

– Am rămas să fac inventarul la sălile de consultații, ca să nu trebuiască să-l fac dimineață, le explică Mabel. Dar am stins luminile. Ei au crezut că suntem plecate. Nu i-am auzit până când n-am venit să strâng și să plec acasă.

– O să fie în regulă. Bobby, trebuie să rămâi liniștit. Încă poți să ieși din situația asta. Fiecare cuvânt era o luptă, dorința de a țipa era intensă, dar n-avea s-o ajute. Furia nu era prietena ei în aceste clipe. Putea să apară mai târziu. Deocamdată, trebuia să rămână calmă. Încă n-ai rănit pe nimeni.

Era așa bucuroasă că-l lăsase astăzi pe Peanut cu Remy. Peanut ar fi lătrat și ar fi încercat s-o apere pe Mabel, dar Remy o convinsese să-l lase pe câine să meargă la pescuit cu el și cu prietenii lui.

Donnie Petrie era îmbrăcat complet în negru, în ciuda căldurii nopții. Putea paria că intrase prin spate. Era închis, dar un om disperat putea găsi modalitatea de a deschide orice încuietoare.

– Lasă-te în genunchi! Dacă doar te gândești să te miști, te împușc. Pot aranja ca toată treaba să apară ca o tâlhărie.

Trebuia să rămână calmă.

– Tu trebuie să gândești. Ne omori pe amândouă, și nu mai e cale de întoarcere de aici. Așa cum am spus, încă n-ai rănit pe nimeni.

Arma nu se clinti, și ea își ridică mâinile, dar nu avea să îngenuncheze decât dacă era absolut necesar.

– Nu, dar voi două, da, ripostă Bobby. Cuvintele fură rostite mormăit, și acum ea observă că bărbatul avea ochii înroșiți. Voi două ați reușit să-mi distrugeți viața. Vreau să știu unde e Carrie. Pe prima târfă am lăsat-o să plece, dar pe asta n-o mai las. N-o să fiu bătaia de joc a orașului.

– Taci din gură, Bobby!

Donny rămase ferm cu privirea pe ea.

– Nu cred că cineva râde de tine. Ea se uită la Mabel, care era încordată, dar calmă. Cu siguranță eu nu râd, băiete. Nu cred că e ceva de râs, și, dacă mă mai ții mult așa, o să pierd cina și azi e seara cu taco. Îmi place seara cu taco. Vocea lui Mabel tremura puțin, dar era evident că n-avea să cedeze.

El scutură din cap, și tot felul lui de a se comporta părea dezordonat. Putea să parieze că băuse toată ziua.

– Știi despre ce vorbesc. Toți cred că eu îmi bat nevasta, și totul e doar din cauza voastră.

– Nu, eu cred că e din cauză că o lovești, spuse încet Lila. Am fișe cu toate leziunile ei. Până acum, ai scăpat basma curată cu asta pentru că doctorul Hamet nu voia să fie deranjat.

El rânji spre ea.

– Doctorul știa când să-și vadă de treabă.

– Mabel a fost și asistenta lui. N-a avut nimic de-a face cu arestarea ta de către șerif. A fost alegerea mea să mă adresez lui. De ce n-o lași să plece, și putem discuta despre asta?

Dacă Mabel ar fi în siguranță, ar avea alte opțiuni. Dacă ea ar fi singura ținută ostatică, poate ar găsi cumva o cale să scape. Ar fi riscant, dar orice ar fi mai bine decât să vadă cum încă o prietenă murea.

Evident că Bobby nici nu voia să audă.

– Nu-i nimic de vorbit. Vreau să știu unde mi-e nevasta. Mă duci la ea, și te las în viață. N-am nimic de pierdut și, dacă o mierlesc, mi-ar plăcea să vă iau pe amândouă cu mine.

Asta era adevăratul Bobby Petrie. Celălalt nu era decât o mască. Ce-l făcuse să izbucnească? Păruse așa calm în ultimele săptămâni. De când fusese arestat prima dată, se dăduse la fund, stând pe insulă și doar apărând la tribunal.

– Ai multe de pierdut, sublinie ea. Gândește-te la familia ta!

Donny pufni.

– Asta e doar despre familie. Carrie a trimis azi hârtiile pentru divorț. Nu suntem proști. Mama a făcut-o să semneze niște hârtii ca să nu aibă dreptul la barcă și la afacerile noastre, așa cum a avut cealaltă, dar avocatul ăla fițos din New Orleans crede că poate obține ceva.

– Avocatul lui Carrie o să încerce să anuleze contractul prenupțial din cauza abuzului suferit de ea?

Se părea că terapia o întărise pe Carrie în feluri în care Lila nu și-ar fi putut imagina.

– Da. Va trebui să ne luptăm cu ea. Prima dată, am pierdut și a trebuit să plătim. Cum să-mi fi putut închipui că prima mea nevastă avea să-și ia un avocat? se plânse Bobby.

– Ce-ar fi ca de acum încolo să te mărginești la curve, idiotule? ripostă Donny. Mama nu vrea să mai aibă de-a face cu așa ceva. Știi ce-o să facă dacă nu rezolvăm cum trebuie.

– Atunci, cred că ar trebui să vorbiți cu mama voastră, răspunse Mabel.

Bobby își încordă din nou brațul.

– Trebuie să ne ocupăm de lăcomia lui Carrie. Trebuie să înțeleagă că nu mai capătă nimic de la mine. I-am făcut o favoare când m-am însurat cu ea. Era un nimic.

Nici un bărbat nu se uita la javra aia schiloadă. Nimeni n-a vrut-o până la mine. N-o să îmi ia totul.

– Nu te puteai aștepta să rămână cu tine.

Trebuia să-l potolească vorbindu-i. Poate că se trezea puțin și își dădea seama de ceea ce făcea. Înainte, fusese prudent. Evident că nu voise să mai intre în belele. Poate că, dacă înțelegea la ce se putea ajunge, avea să se potolească. Mai era timp.

– Ai lovit-o.

Fața lui se strâmbă.

– N-am vrut. Nu ascultă. Nu-s mai rău decât tata. Și n-am lovit-o niciodată când nu trebuia. N-a fost vina mea. Era o nevastă rea, și acum aud că o să intenteze proces și o să depună mărturie împotriva mea. E hotărâtă să-mi distrugă familia.

– N-o să permitem să se întâmple asta, promise Donny. N-o să reușească să facă rău familiei mele în felul ăsta.

– Cred că vor să distrugă fișele, reuși să spună Mabel.

Da, înțelese și ea asta.

– Tu ești cel care mi-a dat foc la casă? Trebuia să-l facă să continue cu vorbitul, pentru că era sigură că Armie avea să apară după terminarea ședinței.

– Am crezut că o să te convingă că n-ai ce căuta aici. Donny începu să se apropie de ea. N-avem nevoie ca o fată sclifosită de la oraș să vină aici și să ne spună ce să facem. Și n-a fost așa greu. Casa aia a luat foc destul de ușor. A fost un spectacol pe cinste.

Și scăpase basma curată. Necazul era că de asta nu aveau să scape. Nu gândeau limpede, și ea trebui să se întrebe dacă nu cumva ar omorî-o dacă le-ar arăta toate greșelile planului lor, doar pentru că-i înfuriase.

Donny se apropie de ea analizând-o într-un fel ce făcu să i se întoarcă stomacul pe dos.

– Nu că n-ai fi o tipă drăguță. Ce păcat că simți nevoia să vii și să judeci pe toată lumea!

Da, sigur că îi judeca pe ticăloșii care-și băteau nevestele. Se sili să stea liniștită, pentru că, în vreme ce Bobby era doar un specimen jalnic de tot rahatul, Donny era un animal de pradă. El era cel cu adevărat periculos, și era aproape, cu arma aceea gata să tragă.

– Cu ce crezi că te alegi din asta? Era clar că Mabel încerca să-l facă să gândească. Bobby, trebuie să știi că șeriful o iubește pe Lila. O omori, și n-o să se oprească din a te urmări. Crezi sau nu, la fel o să facă și bărbatul meu. Ah, Dale o să vină după tine cu șalupa și e surprinzător de rău.

Armie avea să ajungă curând. Cât mai era până când se termina ședința? Cât ar vrea Noelle să facă? O cuprinse groaza.

Doamne, Armie avea să vină împreună cu Noelle? Apăru panica. Nu putea s-o expună pe Noelle în bătaia armei.

– O să te duc la Carrie. Ar trebui să vorbești cu ea. Poate veți rezolva asta. Nu avea să o facă, dar ar zice orice ca să-l scoată pe omul ăsta dintr-un loc unde ar putea s-o rănească pe Noelle. Dacă ar fi fost doar Armie de care să-și facă griji, s-ar fi liniștit și l-ar fi lăsat să-și facă meseria, dar dacă Noelle era cu el...

Mabel făcu ochii mari.

– Dar, Lila...

Brațul lui Bobby se relaxă puțin, iar fața i se îmblânzi.

– Știi unde e Carrie? N-a fugit doar așa? Știam că probabil i-ai dat niște bani și ai ajutat-o, dar n-am știut că ai dus-o undeva.

El era veriga slabă. Încă voia s-o găsească pe nevasta lui. Probabil că Bobby credea că era îndrăgostit de ea. Dragostea lui ar fi moartea ei dacă era după capul lui, dar ea avea să se folosească de sentimentele lui dacă asta însemna să-i scoată de aici înainte de a o expune pe Noelle pericolului.

– Știu exact unde e. Îl prinsese. Dacă își juca bine cartea, poate reușea să-i scoată pe toți din clădire. Am lăsat-o undeva. Pot vorbi cu ea, pot s-o conving să se vadă cu tine. Nu trebuie să se termine prost.

Când avea să-l ducă până la mașină, avea să încerce să găsească o cale de scăpare. Ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să-l ducă în New Orleans. Armie avea să vadă că mașina ei era încă aici. Avea să vadă că ușa din spate a dispensarului fusese forțată și urma să cerceteze. Avea să găsească benzina și să pună totul cap la cap. Doamne, sper că mașina cu care veniseră avea GPS pe care Armie să-l poată urmări.

Avea s-o găsească. N-avea să se oprească până când n-avea s-o găsească, pentru că bărbatul acela o iubea. Revenise în situația în care se lupta pentru viața ei, dar de data asta știa că bărbatul care o iubea avea să fie de partea ei. Nu fizic, bineînțeles, dar inima lui urma să fie cu ea.

Avea să fie acolo, și tot ce trebuia ea să facă era să supraviețuiască îndeajuns de mult încât el s-o găsească.

– Aș vrea s-o văd, spuse grav Bobby. Trebuie să-mi cer iertare pentru acea ultimă seară. Mă înnebunise.

– Sunt sigură că și ea vrea să-și ceară iertare față de tine.

Era aproape de a-l convinge.

– Lila, ce faci? întrebă Mabel.

Ea scutură viguros din cap.

– Nu ne putem lupta cu ei. Poate am făcut o greșeală. Îl pot duce la ea. Știu că ea vrea să-l vadă.

Inima îi bubuia în piept, pentru că ei puteau ajunge aici în orice clipă. Armie nu ar putea îndura să i se mai întâmple ceva lui Noelle.

– Haide, spuse ea. E într-un adăpost. N-o să ne ia mult să ajungem acolo, dar ar trebui să plecăm acum. Șeriful e pe drum încoace.

Donny se încruntă spre fratele lui.

– Spune-mi că nu ești atât de prost.

– Nu-i o prostie să îmi vreau nevasta înapoi, îl contrazise Bobby.

Donny scutură din cap.

– E o prostie să crezi ca femeia asta îți spune adevărul. Se postă în fața ei. N-am vrut să fac asta, dar acum nu mai avem de ales. O să le lăsăm aici, și focul o să-și facă treaba. Nu-ți face griji! Avem un alibi excelent, și sunt sigur că ai enervat multă lume. E vremea să faci nani.

Ea începu să se dea înapoi, dar el fu mai rapid. O prinse de braț și îi puse pistolul la cap. O auzi pe Mabel țipând pe când lumea se întunecă.

Se rugă să mai aibă o clipă cu Armie. Doar una, cât să-i poată spune că-l iubea.

Armie mergea grăbit pe stradă, simțind acut nevoia de a o vedea. Spera să nu fi plecat. Nu că asta ar fi contat. Avea să o găsească în seara asta și să îndrepte lucrurile. În nici un caz n-avea să-l lase pe Rene să-și pună mâinile alea bogate și drăguțe pe ea. Lila era a lui, și în seara asta avea să se asigure că ea înțelegea.

Când se gândea la asta, soluția cea mai bună era să se lase în genunchi și să cerșească iertare. Nici un bărbat din lume nu ar iubi-o așa ca el. Era dedicat cu totul, și în ceea ce-l privea, putea arunca prezervativele și nu mai era nevoie ca ea să își ia pastilele. Nu întinereau, și el voia s-o vadă cu un copil în brațe. Copilul lor. Băiatul lor prostuț sau fetița superdesteaptă, cu zâmbetul mamei ei.

Voia acea viață împreună cu ea, dar știa că trebuia s-o convingă. Ea avea să creadă că el doar era recunoscător pentru ce făcuse pentru Noelle. Probabil chiar acum, gândurile astea îi alergau prin mintea aceea sclipitoare a ei. Dădu să treacă strada, când ușa de la cafenea se deschise și Dixie ieși încruntându-se.

– Hei, șerifule! Mergi la dispensar? întrebă ea. Mabel a închis acum mai mult de o oră. A spus că trebuie

să facă ordine, dar trebuia să-și ia comanda acum douăzeci de minute. Nu-i stă în fire lui Mabel să întârzie să ia cina lui Dale. El a sunat întrebând de ea, pentru că nu răspunde pe mobil. Am sunat la dispensar, și a intrat mesageria vocală.

Trebuia ca apelul să intre direct pe telefonul Lilei sau al lui Mabel, doar dacă nici una din ele nu răspundea. Se uită într-acolo, și toate luminile erau stinse.

- Mă duc să văd. Lila a plecat de la fizioterapie cu vreo cincisprezece minute în urmă. E posibil să încerce să mă evite, așa că sper că nu s-a urcat în mașină și a plecat.

- Nu i-am văzut mașina. Parchează în spate, dar trece pe aici în drum spre Guidry's. Poate că am ratat-o, dar nu cred. N-au prea fost clienți. Dixie dădu să treacă strada. Ceva s-a întâmplat. Simt asta.

Lui nu-i plăcu faptul că nu răspundea nimeni la telefonul dispensarului. Alergă înaintea lui Dixie și se uită prin ușile de sticlă.

Și imediat se dădu înapoi, pentru că din spatele recepției se ridica un fuior subțire de fum. Încercă să deschidă ușile, dar erau încuiate, și n-avea cartelă. Sticla era groasă, mult prea groasă ca s-o spargă fără un echipament adecvat. Îi lua prea mult să intre pe ușa aia. Începu să-l cuprindă panica. Zona din față era întunecată, cu excepția unei luciri ce venea din spatele recepției, mai întâi slabă, după care întreaga zonă luă foc.

- Sună la pompieri, Dixie. El deja o luase spre partea din spate. Era o încuietoare simplă, și ar trebui să poată intra. Apoi sună la secție și uită-te după fata mea. Dacă poți, sun-o pe Tanya și spune-i s-o țină pe Noelle acolo. Spune-i să închidă tot.

Pentru că habar n-avea cine era înăuntru și cine ar putea ieși.

Doamne, se rugă ca Lila să se fi dus direct la mașină și să fi fugit de el. Ar face aproape orice dacă ea nu era înăuntru. N-o văzuse, dar, din locul unde era, nu putea

vedea prea mult în afară de zona de recepție. Deși era mai ușor să vadă înăuntru pentru că focul se întețea, luminând cu o lucire fantomatică.

Dixie încuviință din cap.

- O aduc pe Roxie aici cât pot de repede. Ai grijă!

Poliția era chiar după colț. Roxie și Major erau amândoi de serviciu. Nu aveau să mai ia mașina. Aveau să vină în fugă, dar el nu putea aștepta.

Dixie alergă înapoi la cafenea, și Armie își scoase pistolul. Recepția nu luase foc de una singură, și Lila n-ar fi făcut-o. Acum, el știa că inspectorul de incendii cu premeditare greșise. Casa ei fusese incendiată. Nu exista nici o îndoială.

- Nu știu de ce a trebuit să facem asta.

Cuvintele fură spuse într-o șoaptă aspră, dar Armie putu auzi limpede, pentru că în jurul lor noaptea era liniștită.

Blestematul de Bobby Petrie. Ar fi trebuit să găsească o cale să-l țină în închisoare.

Ar fi trebuit s-o apere mai bine.

Dacă era moartă, nu știa ce-ar face. Poate s-ar așeza lângă ea și ar lăsa focul să-l cuprindă și pe el. Doamne, nu putea fi moartă.

Se sili să-și potolească groaza și se lipi de zid, pășind cât se poate de ușor. Intră în modul de profesionist, reținându-și teama și sentimentele.

- Uite ce e, frățioare. Am făcut ce a trebuit să fac pentru binele familiei.

Ăsta trebuia să fie Donny Petrie.

- Dar urma să mă ducă la Carrie, ripostă Bobby, cu voce nazală, jeluitoare.

- Mințea. Carrie nu se întoarce, și tu trebuie să fii bărbat, altfel pierdem jumătate din barca aia afurisită. Acum, trebuie să ieșim de aici. Târfele alea două o să moară din cauza fumului, și noi avem un alibi. Nimeni nu ne-a văzut de când am ieșit cu barca azi-dimineață.

Mergem înapoi la barcă, o aducem aici și ne îndreptăm spre Guidry's. Vreau ca propriul cumnat să fie nevoit să depună mărturie că am fost pe apă toată ziua.

Asta nu avea să se întâmple.

Nu putea să-i aștepte pe Roxie și pe Major. Lila era înăuntru, și se părea că trăia când cei doi dăduseră foc. Nu mai putea pierde nici o secundă. Ieși de după zid și se duse spre frații Petrie, luându-i pe amândoi în vizor.

– Mâinile sus! Acum!

Lumea păru că încetinește, totul oprindu-se într-o clipă. Acum, era momentul să ia o decizie. Ochi spre ambii bărbați. Bobby căscă ochii, evident șocat. Dar Donny nu ezită. Ținti și trase.

Glonțul atinse umărul lui Armie, dar el rămase în picioare și trase și el. Era profesionist. Nu rată. Trupul lui Donny săltă când glonțul îi pătrunse în piept. Scăpă pistolul din mână și căzu la pământ, cu ochii morți chiar înainte de a atinge solul.

Bobby se uită la trupul fratelui său, pălind.

– Lasă arma jos!

Umărul îi luase foc, dar acum nu-i păsa. Trebuia să-l controleze pe Bobby Petrie și s-o scoată pe Lila din blestemata asta de clădire.

– Mi-ai omorât fratele. Bobby ridică privirea. L-ai omorât.

Bobby se întoarse și intră alergând în dispensar.

În clipa în care Bobby se mișcă, Armie trase din nou, dar el era deja înăuntru.

Înjură în sinea lui.

– Ieși de acolo, Petrie! Nu mai ai scăpare de acum.

Umărul lui stâng urla de durere, dar își ținu arma ridicată, urmărindu-l pe Bobby. Zona din spate a dispensarului era în regulă. Fumul abia începea să pătrundă, dar în zona din față putea vedea fuioarele de fum negru și gri începând să se rotească repede. De cât timp ardea? Cât de mult fum inhalase ea deja?

Întinse mâna și aprinse luminile. Cel puțin, astea funcționau. Bobby nu se vedea nicăieri. Încercă să își aducă aminte câte încăperi avea dispensarul. El era în spate, unde se depozitau materialele. În față erau o cameră de recreere la stânga și biroul Lilei în fața lui. La dreapta erau două săli de consultații. Nu voia nimic mai mult decât să treacă în fugă pe lângă toate și să ajungă la recepție.

„Doamne, dă să fie în viață." Nu putea să fi pierdut șansa de a fi cu ea. Și-ar fi dat viața doar ca ea să fi scăpat din asta. Fata lui ar fi în siguranță cu Lila. Ea nu ar abandona-o pe Noelle.

– Șerifule.

Roxie i se alătură. Avea arma la ea și înțelese rapid ce se întâmpla.

– Cu câți avem de-a face?

Ea era adjuncta lui. Cu sânge-rece când lucrau sub presiune.

– Cred că e doar Bobby Petrie. S-a strecurat înăuntru înainte să-l pot doborî.

– Nu poți spune la fel despre fratele lui. Unde-s Mabel și Lila?

– Nu știu, dar probabil au scos din funcțiune sistemul antiincendiu. Focul o să se miște, și încă repede. Trebuie să punem mâna pe Bobby și să le găsim pe Lila și pe Mabel. N-am idee cât fum au inhalat deja.

Se mișcară prudent. Fumul devenea din ce în ce mai gros cu cât se apropiau de partea din față a dispensarului.

– Major se ocupă de problemă dinspre față, și Joe cu băieții ar trebui să ajungă aici în zece minute, spuse Roxie cu voce joasă.

De aici, el putea auzi trosnetul focului, putea simți căldura. Cât timp aveau? Pompierii ar trebui să ajungă aici curând, dar ei poate că aveau doar câteva minute înainte ca focul să ajungă la Lila. Unde era?

Trebuia să riște.

– Mă duc în față. Din ce am auzit, Donny le-a lovit și le-a lăsat inconștiente. Cred că sunt în apropiere de foc.

– Îți păzesc spatele, dar fii atent! El poate fi oriunde înăuntru.

Nu așa ar trebui să procedeze, dar nu-i păsa. Avea un blestemat de glonț în umăr, dar nu avea de gând să se oprească. Ea era undeva acolo și avea nevoie de el. Nu putea s-o părăsească. Nu din nou.

În depărtare, se auziră sirenele. Aveau să ajungă curând aici.

Merse pe hol, cât de atent putu, dar mai îngrijorat pentru Lila și Mabel decât că ar putea să fie împușcat din nou. Ar fi mult mai ușor să fie împușcat decât să știe că ea murise.

Trecu din hol în zona recepției. Abia putea respira.

Ceva se izbi de perete, sunetul fiind mai puternic decât trosnetul focului ce cuprinsese cu totul recepția.

Major încerca să deschidă ușile. Armie putea găsi stingătoarele de incendiu, dar totul era scăpat de sub control.

– Șerifule. Roxie era în urma lui. În spate sunt butelii de oxigen. Trebuie să ne mișcăm repede.

El nici măcar nu se gândise la asta. Unde era ea?

Flutură mâna în fața lui și reuși, într-un final, să vadă un corp. Se grăbi să ajungă la silueta nemișcată de pe podea. Avea halat, dar era mai mică și mai ușoară decât dragostea lui. Mabel. Îi verifică pulsul, și cu siguranță trăia.

Dacă buteliile alea explodau, era posibil ca toată strada să sară în aer.

– Roxie, scoate-o pe Mabel și revino pentru buteliile alea, dacă e sigur.

– Nu te pot lăsa, ripostă ea.

– Trebuie. Începe să scoți buteliile alea, altfel va trebui să ne facem griji nu doar pentru clădirea asta.

– El e undeva pe aici, insistă Roxie.

Armie nu se putea ocupa de asta acum.

– Ți-am dat un ordin. Trebuie s-o găsesc pe Lila.

Ieși și pune-l pe Major să încercuiască perimetrul.

Se mișcă în clipa când Roxie își puse arma în toc și o ridică pe Mabel, punând-o pe umăr, așa cum fac pompierii. El privi în urmă și o văzu alergând spre ușă. N-avea să stea acolo pentru mult timp. Ordinele lui nu aveau să o împiedice să se expună pericolului pentru a încerca să-l salveze.

O parte din fum se disipă, și el o văzu. Lila stătea întinsă pe podea cu fața în jos și cu mâna întinsă spre el ca și cum știa că avea să vină.

Din nefericire, nu era singură. Bobby stătea deasupra ei, flăcările luminându-i corpul și felul în care ținea arma îndreptată spre capul Lilei.

– Dacă nu pot fi fericit, tu de ce ai fi? întrebă Bobby.

Armie ridică arma, dar știa că ar fi mult prea târziu.

O flacără de pe canapea se întinse și atacă precum un șarpe. Cămașa lui Bobby luă foc, și el se smuci și apăsă pe trăgaci, glonțul îndreptându-se nu spre Lila, ci spre altă țintă. Armie simți glonțul în abdomen, și îl străfulgeră durerea. Bobby urlă când focul îl înghiți.

Sunetul acela avea să îl urmărească mereu, dar nu putea ceda în fața groazei. Lila era prea aproape de foc, și Bobby încă putea s-o omoare dacă se prăbușea peste ea. Se zbătu și încercă să se lase la pământ, dar era prea târziu.

Armie apucă mâna Lilei și o trase. Durerea începea să-l cuprindă, dar nu putea să șovăie. Își forță corpul să funcționeze, punându-și arma în toc. Dacă primea încă un glonț, n-avea decât să-l încaseze. Se aplecă și o ridică în vreme ce urletele lui Bobby zguduiau clădirea.

Trebuia s-o scoată de acolo, s-o facă să respire. Respira?

Fiecare pas era o agonie, dar reuși să ajungă în hol. Focul îl urmărea, și știu că n-aveau cum să scoată la timp buteliile alea. Roxie îi veni în întâmpinare.

- Vine Joe, strigă ea.

El scutură din cap.

- Spune-le tuturor să se retragă. Buteliile alea vor exploda.

Ea se întoarse și strigă spre oamenii care începeau să intre în clădire. El alergă, știind că nu mai aveau timp. Lila nu se mișcase deloc. Atârna ca un sac în brațele lui. Dar el avea să rămână cu ea. Ori o scotea, ori mureau împreună.

Ajunse în fugă la ușa din spate.

Apoi lumea explodă. O ținu strâns lângă el și se rugă să rămână cu ea pentru totdeauna.

capitolul 19

Lumea era un dezastru învăluit în ceață când Armie păru că-și recapătă cunoștința. Își simțea corpul greu. Prin ceața din creier pătrunseră niște voci.

- Doctorul a spus că vor trece câteva săptămâni până când va fi din nou pe picioare.

- Mă îndoiesc de asta, scumpo. Tatăl tău va fi pe picioare și țâfnos ca un urs cât ai zice pește, spuse o voce cunoscută. Îmi fac griji mai mari pentru felul în care va suporta ce s-a întâmplat cu Lila.

Lila. Totul reveni brusc. Fuseseră într-un incendiu. Aproape că muriseră. O ținuse în brațe când buteliile de oxigen explodaseră.

Ce se întâmplase cu Lila?

- Ce păcat!

Asta era vocea lui Dixie. Fusese și ea acolo.

- Știu. Și fata lui era acolo. Tata o să fie așa supărat.

Simțea că i se făcea rău. Ceața îl înconjura de peste tot, și trebuia să se lupte să iasă. Lila. Ce se întâmplase cu ea?

Nu putea s-o piardă. Fuseseră atât de aproape. Ajunseseră așa aproape de reușită și urmau să aibă viitorul pe care el îl visase.

– Lila.

Cuvântul fu mormăit.

– Tată?

Simți cum cineva îi atinge mâna. Noelle. Deschise ochii, și fața ei îi apăru clar.

– Unde e Lila?

– Tată, te simți bine? Dixie?

– Mă întorc.

Ieși grăbită din cameră.

Noelle îl strânse de mână.

– Tată, ai fost operat. Ai avut un glonț în umăr și altul în abdomen. Trebuie să stai liniștit.

Nu putea. Nu până când n-o găsea pe Lila. Ar trebui să fie aici. Ar trebui să fie cu ei. Aici era locul ei, și el stricase totul. Nici măcar nu-i spusese c-o iubea. Încercă să se ridice.

– Ah, ce încăpățânat mai ești! Culcă-te la loc, șerifule! Fața drăguță a Lilei se aplecă asupra lui. Dacă tragi de cusături și trebuie să te întorci în sala de operații, o să fiu foarte supărată.

Vocea ei era răgușită, dar ăsta părea singurul efect secundar. Arăta grozav – cel mai bun cadou pe care i-l putea da universul.

Îi apucă încheietura mâinii și îi luă pulsul.

– Ești în spital. Ai încasat două gloanțe, unul în umărul strâng. Nu ți-a atins omoplatul, așa că o să te vindeci destul de repede. Glonțul din abdomen a fost mai grav. Doctorul a reușit să-ți salveze splina, dar ai fost pe muchie de cuțit. Trebuie să te odihnești pentru câteva zile.

– Te iubesc!

Nu avea de gând să piardă nici o clipă.

Ea rămase nemișcată deasupra lui și în cele din urmă îl privi.

– Și eu te iubesc. Dar, Armie...

Știa ce avea să spună ea. Avea să înșire toate motivele pentru care nu mersese. Îi făcuse asta pentru că adevărul era că funcționaseră minunat împreună.

– Te iubesc! Vreau să mă însor cu tine.

– Noelle, pot avea un minut?

Noelle se uită spre Lila.

– Bine, dar nu uita ce ți-am spus.

Lila încuviință din cap, și Noelle ieși cu scaunul cu rotile. Ea se întoarse spre el.

– Armie, ai trecut printr-o situație traumatizantă.

O lua pe calea asta, serios? Îi revenea judecata, și era mai ușor să se concentreze. Își întoarse mâna, prinzând-o pe a ei.

– Da, și în tot timpul ăsta nu mi-a păsat decât de tine, să te am din nou în brațe. Am greșit. Mă temeam de schimbare. Tu ești cel mai bun lucru ce ni s-a întâmplat mie și lui Noelle.

– Vreau să te cred, dar când situația s-a înrăutățit...

– Am ezitat, dar n-o s-o mai fac niciodată. N-o să te mai dezamăgesc. Acum, știu cine ești, Lila Daley, și ești o femeie cu care vreau să-mi petrec tot restul vieții. Tu ești femeia pe care am așteptat-o toată viața.

Pe fața ei se vedea neîncrederea.

– Crezi că mă cunoști așa bine?

– Da. Știu că nu te dai niciodată îndărăt din fața unei provocări. Știu că, și după ce ai trecut prin toate astea, data viitoare când o femeie îți intră în dispensar și are nevoie de ajutor, o să i-l dai. O să faci asta de fiecare dată. Nu te vei opri niciodată. Și de asta trebuie să construim un adăpost pentru femei, unul pe care să-l poți coordona tu. Nu vreau să trebuiască să mergem două ore cu mașina pentru a-i proteja pe cetățenii vulnerabili.

Ochii ei se împânzirăde lacrimi.

- Armie, ar putea fi periculos.

- Viața e periculoasă. O să-ți mai spun ceva. Noelle o să vrea să te ajute, și n-o s-o opresc. Vreau să fie la fel de curajoasă ca mama ei vitregă.

Lila îl strânse de mână.

- Te rog să fii sigur. Nu cred că pot rezista dacă te răzgândești.

- Nu m-am răzgândit niciodată, o asigură el. N-am încetat niciodată să te iubesc. Ca tată, am luat o decizie greșită. N-am înțeles de ce anume avea nevoie Noelle, dar acum știu. Are nevoie de ceea ce am și eu nevoie. De tine.

- Dispensarul nu mai e, spuse ea.

Despre asta vorbeau Dixie și Noelle.

- Atunci, o să-l reconstruim.

- Nu mai am nici un ban. Nu știu ce o să se întâmple cu asigurarea. Nu a fost un accident.

- O să găsesc banii. Eu și Otis o să facem o capcană de viteză așa cum n-a mai văzut orașul ăsta. O s-o las pe Roxie să-l aresteze pe Zep ori de câte ori vrea. Doar chestiile astea singure vor aduce venituri mai mult decât bune. Trebuia s-o facă să înțeleagă că aici era casa ei și că el intenționa să facă tot ce-i stătea în putere pentru a îndrepta lucrurile.

- Nu poți să construiești dispensarul cu amenzi.

Dar zâmbea.

- Stai numai să vezi.

- Să fii sigur de asta, spuse ea, împletindu-și degetele cu ale lui. Să fii sigur că mă vrei.

- N-am vrut niciodată ceva mai mult. Rămâi cu mine! Fii cu mine! Întemeiază o familie cu mine!

- Dar tu...

- Sunt la fel de curajos ca soția mea.

Ea se ridică și se aplecă spre el, sărutându-l pe gură.

- Te iubesc, Armie! Aș fi atât de mândră să-ți fiu soție.

– Ah, slavă Domnului! spuse o voce feminină aflată chiar în fața ușii salonului.

– Noelle, o mustră el.

– Păi, așteptarea m-a omorât. Împinse ușor ușa. Și n-o să ai nici o problemă să reconstruiești dispensarul. Rene deja s-a angajat s-o facă. Cred că o să plătească și pentru adăpostul pentru femei dacă îți joci cărțile cum trebuie.

– Nu joacă nici o carte cu Rene. Chiar și în durere, putea găsi puterea de a fi gelos. Poate că urma să aibă tot timpul problema asta, pentru că soția lui era uimitoare și sexy și aveau să existe mereu bărbați atrași de inteligența și de complexitatea ei.

Dar avea să își amintească mereu că ea îl alesese pe el.

Ea își încreți nasul spre el.

– O face doar pentru că i-am salvat viața.

Noelle scutură din cap.

– Nu. După cum spune toată lumea din oraș, e îndrăgostit lulea de tine și vrea să se însoare cu tine.

Avea să-l omoare pe Major. Sau pe Quaid. Pe unul din ei doi îl luase gura pe dinainte. La dracu', poate că fusese Remy. Îl credea în stare pe cumnatul Lilei să încerce să-l scuture ca să-și vină în fire. Totuși, nu era nevoie.

– Rene o să trebuiască să-și găsească singur o fată șmecheră de la oraș drept mireasă.

– Așa e? întrebă Lila cu buzele arcuite.

– Exact așa. Tot corpul îl durea, dar sufletul își găsise în cele din urmă liniștea. Dar, *chérie*, va trebui să te ocupi tu de luna noastră de miere. Eu sunt un bărbat rănit.

– Pfui, spuse Noelle întorcându-se și pornind-o spre ușă. Prea multe detalii.

– Răzbunarea e crudă, fetițo, reuși el să strige.

Ușa se închise, și rămase singur cu Lila. Cu dragostea lui, viitoarea lui soție.

Ea se aplecă să-l sărute, și era mai mult decât de ajuns.

O lună mai târziu

Lila se uită la noul dispensar, cu suprafețele sale lucitoare și toate acele echipamente noi-nouțe aflate încă în cutii. Se dovedise că erau suficienți bani pentru dispensarul ei nou și ultramodern. Doctorul Hamet nu văzuse necesitatea de a solicita fonduri statale sau naționale. Pe Lila n-o deranja. În vreme ce dispensarul se reconstruia, avusese suficient timp să completeze o grămadă de documente. Cu două mari finanțări, donația lui Rene și numărul șocant de amenzi pe care le putuse da Armie, Dispensarul Zonal din Papillon avea să se deschidă curând.

– Arată destul de bine, nu crezi?

Se uită spre nelipsitul ei însoțitor. Lui Peanut îi plăcea să vină la dispensar. Devenise cumva mascota lor.

Dulăul mișcă din coadă și îi dărui una dintre acele grimase câinești ce o făceau întotdeauna să zâmbească. Chiar și când era cu moralul la pământ, câinele ăla o putea face să zâmbească. Nu că ar fi fost prea des în acea stare.

Mă rog, cu excepția zilei când trebuise să se ducă pe insulă ca să o declare decedată pe ultima reprezentantă a familiei Petrie. Lorna Petrie fusese găsită moartă în căsuța ei, la o săptămână după ce fiii ei fuseseră uciși. Cauza morții fusese o supradoză de opioide. Lila n-avea idee de unde obținuse pastilele. Nu exista nici o înregistrare care să ateste că ea venise vreodată la dispensar. Doctorul Hamet cu siguranță nu scrisese vreo rețetă, dar ăsta era un mister menit a fi rezolvat în altă zi. Voia să se acomodeze în noul ei dispensar și să se bucure de viață de data asta.

– Liniile telefonice funcționează și am programul pentru prima săptămână, spuse o voce feminină veselă.

Lila ridică privirea spre cel mai nou membru al echipei sale. Carrie stătea în spatele recepției. Chiar dacă nu deschiseseră încă, purta uniforma.

- Cum e?

Se vedeau în tânăra femeie o încredere și o liniște care nu existaseră înainte de a decide să lupte pentru ea însăși. Lila mai credea și că primirea cu brațele deschise și scuzele transmise de către orașul ei natal făcuseră minuni pentru Carrie. Fusese surprinsă când Carrie se ivise la ușa ei rugând-o să-i dea de lucru, dar tânăra îi spusese că aici era casa ei și aici voia să-și crească copilul.

- O să avem o săptămână plină, răspunse Carrie. Am alocat și un timp suplimentar, pentru că Gene e programat la o colonoscopie, și tu va trebui să-i explici chestia asta.

Doamne! Trebuia să găsească un motiv bun pentru care guvernul n-are nevoie să-i analizeze lui colonul pentru a obține informații.

- O să mă gândesc la asta.

- Sau am putea să ne furișăm lângă bătrân, să-i administrăm o doză bună de somnifere și să-l aducem aici.

Mabel veni lângă Carrie la recepție. Cele două deveniseră o pereche redutabilă. Mabel o luase pe tânără sub aripa ei. Copilul lui Carrie se asigurase de o bunică.

- Dacă stai să te gândești, s-ar încadra în nebuniile alea cu teoria conspirației ale lui Gene. E un cadou pentru el.

Gene n-ar privi așa problema. Probabil că ea ar petrece ceva timp în arest. Bineînțeles că șeriful ar trebui să-i facă o percheziție corporală să se asigure că nu avea arme asupra ei, și asta s-ar putea chiar să-i placă foarte tare.

- Bună, scumpo!

Nu auzise când se deschiseseră ușile, dar ce bine cunoștea vocea aceea. Pentru un bărbat masiv, Armie se mișca foarte discret. Se putea furișa lângă ea, dar întotdeauna prezența lui era o surpriză plăcută. Lila oftă

și se rezemă de bărbatul ei, inspirându-i mirosul. Armie o îmbrățișă și o sărută pe obraz.

– Bună, scumpule, îl salută ea. Sunt gata de plecare. Ai spus că vrei să mă duci undeva.

Spera ca asta să fie ocazia. De la acea zi la spital, el nu mai suflase o vorbă despre căsătorie. O mutase înapoi la el, și își găsiseră un ritm minunat. Atât el, cât și Noelle mergeau la fizioterapie, iar Lila și Mabel improvizaseră un dispensar provizoriu la sala de gimnastică. Putea vedea cum cei doi oameni iubiți ai ei își regăseau drumul.

Noelle își găsise puterea. Era o luptătoare în sală și începuse să-și găsească echilibrul. Mereu o aștepta o luptă, dar era mult mai independentă decât fusese. Deși Lila își dorea să nu fi menționat niciodată ca Noelle să învețe să gătească. Erau câteva lucruri care nu mai puteau fi șterse cu buretele, și unul dintre ele era rulada cu carne a lui Noelle.

Dar Armie nu mai vorbise despre căsătorie. Ea nu forțase nota, pentru că el începuse să-și revină.

Se întrebă dacă nu cumva el se răzgândise. Trecuse prin ceva groaznic. Ea se bucura mult că, în timpul ultimei părți a acelei întâmplări deosebite, fusese inconștientă. Se trezise la spital, cu sora ei lângă ea, ținând-o de mână. Lisa fusese cea care-i spusese că Armie era în operație și că dispensarul sărise în aer. Din fericire, pompierii reușiseră să țină focul sub control.

– Dacă ești gata, putem pleca. Armie revenise la post, dar căuta un alt administrator pentru secția de poliție, fiindcă fata lui se concentra acum pe fizioterapie și pe ore de curs la o facultate aflată la o oră distanță.

– Voi două vă puteți descurca, da? întrebă ea zâmbind spre cele două angajate.

Mabel se întorsese la muncă după ce-și luase puțin timp liber. Pretinsese că o săptămână la un cazinou era tot ce-i trebuia ca să se pună din nou pe picioare, dar Lila insistase ca amândouă să stea de vorbă

cu un consilier. Aveau o programare fixă la o tânără fermecătoare care le îndruma prin urmările evenimentului. Chiar și Armie mergea la ea.

- Ne descurcăm. Vom fi gata mâine, când deschidem.

Mabel îi făcu cu ochiul. Voi doi plecați și distrați-vă! Ai muncit ca un rob săptămânile astea.

Ea îl luă pe Armie de braț, și el o conduse spre mașină. Peanut îi urmă.

- Unde mergem?

- Într-un loc unde am vrut să te duc de multă vreme.

Deschise ușa și o ajută să urce. Câinele sări în spate și se așeză pe locul lui obișnuit. Lui Peanut nu-i plăcea nimic mai mult decât să-și scoată capul pe fereastră și să se uite la lumea ce i se perinda prin fața ochilor. Dar acum, e momentul potrivit.

- E momentul potrivit?

Coborî și ea fereastra. Îi plăcea și ei aerul proaspăt.

El o sărută în podul palmei.

- Da. Am lucrat la sincronizare, și acum e momentul potrivit, deși ar trebui să știi că viața mea a devenit bună în ziua în care tu ai pășit în ea.

- Am intrat cu mașina, și tu m-ai tras pe dreapta.

- Ești o maniacă a vitezei, iubirea mea. Acum, taci și bucură-te de plimbare!

Era extrem de misterios, dar ea învățase să aibă încredere în el. Spusese că era devotat trup și suflet, și ea nu văzuse nimic care s-o determine să aibă îndoieli. O sprijinise în tot ce voise să facă, chiar dacă asta însemna să-i reducă simțitor consumul de carne roșie, după ce primise rezultatele analizei pentru colesterol. Se acomodaseră într-un program uimitor.

Și el fusese mai mult decât înțelegător când ea îl anunțase despre planurile pentru Adăpostul pentru Femei Maryanne George, ce deservea tot ținutul Papillon. Folosea terenul pe care-l cumpărase și clădise ceva nou și sigur pentru orice femeie care avea nevoie.

El avea dreptate. N-avea să renunțe la ei.

Și nu avea să renunțe nici la orașul ei. Ea tăcu în vreme ce Armie conducea prin oraș spre canal. Ce ciudat, petrecuse toți acei ani ai copilăriei visând la zgârie-nori, gândindu-se că bogăția avea să o facă fericită, dar descoperind doar aici sensul acelui cuvânt. Nu-și găsise fericirea în bani sau în lucruri. O găsise aici, deservindu-și vecinii și descoperind ce însemna să fie mamă și soție. Găsirea locului ei în acest orășel îi dăduse o libertate pe care nu se gândise niciodată că urma să o aibă.

Armie parcă în fața ruinelor vechii ei case. Deschise ușa, și Peanut sări afară.

– Facem un tur înainte de a fi demolată?

În câteva zile, aveau să curețe toată zona și să o pregătească pentru a se reconstrui o casă modernă și sigură. Îi plăcea că nu avea să fie departe de ea.

El scutură din cap.

– Nu. Mergem la unul dintre locurile mele preferate din lumea asta. Totuși, e puțin cam departe. L-am rugat pe Major să vină aici și să-ți repare pontonul. Mai trebuie lucrat la el, dar e sigur, și am tras la el o barcă pentru noi.

Ea s-ar duce oriunde cu el.

– Hai să mergem!

Îl lăsă s-o conducă la ponton, uitându-se cu nostalgie la prima ei casă pe canal. Îi plăcea casa lui Armie, casa ei, dar asta fusese o introducere frumoasă în noua ei viață.

El o ajută să urce în barcă, și ea se bucură de frumusețea ce o înconjura. Peanut nu era deloc deranjat. Își puse pur și simplu capul în poala ei și se pregăti de drum. Ea nu mai făcuse asta până acum, nu mai permisese niciodată frumuseții unui loc s-o inunde știind că aparținea acelui loc, printre copaci și apă, cer și pământ. Nici măcar nu întrebă unde mergeau, ci îl lăsă pe Armie

să conducă barca înspre pădurea deasă ce se ridica din apă. Era un loc magic.

– Știi de ce i se spune Butterfly Bayou?

Armie încetini barca, și ea văzu în față o mică insulă și încă două bărci legate la micul ponton de acolo.

– Știu că Papillon înseamnă fluture. Lisa mi-a spus că migrează trecând pe aici.

Îi aștepta cineva? Avu impresia că recunoaște una din bărci.

– Da, așa e, și sunt aici acum. Le place în mod special insula asta.

Legă barca și o ajută să coboare pe pământul spongios. Imediat, Peanut începu să alerge după gâze.

Atunci, ea văzu ce fusese ascuns de tufe.

Familia ei. Stăteau în semicerc... Fratele ei Will și soția lui. Laurel și Mitch. Remy și Lisa. Noelle era lângă Lisa. Acolo mai erau și câteva mii de fluturi. Atârnau de copaci și de plante, se prindeau de hainele lor. Dădeau din aripi, și ei i se opri răsuflarea.

– M-am gândit că aici ar fi locul potrivit pentru ceea ce vreau să fac. Ei vin aici în drumul lor spre Mexic. Fluturii se transformă, și tu m-ai transformat pe mine.

– Și pe mine, spuse Noelle zâmbind.

Simțea cum începeau să-i curgă lacrimile, dar de data asta erau dulci. El nu se răzgândise. Avusese un plan.

– Spune-mi că nu m-ai cerut de la fratele meu.

Câteodată, lumea din partea locului putea fi cam demodată.

– N-aș face niciodată asta. Nimeni nu te poate da pe tine, *chérie*. Ești o forță a naturii. Și nu-ți cer să mi te dai tu mie. Îți cer să te unești cu mine, să iei ceea ce e singur și să-l transformi în ceva mai mult. Să-l transformi într-o familie. Să ne transformi pe noi într-o familie. Se lăsă într-un genunchi și scoase un inel. Nu-i mult, dar are o istorie. Tata i l-a dat mamei mele. A cheltuit pe inelul ăsta fiecare bănuț pe care-l avusese și i-a spus că aveau

să supraviețuiască ei cumva. Au trăit împreună cincizeci de ani, și eu vreau atât și mai mult de atât cu tine.

Inelul era minunat, iar sentimentul care-l însoțea îl depășea. Și ea se lăsă în genunchi, pentru că erau întotdeauna egali.

– Da.

– Te iubesc!

Îi puse inelul pe deget, și lumea adunată acolo aclamă.

– Excelent! Am adus șampanie, spuse Lisa.

– Bine, pentru că sunt de părere că ar trebui să rămânem aici mai mult timp, spuse Will zâmbind.

Soția lui clătină din cap.

– Spune asta pentru că bebelușului îi ies dinții și am lăsat toți copiii la Guidry's.

Remy se încruntă.

– Unde se presupune că fratele meu și sora mea îi supraveghează. Sper să îi găsim întregi când ne întoarcem.

Familia ei începu să discute argumentând pro și contra vieții pe canal, dar ea era mult prea ocupată să-l sărute pe viitorul ei soț.

El își apăsă buzele pe ale ei, și fluturii îi înconjurară.

Viața era frumoasă pe canal.